

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

tg:@novaebook

LYNETTE
NONI

VARDAESIA

MEDORA GÜNLÜKLERİ 5

YAYIN NO: 2470

MİLENYUM: 80

Vardaesia (Medora Günlükleri 5)

Lynette Noni

Orijinal Adı: *Vardaesia (The Medoran Chronicles 5)*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer

İngilizceden Çeviren: Çiğdem Kölcü

Editör: Hasan Ozan Elma

Kapak İllüstrasyon: Sena Tülgar

Kapak Tasarım: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Merve Palat

1. Basım: Şubat 2024

ISBN: 978-605-304-926-5

Sertifika No: 43949

Medora Günlükleri 5 - Vardaesia

© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Medoran Chronicles 5: Vardaesia

© 2019, Pantera Press Pty Limited

© 2019, Lynette Noni

Kitobın Türkçe yayını hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor1@artemisyyayinlari.com - www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelievler Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

VARDAESIA

MEDORA GÜNLÜKLERİ
BEŞİNCİ KİTAP

LYNETTE NONI

Lynette Noni'nin yazdığı Medora Günlükleri'ne Övgüler

"Lynette Noni, kitaplarını elinizden bırakmanızın kesinlikle imkânsız olduğu muhteşem ve yaratıcı bir hikâye anlatıcısıdır. Anlatacağı yeni hikâyeleri okumak için sabırsızlanıyorum!"

— Sarah J. Maas, New York Times ve USA Today'in en çok satanlar listelerinde yer arasında yer alan *The Thorne of Glass* ve *A Court of Thorn and Roses* serisinin yazarı

"Lynette Noni zanaatında ustadır. *Medora Günlükleri*'nde zengin bir şekilde geliştirilmiş karakterler, sanki gerçekten oradaymışsınız gibi hissettiren muhteşem bir dünya inşası ve duygu ve heyecan dolu, etkileyici hikâyeler var. Şiddetle tavsiye edilir!"

— James Dashner, New York Times'in en çok satanlar listesinde yer alan *The Maze Runner* serisinin yazarı

"Lynette Noni'nin çok yetenekli bir yazar olduğunu baştan söyleyeyim. Kitapları sizi içine çeken ve bırakmayı reddeden hikâyeler anlatıyor. Karakterleri unutulmaz ve çabuk şaşırtıyor. Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

— Terry Brooks, New York Times'in en çok satanlar listesinde yer alan *The Shannara Chronicles*'in yazarı

"Lynette Noni usta bir hikâye anlatıcı. Karakterleri kalbinize gizlice giriyor ve sizi bırakmıyor!"

— Maria V. Snyder, New York Times'in en çok satanlar listesinde yer alan *Poison Study* serisinin yazarı

“Lynette Noni başka bir dünyanın kapısını açtığında tereddüt etmeyin, içeri girin ve keyfini çıkarın.”

— Trudi Canavan, *The Black Magician* üçlemesinin uluslararası çok satan yazarı

“Noni, aralarındaki ilişki nefretten aşka dönüşen karakterlerden ve onların sevimli dostlarından oluşan karşı konulmaz bir kadroyla canlı dokulu bir anlatı ortamı yaratıyor. Mizah, yürek ve yüksek risklerin mükemmel dengesi, *Medora Günlükleri* 'ni okur için bir keyif hâline getiriyor.”

— Rachael Crow, *Spark* üçlemesi ve *The Rift* 'in ödüllü yazarı

“Lynette Noni'nin ilgi çekici hikâyeleri, okurların sayfaları sonuna kadar çevirmesini sağlıyor.”

— Juliet Marillier, *Sevenwaters* serisinin ödüllü yazarı

“Lynette Noni yaratıcı bir güç merkezidir. Kitapları hayranların her seferinde daha fazlasını istemesine neden oluyor.”

— Gabrielle Tozer, *Remind Me How This Ends* ve *The Intern* kitaplarının ödüllü yazarı

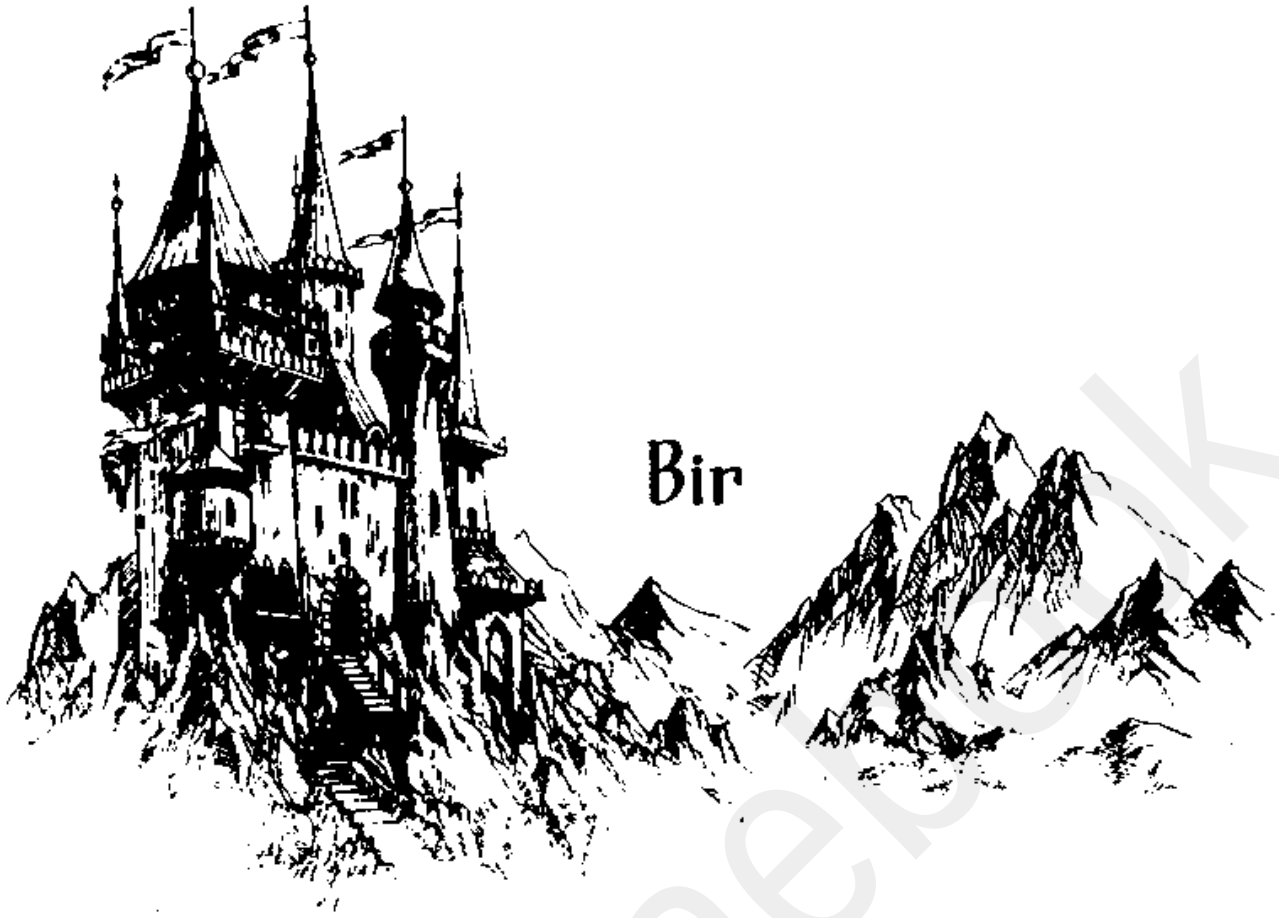
“Lynette Noni, Avustralyalı genç yetişkin fantezisinin tam bir güç merkezi. Genç okuyucular *Medora* serisi hakkında *Harry Potter* düzeyinde bir coşku içindeler ve o, topluluğuyla büyük bir içtenlik ve gerçek bir coşkuyla etkileşime giriyor. Büyüdüğümde olmak istediğim kişi o.”

— Steph Bowe, *Girl Saves Boy* ve *Night Swimming* kitaplarının yazarı

“Lynette Noni, sayfalardan fırlayan ve onlara değer vermemizi (ya da onlardan nefret etmemizi) talep eden canlı karakterler yaratıyor. Ayrıca fantastik olduğu kadar gerçek olan canlı bir *Medora* da çiziyor. Lynette *Harry Potter*, *Nevermoor* ve *Narnia*’nın da dâhil olduğu fantastik bir seri yaratmak için bu yazma becerilerinin her ikisini de birleştiriyor.”

— James Lindsay, *Plato Wyngard* serisinin yazarı.

Daha parlak bir gelecek umut etmeye cesaret edenlere...
Işığınız parlasın.

Gökyüzü düşüyordu. Milyonlarca yıldız, gece yarısı boşluğunda ağlayan gözyaşları gibi ufukta bir çizgi çizdi.

Sonu gelmeyen bir çölde mücadele eden Alex'in tenine kum taneleri çarpıyordu. Nerede olduğu hakkında çok az şey biliyordu, sadece gece vaktiydi. Yağmur gibi yağan yıldız ışığı ve gökyüzünde gezinen üç mavi ay olmasaydı, etraf zifirî karanlık olurdu; onların doğal olmayan renkleri, Alex'i çevreleyen terk edilmiş manzarayı vurguluyordu.

"Kaiden!" diye bağırdı Alex. Tia Auras olarak bilinen dünyaya geldiğinden beri çağrısını defalarca tekrarladığı için sesi kısıktı. "Kaiden, beni duyabiliyor musuuuun?"

Bunun faydası olmadı. O ve Kaiden, Kütüphane kapısından girerken el ele tutuşmuş olsalar da bir şekilde ayrılmışlardı. Alex, Kaiden'in görünürde olmadığı, mavi ışıklı, yıldızlarla dolu çölün ortasına ulaşmıştı.

İlk panik nöbetini atlattıktan sonra, onun *buralarda bir yerlerde* olması gerektiğini fark edecek kadar kendini toparlamayı başarmıştı, sadece Kaiden'i *bulması* gerekiyordu. Ardından Aven ve onun talebi altındaki orduya karşı savaşta Tia Auranlardan yardım isteme görevlerini yerine getireceklerdi.

Rüzgârın savurduğu kumlar yüzünden kör olmamak için elini kaldırarak çorak ufuk çizgisine gözlerini kısıp bakan Alex, içinde kaynayan kaygıyla mücadele etti. Athora kendi dünyasına giden kapıyı açtığı anda, Alex gitmesi gereken yere bu kapı vesilesiyle ulaşabileceğini varsaymıştı. Fakat nereye gittiğini bilmek bir yana, hangi yöne yürüyeceğini bile bilmeden, hiçliğin ortasında mahsur kalmıştı. Ve yolculuk için tek teselli kaynağı -ve arkadaşı- eksikti.

Çölde saatlerce dolaşan Alex, buraya ilk geldiği ana göre daha fazla kaybolmuş bir durumdaydı. Attığı her tökezleyen adımla ve geçen her dakikayla birlikte daha da artan endişesi, güneş -ya da belki güneşler- doğduğunda yönünü daha iyi bulabileceğine dair ona bir umut kırıntısı bıraktı.

Ancak çok geçmeden Tia Auras'ın Medora gibi olmadığını keşfetti. Kendi dünyası olan Freya'ya da benzemiyordu. Çünkü sabırsızlıkla şafağı bekleyip ayların ufukta tembel tembel süzülüşüne tanık olurken, şafak hiç gelmedi. Mavi aylar kayboldu ancak yükselen güneş yerine üç kırmızı ay göğe doğru sürünerek manzarayı ürkütücü, kana benzer bir ışıltıyla boyadı. Yıldızlar bile kırmızımsı bir renk aldı, sanki başının üzerindeki havada alev topları uçuşuyormuş gibi görünüyordu.

"*Kaiden!*" Tekrar seslendi, sesi ortalarda titriyordu. "Lütfen, *lütfe*n bana cevap ver!"

Alex artık bağıramayacak duruma gelene kadar arkadaşının adını haykırdı. Ayakları su toplayana ve cildi sert kumlardan ve amansız rüzgârdan sertleşene kadar yürüdü. Ancak daha fazlasına dayanamayacak hâle gelince yere yığıldı, yorgunluk onu hem fiziksel hem de zihinsel olarak boğuyordu.

Eğer Meyarin kanı olmasaydı Alex asla bu kadar uzun süre dayanamazdı. Kaiden'in neyle karşı karşıya olabileceğini düşünmek bile korkmasına yetiyordu. Onun bu uçsuz bıcaksız çölden çok uzaklara gelmiş olması için dua ediyordu. Başka bir ihtimale dayanamıyordu; kendisinin de vahşi doğada yere yığılıp ayağa kalkamayacak hâle gelmesi ve bir daha asla görülemeyecek bir noktaya ulaşması ihtimaline.

"Yeter!" diye kendi kendine hırladı, sesi sert ve çatlaktı.

Ayağa kalk, kalk, KALK!

Homurdanarak büyük bir çabayla tekrar ayağa kalktı ve ilerlemek için kendini devam etmeye zorladı.

Alex, kumullardan oluşan bir okyanusta tökezleyerek ilerlerken çok daha fazla saat geçti; bu süre yalnızca bir kemer gibi gökyüzünde duran kırmızı aylar tarafından belirleniyordu. Gün batımına eş değer bir şekilde morlaşmaya başladıklarında, Alex neredeyse bütün gün boyunca amaçsızca yürüdüğünü fark etti ancak manzarasında hiçbir değişiklik olmadı.

Çaresizlik içinde, Tia Auras hakkında bildiği çok az şeyi düşündü, aklı tekrar tekrar tek bir şeye dönüyordu: Meyarinler bu dünyadan sürgün edildiğinde onlara draekonlar eşlik ediyordu, bu da draekonların da ilk topraklarının burası olduğu anlamına geliyordu. Alex, Zaronia'nın Aven tarafından öldürüldüğünü bilse de Xiraxus'un ölümüne dair herhangi bir onay gelmemişti; tek duyduğu, katliamdan sağ kurtulan ejderhaların Medora'dan çoktan kaçtığıydı.

Peki... Ya esas yurlarına döndülerse?

Yanılmamayı, Xiraxus'un hâlâ hayatta olmasını umarak Alex zihninden, "*Xira?*" diye seslendi.

Hiçbir yanıt gelmedi.

"*Benim, Alex,*" diye ekledi, belki de aradan geçen binlerce yıl onun aklını bulanıklaştırmış olabilir diye. "*Medora'dan bağ kurduğün ölümlü. Uzun zaman önce.*"

Beceriksizce sarf ettiği bu sözlerine yanıt gelmedi. Ancak daha da kötüsü, içinde hissettiği farkındalık eksikliydi. Geçmişe dönen Xira'ya veda ettiğinden beri, Alex aralarındaki bağıın hafif uğultusunu, zihninde sürekli, ince bir dokunuş gibi hissetmişti fakat bu his zamanla kaybolmuştu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. En kötüsüne inanmak istemediği için bunun ne anlama gelebileceğini anlamayı reddetti. Niyx'i zaten kaybetmişti; Xira'yı da kaybedemezdi.

Cesareti kırılan ve çölde tek başına öleceğinden giderek daha fazla korkan Alex yeniden dizlerinin üzerine çöktü. Mavi aylar bir kez daha yükselmiş, tepedeki neşeli yıldızlar kırmızılıklarını kaybederek normale dönmüştü.

Alex'in dudakları çatlamış, gözleri kumdan kabuk tutmuş, derisinin her santimi kazınmış ve ince ince acıyordu. Bir an durup seçeneklerini değerlendirdi. Athora sıkı bir görev yöneticisiydi ve Alex'e meydan okumaktan asla çekinmemişti ancak asla onun hayatını kasıtlı olarak tehlikeye atmaz ve onu ölüme göndermezdi. Alex mevcut koşulların önceki deneyimlerinden farklı olmadığına, bunun yalnızca bir test olduğuna inanmak zorundaydı.

Ayrıca Kaiden'in, her nerede olursa olsun, aynı sınava girmediğine de inanmak zorundaydı. Ya da kendisinden çok daha çabuk üstesinden geleceğine. Onun sayısız yeteneği vardı; bu yeteneklerden biri mutlaka ona yardım ederdi. Ve eğer Kaiden Tia Auras'ta hayatta kalamayacaksa, Athora Kaiden'in Kütüphaneden ayrılmasına asla izin vermezdi, Alex bundan emindi ya da en azından böyle umuyordu.

Kütüphane.

Bu konuda bir şeyler Alex'i sürekli rahatsız ediyordu.

Yorgun zihnini zorlayarak Aven'in geçmişte söylediği, Tia Auras ile *Soraya de lah Torra'nın* yakın bağlantılı olduğuna

dair sözlerini hatırlamaya çalıştı. Kütüphane diğer dünya türleri tarafından mı inşa edilmişti, yoksa sadece onların antik-dünyasında mı ortaya çıkmıştı, Alex emin değildi ama her iki durumda da ikisi arasında bir ilişki vardı. Ayrıntıların eksikliği o zamanlar tatmin edici değildi ancak Alex'in mevcut durumu göz önüne alındığında, şimdi çok daha sinir bozucuydu.

Ama sonra aklına bir şey, Kütüphane'nin bir zamanlar ona söylediği bir şey geldi:

"Ben her zaman seninleyim, bu duvarların ötesinde bile."

Dizlerinin üzerinde ıssız manzaraya baktı ve merak etti. Kütüphane'nin tıpkı kendi dünyasında olduğu gibi zaman ve mekânı aşma şansı neydi? Kütüphane sayesinde Freya'ya gidip gelebileceğini biliyordu ama Freya'dayken Medora dışında herhangi bir yere kapı açmaya çalışmamıştı. Ve Athora kendisi ve Lady Mystique'in Medora'dan Tia Auras'a kadar kapı bekçileri olduklarını söylemişti, bu da Alex'in, kendisi gibi biri kapıyı açmadan, iki dünya arasında geçiş yapamayacağını ima ediyordu.

Ama... Şimdi Tia Auras'ta olduğuna göre, ya kurallar farklıysa?

Alex bunu umduğu için aptallık etmiş olmaktan korkuyordu. Medora'dayken bile yeni bir yeri ancak önce Kütüphane binasına gidip, daha önce kullanmadığı yeni bir kapı açarak ziyaret edebiliyordu ve bu, daha önce kullandığı bir kapı aralığından geçmediği sürece dışarıda işe yaramayan bir yöntemdi. Ama yine de denemekle neyi kaybedecekti ki?

Alex titreyerek ayağa kalktı ve ani baş dönmesi nedeniyle gözlerini kapattı. Biraz su ve yiyecek için her şeyini verirdi çünkü az miktarda ekmek dışında tükettiği son şey Niyx'in Graevale'deki savaştan önce onu yutmaya zorladığı *haesondel* çamuruydu. Anlık adrenalin artışları, tıpkı Aven'a ve onun talep edilen ordusuna

karşı mücadelede hayatta kalmasına yardımcı olduğu gibi, işken-
ce gecesinden kurtulmasına da yardımcı olmuştu. Ancak daha
sonra arkadaşını gömmüş ve sonra da Tia Auran çölünde saatler-
ce dolaşmıştı. Alex'in midesine bir şey gireli en az iki gün olmuş-
tu. Damarlarındaki ölümsüz kan, susuzluğun etkilerini ortadan
kaldırmaya yardımcı olsa da Alex hâlâ sınırına ulaşmaya yakındı.
Ama pes etmeyecekti, *vazgeçemezdi*.

Baş dönmesi nedeniyle, kum tepelerine ve tepedeki yıldızlara
bir kez daha bakacak kadar gözlerini kırptırarak, boğuk, kuru
bir sesle fısıldadı: "Eğer beni duyabiliyorsan, buradan gerçekten
ama *gerçekten* çıkmam gerek."

Yanıt, ayaklarının dibindeki kumları süpüren rüzgâr kadar
hızlı geldi.

"Hiç sormayacaksın sandım."

Dejavu yaşayan Alex'in tüyleri diken diken oldu. Karnına bir
yumruk yemiş gibi hissetti. Gece göğü kadar net olan bu ses,
Kütüphane'nin ona söylediği ilk sözlerle benziyordu.

Alex inanamayarak, "Buradasın," diye nefes aldı. Belki de bit-
kinliği yüzünden kafayı yemiş olmaktan korkuyordu.

*"Sana her zaman yanında olacağımı söylemiştim, Alexandra
Jennings. Bunu sürekli unutan sensin."*

Hem yorgunluktan hem de son birkaç günde yaşanan olaylar-
dan dolayı aşırı duygusal olan Alex, gözlerinin yaşlarla dolduğunu
hissetti. Uçsuz bucaksız çöle geldiğinden beri ilk kez artık kendini
yalnız hissetmiyordu. Ve görünüşe göre hiç de yalnız olmamıştı.

"Kaiden iyi mi?" diye hırladı, bunu bilmeye ihtiyacı vardı.

*"O güvende ve seni bekliyor," diye yanıtladı Kütüphane. "Bana
seslenmeyi bu kadar geç düşünmeseydin onun yanında çok daha er-
ken olurdun."*

Alex, bir kütüphanenin onu bir şekilde suçlu hissettirmeyi
başarmasına hayret etti. Ama aynı zamanda Kütüphane'nin sı-
radan bir kütüphane olmadığını da herkesten daha iyi biliyordu.

Kuruyan, çatlamış boğazını temizledi ve sahip olduğu tek mazereti söyledi. "Zorlu birkaç gün oldu. Doğru dürüst düşünemedim."

Kütüphane, Alex'in yutkunmasına neden olan derin ve yatıştırıcı bir sesle, "*Son zamanlarda çok fazla şey yaşadın, Alexandra,*" dedi, bu şefkat hem rahatlatıcı hem de acı vericiydi. "*Ve zaten bildiğin bir şeyi sana söylememe gerek yok, yani henüz bitmediğini.*"

Alex bunu biliyordu. Katlandığı zorluklara rağmen, Aven yenilene kadar hâlâ yapması gereken çok şey vardı.

"Bana yardım eder misin?" diye sordu. "Beni gitmem gereken yere götürebilir misin?"

Cevap olarak, durduğu yerden sadece birkaç metre uzakta bir kapı açıldı.

Kütüphane, "*Sadece sorman yeterli, Alexandra,*" dedi. "*Bunu bir dahakine unutmamaya çalış.*"

Alex'in omuzları, sırf kendi aptallığı yüzünden çölde bu kadar uzun süre dolaştığının bilinciyle çökmüştü. Geçmişte de benzer bir deneyim yaşamıştı; Kütüphane'yi ve onun yardımıyla geleceğe dönebileceği ihtimalini tamamen unutmuştu. O zamanki hatasından ders almalıydı, aynı hatayı tekrar tekrar yapmaya devam etmemeliydi.

Kütüphane sanki Alex'in aklını okumuş gibi, "*Kendine bu kadar yüklenme,*" dedi. "*Beni hatırlaman gereken zaman geldiğinde, hatırlayacaksın.*"

Alex'in omurgasından aşağı bir ürperti indi ve yapabildiği tek şey başını sallamak oldu. Karanlıktan başka bir şey göstermeyen kapı aralığına bakarak, "Beni nereye götüreceksin?" diye sordu.

"*Gitmen gereken yere,*" diye yanıtladı Kütüphane, Alex'in beklediği kadar belirsiz bir tavırla.

Tekrar kontrol etme ihtiyacı hisseden Alex gözlerini kıstı ve "Peki, Kaiden beni orada mı bekliyor?" diye sordu.

"*Bunu içeri girip görmem gerekecek.*"

Bunun ardından Alex neredeyse Kütüphane'nin varlığının kaybolduğunu *hissetti* ya da tamamen ortadan kaybolmasa da en azından... sessizleştiğini. Kütüphane, bundan sonra ne yapacağı konusunda kendi kararını vermesi için Alex'i bırakmıştı.

Alex, her ne kadar Kütüphane'nin belirsizliğinden dolayı pek heyecanlanmasa da kapı nereye açılırsa açılsın ve diğer tarafta kim bekliyorsa beklesin (ya da kim beklemiyorsa), çölde amaçsızca dolaşmaya devam etmektense kapıdan geçmenin daha iyi olması gerektiğini düşündü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, Kütüphane'nin duyacağını bilerek.

Ve sonra kapı eşiğine adım attı.

İşık, kör edici bir ışık, kapı aralığından geçtiği anda Alex'in görüşünü engelledi. Retinası yanarken gözleri yaşardı ve gözleri karanlığa nihayet alıştığı anda Alex'in tek yapabildiği orada durup önündeki manzaraya ağzı açık bakmak oldu.

Sanki kapı geçidi onu başka bir yeni dünyaya yerleştirmiş gibiydi; sanki sonsuz çöl, gerçek varış noktasına giden yolda bir tür araf molasıydı. Ve Alex, gökyüzündeki üç güneşi görmeseydi, mavi ve kırmızı ayların olduğu yerle tamamen aynı konumda olduğuna inanmaya devam edecekti. Dünya, bir düğme açılır kapanır gibi, geceden gündüze dönmüştü.

Ama değişen tek şey bu değildi çünkü artık çölde durmuyordu. Bunun yerine etrafı bulutlarla çevriliydi. Hayır, yalnızca çevrili değildi; bulutların üzerinde duruyordu. Bildiği bulutlar gibi değillerdi; bunlar, ayaklarının altında bir kütle gibi sağlamdı ve oturması için Gündüz Binicilerinin çağırdıkları, tamamen sağlam ve ağırlık taşıma kapasitesine sahip bulut sandalyeyi hatırlatıyordu.

Alex, gördükleri karşısında -bulutların üzerinde dinlenen ve göklere doğru yükselen şehir karşısında- bu kadar şaşkına dönmemiş olsaydı, parmaklarıyla yere dokunup çevreyi keşfetmek için çömelecekti.

"Hiçbir insan, Tia Auras'ın ihtişamı içinde tek bir gün geçirdikten sonra buradan ayrılmayı seçemez."

Alex, önündeki manzara göz önüne alındığında, Athora'nın Kütüphane'den ayrılmadan önce neden bu kadar cesur bir açıklama yapmış olabileceğini anlayabiliyordu.

Şehir, altından yapılmıştı.

Parıldayan, ışıldayan, neredeyse ezici bir altından.

Spiral kemerler, parıldayan, kavisli ışıktan oluşan yarım daireler gibi, tepeye çıkmadan önce baş döndürücü derecede yükseğe ulaşıyor ve tekrar aşağı iniyordu. Tasarım Alex'e Meya'yı hatırlattı ama buranın kuleleri düz ve dikey değil, küresel ve yataydı. Bu şehir inanılmaz derecede daha gelişmiş bir Meya'ydı. Altın rengi neredeyse kör ediciydi ama buna cam detaylar da eklenmişti; kemerli, şeffaf kulelerden yansıyan gökkuşağı göz önüne alındığında belki de altın değil, elmadı. Etkisi nefes kesiciydi; şehri çevreleyen uçuşan beyaz bulutlar bile dağılan ışığı alıyor ve sürekli değişen dağlar gibi renkleri emiyordu.

Athora haklıydı: Tia Auras'ın ihtişamı hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Fakat Alex aynı zamanda bunun biraz abartılı olduğunu düşünmekten de kendini alamadı, özellikle de deniz salyangozu mavisi gökyüzü, sonsuz bir meteor yağmuru gibi hâlâ yıldızlarla doluyken. Görsel yük çok fazlaydı; fazla parlak, fazla renkli, fazla mükemmel.

Güzel miydi? Kesinlikle. Ama Alex güzellikten payına düşeni görmüştü. Güzel bir manzara karşısında etkilenmemesi gerektiğini biliyordu. Tek bir nedenden dolayı buradaydı ve bu da korku dolu bir turisti oynamak değildi.

Görevini yerine getirmeye kararlı olan Alex, ileri doğru titrek bir adım attı, ayağının altındaki bulutların olması gerektiği gibi davranmaya başlamasını ve ona yol vermesini bekledi. Ama ağırlığı pamuklu zemine indiğinde dengesi bozulmadı. Doldurulmuş peri tozlarının üzerinde yürümek gibi, belki bir miktar esneklik hissi vardı ancak bunun dışında yüzey tamamen sabitti.

Alex birbiri ardına adımlar atarak şehrin girişine doğru ilerledi. Sanki manzarayı ilk kez görebilmesi için Kütüphane tarafından yeterince geriye çekilmiş gibi hâlâ oldukça uzaktaydı. Aksiyonun ortasına bırakılması daha pragmatik olurdu ama kafasını toparlama ve vardığında karşılaşacağına dair daha iyi bir fikir edinme şansına sahip olduğu için minnettardı.

Bulutlu arazide belki on dakika kadar yürüdükten sonra, gökyüzüne kadar uzanan iki büyük, altın kapıya yaklaştı. Kapılar açık ve davetkârdı ama bu, onları ve ulaştırdıkları şehri daha az korkutucu kılmıyordu.

Gerçek şu ki altın alana adım atan Alex'in ne yapacağına veya nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. İç tercümanı sayesinde Tia Auranların dilini anlayabiliyordu ama konuşamıyordu ve Medora'nın ya da Freya'nın ortak dilini anlayıp anlayamayacakları konusunda da hiçbir fikri yoktu. Athora'ya, onun dünyasına gitmeden önce bazı sorular sorması gerektiğinin gittikçe daha çok farkına varıyordu.

Derin bir nefes alarak kapılardan içeri girdi. Planı, bulabildiği ilk kişiyi bulmak ve sorumlu kişiyle konuşması gerektiğini ona anlatmaya çalışmaktı. İşe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama düşünebildiği en iyi şey buydu.

Anlaşıldığı üzere, seçeneklerini değerlendirme zahmetine girmesine gerek yoktu çünkü eşiği geçer geçmez omurgasından aşağı doğru bir ürperti ve şakağına bir iğne saplanıyormuş gibi bir acı hissetti.

Dizlerinin üstüne çökmesine neden olan bu keskin acı karşısında bir çığlık attı. Görünmez saldırıyı savuşturamayınca bulutlu zemine devrildi ve ne olduğunu bile anlamadan bilincini yitirdi.

Alex günlerdir ilk kez kendini rahat ve sakin hissetti. Başı yumuşak bir şeyle desteklenmişti ve nazik parmaklar saçlarıyla oynuyordu, bu duygu tüm vücudunun gevşemesine neden oluyordu.

Gözlerini açmak, bunun bir rüya olmasını istemiyordu. Ve hâlâ sonsuz çölde olmanın gerçekliğine uyanmak da istemiyordu. Ama sonra çölden çoktan ayrıldığını hatırladı.

Bulutlar.

Gökkuşağı bulutlarını gördüğünü, altın ve pırlantadan oluşan şehri anımsadı. O kadar parlaktı ki zihninde canlandırmak bile gözlerini yakıyordu. Ayrıca, fark edilemeyen bir silahla beyininden bıçaklanmış gibi olmasına neden olan kapılardan geçiş yaptığını da hatırladı. Ve şimdi buradaydı, artık acı çekmiyordu, tam tersine rahattı.

Uyanmaya başlayarak gözlerini kırptıran Alex'in nerede olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Daha doğrusu neden ve kiminle burada olduğunu.

Çünkü anladığı kadarıyla başı Kaiden'in kucağındaydı.

"Merhaba, Uyuyan Güzel," dedi Kaiden, ona yavaşça gülümseyerek. "Baş ağrın nasıl?"

Sözleri sanki ona daha fazla acı vermekten korkuyormuş gibi sakindi. Alex, çocuğun endişesi karşısında erimemek için mücadele etmek zorunda kaldı. Bunun yerine doğruldu ve öne eğilip hiç çekinmeden çocuğa sarıldı.

Şaşıran Kaiden'in de onun kucaklaşması bir saniye sürdü ama sonra çocuk kollarını Alex'in beline doladı ve onu sıcak, güçlü vücuduna doğru çekti.

Alex ona olması gerekenden daha uzun sarıldı. Sonunda geri çekildiğinde, gösterdiği heyecandan utanarak gözlerinin içine bakmakta zorlandı. Ama Kaiden kızın çenesini avuçlarının içine alıp başını yukarı kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Kucaklaşmak istemediğimden değil... ama bunun ne için olduğunu bana söylemek ister misin?" diye sordu.

Alex omzunun üzerinden bakma dürtüsüne direndi ve "Ben sadece... senin için endişelendim. Geldiğimde sen yanımda değildin... Ne olduğunu bilmiyordum," dedi.

Kaiden'in ifadesi ısındı. Elini kızın çenesinden çekip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de senin için endişelendim. Buraya çok daha erken geleceğini düşünmüştüm. Ve sen bunu yapmayınca..."

Sözlerine devam etmedi ama buna gerek yoktu çünkü Alex onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Sana ne oldu, Alex?" diye sordu Kaiden. "Seni içeri getirdiklerinde berbat durumdaydın."

Geldiğinde ne kadar berbat görüldüğünü düşününce yanaklarına bir sıcaklık doldu. Çölde geçirdiği acımasız zaman, hem rüzgârdan hem de kumdan dolayı derisinin yıpranmasına neden olmuş, dudakları kabuk bağlamış ve çatlamıştı. Ve kıyafetleri... Neredeyse bütün gün boyunca kum tepelerinin arasında zorlukla yürüdükten sonra, onlar da hiç çekici bir durumda değildi.

Kaiden'e bu şekilde görünmüş olmak, Alex'in en yakın deliğe doğru sürünmek istemesine neden oldu ama Kaiden onun çok daha kötü hâllerini görmüştü, Alex bunu biliyordu. Kaiden, Alex'i yalnızca Muharebe ile Gizlilik ve Hile derslerinde değil, daha acımasız maceralarının ardından onunla karşılaştığı zamanlarda da görmüştü. Üstelik artık bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Ama... Bir elini yüzüne götürüp dudaklarına dokunan Alex, artık çölde geçirdiği saatlere dair hiçbir kanıt taşımadığını hissedebiliyordu. Sadece açlığı ve susuzluğu giderilmekle kalmamıştı, cildi de tamamen iyileşmişti. Üstelik Tia Auras'a vardığında üzerinde olan kot pantolonu ve ceket de yoktu; bunun yerine yalnızca bir omzunu kapatan ve belini çevreleyen altın şeritli beyaz bir elbise giymişti. Elbisenin dış kısmı yere kadar uzanıyordu ve yan tarafında uzun bir yırtmaç vardı. Bu yırtmaç, dizlerinin yarısına kadar kıvrılan altın sarısı bantlı sandaletleri ortaya çıkıyordu. Buna ek olarak, çıplak omuzlu kolunda pazılarının etrafında parlak bir manşet vardı, spiral tasarımı çok güzeldi. Aslında her şey çok güzeldi. Ama yine de...

"Lütfen bana kıyafetlerimi senin değiştirmediğini söyle."

Kaiden'in dudakları seğirdi ve Alex, onun cevabından korkarak kalbinin hızla çarptığını hissetti. Ama çocuk başını iki yana salladı. "Hayır. Seni ilk kez, içeriye taşırlarken gördüm. Seni iyileştirip kıyafetlerini değiştirdikten sonra buraya geri getirdiler. Aynısını bana da yaptılar."

Alex'in içi rahatladı ve ona ilk kez doğru düzgün baktı. O da tepeden tırnağa beyaz giymişti ama elbise yerine keten pantolon ve düğmeleri kısmen açık, boynunun ve göğsünün bronzlaşmış tenini gösteren, dalgalı, uzun kollu bir gömlek vardı. Alex bu görüntü karşısında ağzının kuruduğunu hissetti ama aynı zamanda neden Yunan Kraliyet Ailesi gibi giyindiklerini de merak etti.

Kaiden'in onu "taşıdıklarını" söylediğini hatırlayarak döndü. Bulundukları odayı incelerken gözleri önce kocaman oldu, sonra kısıldı. Bu görüntü, titreyen bacakları üzerinde ayağa kalkmasına neden oldu.

İkisinin etrafını saran, başlarının üzerinde büyük bir cam kubbe benzeyen şeffaf bir bariyer vardı. Alanın içinde sadece kendisinin ve Kaiden'in üzerinde dinlendiği minderlerden oluşan bir yatak duruyordu. Onun haricinde hiçbir şey yoktu. Ama kubbenin dışında... Taht odasının ortasındaydılar. Bir dizi parlak merdiven, geniş alana bakan yaldızlı üç tahtın olduğu yere çıkıyordu. Altın sütunlar elmas avizelerle kaplı kemerli tavana uzanıyordu, oda çok gösterişliydi. Ancak böylesine hayranlık uyandıran bu göz korkutucu manzaraya rağmen, boş alan çok sessizdi.

Alex uzanıp elini bariyere bastırdı ve bariyerin dokunulamayacak kadar sağlam olduğunu gördü. "Burada mahsur mu kaldık?" diye sordu.

Kaiden onun yanına gelip, "Her şeyi denedim" dedi. "Sadece dışarıdan müdahale ile aşağıya iniyor."

Alex çocuğa döndü ve içinde tuttuğu her düşünce sel gibi akarak dışarı fırladı. "Ne zamandır buradasın? Ne oldu? Neden ayrıldık? Buraya nasıl geldin? Burası neresi? Peki, bizi kim esir tutuyor?"

Kızın soruları karşısında Kaiden gür kirpiklerini kırıştırdı ve ağzını alaycı bir gülümsemeyle kıvrarak, "İlk olarak hangisine cevap vermemi istersin?" dedi.

Alex özür dilercesine yüzünü buruşturdu ama Kaiden artık ona alışmış ve her şeyi olduğu gibi kabul etmişti, kızın yanıt vermesine gerek kalmadan cevaplamaya başladı.

"Athora'daki kapıdan geçtiğimizden beri buradayım. Kapı, beni doğrudan şehrin kapılarına bıraktı."

Alex bu adaletle hayret ederek kaşlarını kaldırdı. *Kendisi* neden çölde amaçsızca mücadele etmeye bırakılmıştı? Ancak kendi çektiği çileye rağmen Kaiden'in başından beri güvende olduğunu öğrendiğinde rahatladı, tabii eğer cam bir kubbede mahsur kalmak "güvenli" kabul edilirse.

“Neden ayrıldığımızı bilmiyorum ama bazılarının kulak misafiri oldum. Bizi kaçıranlardan bazıları, buraya varmadan önce bir testin parçası olarak vahşi doğada dolaşmak zorunda kaldığı hakkında bir şeyler söylüyordu.”

Alex şaşırarak, “Ortak dili mi konuşuyorlar?” diye sordu.

Kaiden başını salladı. “Athora, onunla eğitim aldığım yıllar boyunca bana Tia Auran dilinin bir kısmını öğretti. Çok değil ama idare eder.”

Bu işe yarayabilir, düşündü Alex. “Devam et,” diye ısrar etti.

“Söyleyecek fazla bir şeyim yok” dedi Kaiden. “Neden burada mahsur kaldığımızdan emin değilim ve sana ne olduğu ve buraya gelmenin neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yok. Çok endişelendim.”

“Çöldeydin,” dedi Alex, sanki hâlâ tenine batan kumların acısını hissediyormuşçasına yanağını ovuşturarak. “Aşağıda, gerçek arazide olmalı. Dünyanın bu bulut kısmı çok tuhaf.”

Kaiden hafifçe kıkırdadı. “Seni anlıyorum. Şehri gördün mü? Çok gösterişli, değil mi?”

Alex de aynı düşünceye sahip olduğundan, yanıt olarak dudaklarının tuhaf bir şekilde kıvrıldığını hissetti. “Henüz kimseyle konuşma fırsatın oldu mu?” diye sordu.

“Şimdiye kadar yalnızca gardiyan olduğunu düşündüğüm kişilerle temas kurdum. Bana yemek getirdiler ve buranın geri kalanı kadar lüks olan tesisleri kullanmama izin verdiler. Kimse bana bir şey söylemedi, sorularıma cevap vermedi. Seni sorduğumda bile.”

Alex bu konuda ne düşüneceğinden emin değildi. Kürsüdeki üç tahtı işaret etti. “Burayı kimin yönettiği hakkında bir fikrin var mı?”

Kaiden çaresizce omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

Alex sessizce iç çekerek ne yapmaları gerektiğini düşündü. Cam kubbenin içinde mahsur kaldıkları için çok az seçenekleri vardı ya da beklemekten başka seçenekleri yoktu.

“Bu durumda sanırım rahatımıza bakmalıyız,” dedi yerdeki minderlere doğru dönerek. Ama daha oturamadan, bir ışık hüzmesi parladı. Alex gözlerini korumak için elini siper etmek zorunda kaldı. Işık, parladığı kadar çabuk kaybolmuştu. Alex’in görüşü netleştğinde ise oda artık boş değil, insanlarla doluydu.

Alex bunu hiç düşünmemişti ama düşünseydi Tia Auranların Athora ve Lady Mystique’e benzeyeceğini varsayardı. Zamanın kendisi kadar eski, bedenleri zamanla yıpranmış kadim varlıklar... Ancak bu gördükleri, gerçeklerden ancak bu kadar uzak olabilirdi. Şu ana kadar Meyarinler Alex’in gördüğü en ihtişamlı türlerden biriydi. Ama Tia Auranlar, Medora’nın ölümsüzlerinin o kadar ötesindeydi ki Alex’in tek yapabildiği, ağzı şaşkınlıktan kocaman açılmış bir vaziyette orada durmak oldu.

Şehirleri gibi, bu uhrevi tür de göz kamaştırıcıydı. Onlara bakmak neredeyse dayanılmaz derecede acı vericiydi. Meyarinler her ne kadar olağanüstü güzel ve Alex’in ölümlü türünün inanılmaz derecede çekici versiyonları olsalar bile, en azından “insan benzeri” olarak tanımlanabilirlerdi. Ama Tia Auranların ihtişamı bunun çok... ötesindeydi. Alex ve Kaiden’e benzer şekilde giyinmiş, hayat bulmuş mükemmel örnekler gibi görünüyorlardı. Çeşitli tonlardaki tenleri neredeyse parlıyordu, yüzleri genç ve kusursuz, vücutları güçlü ve mükemmeldi.

Alex, fiziksel üstünlüklerinin kanıtı karşısında yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Korkutucu görünüşleri onların hatası değildi, yani muhtemelen. Ama ne olursa olsun, sanki bir hayvanat bahçesinde kafese kapatılmış hayvanlara bakar gibi, kubbeden ona ve Kaiden’e bakarlarken, Alex geri çekilme dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

“Bu eğlenceli,” diye mırıldandı, sessiz gözlemlerinden biraz bile olsa korkmadan.

Kaiden onaylayan bir ses çıkardı ve yan tarafı ona değecek kadar Alex'e yaklaştı. Çocuğun bu yakınlığı, Alex'in yükselen nabzını sakinleştirdi.

Sanki söylenmemiş bir emre cevap veriyormuş gibi, kubbeye en yakın olanların hepsi tek vücut hâlinde geriye doğru adım attı. Alex ve Kaiden'in önünde, izleyenler arasından üç kişinin öne çıkmasına olanak tanıyan bir alan açıldı.

Ortada, başının üzerinde altın bir ta olan bir kadın vardı. Ta, ışıltılı kristallerle doluydu. Kadının teni gece kadar siyahtı ve gözleri gümüş yıldız ışığı gibi parlıyordu. Alex etrafına kısa bir bakış attığında, göz renginin tüm katılımcılar arasında ortak bir payda olduğunu fark etti; hepsinin aynı, uzaylı gibi parlak gümüş irisleri vardı.

Kadının yanındaki diğer iki kişi de erkekti ve ikisi de onun biraz gerisinde duruyordu. Biri açık tenliydi, kaymak taşı tenli ve platin rengi saçlıydı. Diğerinin ise bal rengi bir teni ve daha keskin yüz hatları vardı. Üçü birlikte çarpıcı bir görüntü çiziyordu: mükemmel varlıklar yan yanaydı.

Alex'in, odanın tepesindeki üç tahtta hüküm sürdüğünü düşündüğü kişiler şimdi karşısında dururken ne bekleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Neden orada olduğunu söylemlerini mi talep etmeliydi yoksa kendisinin ve Kaiden'in neden camdan bir hapishaneye kilitlendiğine dair yanıtlar mı, kararsızdı.

Ama ikisini de sorma şansı olmadı çünkü ilk konuşan kadın, ortak dili mükemmel kullanımıyla Alex'i şaşırttı.

"Ben Saefii, Tia Auras İmparatoriçesi."

Sesi güneş ışığı gibiydi, bunu tarif etmenin başka yolu yoktu. Alex, neredeyse hipnotize edecek kadar melodik olan bu lirik sesi yeniden duyabilmek için imparatoriçenin daha fazla konuşmasını umarak kendini hafifçe öne doğru sallanırken buldu.

“Bunlar benim danışmanlarım,” diye devam etti Saefii. “Calivere...” Melek gibi solgun adamı işaret etti. “Ve Tayros...” Koyu saçlı arkadaşını işaret etti. “Birlikte, bu dünyayı ve içinde yaşayanları izliyoruz.”

Saefii bir adım öne çıktı ama yine de kubbenin diğer tarafında kaldı.

“Kutsal şehrimize izinsiz girenler olarak çok uzaklardan geliyorsunuz,” dedi. Gümüş gözleri muhteşem koyu teninde parlıyordu. “Daha önce Medora ya da Freya’dan hiçbir ötedünyalı aramıza girmemişti. Bu şekilde olmasaydı merak eder, hatta belki de hoş karşılardık.”

Solgun adam -Calivere- elinde bir şey tutarak öne çıktı. Tutuşunu gevşetip zincirin kısmen görünmesine izin verene kadar, Alex kolyeyi tanıyamadı. Parmakları, elbiselerini değiştirmeden önce boynundaki ok ve yay dövmesine -myroxtan yapılmıştı- doğru ilerledi. Ancak ellerine kısa bir bakış attı ve en azından parıldayan tenini gizlemek için Athora’nın verdiği yüzüğü fark etmediklerini anlayınca rahatladı. Yüzük, görünmez de olsa hâlâ parmağındaydı.

“Vardaesia’ya yeminli düşmanımızın işaretini taşıyarak girdin,” dedi Saefii, lirik sesinde hafif bir uyarı tonu vardı. “Buradaki amacınızın kötü olduğu sonucuna varabiliriz ve aksi yönde yeterli kanıt sunmadığınız sürece önleyici tedbirleri yürürlüğe koymaktan başka seçeneğimiz kalmaz.”

Alex, Kaiden’e gergin bir bakış attı ama ikisinin de bu önlemlerin ne olacağını sorma şansı yoktu çünkü Saefii’nin sözleri bitmemişti.

“Açıklamak için beş dakikanız var, yoksa siz ve arkadaşlarınız idam edileceksiniz.”

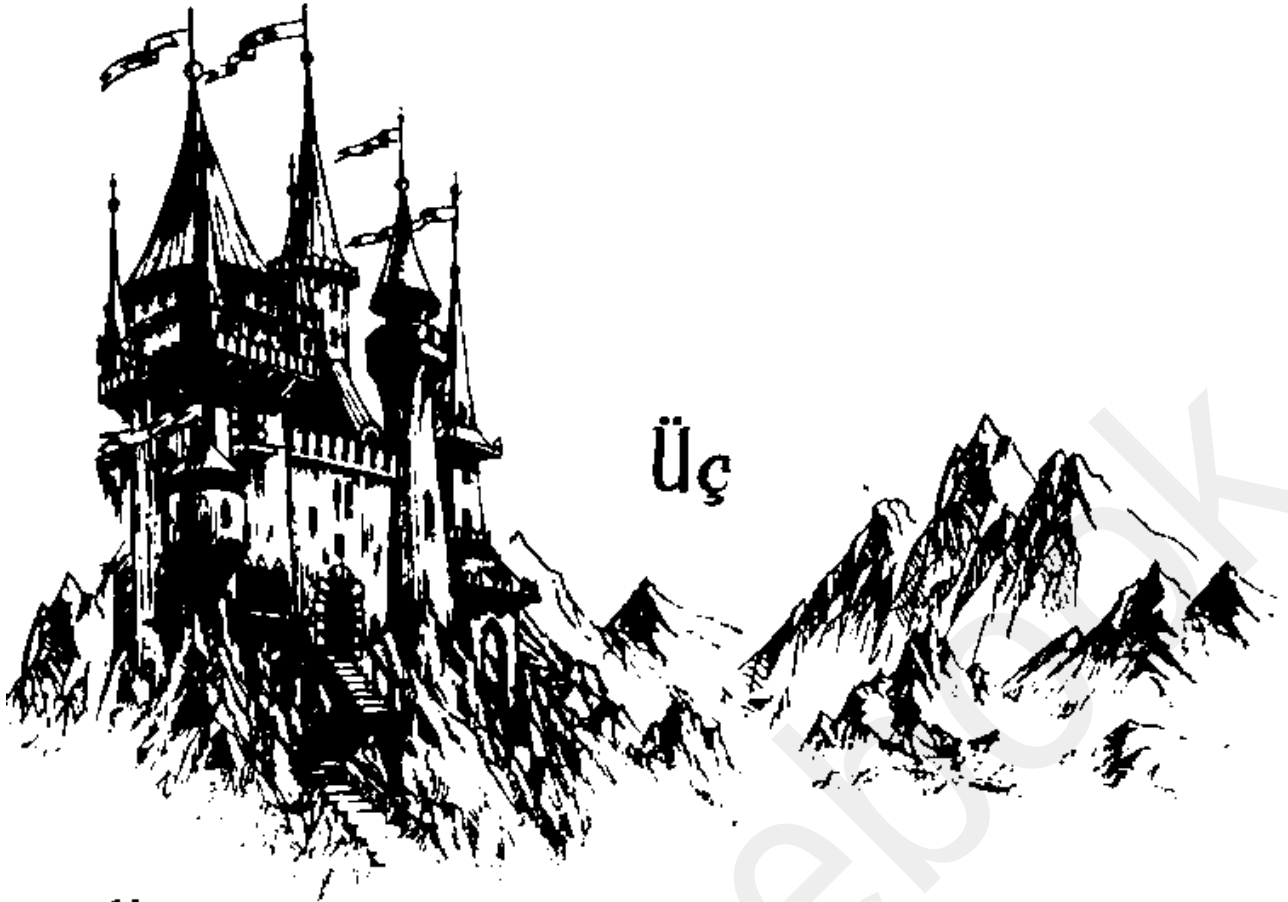
Alex, Saefii’nin inatçı beyanı ve Kaiden ile kendisinin karşı karşıya kaldığı idam cezası karşısında donup kaldı. Ama orada olmalarının iyi bir nedeni olduğunu ve imparatoriçenin bu açıklamaları duyunca durumu anlayacağını bilerek kendini rahatlatmaya çalıştı.

Ancak Alex tam hikâyesine başlamak için ağzını açtığı anda alını kırıştı ve “Biz ve... arkadaşlarımız mı?” diye sordu.

Saefii kaşlarını kaldırdı ve başka bir yakıcı ışık külüyle, ikinci bir cam kubbe daha odada, Alex’le Kaiden’inkinin hemen yanında belirdi.

Ah, hayır, diye düşündü Alex, manzaraya şaşkınlıkla bakarak.

Çünkü kubbenin içinde, zarif beyaz giysilerle ayakta duranlar, Jordan, D.C., Bear ve Declan’dı. Onlar da solgun yüzlerinde aynı korku ifadesiyle Alex ve Kaiden’e bakıyorlardı.

“Onların burada ne işi var?” diye fısıldayarak tısladı Alex, Kaiden’e. “Buraya nasıl geldiler?”

Alex gibi çok az şey bilen Kaiden’in verecek bir cevabı yoktu.

Alex’in son duyduğuna göre D.C. ve Jordan, William’ın ölümünün ardından Bear ve Ronnigan ailesini desteklemek için Woodhaven’a gitmişlerdi. Tia Auras’a nasıl geldikleri ve Declan’ın neden onlarla birlikte olduğuna dair Alex’in hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, eğer Kaiden ile ikisi, toplu idam cezasının kaldırılması için imparatoriçeyi ikna edemezlerse, kendi hayatlarıyla birlikte en yakın arkadaşlarının da hayatlarının kaybedileceğiydi.

“Beni ikna etmek için tek bir şansın var, o yüzden konuşmaya başlamanı öneririm,” dedi Saefii, çocukların içinde bulunduğu cam kubbe başka bir ışık külüyle birlikte kaybolurken.

Alex ifadesiz bir tavırla imparatoriçeye döndü. Paniğe kapılırken aklından bir sürü düşünce geçti. Etrafında gördüğü bu gelişmiş türe bakınca, birdenbire kendi nedenlerinin onlara değersiz ve önemsiz görünebileceğinden korktu. Tia Auranlar kendilerinden çok uzak bir dünyada olup bitenlerle neden ilgilenecekti ki?

Alex'in onları yardım etmeye ikna etmek konusunda gerçekten ne gibi bir umudu olabilirdi? Medora'nın ölümlü türlerini bile ittifaka katılmaya ikna edememişti, ta ki çok geç olana kadar. İnançsızlıklarının sonuçları felaket olmuştu; can kaybı, yaşadığı sürece Alex'in unutmayacağı bir şeydi. Gökyüzünde yıldızlar olduğu sürece...

Kaiden, Alex'i hafifçe dürttü. Alex başını kaldırıp bakınca Kaiden'in cesaret verici bakışıyla karşılaştı. Kaiden ona inanıyordu. Eğer inanmasaydı, dünyalar arasında seyahat ederek hayatını riske atmazdı. Ve onun güveni şu anda Alex'in tam da ihtiyacı olan şeydi.

Alex ona minnet dolu bir ifadeyle başını sallayıp Saefii'ye döndü. İmparatoriçeye ve onun iki erkek danışmana baktı. Ardından herkesin tüm dikkatinin kendisine odaklandığından emin olarak gümüş gözlü topluluğu taradı.

"Benim adım Alexandra Jennings ve buradayım çünkü yardımınıza ihtiyacımız var..."

"Daha kötü olabilirdi."

Alex, Kaiden'e baktı ve yeni ortamlarındaki köşelerde bulunan lüks minderleri incelemek için uzun adımlarla ilerlerken onun rahatlamış yüz hatlarını fark etti.

"Daha iyi de olabilirdi."

Alex, Tia Auras'a seyahat etme nedenlerini açıkladıktan sonra, Kaiden'le birlikte bulundukları cam kubbelerinden, küller aracılığıyla bir tür ortak salona taşınmışlardı. Bariyerden kurtuldıkları için artık çok daha geniş bir gezinme alanları vardı. Burası birbirine bitişik altı kapıyla -hepsi kilitliydi- ve bir balkonla tamamlanıyordu.

Balkona çıkan Alex, uçsuz bucaksız manzaraya bakıp taht odasında olanları düşünürken, yanına Kaiden'in geldiğini hissetti.

İyi haber şu ki konuşmasını bitirdikten sonra o ve arkadaşları olay yerinde idam edilmemişti. Kötü haberse, Saefii'nin, "*Onları odalarına götürün,*" diye hemen emir vermesi dışında kimsenin bir şey söylememiş olmasıydı.

Alex ne düşüneceğinden emin değildi. Hikâyesini anlatırken çok dikkatli davranmış, Aven ve talep ettiği ordusunun Medora'ya yönelik oluşturduğu tehdidi anlatırken kısa ve öz konuşmaya dikkat etmişti. İki dünya arasında seyahat etme imkânını Athora'nın nasıl sunduğunu daha da özenle anlatmış ve Lady Mystique'in -ya da Aes Daega'nın- vefat haberini sessizce vermişti. Yine de yaşlı kadının ölümünden bahsedildiğinde duyulan birkaç mırıltı dışında, Alex'in paylaştığı her şey için Tia Auranlar hiçbir şeyi açığa vurmamıştı. Yüzlerindeki ifade boştu, gümüş rengi gözleri okunamıyordu. Alex'in bildiği tek şey, kendisini ve arkadaşlarını doğrudan öldürmeyecekleri kadar onları tatmin edebildiğiydi. Gerçi bu konuda hâlâ karar verilmemiş de olabilirdi.

Alex, sesindeki korku ve kararsızlığı gizleyemeden, "Gerçekten ama *gerçekten* çok daha iyi gidebilirdi," diye tekrarladı fısıltıyla.

Kaiden'le omuz omuza durarak parlak, altın rengindeki şehre baktılar. Alex'in anlayabildiği kadarıyla, şehir uzaktan çok etkileyiciydi ve şu anda bulundukları yerden, yani bir tür kemerli saraydan bakıldığında da aynı derecede şaşırtıcıydı.

Kaiden nazikçe, "Sen elinden gelenin en iyisini yaptın," dedi, kolunu Alex'e doladı ve onu yanına çekti. "Şimdi yapabileceğimiz tek şey beklemek ve ne diyeceklerini görmek."

Alex ona doğru eğilerek sessizce iç çekti. Onun kucığında kendini rahatsız ya da en azından garip hissetmesi gerektiğinin farkındaydı ama tam tersine bu ona doğal geliyordu. Birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, Niyx için Kaiden'in kollarında ağladıktan sonra, artık aralarına duvar örmeye gücü kalmamıştı. Onu uzaklaştırmaktan yorulmuştu. Bunun yerine, Kaiden teklif ettiği sürece, bu anın tadını çıkaracaktı.

Birlikte durup, alacakaranlık çökerken batan güneşlerin kaybolmasını izlediler. Alex, çölün neden gece dışında hiçbir şeye izin vermediğini merak ediyordu ama aynı zamanda yeni bir dünyanın *yeni kurallar* anlamına geldiğini de fark etti. Tia Auras'ta, buranın sırlarını öğrenecek kadar uzun süre kalmayı planlamıyordu, bulutların altındaki sonsuz çorak araziye tekrar ziyaret etmeyi de düşünmüyordu. Bu yerin gizemleri... *gizem* olarak kalmaya devam edebilirdi.

"Bu çok önemli," diye fısıldadı, sesini daha fazla çıkartmadan. "Eğer bize yardım etmezlerse..."

"Şşşt," dedi Kaiden, onu yüz yüze gelecek şekilde kendine doğru çevirdi. "Yapmaya geldiğimiz şeyi yaptın. Henüz olmamış olandan korkma."

Alex, haklı olduğunu bildiği bu sözlerle gerginliğinin kaybolduğunu hissetti. Henüz endişelenmenin pek bir anlamı yoktu. Umudunu koruması gerekiyordu.

Ellerini Kaiden'in göğsüne koydu, parmaklarının altında onun düzenli kalp atışını hissetti. "Benimle buraya geldiğin için teşekkür ederim." dedi. "Bunu tek başıma yapmama izin vermediğin için teşekkür ederim."

Kaiden'in dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Gerçekten seninle zaman geçirme fırsatını kaçıracağımı mı sandın?" Başını salladı, parlak mavi gözleri neşeyle parlıyordu. "Hiç şansın yok, Alex. Şimdiye kadar bilmen gerekirdi, seni dünyanın sonuna kadar takip ederim." Artık yıldızlarla dolu olan gökyüzünde yavaş yavaş yükselen üç aya dikkatle baktı. "Ve dünyanın ötesine..."

Alex bu sözlerle içinin ısındığını hissetti, midesi kasıldı ama rahatsız edici bir şekilde değil. Kaiden'in ne hissettiğini biliyordu, niyetini saklamamıştı. Her ne kadar bu kadarını itiraf etmeye henüz istekli olmasa da kendisinin de onun hakkında ne hissettiğini biliyordu. Ama birbirlerine karşı hissettikleri -ya da *hissetmedikleri*- ne olursa olsun, çocuğun sunduğu rahatlık ve güvende olma duygusu onun ruhuna merhem gibi geliyordu.

Kollarını ona dolamaktan ve başını omzuna yaslamak için öne doğru eğilmekten kendini alamadı. Kaiden daha da yaklaşarak ve yanağını Alex'in saçlarına yaslayarak karşılık verdi.

Tüm zamanların en romantik ortamında kucaklaşırken bir boğaz temizleme sesi ve ardından da Jordan'ın sesini duydular.

"Biz sizi bölmeyelim."

Alex irkildi. Kaiden'le aynı anda başlarını çevirince, arkadaşlarının ortak salondaki balkon girişinin hemen önünde durduklarını gördü.

Kaiden'den uzaklaşan Alex onlara doğru uzun adımlarla yürüdü. Arkadaşlarına bağarmakla sarılmak arasında kalmıştı. Birkaç adım ötede durduğunda, hangi tepkiyi vermesi gerektiğine hâlâ karar verememişti. Seçeneklerini değerlendirirken bakışları Bear'a kilitlendi ve onun kırmızı çerçeveli gözlerinin altındaki gölgeleri ve kederden gerilmiş yüzünü fark etti.

William...

Bear, babasını iki günden daha kısa bir süre önce kaybetmişti.

Tıpkı Alex'in de Niyx'i kaybettiği gibi.

Kendi acısını Bear'ın gözlerinde de görünce yutkundu. Arkadaşlarının umursamazlığıyla ilgili duyguları ve Tia Auras'a nasıl geldiklerine dair bir açıklama talep etme arzusu anında yok oldu. Kollarını Bear'a dolamak için bir saniye bile beklemedi.

"Baban için çok üzgünüm," diye fısıldadı kulağına. Bear onu o kadar sıkı kucakladı ki Alex'in neredeyse canı yandı.

Çocuğun ürperdiğini hissetti ama sonra Bear kollarını gevşetip, "Böyle ölmek isterdi," diye fısıldadı. "Onurlu bir şekilde savaşıırken."

Alex'in William hakkında bildiklerine göre bu doğrudu. Ancak Bear önemli bir noktayı kaçırmıştı.

"Hayır," diye sessizce düzeltti. "Savaşta ailesini korumak için elinden geleni yaparken."

Bear kollarını Alex'e dolamıştı ve bu sefer sıkı tutuşu *neredeyse* değil, Alex'in canını bayağı acıttı. Ama Alex de aynı şekilde Bear'a sarıldı ve elinden geldiğince teselli vermeye çalıştı. Niyx'in kaybı hâlâ çok tazeydi ama Kaiden yanında olmuştu. Niyx'in bizzat yazdığı mektup, Alex'in her şeyi tüketen uyuşukluğunu aşmasına ve kederlenip bunalıma kapılmadan önce yapması gereken daha çok şey olduğunu görmesine yardımcı olmuştu. Ama Bear... Onun böyle bir şansı olmamıştı. Her şeyden önemlisi şu anda ailesiyle birlikte olmalıydı, dünyalar arasında gezinip durmamalıydı.

Yavaşça ondan uzaklaşan Alex, geri adım attı ve tüm arkadaşlarını yanına alırken, Kaiden de onun yanına gelerek Declan, Jordan ve D.C.'yi selamladı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sonunda sordu Alex. "Buraya nasıl *geldiniz?*"

"Ne? Hayır, 'Merhaba arkadaşlar, sizi gördüğüme sevindim?'" diye karşılık verdi Jordan. Aven'in talebinden kurtulduğundan beri gözlerine geri dönen kıvılcım kaybolmuştu ve Alex'e William'in ölümünden neredeyse Bear kadar etkilendiğini söylüyordu. Ama aynı zamanda Alex, Jordan'ın sanki mümkün olduğunca normal davranmanın bir şekilde yardımı dokunacağını düşünüyormuş gibi, arkadaşları için güçlü kalmaya çalıştığını da görebiliyordu. Alex bunun akıllıca bir hareket olduğundan emin değildi. *İkisinin* de yas tutması gerekirdi. Kendisinin de. Ancak şu an hiçbirinin böyle bir lüksü yoktu. Yaslarının beklemesi gerekecekti.

Alex'in yüzündeki "cevapları *hemen* istiyorum" ifadesini görmezden gelen Jordan öne çıktı ve onu kucakladı, ardından da D.C. geldi ve o da neredeyse Alex'in kollarına atıldı.

D.C., "Bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda, o balkonda neler olduğuna dair çok şey konuşacağız," diye Alex'in kulağına fısıldadı. İfadesi derindi, muhtemelen yüksek sesli bir tartışma vadediyordu.

Declan, kemiklerini kırarcasına Alex'e sarıldıktan sonra herkes yine yerine geçti, bu sefer Alex ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı.

“Kim açıklayacak?”

D.C., “Müdür Marselle, Graevale’deki savaştan döndükten sonra sizi doğrudan Woodhaven’a göndereceğini söyledi ama siz gelmediniz,” diye cevapladı. Gözleri dikkatlice Bear’a kaydı, sonra tekrar başka yöne baktı. “Declan gelip ikinizin de kaybolduğunu söyleyene kadar bu konu üzerinde fazla düşünmedik.”

Declan, “Her neredesiniz ikinizin birlikte olabileceğinizi düşünerek her yeri araştırdım,” dedi. “Ve hepimiz sizi aramak için Akarnae’ye geri döndük.”

“Ama hiçbir yerde ikinizden de iz yoktu, sanki ikiniz de ortadan kaybolmuş gibiydiniz.” Jordan atlayıp minder yığınının doğru yürüdü ve çöküp oturdu. Uzanıp kendini rahatlatırken devam etti: “Aven’in seni götürdüğünden endişeliydik ama o bu konuda zafer kazanırsa tüm dünyaya duyururdu diye düşündük. Bu da bize, nerede olursanız olun muhtemelen güvende olduğunuzu düşündürdü.” Etrafına baktı ve “*Güvende gibi,*” diye düzeltti.

D.C. minderlere doğru ilerledi, Jordan’ın yanına uzandı. Jordan kolunu ona dolayınca, D.C. de Jordan’a yaslandı.

“Varabildiğimiz tek mantıklı sonuç sizin ortadan kayboluşunuzun Kütüphane’yle bir ilgisi olduğuydu, biz de oraya gittik,” dedi prenses. “Pelerinli bir adam Soraya ile birlikte ortaya çıkıp seni başka bir dünyaya gönderdiğini bize söylemeden önce, hiçlik gibi bir şeye saatlerce yalvardık.”

Jordan homurdandı. “Adamın kaçık olduğunu düşündük. Soraya onun yanında olmasaydı böyle düşünmeye de devam edecektik. Ya da Declan bizimle olmasaydı. Declan’ın bir yalan makinesine benzediğini biliyor muydunuz?”

Alex bunu biliyordu. Kaiden bir keresinde ona Declan’ın yeteneğinin aldatmayı hissetme olduğunu söylemişti. Kaiden bunu kendi yeteneği gibi benimsemişti. Her ikisinin de Alex’in Freya’dan olduğunu anlamalarının nedenlerinden biri de buydu.

“Athora sana başka ne söyledi?” diye sordu Alex kısık bir sesle.

“Athora mı?” dedi Jordan. “Bu pelerinli adamın adı mı?”

“Bizi neden buraya gönderdiğini söyledi mi?” diye sordu Kaiden, Alex soramayınca.

Bu sefer cevap veren Bear’dı, sesi çatlıyordu. Bu, Declan’ın ona yaklaşmasına ve elini omzuna koymasına yetti. Alex şaşırdı. Özellikle de Declan’ın gösterdiği destek karşısında Bear ayakları yere basmış gibi görününce.

“Burada yaşayan insanlardan -Tia Auranlardan- yardım almaya geldiğinizi söyledi çünkü onlar olmadan Aven’i durdurma şansımız çok azmış.” Bear yutkundu ama bakışlarını Alex’e dikti. “Yeteneğinin umduğun gibi kimseyi kurtaramayacağını söyledi. Hepimizin umduğu gibi.”

Sözleri çınlayan bir sessizlikle karşılandı. Alex’in utanılacak hiçbir şeyi yoktu -bir düzeyde bunu biliyordu- ama yine de kendini başarısız hissediyordu. Herkes, yeteneğinden dolayı Aven’i yenmenin onun elinde olduğu varsayımıyla yaşıyordu. Ama bu hiçbir zaman böyle olmamıştı.

Alex derin bir nefes alarak, “O hâlde bizim neden burada olduğumuzu biliyorsunuz,” dedi. “Ama bu, *sizin* neden burada olduğunuzu açıklamıyor.”

“Bunu kaçıramazdık,” dedi Jordan, hepsinin iyiliği için nezaket göstermeye çalışarak. “O Athora denen adam bize kapıyı açmayı teklif ettiğinde nasıl hayır diyebilirdik?” Gözlerinde kalan acıya rağmen gülümsedi. “Keşfedilecek yeni bir dünya mı? Ben varım.”

Arkadaşının sahte sevincini görmezden gelen Alex, Bear’ın gözlerine bakıp, “Ailenle birlikte olmalısın,” diye fısıldadı.

Bear tüm arkadaşlarına bakıp, Alex’in elini tutmak için öne çıktı. “Ailemle birlikteyim, Alex.” Parmaklarını sıktı. “Ve şu anda senin bana onlardan daha çok ihtiyacın var. Burada olduğumu biliyorlar, gelip seni bulmam için beni onlar gönderdi çünkü babamın da bunu isteyeceğini biliyorlardı. Bu iş bittiğinde onlarla

birlikte yas tutacak zamanım olacak. Hepimizin olacak.” Yutkundu ama dimdik durdu ve bakışlarını ona dikerek güçlü bir sesle, “O bir koruyucuydu; senin de söylediğin gibi, bizi korumak için canını verdi. Eğer ben de aynısını yapmaya istekli olmasaydım, babamın anısına saygısızlık etmiş olurum.”

Alex, arkadaşıyla dile getirebileceğinden daha fazla gurur duyarak gözyaşlarını bastırdı. Bear her zaman grubun istikrarlı üyesi olmuştu. Jordan’ın muzip kişiliğine kolaylıkla uyum sağlayabilse de aralarında en akli başında olanıydı. Ve şimdi sanki doğası onun lehine çalışıyor, tıpkı Alex’in Niyx’e yaptığı gibi odaklanmasına ve bölümlere ayrılmasına yardımcı oluyormuş gibi görünüyordu.

“Hepinizi buraya ne getirdiyse, bir arada olmamız güzel.” Kaiden sanki Alex’in kendini toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunun farkındaymış gibi konuştu. Hepsine alaycı bir gülümsemeyle baktı ve “Geldiğiniz için hepiniz aptalsınız, yine de sevimli aptallarsınız,” diye ekledi.

Jordan içtenlikle güldü. “Eğer bu işe yaramazsa mezar taşıma şunu yazın: *Jordan bir aptaldı ama sevimli bir aptaldı. Aptalca bir huzur içinde yatsın.*”

Bu espri karşısında beti benzi atan tek kişi Alex değildi. “Bu konuda şaka bile yapma.”

Jordan, göğüs kafesini dürten D.C.’nin dirseğini görmezden gelerek Alex’i dikkatle süzdü. Yeniden ayağa kalktı ve ona yaklaşıp fısıldamak için eğildi. “Hey, Bear’ın babasının durumunun zor olduğunu biliyorum ama bunu hep birlikte aşacağız, tamam mı?” Geri dönerek herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, “Eğer başımıza gelebilecek olan şeylere dair korkumuza boyun eğsek, o zaman Aven çoktan kazanmış olur,” dedi. Sırıtarak sözlerini tamamladı: “İyi haber şu ki eğer hepimiz burada ölürsek en azından Aven bizi öldürme zevkine erişemeyecek. Bu tatmin edici bir düşünce, değil mi?”

Göğsü sıkışan Alex hiçbir şey söyleyemedi.

Jordan'ın yardım etmeye çalıştığını biliyordu. Aslında sözleri odadaki havayı hafifletmiş gibiydi, sanki herkes -hatta Bear bile- Aven'i yenmek için önce geleceğe dair korkularını yenmeleri ve savaşı kendi zihinlerinde kazanmaları gerektiği konusunda hemfikir-di. Ve bu doğrudu, Alex öyle olduğunu biliyordu. Ama yine de...

Jordan onların öleceğinden bahsedince Alex neden bu kadar üzüldüğünü bilmiyordu. *Herhangi birinin* ölümünden bahsedilince. Çünkü Kaiden dışında hiçbiri bilmiyordu. Onun William için üzüldüğünü düşünüyorlardı. Bear için üzülürken aynı zamanda çok daha ezici bir kişisel darbenin üstesinden gelmeye çalışıyordu. Aslında Lady Mystique'in ölümüyle birlikte, iki kişisel darbenin. Ama asla anlayamayacakları şey Niyx'ti. (Aven'in en iyi arkadaşı, acımasız bir Meyarin olduğunu düşündükleri kişi.) Alex için onun kim olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu; vefatının onun için ne anlama geldiğini umursamak şöyle dursun, muhtemelen onun öldüğünü bile bilmiyorlardı. Bilemezlerdi de. Alex onlara hikâyeyi nasıl anlatacağını bulana kadar bu mümkün değildi. *Onun* hikâyesini nasıl anlatacağını...

O zamana kadar güçlü durması gerekiyordu. Eğer Jordan, Bear'ın iyiliği için normal davranabiliyorsa... eğer Bear normal davranabiliyorsa... o zaman Alex de yapabiliirdi.

Hiçbir şey yolunda değildi. Ama arkadaşlarının iyiliği için yolundaymış gibi davranabilirdi. Ve belki, sadece belki, bir gün duyguları da ona yetişirdi.

"Tamam, hadi odaklanalım," dedi D.C., bağdaş kurdu ve oturduğu yerin etrafındaki minderlere hafifçe vurdu. Bu, yanına gelmeleri için açık bir davetti.

Hissettiği her şeyi bir kenara itip, bunun yerine karşılaşacakları şeylere tüm dikkatini vermeye kararlı olan Alex, bir daire oluşturacak şekilde diğerleriyle birlikte yere çöktü.

D.C., "Tia Auranlar hakkında ne biliyoruz?" diye sordu. "Harika bir şehirleri olduğu ve kapılarında korkunç bir baş ağrısıyla karşılanmak dışında?"

"Vardaesia," dedi Bear. "Bizi buraya sürüklediklerinde, şehrin adının Vardaesia olduğunu söylediler."

İmparatoriçe de buraya bu şekilde hitap etmişti, diye hatırladı Alex.

D.C., "Güzel bir isim," diye düşündü. "Var-dey-si-ya. Kulağa bir şarkı gibi geliyor."

"Altın ve elmaslardan yapılmış bir şehre benziyor," dedi Declan kuru bir sesle. "Burası çok değerli olmalı." Parmaklarıyla minderlerin altındaki altın rengi zemine vurdu.

Jordan da aynı derecede kuru bir tavırla, "Burası başka bir dünyaya ait bir imparatoriçenin kraliyet sarayı," dedi. "Ne bekliyordun? Sopalar ve çakıl taşları mı?"

D.C., "Oradan başlayalım," diye araya girdi. "Bu İmparatoriçe Saefii kim? Taht odasında bizimle birlikte görünüp kaybolma numarasını yapmadan önce bizi görmeye geldi ama tek söylediği, eğer onun sorularını onu tatmin edecek şekilde yanıtlamazsan, hepimizin idam edileceğiydi. Sanırım hâlâ hayatta olduğumuza göre sorgulamayı iyi halletmiş olmalısın. Peki ne öğrendin?"

Alex, "Bu dünya ve Tia Auranlar hakkında bizim bilip de sizin bilmediğiniz pek bir şey olduğunu düşünmüyorum" dedi. Kaiden'e baktı, sonra tekrar diğerlerine döndü. "Gelmeden önce bize de bilgi verilmedi. Sadece başarısız olmamamız söylendi."

İfadesi sessizlikle karşılandı.

"O Athora denen adam sana hiçbir şey söylemedi mi?" diye sordu Bear, ellerinin arasında bir yastıkla.

"Tia Auranların ve Meyarinlerin ölümcül düşmanlar olduğunu söyledi," diye yanıtladı Kaiden. "Alex'e verilen kehanetin gerçekleşmesi için onları bizimle savaşmaya ikna etmemiz gerektiğini söyledi. Bunun dışında başka bir şey anlatmadı."

Arkadaşları ona soru sorar gibi bakınca, Alex kehanetle ilgili en yeni gelişmeyi hızlıca anlattı; Athora'nın Tia Auras'ın

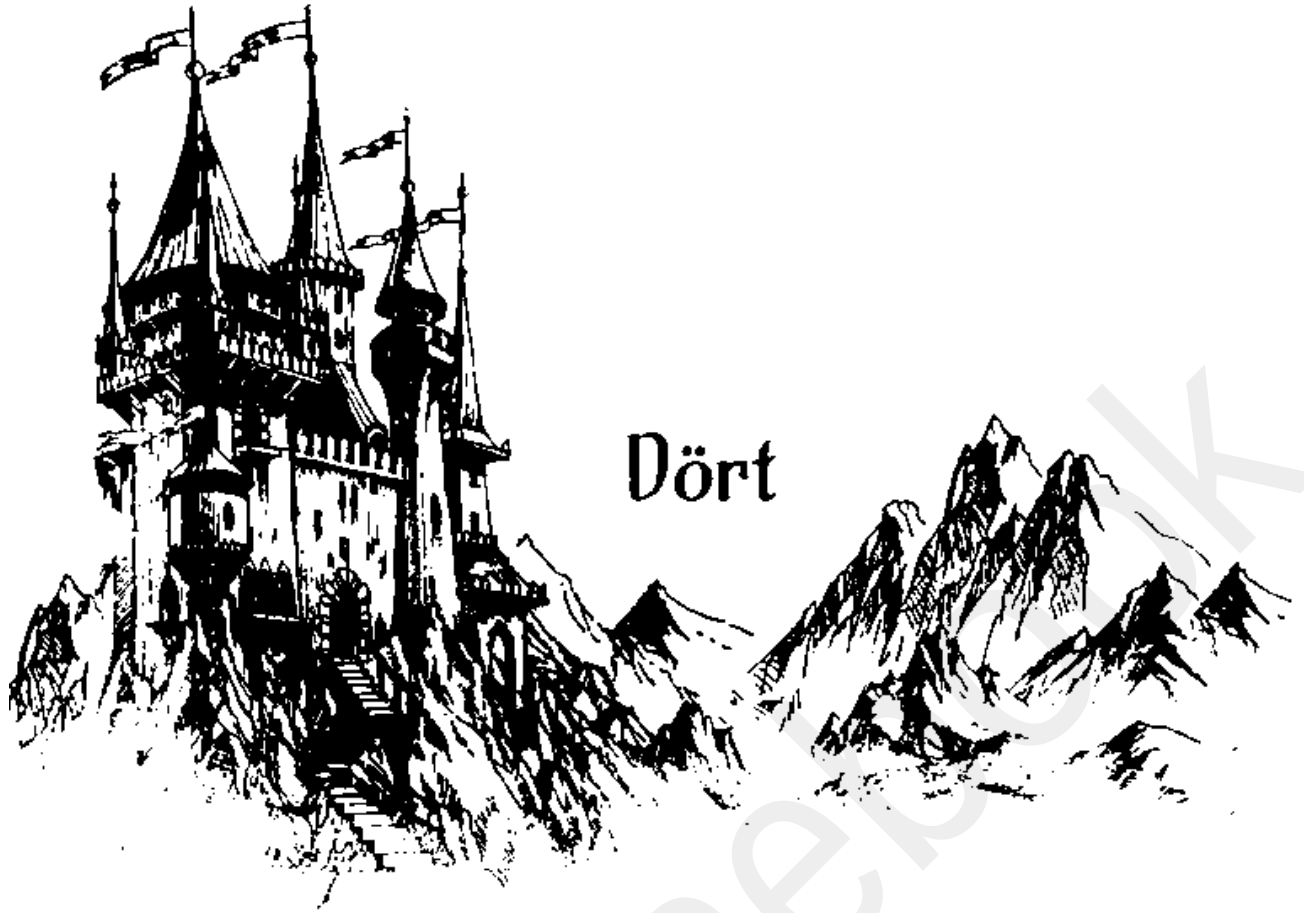
“Gündüz” ve Medora’nın “Gece” anlamına geldiği hakkındaki yorumunu, bu kadim adamın iki dünyanın birleşmesine neden inandığını ve “birleşin ve tek bir düşmana karşı savaşın” kehanetinden söz etti.

“Kehanetlere asla güvenilmez,” dedi D.C., burnunu kırıştırarak. “Her zaman çok fazla anlam taşırlar ve çok geç olana kadar neye atıfta bulunduklarını asla bilemezsin. Geriye dönüp bakmak onların tüm gerçeklerini görmenin tek yoludur. Ve senin bahsettiğin bu kehanetle, Athora’nın iddia ettiği her şeye rağmen, çölün ortasında belirli bir kum tanesini arıyor da olabiliriz.”

Alex’in korktuğu da buydu. Ama şu anda sahip olduğu tek şey umuttu. “Çöllerden bahsetmişken,” dedi, “buraya gelirken çöllerden birini ziyaret eden oldu mu?” Sorusuna cevaben boş bakışlar ve kaldırılmış kaşlar görünce, “Boş verin,” diye mırıldandı.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Declan, uzun bacaklarını uzatıp iri vücudunun etrafına yastık yerleştirerek. “Burası rahat olmadığından değil ama burada oturmak da...”

Kör edici bir ışık onları çevreledi, bir kez daha küllerle başka bir yere taşınmaya başladılar. Bu yüzden Declan cümlesini bitirme şansı bulamadı.

Diğerlerinin yanında ayağa fırlayan Alex, yeni çevrelerine baktı ve bu sefer cam hapishaneleri olmadan taht odasına geri döndüklerini fark etti.

Saefli üç tahtın en büyüğü olan ortadaki tahtta oturuyordu. Calivere solunda, Tayros sağında oturuyordu. Alex ve arkadaşları kürsüye çıkan parlak basamakların dibinde duruyorlardı, daha önceki gümüş gözlü topluluğun geri kalanı da arkada durup altın sütunların arasından onları izliyordu.

“Alexandra Jennings, hikâyenin ardından görüştük ve seni buraya, kararımıza tanıklık etmen için getirdik,” dedi Calivere, sesi de yüz hatları kadar meleksiydi. Ancak ses tonunun yatıştırıcı niteliğine rağmen, sözleri Alex’in sırtında bir ürpertinin dolmasına neden oldu.

“Meyarinleri dünyamızdan sürgün ettiğimizden beri çok uzun yıllar geçti,” dedi Tayros, sesi ılık bir şurup gibi ipeksi yumuşaklıkta ve derindi. “Uzun süre önce kazanılmış bir savaşı yeniden alevlendirmek gibi bir arzumuz yok.”

Alex araya girmemek için yanağını ısırmak zorunda kaldı, fikrini tekrar tartışmadan önce konuşmaları bitene kadar beklemeye kararlıydı.

“Ancak,” dedi Calivere, sanki o ve Tayros tartışmalarını birleştiriyormuş gibi. “Aven isimli kişinin tehdidi, dünyanızı fethetliğinde ve tüm ölümlüleri katlettikten sonra bakışlarını nereye çevireceği sorusu nedeniyle de olsa, bizi rahatsız ediyor.”

“Bu adamın kelimelerle arası kesinlikle iyi,” diye mırıldandı Jordan, Alex’in yanından.

Calivere gözlerini kıstı ama kafasını kaldırıp Jordan’ı duygusuz bir şekilde tahtından izlemekten başka bir şey yapmadı.

Hiç kimse bir şey söylemeyince, Alex bunu konuşma izni olarak kabul etti. Kalbi umutla çarparak sordu: “Bu... Bu bize yardım edeceğiniz anlamına mı geliyor?”

Cevap veren İmparatoriçe Saefii’ydi. “Edeceğiz.”

Alex’in morali yükselirken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Buna inanamadı. Bu noktaya gelene kadar yaşadığı onca şeyden sonra bu kadar olumlu bir yanıt almak gerçeküstü görünüyordu. Işıltılı bakışlarını arkadaşlarıyla paylaşmak için döndü ama Saefii’nin konuşmayı bitirmediğini anlayınca yüz ifadesi dondu.

“Edeceğiz,” diye tekrarladı imparatoriçe, “ama buna layık olduğunuzu kanıtlarsanız.”

Böylece Alex’in umutları suya düştü.

“Bunu nasıl yapacağız?” diye dikkatle sordu Kaiden.

Saefii doğrudan Alex’e cevap verdi.

“Eğer dünyanıza gelip Aven Dalmarta’yı yenmenize yardım etmemizi istiyorsanız, o zaman *Tu’eh Saeron ess Telari*’den geçmelisiniz.” Ancak Alex’in içinde bir Tia Auran tercümanı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden imparatoriçe ortak dildeki karşılığını herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söyledi: “*Sınav Kapıları*’ndan geçmelisiniz.”

D.C. sessizce, “Bu konuda pek de iyi şeyler hissetmiyorum,” dedi. Alex arkadaşının endişesini paylaşıyordu.

“Altı kişisiniz, yani altı kapı ile karşılaşacaksınız,” dedi Saefii. “Altı günde altı test. Eğer galip gelerseniz, sizi layık görürüz ve savaşıınıza katılmak için Medora’ya gideriz. Ama başarısız olursanız, sizi kaderinize terk ederiz.”

Alex odanın döndüğünü hissetti. Dönen düşüncelerini sakinleştirmeyi umarak elini başına kaldırdı. Altı gün, Tia Auras’ta kalmak için uzun bir süreydi. Onların yokluğunda Medora’da her şey olabilirdi. Ama eğer bu, başlangıçta Meyarinleri ele geçiren Tia Auranlar ile birlikte geri dönecekleri anlamına geliyorsa, o zaman beklemeye değermiş. Değmesi gerekirdi.

Fakat başarısızlık riski...

“Testler nelerdir?” diye sordu Alex, boğazı düğümlenmiş hâlde.

Saefii ellerini iki yana açtı. “Değerinizi kanıtlamayı kabul ederseniz, kendiniz göreceksiniz.”

“Yani, körü körüne gitmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?” diye netleştirdi Bear. “Neyi kabul ettiğimizi bilmeden mi?”

“Bunlara boş yere ‘Sınav Kapıları’ denmiyor, genç ölümlü,” dedi Saefii. “Sınavın bir kısmı da bu sınava girip girmeyeceğinize karar vermektir.”

“Peki, bu testlerden altı tane var, yani her birimiz için bir tane mi?” diye sordu Declan.

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diye yanıtladı Saefii, başını hafifçe sallayarak. Tacı ışıktaki parıltıydı. “Altı tane var, evet. Ancak hangi özel Kapı’yı seçtiğinize bağlı olarak testler biriniz için veya hepiniz için olabilir.”

Sınav Kapıları’nın ne gerektirdiği hakkında daha fazla bilgi sahibi olmayan Alex, neyle karşı karşıya kalacaklarını kavramakta zorluk çekiyordu.

“Şunu söyleyeyim,” diye devam etti Saefii, bir kez daha doğrudan Alex’e bakarak. “Buraya kendi dünyanızın temsilcisi olarak geldin, Alexandra Jennings, dolayısıyla en zorlu kapı bile size -özellikle sana- bir şekilde meydan okuyacak. Yapabileceğim tek uyarı bu.”

Harika, diye kendi kendine homurdandı Alex. Hayatının kâbusu göz önüne alındığında bundan daha azını bekleyemezdi.

“Ya sizin bu kapılarınızdan geçmemeye karar verirsek?” Jordan kollarını kavuşturarak sordu. “O zaman ne olacak?”

Saefii gözünü bile kırpmadı. “O zaman biz olmadan kendi dünyanıza geri döneceksiniz ve biz Medora’dan hiç kimsenin bir daha buraya gelmek için özel yollardan yürüyememesini sağlayacağız.”

Jordan’ın alnı kırıştı. Alex ona ve diğer arkadaşlarına, “Bu yollar Kütüphane’nin kapılarıdır. Aven dâhil herkesin Tia Auras’a adım atmasını engelleyeceklerini söylüyor. Sanırım bu onların güvenlik önlemi. Onların yardımını alabilmemiz için tek şansımız bu,” diye fısıldadı.

“Karar vermek için biraz zaman isteyebilir miyiz?” diye sordu Kaiden, imparatoriçeye. Bunun üzerine imparatoriçe de onaylayarak başını eğdi.

Daire şeklinde toplandılar, ilk konuşan D.C. oldu. “Burada başka seçenek yok, değil mi? Bunu yapmak zorundayız.”

“*Bunun* ne olduğunu bilmiyoruz,” diye belirtti Bear, yorgun eliyle yüzünü ovuştururken. “Tanımlara göre test etmek bir meydan okumayı ima eder ve bu mücadelenin kurallarını bilmeden, bize ne tür bir oyun oynadıklarını bilmemizin hiçbir yolu yok. Anladığım kadarıyla testlerden herhangi birinde başarısız olmak, anında ölüm anlamına gelebilir.”

Onun haklı olduğunu fark eden Alex’in midesi kasıldı.

“Bu almamız gereken bir risk,” dedi Kaiden, sesi sakın ve kendinden emindi. “Hepimiz buraya tehlikeli olacağını bilerek geldik. Görevimizi tamamlamak için elimizden gelen her şeyi yapmadan ayrılamayız.”

Alex, sarsılmaz güveni için ona minnettardı.

Jordan omuzlarındaki gerilimi atarak, "Kaiden'le birlikteyim" dedi. "Artık buradayız. Bu kapıların ne olduğunu görsen ve Tia Auranları bize yardım etmeye ikna etmek için elimizden geleni yapsak iyi olur."

"Ama altı gün," dedi D.C., altın odaya belirsizlikle bakarken. "Eve döndüğümüzde bir hafta geçmiş olacak. Ailelerimiz..."

"Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok," diye sözünü kes-ti Declan, nazikçe de olsa. "Buraya ve şimdiye odaklanmalıyız."

Bear hızlıca başını salladı ve "O hâlde hepimiz aynı fikirde miyiz? Burada kalıp ne olursa olsun bu testleri geçmeye çalışalım mı?" dedi.

Hep birlikte Alex'in karşısına geçtiler ve onun nihai kararını beklediler.

"Bilin ki bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı Alex. Her birinin gözlerinin içine tek tek baktı. Daha sonra dimdik durdu ve Saefii'ye doğru döndü. "Meydan okumanızı kabul ediyoruz."

İmparatoriçenin yüzüne yayılan gülümseme neredeyse kör ediciydi. "O hâlde test şafak vakti başlayacak."

Başka bir parlak kül rengiyle Alex ve arkadaşları daha önce bulundukları balkonlu odaya anında geri gönderildiler.

"Neden hep şafakta oluyor?" diye mırıldandı Alex. "Neden öğ-len olmuyor? Ya da dokuzdan sonra herhangi bir zamanda? Dokuz, ölüm kalım mücadeleleriyle yüzleşmek için tamamen kabul edilebilir bir zamandır. Bu şafak vakti olayı hiç iyi olmuyor."

"İyi misin, yoksa kendine acıma partine devam etmek için bir dakika daha ister misin?" diye sordu Jordan, gözlerinde daha önce eksik olan bir parıltıyla.

Alex minderlerden birini alıp ona fırlatmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine, hâlâ hafif bir homurdanmayla da olsa, "İyiyim," diye cevap verdi.

Daha fazlasını söyleyemeden, odanın kenarlarındaki kilitli olan altı kapı açıldı ve her birinin içinden siyah cübbeler içinde birer Tia Auran çıktı. Hepsi genç görünüyordu -Alex'ten yalnızca birkaç yaş büyük gibi- ama ölümsüzlük statüleri göz önüne alındığında yaşları göreceliydi. Binlerce yıldır yaşıyor olabilirlerdi, hatta belki daha fazla.

Alex ve arkadaşlarının önünde duran yeni figürler, bir ışık parlayıp Calivere ortaya çıkana kadar neredeyse tuhaf bir şekilde sessiz kaldılar.

“Bunlar, burada kaldığınız süre boyunca sizin yardımcılarınızdır,” diye açıkladı Calivere. “Yaklaşan zorluklara mümkün olduğu kadar hazırlıklı olmanızı sağlayacaklar.”

Alex kaşlarını kaldırdı, ne tür bir hazırlığın gerekli olabileceğini merak ediyor ve olasılıklardan korkuyordu.

“*Tu'eh Saeron ess Telari*'yi üstlendiğiniz süre boyunca, burada yani Vardaesia'da misafirlerimiz olarak kabul edileceksiniz,” diye devam etti Calivere. “Dolayısıyla boş zamanlarınızda sarayı ve şehri dolaşabilirsiniz.”

Bu Alex'i şaşırttı. Kaldıkları süre boyunca bu alanda kilitli kalacaklarını ve bu tür özgürlüklere izin verilmeyeceğini varsaymıştı.

“Ancak...” dedi Calivere. Ses tonu neredeyse Alex'in gözlerini devirmesine neden olacaktı çünkü adamın bu hakkı geri almak üzere olduğundan emindi. “En azından yerleşme fırsatı bulana kadar gereksiz araştırma yapmamanızı tavsiye ederim. Halkımız yabancılara alışık değildir ve buradaki varlığınızı hoş karşılamayabilir.”

Alex alaycı bir tavırla *sanki şu ana kadar tanıştığımız herkes çok iyi davrandı da...* diye düşündü. Özellikle Calivere'in uyarısı göz önüne alındığında, Tia Auranların geri kalanının nasıl olabileceğini hayal etmek bile istemiyordu.

“Şimdilik sizi yalnız bırakıyorum,” dedi danışman. “Yardımcılarınız gece boyunca karnınızı doyurup yerleşmenizi sağlayacak ve şafak sökmeden sizi ilk sınavınıza hazırlamak için geri dönecekler.” Siyah cüppeli Tia Auranlara teker teker öne çıkmalarını işaret etti. “Bu, Kantor.” Uzun boylu, esmer bir erkek, Declan’ın yanına yaklaştı. “Anais.” Alex’in şimdiye kadar gördüğü en kare çene çizgisine sahip olan erkek, Bear’ın yanına geldi. “Enka.” Açık tenli, sakalları mükemmel bir şekilde kesilmiş bir erkek, Jordan’ı selamladı. “Ve Sorin.” Saçları parlak bronz gibi olan son erkek de Kaiden’e doğru ilerledi.

Calivere daha sonra diğer iki Tia Auran’ı işaret etti. İkisi de kadındı. “Son olarak, Latania ve Zaylin.”

Latania adındaki kişi, canlanan parlak bir yıldıza benziyordu ve inanılmaz bir zarafetle D.C.’ye doğru ilerlerken, Zaylin de daha ihtiyatlı bir şekilde Alex’e yaklaştı. Saefii’ninki kadar siyah tenli olan Zaylin de aynı derecede büyüleyiciydi ve Tia Auras’ın hükümdarının ne kadar sevimli olduğu göz önüne alındığında, bu çok şey ifade ediyordu.

“Maalesef yardımcılarınız sizin dünyanızın dilini konuşmuyor,” dedi Calivere, bunun hepsi için zorlu bir dil engeli olacağını düşünerek. Meleksi yüzü neşeliydi. “Ama eminim ki anlaşmanın bir yolunu bulacaksınız. İyi uykular, ölümlüler.”

Ve bir ışık külüyle gitti.

“Kullanışlı bir yetenek,” dedi Jordan. Alex de onu onaylamadan edemedi.

Yeni gelenlere baktığında, odada kendini rahatsız hisseden tek kişi olup olmadığını merak etti. Arkadaşlarının durumu göz önüne alındığında, bu konuda yalnız değildi.

“Peki... Calivere yemekten bahsetmedi mi?” diye sordu Declan.

“Umarım etmiştir,” dedi Jordan, karnını ovuşturarak. “Açlıktan ölüyorum.”

Birkaç gece önce Meyâ'daki işkence seansından bu yana hâlâ hiçbir şey yememiş olan Alex de yemek konusunda çaresizdi. Açlığı ve susuzluğu, baygınken geçirdiği iyileştirmeler sayesinde azalmış olabilirdi ama yine de midesini doldurmaya hevesliydi.

"*Dahana, tornas,*" dedi Kaiden sessizce, Sorin'e. Ve diğerlerini işaret etti. Yardımcı hemen selam verdi ve Enka ve Latania'yla birlikte ortadan kayboldu.

Alex etkilenmiş bakışlarını Kaiden'e çevirdi, sözlerini *lütfsen* ve *yemek* anlamına gelecek şekilde tercüme etmişti.

"Anlaşmaya yetecek kadar, ha?" dedi, Kaiden'in daha önceki açıklamasına atıfta bulunarak.

"İstersen banyonun nerede olduğunu da öğrenebilirim," dedi çocuk, kaygısız bir gülümsemeye. "Athora bu sorunu, bilmemi gerektirecek kadar önemli buluyor gibiydi."

Alex hafifçe güldü. "Onlara bir şey sormamız gerektiğinde hepimizin sana güveneceğinin farkındasın, değil mi?"

"İyi şanslar," dedi Kaiden üzüntüyle. "Fazla bir şey bilmediğim konusunda şaka yapmıyordum. Galiba Sorin'den bowling topu istedim."

Alex neşeyle başını salladı. "Dil becerilerini hafife aldığına eminim."

Bir saniye sonra bundan herkes emin oldu çünkü Sorin, Latania ve Enka, üzerinde bir yığın yiyecek ve içleri köpüklü sıvılarla dolu kristal kadehler olan altı sandalyeli bir masa ile geri döndüler.

"Bu çok iyi oldu!" dedi Jordan ve masaya doğru ilerlerken Enka'nın omzuna minnetle vurdu.

Midesi guruldayan ve ağzı sulanan Alex, arkadaşlarının yanına oturdu ve ne yediğine dair hiçbir fikri olmamasına aldırış etmeden tabaklara daldı. Geçmişte, yaşarken öğrendiği bir şey varsa o da Meyarın yemeklerinin çoğunlukla tanımlanamaz ama aynı zamanda muhteşem olduğuydu. Aynı şey Vardaesia'nın ikramı için de söylenebilirdi.

D.C., ağız dolu bir şekilde, "Hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım" dedi.

Herkes ona katıldığını homurdanarak ifade etti. Bear bile iştahla yemek yiyordu, bu da Alex'in arkadaşı için hissettiği endişenin bir kısmını hafifletmeye yardımcı oldu. Sergiledikleri bu kolektif ve medeniyetsiz davranıştan neredeyse utanıyordu, özellikle de yardımcılarının kenarda durup onları izlediğini bildiği için. Öte yandan çok acıkmıştı ve patlayana kadar yiyebilirdi.

"Buradaki altı gün o kadar da kötü olmayabilir," dedi Jordan. Arkasına yaslanıp elini karnına götürdü.

"Seni duyuyorum, dostum," dedi Declan, kadehinde kalanları ve Alex'in de bizzat yutmuş olduğu bir tür köpüklü meyve püresini mideye indirirken. "Bu muhteşemdi."

Yiyecekler, sanki işlerinin bittiğini biliyormuş gibi, ortadan kayboldu ve geriye ışıltılı takımyıldızlarla oyulmuş boş bir altın masa kaldı.

"Acaba yapabileceklerinin ne kadarını Meyarinlere aktardılar," diye sesli düşündü D.C., tabağının durduğu boş alana bakıp parmaklarını parlayan desenlerden birinin üzerinde gezdirerek. "Peki, insanlar olarak ilerlememizin ne kadarı Tia Auranlar sayesinde?"

"TBA'larımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu Bear, olası sonuçları düşünürken koltuğunda öne doğru kayarak. "Akarnae'deki yemekhanede olduğu gibi mi?"

D.C. başını salladı. "O ve diğer şeyler."

Alex'in dilinin ucuna cinler geldi ama bunu söylemedi.

"Bu ilginç bir soru ama belki başka bir zaman sorulmalı," dedi Jordan, D.C.'nin şakağına hafif bir öpücük bırakmak için eğilip, kızın çatık kaşlarını gevşeterek.

D.C. iç çekerek, "Haklısın," dedi. "Sabah erkenden kalkacağımıza göre hepimiz biraz uyumaya çalışmalıyız."

Alex ertesi sabahı düşünmemeye, daha doğrusu kendilerini neye bulaştırdıkları hakkında ne kadar az şey bildiğini düşünmemeye çalışıyordu.

Sanki D.C.'nin sözlerini anlamışlar gibi, yardımcılarının hepsi pandomimciler kadar sessiz bir şekilde öne çıktı.

"Bu çok tuhaf ve çok hızlı olacak," dedi Jordan sessizce.

"Oldu bile," diye cevap verdi Bear. Siyah cüppeli figürlere ihtiyatla bakıyordu.

Alex gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Gelecek günlerde arkadaşlarının neyle karşılaşabileceği konusunda endişeliydi ama kendisini ve Kaiden'i Tia Auras'a kadar takip ettikleri için onlara minnettardı. Sadece destek ve cesaret sağlamak için değil, aynı zamanda böyle anlarda da yanında olmalarına her zaman-kindenden daha fazla ihtiyacı vardı. Her acısının üstesinden geldikleri ve ona arkadaşlıklarının saflığını hatırlattıkları anlar, Alex'in bu kadar uzun süre hayatta kalmasına yardımcı olan bir şeydi. İyi günde, kötü günde, varlıkta ve yoklukta her zaman birbirlerinin yanındaydılar. Birlikte her şeyin üstesinden gelirlerdi, özellikle de onların bekleyen her şeyin.

"Sabaha görüşürüz o hâlde?" dedi Alex, Zaylin gruptan uzaklaşıp daha önce kilitli olan kapılardan birine doğru yürürken.

Diğer yardımcılar da aynısını yaptılar ama peşlerinden gelmelerini beklemek yerine Alex'in arkadaşlarına kibarca işaret ettiler.

"Uhrevi tahtakurularının sizi ısırmasına izin vermeyin," diye seslendi D.C. odanın karşı tarafındaki kapı aralığından, ses tonu şakacıydı, ta ki bunun bir olasılık olduğunu anlayana kadar. Bu noktada yüzü soldu.

Alex kendi kendine gülümseyerek, kaldığı süre boyunca Zaylin'in yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere kadar onu takip etti. Lüks ortama bakınca ağzı açık kalmasın diye uğraştı ama bu bir meydan okumaydı. Her şey pırlanta ve altınla kaplıyken Alex sanki gerçek boyutlu bir avizeye adım atmış gibi hissetmekten kendini alamadı. Yatak, şifonyer, ebeveyn banyosu; her şey o kadar parlaktı ki neredeyse gözlerini acıtiyordu. Tek kurtuluş, özel bir balkona açılan bir dizi tüllü, yanardöner perdeydi ama bu bile abartılı şehrin manzarasını barındırıyordu. Artık gökyüzünde yükselen üç ay ve hâlâ ufukta ilerleyen, kayan yıldızlarla Vardaesia bir şhirden çok bir galaksiye benziyordu. Yukarıdan aydınlatılmış, içeriden aydınlatılmış ve dalgalanan bulutlarla çevrelenmişti; gerçekten hayranlık uyandırıcıydı. Yine de...

"Burası çok fazla," diye mırıldandı Alex, odaya bakarken.

Alex hızla çevresini keşfederken, Tia Auran'ın yüzü gece yarısı taşından yapılmış bir maske gibiydi. Zaylin kapının yanında bir heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Diğer yardımcılarının tümü, insan arkadaşlarına karşı en azından biraz sıcak görünüyordu ama Zaylin, Alex'e karşı en az bir *traesos* kadar sertti.

Alex boğazını temizledi, aralarındaki buzları eritmeye karar verdi. "Sen Zaylin'sin, değil mi? Ben Alex."

Zaylin gözünü dahi kırpmayınca Alex tekrar denedi: "Calivere'in beni anlayamadığını söylediğini biliyorum ama şey, yani..."

Alex, Zaylin söylenenleri anlayamıyorsa konuşmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını fark etti. Bunun yerine başka bir şey denedi.

Yavaşça ona yaklaşan Alex kendini işaret ederek, "Alex," dedi. Daha sonra Zaylin'i işaret etti ve Tia Auran'ın anlamaması imkânsız hâle gelene kadar birkaç kez adını tekrar etti.

Ancak Zaylin'in tepkisi beklenmedikti. Türünün lirik dilini konuşurken, kelimeler ağzından neredeyse acı verici bir şekilde çıkıyordu. "Sen daha beni görmeden, ben senin kim olduğunu biliyordum, *Alex*. Ayrıca aptalca bir iş için buraya gönderildiğini, kaybedilmiş bir davadan başka bir şey olmadığını da biliyorum. Halkını hayal kırıklığına uğratacaksın ve bunu yaptığında suçlayacak tek kişi kendin olacaksın. Böyle bir sona tanıklık etmekten hoşnut olmadığım için beni bağışla."

Zaylin bir ışıık külüyle ortadan kayboldu ve bu iyi oldu çünkü *Alex* yüzündeki şaşkınlık ifadesini daha fazla gizleyemezdi. Diğer dünyaya ait dili anlayamaması gerekiyordu. Bu yüzden Zaylin sözlerinin sadece anlaşıldığını değil, aynı zamanda ciddiye alındığını da bilemezdi, bunun hiçbir yolu yoktu.

Kendini boşlukta hissedenden *Alex*, yatağa doğru hareket etti ve yatağın inanılmaz derecede yumuşak örtülerine gömüldü. Bir top gibi kıvrılarak kollarını kendine doladı, vücudunu ele geçirmeye başlayan ürpertilerle mücadele edemedi. İçi, önlerindeki altı günün neler getirebileceği korkusuyla uyuşmuştu, *Tia Auras*'taki arkadaşları için duyduğu endişeyle, *Medora*'dakiler için duyduğu endişeyle uyuşmuştu.

Athora paylaşmadığı sürece kimse *Alex*'in nerede olduğunu veya ne yaptığını bilemezdi. *Akarnae*'deki öğretmenleri ve arkadaşları muhtemelen derslerine her zamanki gibi devam ediyor, arka planda giderek büyüyen tehdidi izlerken normal davranmaya çalışıyorlardı. *Kyia* ve *Zain* muhtemelen *Roka*'nın başında nöbet tutuyor ve *Drackora*'da kalanları *Aven*'den koruyorlardı. Ve *Alex*'in ailesi...

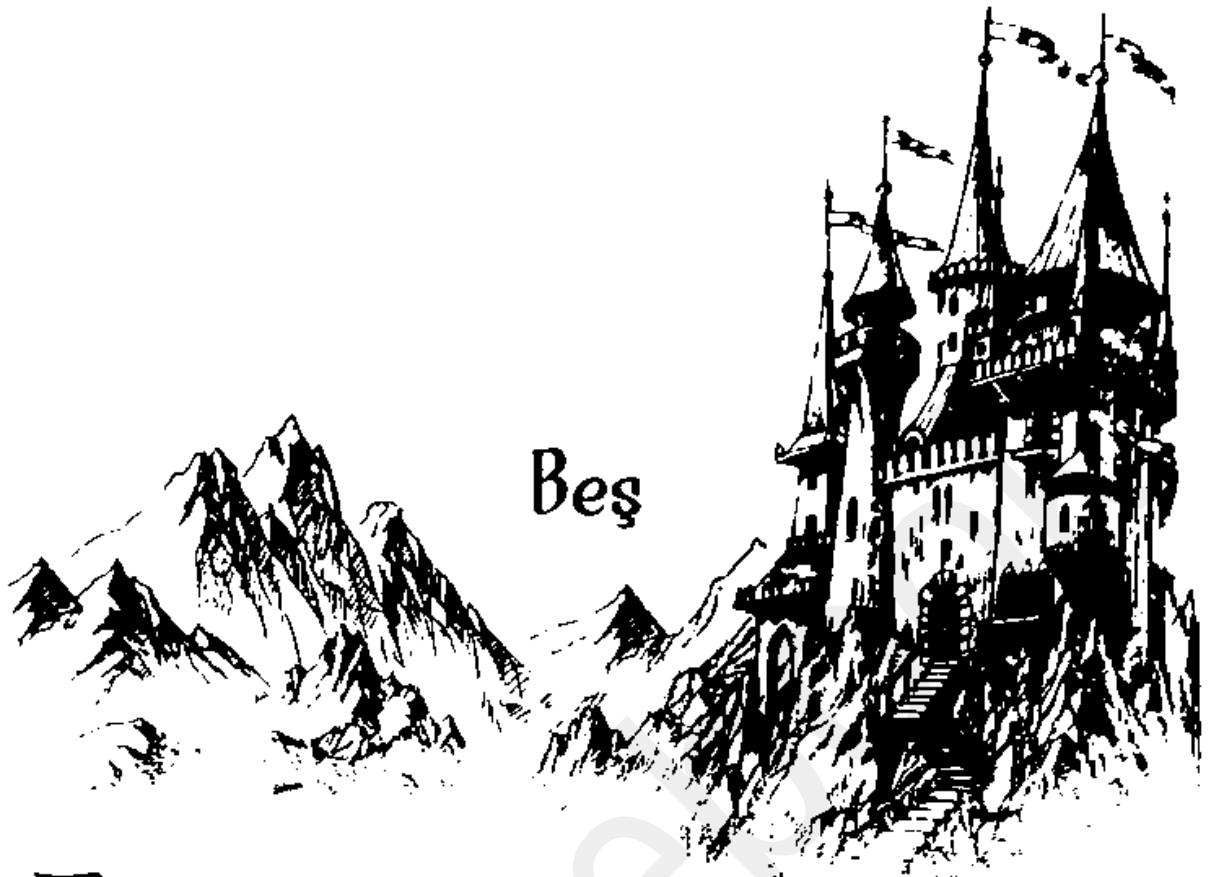
Anne ve babasının muhtemelen hâlâ Antik Mısır çevrelerini araştırdıklarını, kızlarının başına gelenlerden ve Kütüphane'deki

yaşam alanlarının dışında dönen tehlikelerden habersiz olduklarını bildiği için kalbi bir özlem sancısıyla doldu. Alex son derece bağımsız büyümüş olduğundan, ebeveynlerine duyduğu ihtiyaçtan dolayı nadiren bu kadar bunalırdı ama şu anda annesinin sevgi dolu kolları ve babasının cesaret verici sözleri için her şeyi verebilirdi. Anne babası hayatının büyük bölümünde yanında olamamış olabiliyordu, işlerine çok odaklanmışlardı ama her önemli anda hep yanında olmuşlardı. Eğer şu anda da yanında olsaydılar, sırtındaki ezici yükten ve henüz yüzleşmediği korkulardan onu kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlardı.

Altı gün. Alex eve döndüğünde ne olacağından çok korkuyordu. Çünkü artık Medora onun için öyleydi; orası onun eviydi. Ve orayı güvende tutmak için çok çabalıyordu. İmkânsız bir şey için mücadele ediyor olabiliyordu.

“Halkını hayal kırıklığına uğratacaksın ve bunu yaptığında suçlayacak tek kişi kendin olacaksın.”

Zaylin’in dikenli sözlerini zihninde defalarca tekrarlarlarken, Alex’in uyuşukluğu, son birkaç gündür yaşadıklarıyla, yerini sonunda yorgunluğa bıraktı. Gözleri kendiliğinden kapanmadan önce beyaz elbisesini değiştirmeye bile hâli yoktu, titremesi hafifledi ve huzursuz bir uykuya daldı.

Ertesi sabah kahvaltı masasında moralsiz bir hava vardı. Alex arkadaşlarının da kendisi kadar kötü uyuyup uyumadığını merak etti ama bunu soramayacak, fazla bir şey söyleyemeyecek kadar gergindi.

Asık suratlı Zaylin'in sert bir şekilde omzundan sarsmasıyla uyanan Alex, bir daha Tia Auran'la konuşmayı denememişti. Sessizce özel banyosuna gitmiş ve sıcak suyun altına girip, uzun süredir devam eden yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışmıştı. Uzun süre uyumasına rağmen o kadar yorgundu ki kemikleri bile ağrıyor, bu da başka bir dünyadan gelen bir gribe yakalanma ihtimalini düşünmesine neden oluyordu. Böyle bir şey ancak onu bulurdu. Daha iyi hissetmek için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, keşke Fletcher'ın hızlı tedavi eden bazı ilaçlarına ya da doktorun kendisine erişebilseydi.

Fakat Fletcher burada değildi. Bu yüzden Alex en azından kendisini yeniden insan gibi hissetmesine yardımcı olan banyoyla idare etmek zorundaydı.

Yumuşacık, kabarık, beyaz bir bornoz giydikten sonra ortak yaşam alanına götürüldüğünde, arkadaşlarının beklemekte olduğunu gördü. D.C. de benzer bir bornoz giymişti ama oğlanların hepsi tamamen giyinmişlerdi; kıyafetleri Alex'in kahvaltı masasına doğru kekeleyerek adım atmasına yetecek kadar endişe vericiydi.

Üzerlerinde artık dünkü saf beyaz renkler olmayan Jordan, Bear, Kaiden ve Declan tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi. Tasarım ve malzeme Alex'e endişe verici bir şekilde Meyarin'in dövüş teçhizatını hatırlattı ancak deri benzeri zırhın içinden geçen myrox yerine altın rengi desenler vardı. Oğlanlar göz kamaştırıcı görünmese de hepsi kraliyet ailesindenmiş gibi duruyordu. Savaşçı kraliyet ailesinden.

Neden bu kadar özenli giyinmeleri gerektiği sorusu, Alex'in açık büfe kahvaltıyı sindirmesini zorlaştırıyordu. Ancak her şeyin karton tadında olmasına neden olan korkusuna rağmen, yüzleşmek üzere oldukları şey için enerjiye ihtiyaç duyacağını biliyordu, bu yüzden tabağını kaldırmadan önce kendini orta büyüklükte bir yemek yemeye zorladı.

Alex, taş suratlı Zaylin'i takip edip odasına dönmek üzere tekrar ayağa kalktığı anda, D.C. eline uzandı.

D.C., "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Daha başlamadan umudunu kaybetme."

Alex onun kadar kendinden emin olmayı diledi. Korku, keder, şüphe... Şu ana kadar gördüğü her şeyin karşısında umudunu nasıl koruyabilirdi? Zaylin'in dün gece söyledikleri karşısında... Hâlâ kafasında ve kalbinde tekrarlanan sözler karşısında?

Ancak arkadaşlarına baktığında bu düşüncelerin hiçbirini onların yüzlerinde görmedi, hatta Bear'ın yüzünde bile. Hepsinin gergin olduğu belliydi ama aynı zamanda kararlıydılar. Ve tıpkı D.C. gibi, gözleri umut doluydu, sanki olumlu bir sonuca gerçekten inanıyorlardı.

Alex daha önce hiç pes etmemiştir, tüm zorluklar ona karşıyken bile. Şimdi buna başlama vakti değildi. Zaylin'in ne dediğinin bir önemi yoktu. Tia Auran, Alex hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun buraya ulaşmak için nelerin üstesinden geldiğini bilmiyordu. Ve henüz işini bitirmemiştir, hâlâ tamamlaması gereken bir görevi vardı ve bunu kesinlikle başaracaktı.

Kararlılık üzerine çökünce, Alex olumsuz düşüncelerinden kurtuldu. Dövüşmeden kaybetmeyi reddetti, bu dövüşün bir kısmı kendi zihniyle mücadele etmesi anlamına gelse bile. Bu altı günü atlatacaktı. Tia Auran'ın Sınav Kapıları'nı geçecekti. O ve arkadaşları, Aven'i yenmeye yardım etmek için başka bir dünyadan gelen orduyla birlikte sağ salım Medora'ya döneceklerdi. Sonra hayatının geri kalanını bundan sonra ne olacağını tahmin etmekle geçirecekti.

Alex, eve dönmek için iyimser bir hâlde hâlâ masada oturan D.C.'ye baktı ve onun elini sıktı. "Teşekkürler, Dix," diye fısıldadı, diğer arkadaşlarına da küçük bir tebessümle baktı. Sanki hepsi rahat bir nefes almış gibiydi, gergin vücutları bu görüntü karşısında gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Birazdan görüşürüz."

Ve yine küçük bir tebessümle dönüp odasına doğru yürüdü, aklının sıkıntılı düşüncelerle meşgul olmasına izin vermedi. Zaylin'in buz gibi yüz hatları bile, Alex'in kararlılığını değiştiremezdi.

Alex daha önce de test edilmiş ve her zaman hayatta kalmıştı. Sonraki altı gün de farklı olmayacaktı.

Böyle olmasını sağlayacaktı.

Alex, yarım saat sonra D.C. ile ortak alanda yeniden bir araya geldiğinde, "Kendimi Wonder Woman gibi hissediyorum," diye homurdandı. Neyse ki çocuklar hâlâ yatak odalarındaydı ve bu da Alex'i rahatlatmıştı çünkü giydiği Amazon savaşçısı kıyafeti yüzünden kızaran suratını nasıl gizleyeceğinden emin değildi.

“Bunun kimin olduğunu bilmiyorum,” dedi D.C., kendi saçma ve kısa eteğini çekiştirerek. “Ama bu etekler biraz... eksik.”

Böyle de tanımlanabilirdi. Alex uygunsuz derecede sınırdadığını düşündü.

Oğlanlar gibi, D.C. ve Alex de altın işlemeli desenlerle siyah giyinmişlerdi ancak kızların vücudunu en çok kaplayan şey neredeyse dizlerine kadar gelen sağlam, bağcıklı deri çizimlerdi. Dar bel kısmı, düşük beli ve uyluğun ortasına kadar gelen eteğiyle Alex, sabahlığını yeniden giymeyi ve günün geri kalanını onunla geçirmeyi düşündü. En azından örtülmesi gereken her şeyi örterdi.

Alex, “Bunları giyerken fiziksel bir şey yapmak zorunda kalmamak iyi olur,” dedi, bir eliyle eteğini çekiştirip diğer eliyle korsajı yukarı çekmeye çalışırken. Kösele malzeme, akıcı hareketler için mükemmeldi, şaşırtıcı derecede rahat ve esnetti ancak Alex istediği yerlerini esnetemiyordu.

D.C., “Eğer bunu yaparsak, herkes bizi kocaman gözlerle izleyecek,” diye onayladı. Tevazu çabasından vazgeçti ve yastık yığınlarının yanında beliren kanepeye uzandı.

“Dürüst olmak gerekirse kimsenin buna aldıracağını sanmıyorum.”

Alex, Jordan'ın neşeli sesinin geldiği yöne döndü ve çocuğun onlara doğru yürüdüğünü gördü, gözleri D.C.'nin kıyafetinde geziniyordu. Arkasındaki diğer çocuklar da onu takip ediyordu. Alex ve D.C.'nin kıyafetlerini incelerken ne kadar eğlendiklerini gizlemeye çalışıyorlardı.

“Söylemezsem olmaz, bu kıyafete bayıldım, Dix,” diye dalga geçti, daha iyi bakabilmek için kızı kanepeden kaldıran Jordan. “Bunu eve götürüp götüremeyeceğini sormamız gerekecek.”

Yüzü kızaran D.C. gözlerini devirip, “Elbette. Seni bu kıyafetle ailemle tanıştırayım, olur mu?” dedi.

Jordan korkmadan kıkırdadı. “Ailenle zaten tanıştım. Doğum günü partindeydi, hatırladın mı?”

D.C., “Sadece babamla,” diye düzeltti. “Yani seni onlara *erkek arkadaşım* olarak tanıtmaktan bahsettim. Hatta onlara bu elbiseyi özellikle benim için seçtiğini bile söyleyebilirim, istersen?”

Alex, Jordan’ın yüzündeki ifadeye gülmemek için yanağını ısırarak zorunda kaldı, çocuğun yüzündeki endişenin aralarındaki ilişkiyi kral ve kraliçenin öğrenmesinden korktuğu için olup olmadığını anlayamadı. Özellikle Kaiden’le, istemeden “ailesiyle tanışma” deneyimi yaşadktan sonra Jordan’ı anlaması gerekirdi fakat çocuğun paniğe kapılıp donakalmasını izlemek çok eğlenceliydi.

D.C. onu öpmek için öne doğru eğilirken, “Artık bu işi hallettiğimize göre,” dedi neşeyle, “kıyafetlerimiz hakkında daha fazla yorum yapmak yok. Anladın mı?”

Jordan homurdanarak onaylayan bir ses çıkardı.

D.C. diğer çocuklara baktı. “Bu hepiniz için geçerli.”

Declan ellerini kaldırdı. “Hiçbir şey söylemedik.”

“Söylemeyeceksiniz de,” dedi D.C. uyarıcı bir tavırla. “Bunu istediğiniz çok belli olsa da.”

Hâlâ sırtışlarını gizlemeye çalışıyorlardı -bugün morali daha iyi olan Bear bile dün söylediğini yapmaya ve kendi eylemleriyle babasını onurlandırmaya kararlıydı- ama Alex onları suçlayamazdı. Onun ve D.C.’nin giydiği elbiseler birçok açıdan utanç vericiydi.

Kaiden, Alex’in yanına gelip, “Daha iyi hissediyor musun?” diye sessizce sordu. Gözleri doğrudan kızın yüzündeydi, başka yerinde değil... ve Alex bunun için ona minnettardı.

“Çok teşekkür ederim. Bu sabah için özür dilerim,” diye yanıtladı, eteğini tekrar hafifçe çekştirerek, eteğin mucizevi bir şekilde uzamayacağını bilse de. “Biraz Debbie Downer anı yaşadım.”

Kaiden başını yana eğdi. “Freya dilinde bir terim mi bu?”

Alex ne söylediğini fark edince gözlerini kırptırdı ve sonra sessizce güldü. “Evet. Anlamı...”

“Sanırım anladım,” dedi çocuk, dudakları neşeyle kıvrılmıştı. “Ve şüphelerin olduğu için kimse seni suçlayamaz. Korkularında haklısın.”

“Belki de öyle,” dedi Alex. “Ama siz her konuda bu kadar harika davranırken yine de bu kadar korkmamalıydım. Dün gece yardımcımınla bir şey oldu ve bu beni biraz sarstı.”

Kaiden’in ifadesi endişeye dönüştü. “Ne oldu?”

Alex çocuğun endişesini hızla giderdi. “Beni üzen bazı şeyler söyledi ama önemli değil. Artık bunu aştım.” *Ya da en azından öyle olmaya çalışıyordu.*

Sanki dünyada onlardan başka kimse yokmuş gibi, Kaiden iyice yanına sokuldu ve sessizce, “Sana ne söyledi, Alex?” diye sordu.

Çocuğun nazik ses tonu ve şefkatli bakışlarıyla hipnotize olan Alex otomatik olarak cevap verdi. “Bunun kaybedilmiş bir dava olduğunu, herkesi yüzüstü bırakacağımı ve yalnızca kendimi suçlayacağımı söyledi.” Yutkundu. “Onu anlayabildiğimin farkında değildi. Ve şimdi tüm diğer Tia Auranların da aynı şeyi düşündüğünü varsaymaktan kendimi alamıyorum.”

Kaiden, Zaylin’in sözlerinin Alex’i ne kadar etkilemiş olabileceğini bilerek gözlerini kapattı. Alex hakkında her şeyi biliyordu; hatta D.C., Jordan ve Bear’dan bile daha fazla biliyordu çünkü hiçbirisi onun Niyx’le arkadaşlığını ve karşı karşıya olduğu kayıp da dâhil olmak üzere geçmişte geçirdiği zaman boyunca olup bitenlerin tamamını bilmiyordu. Yalnızca Kaiden, Alex’in bu kadar kısa bir süre içinde karşılaştığı her şeyin farkındaydı ve bu nedenle Zaylin’in sözlü saldırısının kelimelerle anlatılamayacak kadar acı verici olacağını farkındaydı.

Kaiden sanki kendi acısına yanıt veriyormuş gibi, daha da yaklaştı ve Alex’in alnına hızlı ve yumuşak bir öpücük kondurdu.

Alex’in nefesi kesildi. Yanakları ısındı, geri çekilen Kaiden’in bunu görebildiğinden emindi. Ama Kaiden doğrudan Alex’in gözlerinin içine bakıp, “Yanıldıklarını kanıtla,” dedi.

Yanıldıklarını kanıtla.

Bu iki kelime Alex'in ruhunun derinliklerinde yankılandı.

Boğazına takılan yumru yüzünden sesli cevap veremedi, başını tamam der gibi salladı ve Kaiden'in gururla gülümsemesine neden oldu. Ardından etraflarında toplananlara döndü.

Aniden yalnız olmadıklarını hatırlayan Alex; Declan, Bear, D.C. ve Jordan'ın meraklı yüzlerine baktı. Ama neyse ki Kaiden ile arasında sessizce olup bitenleri açıklamak zorunda değildi çünkü bir ışık külü, altısını da odadan alıp götürdü.

Gözlerini kırptıran Alex, yeni çevrelerine baktı ve midesinin kasıldığını hissetti.

Sadece bulutlarla çevrelenmiş olan altın renkli devasa bir stadyumun ortasına vardıklarında, Alex ve arkadaşları oturma yerlerinin tam merkezine gelecek şekilde konumlandırılmış, daire şeklinde bir alanın üzerinde duruyorlardı. Başka bir ince bulut tabakası daireyi çevreleyerek saha ile koltuklar arasında bir boşluk yaratıyor ve stadyumun olduğundan daha büyük görünmesini sağlıyordu. Tüm kurulum bir tür fantastik gladyatör arenası gibiydi ancak Antik Roma havasından ziyade başka bir dünyaya ait bir his vardı. Bunun nedeni muhtemelen Tia Auras'taki diğer her şey gibi stadyumun da gösterişli bir şekilde ışıltılı olmasıydı.

Bear, "Bu, insanın her gün göreceği türden bir şey değil," dedi, hayranlık dolu bir sesle.

Alex başını salladı ama Bear'a baktığında çocuğun bir şeye odaklandığını gördü.

Bakışlarını takip edince başlarının üstünde, sanki görünmez iplerle bağlıymış gibi havada süzülen üç adet kemer olduğunu gördü.

Declan da başını kaldırıp bakarak, "Sınav Kapıları," diye düşündü. "Umarım kendimizi kanıtlamak için bunlara uçmak zorunda kalmayız."

Alex de aynı şeyi umuyordu.

Bu sefer Alex'in daha önce gördüklerinden çok daha yoğun bir ışık külü belirdi ve stadyum aniden Tia Auranlarla doldu. Tribünlerde binlerce kişi vardı ve bu da Alex'in midesinin daha da kasılmasına neden oldu. Nabızı kulaklarında yüksek sesle atıyordu ama kalabalığın gürültüsünü bastırmaya yetmiyordu.

"Ah, olamaz," dedi D.C. titrek sesle. "Bu acayip bir şey."

Alex de aynı şeyi bir daha söyleyebilirdi. *Tu'eh Saeron ess Tela-ri'den* ne bekleyeceğini bilmiyordu ama bu kadar büyük bir izleyici kitlesi olacağını tahmin etmemişti.

Son bir ışık külü daha belirdi ve Tia Auranların üç lideri ortaya çıktı. İmparatoriçe Saefi ve Calivere, sahayı en iyi yerden gören tahtlarındaydılar. Tayros ise dairesel platformda belirdi.

Koyu saçlı danışman, yaklaşırken açtığı bir kutuyu elinde tutuyordu. İçinde birbirinin aynısı, altı çift altın bileklik vardı. Çok sık işlenmiş, üzerinde sarmal desenler olan bilekliklerdi ve...

"Pırlantaları ve altını birbirine birleştirmeyi seviyorsunuz, değil mi?" dedi Jordan, Tayros'un işaretiyle kutudan bir çift bileklik çıkarırken.

Tayros, "Sözünü ettiğin şey ne altın ne de pırlanta," dedi. "Daha ziyade yalnızca bizim dünyamıza özgü değerli bir metal ve taş. Başka bir yerde bu kadar saf bir biçimde kopyalanamazlar."

Jordan ona gözlerini kırıştırmakla yetindi. "Tamam. Her ne ise, onu kullanmaktan gerçekten hoşlanıyor gibisiniz."

"Bu bizim üstünlüğümüzün, gücümüzün, kuvvetimizin simgesi. Hâkimiyetimizin."

"Öyle diyorsan," dedi Jordan, bilekliği bileğine takıp hafifçe homurdanarak. "Şahsen ben bunun biraz fazla olduğunu düşünüyorum..."

Alex ayağına basınca Jordan küfrederek sustu ve soru sorar gibi dik dik kıza baktı. Tayros'un kararlı ifadesini fark edemeyecek kadar bileklikle oynamakla meşguldü ama Alex bunu gözden kaçırmamıştı. Yapmak üzere oldukları şeyi yapmadan önce ihtiyaç duydukları son şey, Tia Auran yöneticilerinden biriyle takışmaktı.

Kızın bakışlarındaki uyarıyı okuyan Jordan, hatasını anlayarak Tayros'a döndü. "Ah, aşırı falan değil," diye hızlıca konuyu kapatmaya çalıştı. "Bence bundan daha fazlasını kullanmalısınız. Bulduğunuz her fırsatta. Bu çok... parlak."

Alex elini onun alınına vurmak istedi, ta ki Jordan'ın beceriksiz girişimi Tayros'u yatıştırana kadar. Görünen o ki Tia Auranlar ölümlülerin alaycılığını fark etmek konusunda yetenekli değillerdi, bu Alex'i rahatlatmıştı.

Diğerleri bileklikleri bileklerine geçirirken Tayros, "Her biriniz *Tu'eh Saeron ess Telari*'ye giderken bu bileklikleri takacaksınız," dedi. "Aynı test ortamını paylaşmak için bağlantıda kalmanızı sağlayacaklar."

Alex, arkadaşlarının yüzlerinde de benzer ifadeler görünce kaşlarını kaldırdı.

"Sanal gerçeklik gibi mi?" Bear, normal coşkusu belli ederek sordu. Alex, en azından şimdilik, çocuğun acısını bölümlere ayırdığına dair kanıtları bir kez daha görmekten memnundu ancak sanal gerçeklikle ilgili herhangi bir konuda hep duyduğu heyecanı anlayamıyordu. Bunu ne zaman deneyimlese, şu ya da bu şekilde şoka uğramıştı; bazen iyi bir şoka ama çoğunlukla kötü bir şoka.

"Yaşadıklarınız gerçek olacak ya da en azından sizin için gerçek olacak." diye yanıtladı Tayros, sanal gerçeklik fikrini reddederek. "Kapıların içinde karşılaştığınız tehlikeler de gerçek olacak ve bu tehlikelerin üstesinden gelmeyi başaramazsanız sonuçları da gerçek olacak."

Alex bundan hoşlanmadı ama Bear'ın dün gece hayatlarını riske attıklarıyla ilgili teorisini kenara itti. Artık korkmanın değil odaklanmanın zamanıydı.

Tayros, toplanan kalabalığa el sallayarak ve ardından kendi altın kaplı bileklerini ortaya çıkarmak için beyaz kollarını yukarı sıvayarak, "Seyircilerin her biri benzer bilekliler takıyor," diye devam etti. "Testleriniz sırasında olup biten her şeyi izleyebileceğiz."

Alex içini çekerek *ne kadar da muhteşem*, diye düşündü. “Kimse bize *Tu’eh Saeron ess Telari* hakkında bir şey anlatmadı,” dedi, kolundaki bilekliği sinirli bir şekilde döndürerek. Altın rengi derisinin gizlenmiş olmasından bir kez daha memnun oldu, aksi takdirde şu anda son derece gösterişli görünürdü. “Uymamız gereken kurallar var mı? Herhangi bir talimat var mı?”

Tayros, “Altı Kapı’yı aşmanız gerekiyor” dedi. Üstlerinde süzülen kırmızı kemerleri işaret etti. “Devam ettiğiniz her gün önünüzde üç yeni seçenek olacak. Yalnızca birinden geçmeli ve ona göre karşınıza çıkacak olanla yüzleşmelisiniz.”

“Üç yeni seçenek mi?” Kaiden hafifçe kaşlarını çatarak tekrarladı. “Neye ilişkin seçenekler?”

Tayros, “Söyleyemiyorum” dedi. “Bekleyip görmeniz gerekecek.”

“Peki, tek yapmamız gereken, istediğimiz seçeneği seçip kapıdan geçmek mi?” diye sordu Alex. “Basit görünüyor.”

Tayros, “Seçenekleri seçemezsiniz,” diye düzeltti. “Yalnızca kapıyı seçebilirsiniz.”

Alex’in kaşları çatıldı. “Ama... Hangi seçeneğin hangi kapı için olduğunu nasıl bileceğiz?”

“Bilmeyeceksiniz.” Tayros sağ elini yumruk yapıp tuhaf bir selamlamayla kalbinin hemen üstüne bastırarak sözlerini tamamladı: “Işık her zaman üzerinizde parlсын, ölümlüler.”

Parlak bir kül bulutu içinde kaybolan Tyros, Saefii’nin sağ tarafındaki tahtta yeniden belirdi.

Alex donakaldı. Kapılarla ilgili sınırlı bilgisi yüzünden değil, danışmanın son açıklamasından dolayı. Çünkü bu, Lady Mystique’in ona söylediği son şeydi. Alex onu bir sonraki görüşünde, yaşlı kadın, Aven tarafından öldürülmüştü.

“Işık her zaman senin üzerinde parlсын, Alexandra Jennings.”

“Hey, Alex, iyi misin?”

Alex bu anıyı ve burnunu gıcıklayan gözyaşlarını bastırdı ve D.C.'nin sorusunu yanıtlamak için başını öne doğru salladı. Biraz sarsılmıştı ama onun dışında sorun yoktu, soğukkanlılığını kaybetmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Şimdi olmazdı.

"İmparatoriçe konuşmaya hazırlanıyor gibi görünüyor," dedi Bear, üç tahtı işaret ederek.

Gerçekten de Saefii ayağa kalkıp ellerini havaya kaldırmış, hükümdarlarının sessizlik çağrısını görünce anında susan kitlenin dikkatini çekmişti.

"Hoş geldiniz, hepiniz hoş geldiniz," dedi Saefii, kendi türünün lirik diliyle. Sesi bir şekilde tüm alanda yankılanacak kadar güçlüydü. "Bugün, Sınav Kapıları'yla yüzleşerek değerlerini kanıtlamak isteyen Medora insanlarına tanık olmak için buradayız."

Sözleri üzerine yüksek bir uğultu yükseldi, tezahüratlar alaylara karıştı, seyirciler heyecanlanmakla sinirlenmek arasında kararsız kaldı.

Saefii, halkına, "Altı günde altı test, onlardan beklenen budur," diye duyurdu. "Kaderleri ne olursa olsun bugün burada bulunarak zaten cesaret gösterdiler. Şimdi onlara, verdikleri bu kararın hak ettiği saygıyı gösterelim."

Bu sefer daha fazla tezahürat yapıldı ve alaycı söylemler önemli ölçüde azaldı.

"Ne dediği hakkında bize bilgi verme şansın var mı?" dedi Declan ağzının ucuyla. Bunu Kaiden'e sormuştu ama Alex, Kaiden'in Athora tarafından, imparatoriçenin her söylediğini anlayacak kadar eğitilip eğitilmediğinden emin değildi. Her halükârda, imparatoriçe bakışlarını etrafa çevirdiği ve ortak dile geçtiği için Alex'in de Kaiden'in de arkadaşlarına bilgi verme şansı kalmadı.

Saefii onlara, "*Tu'eh Saeron ess Telari* hafife alınmamalı," dedi. "Fikrinizi değiştirmek için bu sizin son şansınız."

Alex arkadaşlarıyla bakıştı ve her birinin başlarını olumsuz anlamda sallarken gergin ama kararlı ifadelerini gördü.

“Sınavlarınızla yüzleşeceğiz. Anlaştığımız gibi,” dedi hepsi adına, sesi bir şekilde tıpkı Saefii’ninki gibi yükselmişti.

“Pekâlâ,” dedi imparatoriçe.

Saefii ellerini tekrar kaldırdı, bu sefer havada süzülen üç kemeri işaret etti. Aniden alevleri artan kemerler, hareket etmeye başladılar; başlangıçta yavaşça daireler çizdiler ancak sonra inanılmaz bir hıza ulaştılar. Havada asılı duran ateşten bir halka gibi görünene kadar daireler çizdiler. Ve sonra, sanki biri duraklat tuşuna basmış gibi, anında durdular. Her birinin tabanındaki boş alana parlak bir kelime yazılmıştı.

Zoren— Umut.

Vaedan— Güç.

Ganoris— Akıl.

“Kapılar konuştu,” diye seslendi Saefii, tıpkı Alex gibi, gümüş renkli gözleri kelimelerin üzerinde gezindi. “Rakiplerimiz bugün ya Umut Kapısı ya Güç Kapısı ya da Akıl Kapısı tarafından sınanacak.”

Seyirciler bir kez daha güçlü bir çığlık atarken, kapılar eskisinden de hızlı bir şekilde yeniden hareket etmeye başladı ve altlarında yazan kelimeler rüzgârdaki duman gibi kaybolup gitti. Bu sefer aşağıya inerek yavaşladılar ve yükseltilmiş sahanın kenarında, ilerideki bulanık boşlukta duran üçgen noktalarda durana kadar yavaşça alçaldılar.

Saefii tekrar yerine oturarak, “Işık rehberiniz olsun, insanlar,” dedi. “Ve akıllıca seçimler yapın.”

Söyleyeceği tek şey bu gibi görünüyordu çünkü el sallayarak başlamalarını işaret etti. Seyirciler de bundan sonra ne olacağını görmek için nefeslerini tutmuş gibi bekliyorlardı. Ve bunu yapan sadece onlar değildi. Alex beklentiyle atan kalbinin bir an göğsünden çıkacağını sandı.

Bear, “Umut, mantık, güç,” dedi. “Bunların hiçbiri kulağa o kadar da kötü gelmiyor.”

Jordan da ona katılarak, “Ölüm, veba ve trajedi'den daha iyidir,” dedi. “Parmaklarımızı çapraz yapalım da bu haftanın ilerleyen günlerinde karşımıza bunlar çıkmassın.”

Alex de ne olur ne olmaz diye parmaklarını çapraz yaptı.

Dairenin ortasında dönüp bir kemerden diğerine bakarken, hangi kapının hangi test için olduğunu anlaması imkânsızdı çünkü yazan kelimeler çoktan kaybolmuştu. Diğerlerine dönüp, “Siz ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

D.C., “Bunu sana bırakmaktan mutluluk duyarım,” dedi. Alex itiraz etmek için ağzını açtığı anda D.C. devam etti: “Saefi dün bize en zorlu kapının sana özellikle meydan okuyacağını söylemişti. Hangisinden geçeceğimizi senin seçmen adil olur.”

“Ama seçemiyorum,” dedi Alex, birbirinin aynısı görünen kapıları işaret ederek. “Bu tam bir saçmalık.”

Declan, cesaret verici bir şekilde Alex'in omzunu tutup kemiklerini neredeyse çatırdatacak kadar sıkarak, “O zaman bu senin saçmalığın,” dedi. “Devam et, Alex. Ne karar verirsen ver, arkadayız.”

Alex, koyulduğu bu pozisyon için arkadaşlarının hepsine biraz kızırıyordu ama aynı zamanda bunu neden yaptıklarını da anlıyordu ve eğer pozisyonları değişseydi kendisi de aynısını teklif ederdi, bunun farkındaydı. Derin bir iç çekti ve rastgele kapılardan birine doğru ilerledi. Saha ile kapının tabanı arasında yaklaşık bir metrelik bulutlu bir boşluk bırakan dairenin sınırında durdu. Geçebilmek için atlamak zorunda kalacaklardı ama Alex bunu -onurlarını kaybetmemek dışında- hangi amaçla yapacaklarını bilmiyordu.

Olabildiğince ileri uzanarak, temas hâlinde kendisini yakmayacaklarından emin olmak için hâlâ kapılarda bulunan alevleri test etmek üzere uzandı. A'enara'yı her çağırdığında ortaya çıkan mavi ateşe benzediklerini fark etti, güzel ama zararsızlardı.

En azından onun için. Yıldız ateşinin büyülü kılıcına bağlı olmayan herkesi ciddi şekilde yaktığının farkında olan Alex, alevleri test etmek için öne çıkan arkadaşlarını izlerken nefesini tuttu. Ancak hiçbirinin acı içinde bağırmadığını görünce, ilerlemeye yetecek kadar tatmin olup rahatladı.

“Hazır ol ya da olma, işte geliyoruz,” dedi sessizce. Arkadaşlarının arkada olduklarından emin olarak boşluğun üzerinden kapıya atladı.

Alex kapıdan geçer geçmez, içini gıdıklayan yıldız ateşi duyuları karşısında şaşkına döndü, ta ki yıldız ateşi tamamen yok olana kadar. Parıltı kaybolmadan önceki bir saniye içinde, Alex'in aklında parlak bir şekilde yanan tek bir kelime bıraktı.

Alex bilinçsizce sözcüğü tercüme ederek diğer tarafa inerken *ilginç olmalı*, diye düşündü.

Arkadaşları arkasından gelirken, etrafına baktığında artık altın stadyumda olmadıklarını fark etti. Şu an bulutlar yerine, göklere doğru yükselen ve etrafı çöllerle çevrili kayalık bir dağın eteğinde duruyorlardı.

Muhtemelen Alex'in Tia Auras'a ilk vardığında içinden geçtiği yerin aynısıydı ancak burada mavi ve kırmızı aylar yerine, tepede alev alev yanan üç güneş vardı.

Hafifçe ıslık çalan Declan, "Bu kesinlikle bir zirve," dedi. Bir elini gözlerine götürdü ve başını geriye, geriye ve *geriye* doğru eğdi ama Alex bile Meyarin görüşüyle doruk noktasını göremiyorsa, onun hiç şansı yoktu.

D.C. de yukarıya bakıyordu, dikkatini etraflarındaki seyrek alana çevirmeden önce yüzü dramatik bir şekilde soldu ve neden burada olduklarını açıklayabilecek ipuçları aradı.

Ancak Alex bunu zaten biliyordu. Ve her birinin zihninde belirlediğini tahmin ettiği Tia Auran kelimesini tercüme edebilecek yalnızca bir kişi daha vardı. Kaiden ile ikisi birbirlerine endişeyle baktılar.

“Ne?” dedi Bear, yüzlerindeki ifadeyi görünce. “Bize söylemediğiniz ne var?”

Jordan atladı ve hepsinin yanıtlanmasını istediği soruyu ilk soran kişi oldu. “*Vaedan* ne anlama geliyor? Hangi kapıdan geçtik?”

Alex’le bir daha bakışan Kaiden, “Güç” diye cevapladı. “Güç Kapısı tarafından sınanacağız.”

Altısı tek vücut hâlinde tekrar yukarıya baktı. Yukarı, yukarı ve daha da *yukarı*.

Sendeleyerek bir adım geri çıkan D.C., “*Olamaz*,” dedi. Alex, konu yükseklik olduğunda kızın çok da iyi olmadığını biliyordu ve bu dağ, yüksekliğin daniskasıydı. Ancak Alex’i endişelendiren tek şey arkadaşının fobisi değildi. Ancak gözlemlerini ifade etmesine fırsat kalmadan, Declan araya girdi.

Declan etraflarındaki alanı araştırırken, “Bu canavara tırmanmamız gerektiğini varsayarsak, hiçbir ekipmanımız yok,” dedi.

“Bu bir güç sınavı,” dedi Bear. Neredeyse D.C. kadar solgun görüyordu. “Sanırım asıl mesele şu ki herhangi bir yardım almadan fiziksel olarak şu anki hâlimizle sınanacağız.”

Alex onun haklı olduğunu biliyordu ama bu, endişesini daha da artırdı. Niyx onu insani sınırlarına ve Meyarin sınırlarına kadar zorlamış olduğundan, bunun gibi görevler için eğitim almıştı. Önlerindeki dağın boyutuyla kıyaslayamasa bile, daha önce de uçurum yüzeylerine serbestçe tırmanmıştı. Ancak arkadaşları...

Hepsi Akarnae'deki dersleri sayesinde eğitimli olsa da şimdi yüzleşmek zorunda kaldıkları şeyin yüküne nasıl dayanacaklarına dair Alex'in hiçbir fikri yoktu. Niyx'in dayanıklılık eğitimi onu ancak bir yere kadar götürebileceğinden, kendisi bile bunu nasıl başaracağından emin değildi, özellikle de doğal olmayan bir yorgunluk hissi ile uyandığı için. Ve bu his hâlâ bedenindeki etkisini sürdürüyordu. Ama en azından Meyarin kanı da ona yardım ediyordu. Her ne kadar insan vücuduna sağladığı ölümsüz avantajlar o kadar büyük bir fark yaratmasa da. Bunun yeterli olacağını umması gerekiyordu.

"Sizce..." diye tereddüt etti, sonra yeniden denedi. "Sizce hepinizin gitmesi gerekli mi? Yoksa sadece birimiz mi yapalım?" Kendi başına tırmanma fikrinden nefret ediyordu ama eğer izin verilseydi onları bu sınavın mücadelesinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapardı.

Cevap olarak ani bir ışık parladı ama bu kez yerleri değişmedi. Bunun yerine kıyafetleri değişti. Ya da artık üzerlerinde oğlanlarinkine benzer kıyafetler olan Alex ve D.C. için bu geçerliydi; şu an üzerlerinde güçlü, sağlam korumalı, bir dağa tırmanmak için çok daha uygun kıyafetler vardı.

Alex ellerini kösele kumaşın üzerinde gezdirirken, "En azından bize pantolon verdiler," diye mırıldandı. Bu da tıpkı elbisesi gibi inanılmaz derecede esnekti. Mevcut görev için mükemmeldi.

"Ama yine de ip yok," dedi D.C., gözle görülür şekilde titriyordu.

"Hey," dedi Alex nazikçe arkadaşına dönerek. Ama sonra ne diyeceğini bilemediği için durdu.

Her ne kadar asla böyle hissetmediği belli olsa da D.C., "Sorun değil" dedi. "Bunu yapmamız gerektiğini biliyorum. Ben sadece..." Bir iki kez yutkundu ve Alex bir anlığına onun kusabileceğinden korktu. Ama sonra D.C. kendini toparladı ve "Aşağıya bakmayacağım," dedi.

Jordan, "Kolay olmayacak," dedi, kız arkadaşı ve diğer arkadaşları için açıkça endişelendiğini belli ederek.

"Dağa tırmanmanın en iyi yolu nedir, biliyor musunuz?" diye sordu Kaiden. Herkes ona baktığında, cesaret verircesine minik bir tebessümle, "Adım adım tırmanmak," dedi.

"Ya da bu ölümcül durumda, el ele tutuşmak," diye mırıldandı Declan, ellerini şıklatarak. Hazırlık için parmak eklemlerini hareket ettiriyor ve omuzlarını sallıyordu.

"Yavaş yavaş gideceğiz," dedi Kaiden. "Gerektiğinde mola verelim. Bize süre sınırı verilmedi, bu da ihtiyacımız olduğu kadar süreyi kullanabileceğimiz anlamına geliyor. Ve zirveye çıkmamız gerekip gerekmediğini de bilmiyoruz, bildiğimiz kadarıyla bir zirve bile olmayabilir. Bu testi geçmek için gerekenleri yapana kadar devam edeceğiz. Kabul mü?"

Bazıları diğerlerinden çok daha kendinden emin olan kabul sesleri geldi.

"Birbirimizi kollamalıyız," dedi Bear, elini saçlarının arasından geçirerek. "Yükseldikçe sadece daha fazla yorulmakla kalmayacağız, aynı zamanda eğim de dikleşecek."

Alex, bu dik uçurumun insan gözünün göremeyeceği kadar dikey olduğu bilgisini paylaşmamaya karar verdi. Bu tür bir bilgi onları yalnızca daha da gerginleştirirdi.

Declan, Karter'in taklidini yaparak, "Millet, daha önce hiç esnemediğiniz gibi esneyin," diye emretti.

Yapacak bir şeyleri olması, akıllarını başka şeylerden uzaklaştırdığı için herkes yaklaşmakta olan görevde Declan'ın emrini şikâyet etmeden yerine getirdi.

Alex de dağın üstesinden gelmenin en iyi yolunu düşünüp çılgınca stratejiler geliştirmeye çalışırken uzuvlarını gevşetmeye başladı. "Ben ikişer ikişer yukarı çıkalım diyorum, birbirimizi kollayarak, en güçlüler en altta olacak şekilde..." dedi.

Daha fazlasını açıklamak istemeyerek sustu ama cümlesini onun yerine sessizce D.C. bitirdi: "Kayan biri olursa yakalamaya çalışmak için mi?"

Alex, söylemek üzere olduğu şey bu olsa da irkildi. D.C.'nin düşünmek isteyeceği son şeyin kayıp düşmek olduğunu bilerek arkadaşına özür dileyen bir bakış attı.

D.C., "Özür dilemektense güvende olmak daha iyidir," diye fısıldadı, solgun yüzü endişe verici bir gri tonuna büründü. "Bir dakika. Kusura bakmayın."

Yakınlardaki çöl çalılıklarına doğru koşarken Alex kendi midesinin de bulandığını hissetti. Ancak D.C. geri döndüğünde, normalde balmumu gibi olan yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Ben iyiyim," dedi hemen yanına gelen Jordan'a. "Hadi şu işi bitirelim."

Alex, arkadaşının en derin korkularından birini üstlenme cesaretini toplayarak zaten kendi güç testini geçtiğini düşünüyordu ancak durumlarıyla ilgili hiçbir şey değişmediği için kapılar aynı fikirde değildi.

"Sen ve ben, muhteşem," dedi Jordan, D.C.'ye. Kızın elini tutup, ilerlemesi için ona rehberlik etti. "Birliklere biz liderlik edeceğiz."

İkisi yavaş yavaş yokuş yukarı ağır ve dikkatli bir şekilde tırmanmaya başladılar ve kimin kiminle eşleşeceğine karar verme işini Alex, Bear, Kaiden ve Declan'a bıraktılar.

Meyarin kanı hakkında her şeyi bilen Bear, "Alex arkadan geliyor," dedi. "Kimsenin son savunma hattı olmamam gerektiğini söylemekten utanmıyorum, bu yüzden ortadan gideceğim." Gözleri Kaiden ve Declan arasında gidip geldi. "Bizimle kimin eşleşeceğine karar vermek siz ikinize kalmış."

En iyi iki arkadaş, becerilerini herkesten daha iyi bildikleri için birbirlerine baktılar.

Kaiden, Declan'a, "Sen Alex'le birlikte olmalısın," dedi.

Declan başını iki yana salladı. "Neredeyse eşit durumdayız, dostum. Daha iri yarı olabilirim ama hiçbir zaman bir dövüşte seninle boy ölçüşemem."

"Bu, alıştığımızdan farklı türden bir dövüş," dedi Kaiden, yukarıya bakarak. "Güçlü yönlerimizi ortaya koymamız gerekiyor ve bu sizin lehinize."

Declan tereddüt etti, Bear'a kısa bir bakış attı ama sonra ciddi bir şekilde başını salladı. Daha sonra ifadesi hızla arsız bir sırıtmaya dönüştü ve "Endişelenme, Kaid. Kız arkadaşına göz kulak olacağım."

Yüzü kızaran Alex, gözlerini kıstı, bu da Declan'ın kıkırdamasına ve etli kolunu onun omuzlarına dolamasına neden olurken, Bear ve Kaiden gülümsemelerini gizlemeye çalıştı.

"Dikkatli ol, Declan," diye uyardı Alex alçak sesle. "Seni kollamam gerekiyor, hatırladın mı?"

Declan bu tehdidi hiç ciddiye almadı ve daha yüksek sesle kıkırdadı.

"Not ettim," dedi ve kolunu kızın boynundan çekti. "Artık bu canavara tırmanmaya başlayalım."

İlk başta yolculukları çöl arazisinde yokuş yukarı ilerlemek ve kayalık patika boyunca yürümekten başka bir şey değildi. Ama çok geçmeden eğim arttı, ta ki Alex elleri üzerinde de yürümeye, kayaları itmek için bacaklarını kullanmaya ve dayanacak yer olmadığında kollarıyla tutunup kendini yukarı çekmeye başlayınca kadar. O ve Declan birkaç kez diğerleriyle yer değiştirdiler, böylece gruba liderlik ettiler ve arkadaşlarının bazı büyük engelleri aşmalarına yardımcı oldular. Diğer zamanlarda Alex önündekilerin yardımına ihtiyaç duydu. Kaiden ya da Bear, yoluna çıkan ne olursa olsun onu çekmek için uzandı.

Yorucu bir işti ve saatler akıp gidiyordu ama asıl zorluk daha başlamamıştı çünkü henüz dikey tırmanışa ulaşmamışlardı.

Ama onları izleyen her kimse ya da her neyse, merhametsiz değildi. Alex ve arkadaşları düzenli aralıklarla su, yiyecek ve temel ilk yardım malzemelerini içeren hayatta kalma kitleriyle dolu dinlenme noktalarına rastladılar. Ağrıları ve sızıları büyümeye ve kabarcıklar üstüne kabarcıklar çıkmaya başladığında, Alex hepsinin bir *laendra* için her şeyi verebileceklerini biliyordu ancak kitler yalnızca sıyrılmış derileri için bandaj ve gazlı bez sağlıyordu, aslında yaralarını iyileştirecek hiçbir şey yoktu.

Çok geçmeden yokuş o kadar büyüdü ki, Var Olan Güçler'in sağladığı malzeme noktaları yerine kendi dinlenme duraklarını daha sık oluşturmak zorunda kaldılar; yorgunlukları, amansız yokuş yukarı savaşlarıyla katlanarak artıyordu. Alex bile bu mücadeleyi hissediyordu ve bir kez daha bir hastalıkla mücadele edip etmediğini merak etti. Çünkü sadece Meyarin kanı ve Niyx'in acımasız eğitimi sayesinde ayakları üzerinde durabildiği zamanlar vardı.

Sonunda dikey uçuşuma ulaştıklarında etrafındaki herkesin yüz ifadesi endişeyi değil, dehşeti yansıtıyordu.

"Hadi önce bir ara verelim..." Alex cümlesini tamamlamak yerine sadece yukarıyı işaret etti.

Kimse onunla tartışmadı. Ve neyse ki kendilerini bir paket dolusu malzemenin beklediği bir yere gelmişlerdi, bu yüzden Alex hızla su mataralarını ve Tia Auran'da enerji barlarına eş değer olduğunu tahmin ettiği yiyecekleri dağıttı. Her ne iseler, tadı güzeldi, Alex ve arkadaşlarının umurunda değildi. Hangi biçimde gelirse gelsin *yakıta* ihtiyaçları vardı.

Alex, uçuşuma vardıklarında tırmanma malzemesi bulmayı umuyordu. Ama her durakta aldıkları erzak dışında başka hiçbir şey yoktu.

Her biri, dik kaya yüzeyine bakarken, etrafındaki moralsiz yüzleri gören Alex, dikkatlerini yaklaşan seyahatlerinden uzaklaştırmaya çalıştı.

“Siz Athora’yı tanıyor musunuz? Sizi buraya getiren Kütüphane’deki adamı?” diye sordu. Kaiden’in elbette ne söyleyeceğini zaten biliyordu, bu yüzden sorusu daha çok diğerlerine yönelikti. Başlarını iki yana salladıklarında devam etti: “Sizinle ne kadarını paylaştı bilmiyorum ama bir süredir beni eğitiyor, buradaki yolculuğa hazırlıyor. Ya da öyle olduğunu iddia etti.”

Alex, bu dünyaya adım atmadan önce Athora’yla daha fazla zaman geçirmiş olsa bile *hiçbir* şeyin onu yeterince hazırlayabileceğini sanmıyordu.

“Beni öğrenci olarak kabul etmeden önce üç görevi yerine getirmem gerekti,” diye devam etti. “Üç sınavı.”

“Kapılar gibi mi?” diye sordu D.C. alnındaki teri silerek. Tırmandıkları yerin inanılmaz derecede aşağıdaki manzarasına bakmamaya ve dikkatini yalnızca Alex’e odaklamaya özen gösteriyordu ve oldukça iyi durumdaydı.

“Tam olarak değil, ama sanırım ilhamını buradan almıştı. Bu testlerden,” dedi Alex. Athora’nın tuhaf görevleri biraz da olsa anlam kazanmaya başlamıştı. “Yapmam gereken ilk şeylerden biri, sonu olmayan bir gölün üzerinde yürümek ve sonuna ulaşana kadar da yüzen bir kayadan diğerine atlamaktı.”

“Gölde mi?” Jordan hafifçe kaşlarını çatarak biraz daha su içti. “Sonsuz bir göl olduğunu söylememiş miydin?”

“Söyledim.”

Alex, bacağındaki bıçak yarısından dolayı nasıl acı çektiği de dâhil olmak üzere testi bütünüyle açıklamaya devam etti ve buzlu suya dalmak zorunda kaldığı için zorlukla yüzleşmek adına fiziksel olarak mükemmel durumda olmadığını anlattı. Ancak acısına ve bitkinliğine rağmen pes etmeyi reddettiğini ve testi ancak gölün değil, kendi kapasitesinin sonuna ulaştığında geçtiğini de paylaştı.

Onlara sessizce, "On saat, elli dört dakika ve otuz iki saniye sürdü," dedi. "Onca süre boyunca orada, suda yüzen iki kayanın üzerinden atladım ve attığım acı adımların beni hiçbir yere götürmediğini hissettim."

Alex matarasıyla oynadı, içindekileri karıştırdı ve devam etmeden önce biraz daha içti. "Athora daha sonra, amacın imkânsız gibi görünen, bitmeyen bir arayış karşısında karakterimin gücünü test etmek olduğunu söyledi." Hâlâ sonunu göremediği kadar yükselen dağa baktı. "Bu görevin, doğası gereği benzer olduğuna inanıyorum. Dışarıdan bakıldığında imkânsız ve sonsuz görünebilir. Ancak hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını unutmamalıyız, konu bu tür şeyler olunca. Ve hep birlikte bunun üstesinden geleceğiz." Kaiden'e baktı ve çocuğun daha önceki sözlerini tekrarladı: "Her seferinde bir adım."

Hikâyesi umduğu etkiyi yarattı. Ne onların acımasını ne de kendi gücünü veya azmini vurgulamak istiyordu. İsteddiği şey onları cesaretlendirmek, kendisi bunu başarabilirse hepsinin bunu da atlabileceğini onlara göstermekti.

"Doğru," dedi D.C. ayağa kalkarak. "Bugün asla ama *asla* yapmak istemediğim bir şeyi yapmak için harika bir gün gibi görünüyor."

"Bir dağın yamacındaki sonsuz bir uçuruma serbestçe tırmanmayı istemedin mi hiç?" dedi ayağa kalkan Jordan sırtarak. "Bunu gelecekteki randevu seçenekleri listemizden çıkarmam gerekecek."

D.C., çok çok aşağıdaki manzaraya gözleri kayana kadar sırtıttı, ardından gözlerini sıkıca kapattı ve gözle görülür şekilde sakinleştirici bir nefes aldı.

Alex usulca, "Tıpkı yerde sürünmek gibi, Dix," dedi. "Sadece dikey sürünüyoruz."

D.C.'nin gözleri aniden açıldı. "Bunun hiç faydası olmuyor, Alex," diye tısladı.

“Dikey emekleme,” diye düşündü Bear, avucundaki bir kesigin etrafına gazlı bez sararken. “Böyle söylenince kulağa eğlenceli geliyor.”

D.C. gırtlğından gelen boğuk bir sesle Jordan’ın onu uçurum kenarına götürmesine izin verdi ve yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde, yukarıya doğru zorlu tırmanışa başladılar. Taşlar tırtıklıydı, ayaklarını ve ellerini koyabilecekleri pek çok yer vardı ama yaptıkları şeyin tehlikesi inkâr edilemezdi. Onları dağa bağlayan bir teçhizat yoktu, birbirlerine bağlayan hiçbir şey yoktu. Ve eğer içlerinden herhangi biri düşerse...

Alex, korkusunun daha da büyümesine izin vermedi; bunun yerine, kendisi ve Declan tırmanışa geçmeden önce Kaiden ve Bear yola çıksın diye sırasını bekledi.

Yaptıkları şey, tamamen odaklanmalarını gerektiriyordu; birbirlerini ileriye doğru cesaretlendirmek, kayadaki gevşek bölümler hakkında uyarıda bulunmak veya el ve ayakların daha iyi yerleştirilmesini önermek dışında konuşma şansına çok az izin veren bir işti. Ağrıyan bedenlerini dinlendirirken, sık sık yiyecek ve su içebilecekleri bir noktaya geliyorlardı. Ancak yukarı doğru ne kadar ilerlemeye devam ederlerse etsinler, etraflarındaki hava incelmeye ve hava soğumaya başlasa bile Alex hâlâ zirveye dair bir işaret göremiyordu. Diğerleri değişikliği fark etmediler ama onun gelişmiş duyuları farkı idrak edebildi ve Alex, yukarı tırmandıkça daha fazla endişelenmeye başladı.

Başka bir dinlenme yerinden ayrıldıktan sonra uçurumdaki üçüncü mücadelelerinde Declan, nefes nefese yukarıya doğru yaptığı çabalar hakkında Alex’le bir konuşma başlatmak için mükellemel bir zaman olduğuna karar verdi.

“Öyleyse,” diye bağırdı ve kendini yukarı çekti. Büyük bir kayanın üzerine çıktı. “Niyetini sorduğum kısım burası mı?”

Alex'in eli neredeyse kayıyordu. Bakışları tam zamanında karşıya yöneldiğinde, Declan'ın, ne demek istediğini gözden kaçırmış olması ihtimaline karşı Kaiden'i işaret etmek için çenesini yukarı kaldırıp muzip muzip sırıttığını gördü.

"Bunu yaparsan ben de seni uçurumdan aşağı iterim."

Declan kahkaha attı. "Hâlâ hassas bir konu, değil mi?"

"Cidden," diye homurdandı Alex. "Konuşmayı kes, yoksa dediğimi yaparım ve herkesin duyduğu tek ses senin düşerken attığın çığlık olur."

"Tam bir melodram," dedi çocuk, sırıtmaya devam ederek.

Alex elbette ona asla zarar vermezdi, dolayısıyla tehdidi boştu. Ama aynı zamanda onun konuşmaya devam etmesini de istemiyordu. Çünkü bu onu tehlikeli tırmanıştan uzaklaştırabilirdi. Ama aynı zamanda sesinin Kaiden'e kadar ulaşmasından da korkuyordu. Sonuçta o ve Bear sadece birkaç metre öndeydiler.

"Neden burada olduğunu bana bir kez daha hatırlatır mısın?" dedi Alex ciddileşerek. "Neden diğerleriyle birlikte Tia Aura's'a geldin?" Aklına bir fikir gelince durakladı. "Athora neden sizin geçmenize izin verdi? Kaiden ve ben hadi neyse. Çünkü biz bu tür şeyler için onunla birlikte eğitim aldık." Athora'nın daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiş olsa da başını dağa doğru salladı. "Sizin dünyalararası geçiş yapmanıza izin verdiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Bunu isteyerek yaptığını söylemedik ki."

Alex, iradesine itiraz eden kaslarını ve tüm bedeninde hissettiği yorgunluğu yok sayarak sessiz bir homurtuyla kendini yukarı çekti ve kaslarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Declan, tutunabileceği kayaların arasındaki zorlu bir yolda ilerlemekle meşgul olduğundan hemen yanıt vermedi. Tekrar güvende olduğunda, "Kim olduğunu ve ikinizi de nasıl eğittiğini

açıkladıktan sonra, ondan neden başka hiç kimsenin haberinin olmadığını ve Kaid ile ikinizin onun varlığı hakkında en yakın dostlarınıza bile neden bir şey söylemediğinizi anladık,” dedi. “Ki siz bir şey söylemeseniz de bizler zaten bir şeyler döndüğünü biliyorduk.” Sesinde azarlama gibi bir vurgu yoktu, sadece gerçekleri ifade ediyordu. “Athora’nın sırlarının gizli kalmasını isteyen tipte bir adam olduğu ortaya çıktı.”

Alex, Declan’ın söylediklerinin satır aralarını okudu ve ciğerlerinde kalan azıcık nefesle birlikte hayret dolu bir kahkaha attı. “Onu ifşa etmekle mi tehdit ettiniz?”

“Onu bize kapıyı açmaya ikna etmek için gerekeni yaptık,” dedi Declan nefes nefese.

“Şu an bunu yaptığınıza memnunsunuzdur herhalde,” dedi Alex alaycı bir şekilde. Her yeri zonkladığına göre kendisinin ve diğerlerinin hissettiği fiziksel gerginliğin eşit olması -hatta onlarınkinin daha kötü olması- gerektiğinden emindi.

Declan sert bir tavırla, “Siz ikinizin tüm bunlarla tek başınıza yüzleşmenize razı olamazdık,” dedi. “Sakin bana, bizim yerimizde olsaydın farklı bir şey yapacağını söyleme.”

Bu sözünde haklıydı.

Yolculukları zorlaşmaya devam ederken yeniden sessizliğe gömüldüler ancak önlerindeki arkadaşlarının durduğu belli olunca durakladılar ama güvenli bir dinlenme noktasına ulaştıkları için durmamışlardı.

“Ne bekliyorsunuz?” diye seslendi Alex. Gözleri, kayadaki sığ bir yarıktaki tutunmaya çalıştığı parmaklarındaydı.

“Kendin bak,” dedi Declan. Çocuğun ses tonundaki bir şey, Alex’in yukarıya bakmasına neden oldu. Bear ve Kaiden’i, Jordan ve D.C.’yi pas geçerek, yukarıda uzanan şeye doğru baktı.

Bu bir çıkıntıydı; dağın yamacından çıkıntı yapan devasa, neredeyse yatay bir kaya yığını. Etrafindan dolaşmak onların örümcek gibi yanlara doğru sürünerek saatler geçirmesini gerektirirdi, bitkin vücutları bir tür mola olmadan bunu kaldıramazdı. Ve Alex'in görebildiği kadarıyla bu süre zarfında dinlenmek için durabilecekleri hiçbir yer yoktu. Tek seçenekleri, çıkıntının üzerinden tırmanıp diğer tarafta bir hayatta kalma durağı bulmayı ummaktı.

Omuzları, bacakları ve vücudunun her santimi ağrıyan Alex kendini yukarı çekti, Kaiden ve Bear'ın etrafından hızla hareket edip Jordan ve D.C.'nin -çıkıntıyı görünce bayılacağından korktuğu D.C.'nin- yanına geldi.

"Nasılsın, Dix?" diye sessizce sordu ama cevabı zaten biliyordu.

D.C. titreyen dudakları arasından, "Şu ana kadar sağlıklı bir inkâr hâlinde kalacak kadar başa çıkıyordum," diye fısıldadı. Diğerleri gibi o da ter ve tozla kaplıydı, yüzünden yorgunluk akıyordu. "Alex, yapamam... yapamam..." Sözünü bitiremedi, tek yapabildiği gözlerini yukarıya doğru kaydırmak ve sonra kayaya daha da sıkı sarılmak oldu.

"Yapabilirsin," dedi Alex, sesi yumuşak ve cesaret vericiydi. "Buraya kadar geldin, Dix. Birazcık daha."

"Hey, bu sefer gerçekten yatay emekleme," dedi Jordan. Yardım etme girişimi, D.C.'nin gergin ve endişeli yüz hatlarıyla boşa çıktı.

Nefesi kısa ve kesik kesik çıkan D.C., "Baş aşağı asılıyken yatay emekleme, yatay emekleme sayılmaz," dedi. Alex, uçuşunun kenarında ne kadar uzun süre asılı kalırlarsa şokun o kadar artacağını ve arkadaşını yeniden harekete geçirmenin o kadar zor olacağını açıkça anlamıştı.

"Bunu birlikte yapacağız, tamam mı?" dedi. "Ben önden gideceğim ve sen tam arkamda olacaksın, tam olarak tırmandığım yeri takip edeceksin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Dix. Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

D.C. gözbebekleri korkudan irileşmiş hâlde, gözlerini çıkıntıdan bir an ayırıp Alex'e baktı. Alex, yapmak üzere oldukları şey yüzünden içten içe titrese de ifadesini olabildiğince sakın tutmaya çalıştı.

"Söz veriyorum, Dix," diye fısıldadı, bakışlarını ona dikerek. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Alex D.C.'nin çok korktuğunu görebiliyordu ama D.C. sonunda başını öne doğru salladı.

Alex'in içinde dönen korku aşırı seviyelere çıktı ama herkesin duyabilmesi için seslenirken korkusunu maskeleyemeye devam etti: "Bakın, birkaç dakikalığına ağırlığınızı ayaklarınıza verip ellerinizi biraz dinlendirebilir misiniz?" Çıkıntıyı gösterdi ve "Bunu aşmak için üst vücut gücüne güveneceğiz, bu yüzden mümkün olduğu kadar dinlenmeye çalışın," dedi.

Çok şey istiyordu çünkü kelimenin tam anlamıyla kayadan sarkıyorlardı ama haklıydı: Sarp uçurumun kenarındaki yolculukta hayatta kalabilmek için tüm güçlerine ihtiyaçları vardı.

Alex, bacaklarına kramp girmeye başladığında, devam etme zamanının geldiğini anladı. Yine herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle seslendi: "Yakın durun ve önünüzdeki kişinin turmandığı yeri takip edin. Ellerinizi *tam olarak* onların ellerinin olduğu yere koyun." Hepsine baktı ve güven uyandıracak umduğu bir yüz ifadesi takındı. "Üç dakika, arkadaşlar. Belki de daha az. Tüm bunlar sadece bu kadar sürecek ve yeniden ayağa kalkacağız. Bunu yapabiliriz."

Hepsi cevaben başlarını sallayınca -ve D.C. onaylar gibi inleyince- Alex yeniden yukarı doğru çıkmaya başladı ve kayanın neredeyse mükemmel bir dik açıyla çıkıntı yaptığı noktaya ulaşana kadar tırmandı.

Neyse ki burası da uçurumun geri kalanı kadar sivri uçluydu, bu da tutunmak için yeterli yer olduğu anlamına geliyordu. Ancak çıkıntı, bu sorunu aşmak için el ele tutuşarak, maymun gibi sallanmaları gerektiği anlamına geliyordu.

“Hazır mısın, Dix?” diye sordu Alex, arkadaşı titrek bir şekilde onun yanına yaklaşıırken.

D.C.’nin o anda herhangi bir şeyle iletişim kuramayacağını bildiğinden yanıt beklemedi ve bunun yerine yukarıya uzanıp parmaklarını bir çıkıntıya sabitleyerek hareket etmeye başladı. Ayaklarını kayalara sabitledi ve boştaki eliyle de aynısını yaptı.

Titrememeye çalışan Alex, kendini koruma içgüdüleriyle savaştı ve sessiz bir dua ederek, havada kalacak şekilde kayalık yüzeyindeki ayağını serbest bıraktı. Zamanın önemli olduğunu ve hareketsiz kalırsa başının daha büyük belaya gireceğini bildiğinden, ellerinden birini bırakmadan önce nefes nefese, “*Tam olarak* ellerimin olduğu yere, Dix,” diye bir hatırlatma yaptı ve ileri doğru sallandı.

İki adım öne geçtiğinde, omzunun üzerinden bakmak için durdu ve çıkıntıya ilk vuruşunu yapan D.C.’yi dikkatle izledi. Arkadaşı bir hayalet kadar beyazdı ama yine de her zaman olduğu gibi Alex’i takip ediyordu. Neyle karşı karşıya olursa olsun ona güveniyordu.

“Harika gidiyorsun,” diye bağırdı Alex, gurur ve minnettarlık hissiyle boğazı tıkanı. “Her seferinde yalnızca bir hareket.”

Alex kendi tavsiyesine uyarak tekrar ileri doğru atıldı. Ve tekrar, tekrar ve tekrar aynı şekilde devam etti. Alex kendisiyle D.C.’nin arkasından gelen Jordan’ın, sonra Bear’ın, sonra da Kaiden ile en arkada olan Declan’ın ilerleyişlerini kontrol etmek için her birkaç tutunma noktasında bir geriye baktı. Alex çıkıntının kenarına geldiğinde altısı da kayaya asılıydı ve Alex tuhaf bir an için, yanlarında başka bir dünyadan kamera gibi bir şey getirmiş olmalarını diledi. Bu anı asla unutacağından değil ama yine de bu anı zamanında yakalamak, çerçevelemeye değer bir şey olurdu.

Zamanlaması uygunsuz olan bu düşüncelerini bir kenara iten Alex, “Neredeyse geldik, arkadaşlar,” diye seslendi. “Şu an tam sondayım.”

Vücudu acı içinde çığlık atıyordu, öne doğru yaptığı her hamleden sonra dönüp herkesi kontrol etmek zorunda kalmak acıyı daha da artırıyordu. Kasları bir mola vermek için yalvarıyordu, omuzları neredeyse yuvalarından çıkmış gibiydi ama yine de Alex çok yaklaştıklarını bilerek yoluna devam etti.

Çıkıntının kavisli kenarından yukarı doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladığında içi umutla doldu; üst yüzeyin düz bir şekilde uçuruma doğru döndüğünü ve dinlenip iyileşebilecekleri bir alan sunduğunu görebiliyordu. Birkaç saniye sonra hepsinin dinlenebileceğini bilerek, rahatlayıp ağlayabilirdi.

Acele etmek, kendisini bekleyen molaya doğru hızla ilerlemek istiyordu ama artık geride kalan D.C.'nin ona ayak uydurabilmesi için hareketlerini kasıtlı olarak yeterince yavaş tuttu.

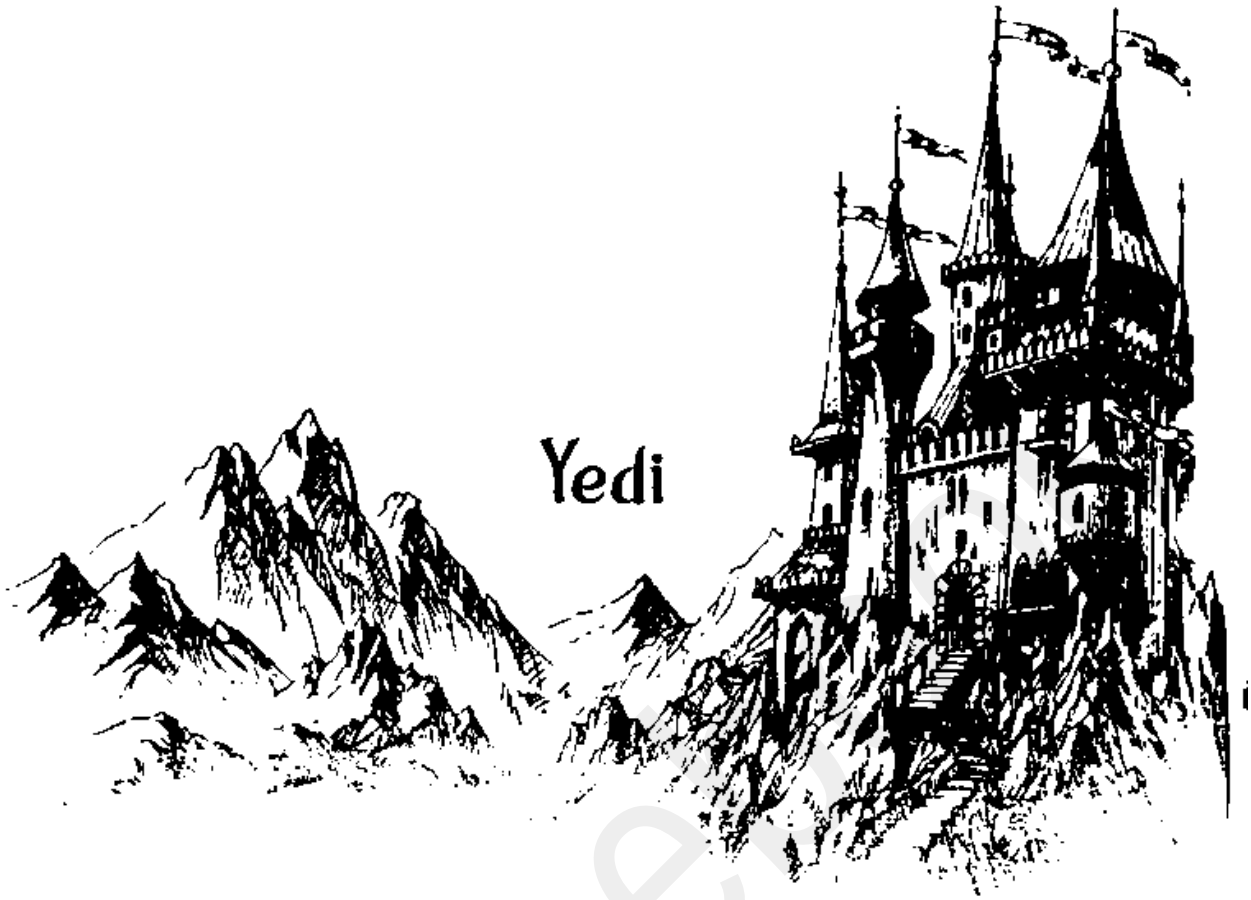
Alex, geriye dönüp bakmak için durup, "Sadece birkaç sallanma daha," diyerek, D.C.'yi yine motive etti. "Çok iyi gidiyorsun."

Öyleydi de... Ta ki öyle olmayana kadar.

Çünkü D.C. ileri doğru sallandığında, parmakları bir sonraki tutuş için gözle görülür şekilde beceriksizce hareket etti.

Alex, arkadaşının koluna kramp mı girmişti yoksa eli mi kaymıştı bilmiyordu ama kayayı kavrayamayan D.C.'nin ağzından korkunç bir çığlık çıktı.

Derken kız birdenbire düşmeye başladı.

Alex, Meyarin refleksleri için daha önce hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Sanki D.C.'nin ağır çekimde düşüşünü izliyormuş gibi anında kollarından birini indirdi ve elini arkadaşının bileğine kenetledi.

Alex, D.C.'yi çekerken, onun ağırlığı yüzünden aniden duraksadı. Neredeyse onunla birlikte çıkıntıdan düşecekti. Parmakları tehlikeli bir şekilde kayan Alex, pürüzlü yüzeyde etinin parçalamasının acısını umursamadan parmaklarını kayaya bastırdı.

“Dayan!” diye çığlık attı, D.C.'nin ağırlığıyla ileri geri salladıklarında. Bu, Alex'in onu tutmasını daha da zorlaştırıyordu.

D.C.'nin gözyaşları, yüzünden aşağı akarak tenindeki tozda kirli izler bıraktı ama o çaresizce başını salladı. Konuşamayacak kadar korkmuştu ve serbest olan elini Alex'in koluna koymak için kaldırıp aralarındaki tutuşu güçlendirdi.

Çocuklar çığlık atıyorlardı; dikkatsiz bir şekilde yaklaşırlarken panikleri belli oluyordu. Hepsi hâlâ çok tehlikeli bir şekilde

asılydı ve herhangi birinin hayatta kalmasının tek yolu, çıkıntının üzerinden geçmeleri idi. Ancak yalnızca bir kolu serbest olan Alex'in hem kendisini hem de D.C.'yi uçurumun kenarından yukarıya tek başına taşıması mümkün değildi.

"Dix, şu anda korktuğunu biliyorum," dedi. Pozisyonunun zorluğundan dolayı nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Ama düşmene izin vermeyeceğime söz verdim ve bu sözü tutmaya kararlıyım. Beni duyuyor musun?" D.C. yanıt vermedi. "Dix? *Sana yemin ederim* ki bunu aşacağız ama inandığını bilmem gerekiyor."

Tereddütle de olsa D.C bir kez daha başını salladı ve gözyaşları yanaklarından sessizce düşmeye devam etti.

Alex, "Bunu sakın unutma," dedi. "Çünkü şimdi seni yukarı çekeceğim ve devam edecek kadar güçlü olmana ihtiyacım var. Birkaç adım daha atarsak güvende oluruz. Ama senin yardımın olmadan bunu kendi başıma yapamam." Alex solgun yüzlü çocuklara bir göz attı ve "Kimse önümüze geçemez, bizim bu kayanın üzerine çıkmamız gerekiyor ki herkes geçebilsin. Bize güveniyorlar, anlıyor musun?" dedi.

Sesi titrekti ama D.C., "Tamam," diye fısıldarken artık daha odaklanmış görünüyordu.

Alex, "Tamam," diye fısıldadı. "Şimdi, taşı tuttuğum yerden yaklaşık yarım metre uzaktaki alanı görebiliyor musun? Seni yukarı çekeceğim yer orası. Bunu kavramaya hazır olman lazım, bunu yapabilir misin?"

"Sanırım yapabilirim."

Alex onunla gurur duydu ama tek söylediği, "Güzel. O zaman üç deyince," oldu. Çılgık atan kaslarının sadece birkaç saniye daha iş birliği yapması için direnen Alex, "Bir, iki, üç," diye seslendi.

Ve kayayı tırmalayan parmaklarından daha da fazla et koparan güçlü bir hamleyle D.C.'yi, boştaki eliyle uzanıp tutunması gereken yere kadar yükseğe çekti.

“Anladın mı?” Alex homurdandı. Kayaya tutunduktan sonra bile hâlâ D.C.’nin ağırlığının yarısını taşıyordu.

“Evet!”

Alex, onun onayıyla, hâlâ tutmakta olduğu bileği başka bir çıkıntıyla aynı hizaya getirene kadar kaldırdı.

D.C.’nin daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yoktu; parmaklarını kayaya sımsıkı sabitledi. Artık onun ağırlığını taşımamanın verdiği rahatlık, Alex’i neredeyse dağdan aşağıya gönderecekti.

“İyi misin?” Alex nefes nefeseydi.

“Hayır,” diye karşılık verdi D.C., gözyaşları dinmiş olsa da burnunu çekerek. “Ama güvendeyim. Hadi, şu işi bitirelim.”

Alex’e iki kez söylenmesine gerek yoktu. D.C.’yi yukarı çekebildiğine gerçekten şaşırmıştı, aylar önce Gizlilik ve Hile gece dersleri sırasında çok daha hafif olan Pipsqueak’i tutarken benzer bir durumla karşı karşıya kalmıştı ve daha ufak tefek olan kızı bir vadinin karşısına çekebilmek için Kaiden’in yardımına ihtiyaç duymuştu. Ama şimdi... Alex o zamandan bu yana yaşadığı her şey için sessiz bir şekilde şükretti... Yaşadığı her şey onu bugün en yakın arkadaşını kurtaracak kadar güçlendirmişti.

Sallandıktan sonra kendini küçük bir hareketle yukarı çeken Alex, aynı zamanda D.C.’nin sallantılı ilerleyişini şahin gibi izleyerek sonunda kendini yukarı çekti ve çıkıntının tepesine çıktı.

Tek yapmak istediği kıvrılıp yatmak ve vücudunu dinlendirmekti ama arkadaşları güvenli bir şekilde yanına gelene kadar bunu yapamazdı. Böylece, D.C. kendini yukarı çekerken, Alex kenardan eğilerek aşağıya uzandı ve arkadaşının yukarıdaki boşluğa çıkmasına yardım etmek için elini yakaladı.

D.C. çıkar çıkmaz hıçkırığa hıçkırığa gözyaşlarına boğuldu, kollarını Alex’in boynuna sımsıkı doladı.

“Şşşt,” dedi Alex, titreyen kollarıyla arkadaşının sırtını ovuşturarak. “Başardık. Artık güvendesin.”

Alex tıpkı D.C.'ye yaptığı gibi aşağıya uzanıp çocuklara yardım etmek niyetindeydi ama prenses o kadar üzgündü ki, Jordan kendini yukarı çekene kadar Alex onu kavrayamadı. Jordan kız arkadaşını kendine doğru çekip ona sakinleştirici bir şekilde fısıldadığında kızın ağlaması daha da şiddetlendi. Az evvel yaşadıklarını sindirmeye çalışan D.C.'nin şoku, daha da arttı.

Alex, Kaiden ve Declan'a yardım eden Bear'a destek vermek için tam zamanında yetişti ve herkes güvende olana kadar ona yardımcı oldu.

Alex az önce yaptıklarına ve hayatta kalmış olduklarına inanmıyordu. Boğazından gülmeyle hıçkırık arası bir ses yükseldi.

Bir anda kendini Kaiden'in kollarına sarılı buldu. İkisi de yorgunluk, adrenalin, korku ve rahatlama karışımı bir duyguyla titriyordu. Kaiden, "Beni çok korkuttun," diye titrek bir şekilde kızın kulağına fısıldadı.

"Kendimi de çok korkuttum," diye fısıldadı Alex, ona sıkıca sarılarak.

"Sanırım bu hepimizi korkutmaya yetti," dedi Bear. Bunun üzerine Alex geri çekilip, kendini diğerleri kadar titreyen arkadaşının sıcak kucağına attı. Bear onu bıraktıktan sonra, cebinden çıkardığı yedek bir gazlı bez rulosu ile kanlı elini hafifçe bandajlayana kadar gitmesine izin vermedi.

Kızın kan kaybından ölmeyeceğine ikna olunca geri çekildi ve herkes şok içinde bir gülüp bir ağlayarak birbirine sarılmaya başladı. Her biri neyin üstesinden geldiklerine hayret ediyordu.

Neyse ki dağı fethettiklerini düşünen sadece onlar değildi çünkü uçurumun yüzeyi bulundukları yerden sonsuza kadar yukarı doğru devam ederken, parlak bir ışık külü onları kayadan alıp altın stadyuma geri götürdü.

"Bitirdik mi?" diye fısıldadı D.C. hayretle.

Jordan bir çığlık attı ve kir, ter ve tozla kaplı olmalarına aldırmadan D.C.'yi dudağından öptü. "Elbette bitirdik!"

Ancak Alex kararsızdı. Çünkü artık dağda olmasalar da şu anda bulundukları stadyum Güç Kapısı'ndan girdikleri stadyumun tam bir kopyası değildi. Seyirci eksikliği bunu belli ediyordu, sıralı oturma yerleri tamamen boştu.

Tedirgin olan Alex, etraflarında Tia Auranların olmadığını fark eden arkadaşlarına bir bakış attı.

"Sizce bizim neredeyse ölüme doğru düşmemizi izlemekten sıkılmış ve artık bugünlük bitirmeye karar vermiş olabilirler mi?" diye sordu Declan.

"Öyle olduğunu sanmıyorum" dedi Alex. "Sanırım hâlâ Güç Kapısı'nın içindeyiz."

D.C., "Yani... İşimiz bitmedi mi?" diye sordu.

Alex başını iki yana salladı ama olumsuz anlamda değil, bilmediği için.

"Tebrik ederiz, insanlar. Güç testini fiziksel olarak aşabileceğinizi başarıyla kanıtladınız."

İmparatoriçenin sözleri stadyumda yankılandı ama kadın hiçbir yerde yoktu. Alex ve arkadaşlarının şu an bulundukları yerin dışından sesleniyordu.

Bear, "Sınavınızı geçtik," diye seslendi. "Şimdi izin verin de buradan çıkalım."

"Fiziksel yeteneğinizi kanıtladınız," diye Saefii'nin sesi tekrar yankılandı. "Ama gücün tamamı fiziksel değildir. *Saeron ess Vaedan*'ı geçmeden önce hâlâ tamamlamanız gereken son bir aşama var."

"Bu Güç Kapısı başıma bela oldu," diye mırıldandı Declan.

Alex de onunla aynı fikirdeydi. "Son aşama nedir?" diye seslendi.

"Zihin gücü," diye yanıtladı Saefii. "Fakat bunun için yalnızca birinizin test edilmesi gerekiyor."

Alex yüzünü buruşturup arkadaşlarına döndü. "Eh, açıkçası bu benim sorumluluğumda."

"Zihin gücü bir nevi senin yeteneğin," dedi Jordan. "Ceza oyunu."

"Böyle bir anda nasıl şaka yapabilirsin?" diye tısladı D.C., hâlâ gergin olduğu belliydi.

"Bu da benim yeteneğim de ondan," dedi Jordan. "Ya da bir yetenek değilse bile kesinlikle bir beceri."

Görünüşteki şakacı tavrına rağmen, Alex çocuğun gözlerinde bir parça karanlık görebiliyordu. Herkesten çok Jordan, onun zihninin gücünü biliyordu; bu güç onu Aven'in talebinden kurtarmıştı.

"Bundan emin değilim," dedi Kaiden, ses tonunda bir uyarıyla. "Bir şeyler doğru gelmiyor."

Başka biri böyle bir açıklama yapsa, Alex umursamayabilirdi. Jordan'ın söylediği gibi, zihin gücü onun yeteneğiydi. Ya da en azından irade gücü. Her ikisi de birbirine çok benziyordu. Ancak Kaiden'in uyarısı onu duraklattı çünkü Kaiden'in yeteneklerinden birinin, kız kardeşinden edindiği bir sezgi olduğunu biliyordu.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sessizce sordu Alex, Saefii'nin ve şu anda göremedikleri tüm Tia Auranların izlediğinin farkındaydı.

Bir duraklamanın ardından Kaiden yavaşça cevapladı: "Bunun bir hile olabileceğini hissediyorum. Fiziksel güç belli bir şeydir ancak zihinsel gücün birçok farklı türü vardır. Bu son aşamanın neyi test ettiğini bilmiyoruz."

Alex onun sözlerini düşünürken dudağını ısırdı. "Haklısın. Ama yine de bu iş için en iyi kişinin ben olduğumu düşünüyorum. Sırf benden başka kimsenin bunu yapmasına izin vereceklerini düşünmediğim için."

Saefii'ninünkü sözlerini tekrarlamasına gerek yoktu... D.C.'nin onlara daha önce hatırlattığı gibi, testlerin özellikle Alex'e meydan okumayı amaçladığı konusunda uyarılmışlardı.

Anlayan ama yine de endişelenen Kaiden başını sallayarak onayladı ve "Dikkatli ol," dedi.

Alex kaygısız görünmeye çalıştı. "Eğer bunların hepsi kafamın içindeyse, ne kadar tehlikeli olabilir ki?"

“Karar verdiniz mi?” Saefii, Kaiden cevap veremedi araya girdi ancak çocuğun bakışları çok şey anlatıyordu.

“Ben yapacağım,” diye karşılık verdi Alex, Saefii az evvel konuştuğu her şeyi duymuş olduğundan, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu.

İmparatoriçe, “Çok güzel,” diye onayladı. “Bu aşamayı ve dolayısıyla tüm güç testini geçmek için hiçbir şey yapmana gerek yok.”

Alex arkadaşlarıyla şaşkın bakışlar paylaştı. “Benim... Hiçbir şey yapmam gerekmiyor mu?”

“Eğer bu deneyimi kaldıramazsan, sadece *dur* demen yeterli, test anında sonuçlanacaktır,” dedi Saefii. “Hiçbir şey yapmazsan, geçersin. *Dur* dersin başarısız olursun.”

“Yeterince basit görünüyor,” dedi Alex’in yanında duran Bear.

D.C., “Keşke dağda bu seçenek bize de verilseydi,” diye mırıldandı.

Alex ikisiyle de aynı fikirdeydi ama aynı zamanda başarısız olacakları anlamına geleceği için kimsenin bu kelimeyi kullanmayacağını da biliyordu. Tıpkı katlanmak üzere olduğu şey gibi, hiçbir şey onun bu güvenli sözcüğü kullanmasını sağlayamazdı; tüm dünyasını riske atsa da.

“Şartları anladın mı, Alexandra Jennings?” diye sordu Saefii.

“Anladım.”

“O hâlde test başlasın.”

Daha sonra olanları açıklamanın, Alex’in etrafındaki her şeyin birbirine karıştığını söylemekten başka yolu yoktu. Stadyum, bulutlar, gökyüzü... Görünürdeki her şey eriyen balmumu gibi damlıyordu, ta ki manzaralarından eser kalmayana kadar. Bunun yerine çevreleri çok daha tanıdık bir yere dönüştü.

“*Hayır*,” diye soludu Alex, tam olarak nerede olduğunu bildiği yerde dönerek. Ve daha da kötüsü, tam olarak *ne zaman* olduğunu bildiği hissine de kapılmıştı.

Çılgınca hareketlerini ve hızla solan yüz hatlarını fark eden arkadaşlarının endişeli yüzlerini incelerken, arka planda bulanık bir gürültü gibi uğuldayan endişeli sorularını duydu. Nabızı kulaklarında kükrer gibi atıyordu. Hiçbirine cevap veremiyordu. Yapabileceği tek şey beklemektir, ne olacağını biliyor ve bundan tüm benliğiyle korkuyordu.

Bu onun iradesine meydan okuyan bir güç testi değildi, varlığının her bir parçasına meydan okuyan bir testti.

“Paedris Dağı’nın zirvesinde miyiz?”

Jordan’ın sorusu Alex’in zihnindeki panik sisini delmeyi başardı. Ama Alex bunu doğrulayamadı. Çünkü ağzını açarsa tek bir kelimenin çıkacağını biliyordu; başarısız olacakları anlamına gelen o tek kelimenin. Bu yüzden, bir ışık ve gölge küllü üç kişiyi önlerinde durdukları açık alana sürüklediğinde bile, Alex titreyen dudaklarını acıyana kadar sımsıkı kapattı.

Soraya, Alex’in kendisi... ve Niyx.

Bir anının içindeydiler. Alex bunu karla kaplı dağın zirvesine vardıkları anda anlamıştı. Bu onun doğrudan zihninden alınan bir anıydı. Eğer hayatının en kötü anının canlı tekrarına dayanırsa içindeki gücünü sınavacak bir şeydi.

“Neler oluyor?” dedi Jordan, sesi hâlâ Alex’in sisli kulaklarına zorlukla ulaşıyordu. “Bu, Aven’in hapishaneden kaçıp kralı öldüren en iyi arkadaşı. Neden onunlasın, Alex?”

Alex yanıt vermedi. Yanıt *veremedi*.

Kayalık uçurumda asılıyken, hiç olmadığı kadar titriyordu. Tek yapabildiği, *hafıza benliğinin* çaresizce Niyx’in kan akışını durdurmaya çalışmasını kenardan izlemektir.

Soraya’nın, Niyx’in göğsüne sürdüğü ve onu içmeye zorladığı *laendra* ile ortadan kaybolmasını ve yeniden ortaya çıkmasını izledi.

Niyx’in bilmiş, özür dileyen gözleriyle ona baktığını ve her ne kadar Alex inanmak istemese de, adamın kendi kaderinin tamamen farkında olduğunu gördü.

Adamın hırıltılı, acı dolu bir sesle onunla konuşmasını izledi: *"Yapabileceğin hiçbir şey yok, kedicik."*

Haklı olduğu ihtimalini göz önünde bulundurmak istemeyerek inatla onun hatalı olduğunu kanıtlamaya çalıştığı hatırasını izledi.

Yaralarının kapanamamasını, iyileşmeyi başaramamasını izledi.

Onu, o sırada kendisini mahveden ve daha sonra geride bıraktığı mektupta da okuduğu şu sözleri söylerken izledi: *"Senin için öleceğimi her zaman biliyordum."*

Ve izlemeye devam etti. Sahnenin geri kalanı, Niyx'in uzanıp kanlı eliyle Alex'in yüzünü avuçlayarak son sözlerini fısıldamasına kadar devam etti.

"Her zaman yanında olacağım, kedicik. Gökyüzünde yıldızlar olduğu sürece."

Tüm bunlara rağmen Alex hiç kıpırdamadan durdu ve anıların canlanmasını izlemekten başka hiçbir şey yapamadı. İçinden defalarca *DURDURDURDURDURDURDUR* diye bağırdı ama ağzından tek kelime çıkmadı. Gözleri yaşlarla yanıyordu ama gözyaşlarının düşmesine izin vermedi, eğer kendini bırakırsa yaşların durmayacaklarını biliyordu. Hem her şeyi hissetti hem de hiçbir şey hissetmedi. Ve her şey tekrar sivilaşp dağ manzaraları eridiğinde, Alex'in zihninde canlanan son görüntü, Niyx'in gümüş kanıyla kaplı cesedinin üzerine çöktüğü ve Soraya'nın ağıtının gökyüzüne uluduğuydu.

Sekiz

G üç Kapısı'ndaki test nihayet sona erdi.

Alex'in herkesin gördüğü en kötü anısı bittiğinde, o ve sessiz arkadaşları kendilerini, tekrar gürültülü alkışlar ve Saefii'nin tebrikleri ile ilk buluştukları altın stadyumda -bu sefer gerçek stadyumda- buldular.

Alex, imparatoriçenin söylediği hiçbir şeyi duymamıştı. Tek bildiği, ilk sınavlarının son aşamasını geçmiş olduklarıydı. Güvenli kelimeyi kullanmadığı için geçmişlerdi çünkü sırf zihinsel gücünü, hissetmediği gücünü kanıtlamak için bir kâbusa katlanmıştı.

Saefii konuşmayı bitirdiğinde, Alex ve arkadaşları parlak küllerle odalarına geri götürüldüler ve sorular hemen başladı.

Neden o Meyarin'le birlikteydin?

Onun Kral Astophe'yi öldürdüğünü bilmiyor musun?

O, Aven'in en sadık destekçisiydi, Alex! Onunla ne yapıyordun?

Ölümüne neden bu kadar üzüldün?

Neden hâlâ bu kadar üzgün görünüyorsun?

Alex soruların hiçbirine cevap veremedi. Kulaklarında bir uğultu gibi, ne söylendiğini zar zor anlıyordu.

“Alex?”

Kendi adı. Sadece tek bir kelime ama bunun böylesine şefkatle, böylesine anlayışla fısıldanışı, konuşan kişiye odaklanmasına yetti.

Kaiden onu dikkatle izliyordu, hem de çok dikkatle. Gözleri onun çektiği acıyı yansıtıyor, neler yaşadığını ve *hâlâ* neler yaşamakta olduğunu anladığını ona hatırlatıyordu.

Titrek bir nefes alan Alex, küçük bir hareketle başını hafifçe salladı ve Kaiden’in sorduğu, iyi olup olmadığına dair sözsüz soruyu yanıtladı. İyi değildi. Ama Kaiden bunu zaten biliyordu. Hepsinin içinde, Alex’in şu anda yeniden yaşamakta olduğu iç kargaşayı anlayan tek kişi Kaiden’di.

Cevap talep etmeye devam eden herkesi görmezden gelen Alex son gücünü de toplayıp odasının güvenli ortamına sığındı ve kapıyı arkasından kilitledi. Kafasını toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı; acısını dindirmek için bir saniyeye, devam etme cesaretini toplamak için bir dakikaya.

Zaylin parlak bir külle geldiğinde, onun huysuz varlığı Alex’i acı dolu anılarından uzaklaştırıp garip bir şekilde rahatlamasını sağladı. Zaylin’in saçma sapan tavrı -banyoya ittiği Alex’i, “İğrenç pislik,” diye mırıldanarak küvete sokması- Alex’in daha da minnet duymasına yol açtı.

Yorucu gününün terini ve kirini üzerinden atan Alex, aklının başka yere gitmesine izin vermedi. Daha önce bu yoldan geçmişti ve nereye varacağını zaten biliyordu. Niyx’in ölümünden hemen sonra uyuşmuş, hiçbir şeyi umursamaz olmuştu. O noktaya tekrar gidemezdi ve gitmezdi. Çünkü bunu yapmamasını ona Niyx bizzat kendi söylemişti.

Zaylin sanki aklını okuyormuş gibi siyah cüppesinin kıvrımlarından bir şey çıkardı ve uzattı. Alex bunun Vardaesia’ya geldiğinden ve kendi kıyafetlerini çıkarmış olarak uyandığından beri Niyx’in kayıp olan mektubu olduğunu hemen anladı.

Hâlâ baloncuklarla dolu küvetin içinde olan Alex, teklifin ne kadar değerli olduğunu göz önünde bulundurarak, mektubu ıslatmamak için ellerini dikkatle kuruladı ve mektuba uzandı.

Titreyen parmaklarla mektubu açtı ve aynen ilk okuduğu zamanki gibi ona getirdiği rahatlığın tadını çıkararak harfi harfine yeniden okudu. Özellikle bir satır göze çarpıyordu ve parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdirerek yazan kelimeleri okudu.

...ayağa kalkmalı ve dövüşmeye devam etmelisin.

Onun yapacağı şey de buydu. Zaten bunu yapıyordu. Hâlâ girmesi gereken beş sınav vardı. Bundan sonra neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bununla yüzleşecekti. Niyx'in mezarının başında bir söz vermişti, onun fedakârlığının boşa çıkmasına izin vermeyecekti. Ve bu sözünü tutmaya niyetliydi.

Alex, Zaylin'e bakarak yüksek sesle, "Bunu kurtardığın için teşekkür ederim. Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim," dedi.

Tia Auran hiçbir şey söylemedi, Alex'in sözlerini anlayamamıştı. Ama bunun bir önemi yoktu. Sözleri anlasaydı bile Alex'in minnettarlığının derinliğini anlayamazdı.

Mektubu dikkatle bir kenara bırakan Alex, köpüklü sıcak sudan çıktı.

Dağa tırmanarak geçirdiği saatler günün çoğunu tüketmişti, arkadaşlarıyla birlikte stadyuma vardıklarında gün batımı ufku delip geçiyordu. Yorgun bedenine, zihnine ve ruhuna rağmen henüz Alex'in yatması için yeterince geç değildi ama Zaylin, önüne serilen ipek pijama takımını giymesi için kısaca işaret ettiğinde Alex hiçbir itirazda bulunmadı. Alt kısmı ayak bileklerine kadar uzanıyordu ve üst kısmı uzun kolluydu. Pijama takımı, ağrıyan vücuduna yumuşacık geldi. Ama daha da iyisi, giyindikten sonra Zaylin'in ona doğru ittiği kristal kadehti; içinde tanıdık bir gümüş sıvı bulunan bir kadeh.

“Burada *laendra* mı var?” diye sormadan edemedi, bu da Zaylin’in kaşlarını kaldırmasına neden oldu; belki de çiçeğin adı kelime kökeni olarak Tia Auran diline dayandığı için ya da belki bunun Meyarin dilindeki karşılığı olduğu için. Ama hâlâ Alex’in ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tia Auras’ta çiçeğin nasıl ve neden büyüdüğünün bir önemi olmadığını fark eden ama Meyarinlerin Medora’ya sürüldüklerinde yanlarında bazı örnekler almış olduklarını tahmin eden Alex, sıvıyı içmekte tereddüt etmedi. Tıpkı Niyx’in antrenman seanslarına getirdiği gibi, çoktan ısıtılmıştı. Nostalji, zaten morarmış olan karnına bir tekme gibi çarptı ama vanilya-karamelli ikramı yutmaya devam etti, tüm ağrıların ve sızılarının, en azından fiziksel olanlarının yok olmaya başladığını hissetti. Tuhaf bir şekilde yorgunluğu hâlâ devam ediyordu ama geçirdiği gün göz önüne alındığında bu onu pek de şaşırtmadı.

Boş kadehi Zaylin’e geri verirken, “Teşekkür ederim,” dedi tekrar.

Yardımcı, yanıt olarak, “*Rorsae*,” dedi, bu kısa ve öz bir “dinlen” emriydi. Emrinin anlaşılması için yatağı işaret ettikten ve talimatlarına uyulması gerektiğini belirten bir uyarı bakışı attıktan sonra Tia Auran ortadan kayboldu.

Alex bir şey bilmeseydi, Zaylin’in kendine özgü, ani bir endişe belirtisi gösterdiğini düşünebilirdi.

Yorgun bir şekilde iç çekerek odanın karşı tarafına geçti ve Niyx’in mektubunu güvende ve aynı zamanda yakınlarda olacağı küçük komodinin çekmecesine dikkatlice koydu. Daha sonra tamamen Zaylin’in emirlerini yerine getirmek niyetiyle çarşafların üzerine kıvrıldı.

Arkadaşlarından sonsuza kadar saklanamayacağını biliyordu. Önünde sonunda sorularına cevap vermesi gerektiğinin farkındaydı. Ama aynı zamanda açıklamasını yapabilmek adına duygularını güçlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu da biliyordu.

Odası gün batımından alacakaranlığa kadar kararırken, Alex sakinleşmek ve kalbinin yeniden iyileşmesi için kendine zaman tanıdı.

Midesi guruldayınca, yiyecek bir şeyler almak için odasından çıkmayı düşündüğü sırada hava tamamen karanlıktı. Ama henüz biriyle yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin değildi.

Alex düşünürken arkasına bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Ancak yanına kimin geldiğini gayet iyi bildiği için davetsiz misafirden korkmadı.

“Buraya nasıl girdin?” diye fısıldadı.

“Görünüşe göre canım bugün biraz daha tırmanmak istemiş.”

Alex, Kaiden’e döndü; çenesinin altına elini koymuş yan yatarak ona bakıyordu. Üç aydan gelen ışık, balkona açılan ince perdelerin arasından parlayarak Kaiden’in üzerini kapladı. Parıltı yüzündeki gölgeleri hareket ettiriyordu ama çocuğun endişesini gizleyemiyordu.

“Buraya mı tırmandın?” diye sordu.

“Uzak değildi,” dedi Kaiden. “Yan odadayım ne de olsa.”

Odasının ne kadar yakın olduğu Alex’in umurunda değildi. Saraydaki konumları yüzlerce metre yüksekte olmalıydı. Eğer Kaiden düşseydi...

“Sen delisin,” dedi.

“Endişelendim,” diye karşılık verdi Kaiden, yanağına dokunmak için uzanarak. Parmaklarının yumuşak dokunuşu karşısında Alex rahatlayarak gözlerini kapattı.

“Artık çok daha iyiyim,” dedi sessizce. “Benim sadece... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Olanları tekrar izledikten sonra...”

Ne demeye çalıştığından emin olmadığı için durakladı ama Kaiden’in onun cümlesini bitirmesine ihtiyacı yoktu.

“Ben de öyle olduğunu düşündüm,” dedi sessizce. “Bu yüzden daha önce gelmedim.”

Alex kapalı kapıya doğru baktı. “Diğerleri bana kızgın mı?”

Çocuk başını iki yana salladı. “Kafaları karışık. Ne gördüklerini anlamıyorlar, hepsi bu.”

“Onlara... bir şey söyledin mi?”

Kaiden’in parmakları, Alex’in elmacık kemiğini gıcıklayarak cildindeki görünmez çilleri takip etti. “Hayır. Bana düşmez.”

Alex hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir hâlde hafifçe iç çekti.

Kaiden, “Onların sorularına cevap vermek zorunda olmadığını biliyorsun,” dedi. “Eğer çok zor geliyorsa, eğer istemiyorsan...”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Alex. “Ve bu gece yapmayacağım. Ama yakında...” Yutkundu. “Yakında açıklama yapmam gerekecek. Onlara bu kadarını borçluyum.”

“Kimseye hiçbir şey borçlu değilsin, özellikle de seni seven insanlara. Anlayacaklardır.”

Sözleri o kadar kesindi ki Alex ona inandı ve çocuğun verdiği güvenceyi iliklerine kadar hissetti. Zamanı geldiğinde arkadaşlarının sorularını yanıtlayabileceğini bilmek ona cesaret verdi. Zorunda olmadığını biliyordu ama istiyordu. Niyx’i yeterince uzun süre bir sır olarak saklamıştı.

“Akşam yemeğini kaçırdın. Yiyecek bir şeyin var mı?” diye sordu Kaiden, Alex’in guruldayan midesine karşılık olarak.

“Beni ne ele verdi?” diye cevap verdi Alex. Dudaklarında küçük bir gülümseme vardı; katlandığı günden sonra başlı başına bir mucizeydi bu. Kaiden, “Ama sende *laendra* vardı,” dedi. Parmaklarını kızın kolundan aşağıya doğru hareket ettirdi ve artık yaraları geçmiş, kansız, tertemiz tenini okşadı.

“Sanırım sende de?”

Kaiden kızı doğrular gibi bir ses çıkardı ve sonra usulca, “Sorin?” diye seslendi.

Alex bu kez yeni birinin gelişine şaşırdı ve parlak küllerle içeriye giren Sorin’i görünce korkudan yerinden sıçradı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kibarca ana dilinde sordu Tia Auran. Kaiden'i Alex'in odasında... *yatağında* bulunca kaşını bile kaldırmadı. Pozisyonları masumdu ama dışarıdan birine öyle görünmeyebilirdi.

"*Dahana, tornas,*" dedi Kaiden, çünkü yiyecek talebini tekrarlayarak.

Alex, ortak salona kolayca gidebilecekken yemeğin ayağına kadar getirilmesine itiraz edemedi, Sorin eğilerek selam verdi ve ortadan kayboldu. Alex de bunun üzerine itirazını Kaiden'e ilette.

Kaiden de karşılık olarak, "Bu gece herhangi bir soruyu yanıtlamaya hazır olmadığını sanıyordum?" dedi.

Alex onun ne ima ettiğini anladı. "Hepsi beni mi bekliyor?"

"Seni pusuya düşürmeye hazırlar."

Alex yüzünü buruşturdu ve "Burada akşam yemeği kulağa harika geliyor, teşekkürler," dedi.

Kaiden hafifçe kıkırdadı ve Sorin başka bir parlak kül ve ellerinde üstü kapalı bir tepsiyle geri döndüğünde doğrulup Alex'in yanına oturdu. Sorin tepsiyi Alex'e verdi ve sonra üç kez el çırttı, ışık tıpkı Meyarin sarayındaki gibi, hiçbir yerden ve her yerden aynı anda belirdi. Alex bir kez daha Meyarinlerin ilerleyişinin ne kadarının Tia Auras'ta geçirdikleri yıllardan kaynaklandığını merak etti.

"Ona nasıl 'teşekkür ederim' derim?" diye sordu Alex, Kaiden tepsinin kapağını kaldırıp içindeki yemeği gösterirken.

"*Merrah mai.*"

Alex yardımcıya dönerek, "*Merrah mai*, Sorin," dedi.

Yardımcının uhrevi yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. Sorin de ona selam verip başka bir parlak kül bulutuyla ortadan kayboldu.

"Onu sevdim," dedi Alex. "Hoş birine benziyor." *Zaylin'in aksine.*

“Öyle,” diye kabul etti Kaiden, kendine altın elmaya benzeyen bir şey alırken. Bu sırada Alex de tabağının geri kalanını yemeye başladı. “Onun dilini biraz iletişim kurabilecek kadar bildiğim için çok mutlu. Medora hakkında pek çok soru sordu; bence bizim dünyamız onun gizliden gizliye ilgisini çekiyor.” Kaiden başka tarafa baktı ve sessizce düzeltti: “Benim dünyam.”

Kaiden’i, onun tahmin edebileceğinden çok daha iyi anlayan Alex, çocuğu dirseğiyle dürttü ve “İlk söylediğin doğrudu. Bizim dünyamız,” dedi.

Kaiden kıza döndü ve bir süre sadece onu izledi, sonra yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme oluştu. “Bizim dünyamız, öyle mi?”

Alex elini kaldırarak etraflarındaki her şeyi işaret etti. “Her şey bittiğinde Medora’da kalmayı planlamasaydım burada tüm bunları yapıyor olur muydum sanıyorsun? Akarnae’de hâlâ en az bir buçuk yılım kaldı; eğer çırak olarak seçilirim daha da fazlası.”

“Seçileceksin de,” dedi Kaiden, altın meyvesinden bir ısırık daha alırken. “Yani iki yıl daha var.”

“Ve böylesine değerli bir eğitimi, Muharebe veya Gizlilik ve Hile becerilerimi günlük olarak kullanabileceğim bir alanda çalışmayarak boşa harcamak çok yazık olur,” diye devam etti Alex, arzulu konuşmalarının tadını çıkararak. Eğer Aven yenilmezse böyle bir geleceğin asla gerçekleşmeyeceğini ikisi de biliyordu ama bu sohbetin normalliği, onlara çok ihtiyaç duydukları rahatlamayı sağladı.

Ciddi ses tonu gözlerindeki alaycı ışıkla çelişen Kaiden, “Dünyayı kurtardıktan sonra senin de istihdam fırsatlarından adil bir pay alacağını varsayabiliriz,” dedi.

“Açıkçası bence de öyle. Eğer çabalarım için bana bir taç vermezlerse bunu hakaret sayarım,” diye cevapladı Alex. Bu sözleri ikisinin de kıs kıs gülmesine neden oldu.

"Kraliçe Alexandra," dedi Kaiden. Daha sonra kocaman sırtı ve sonraki sözlerini Alex'in köpüklü meyve suyundan bir yudum almak için kadehini kaldıracağı zamana göre ayarladı. "*Kral Kaiden*'in her zaman hoş bir tınısı olduğunu düşündüğüm için bu çok uyumlu oldu."

Alex, ağzındakini çocuğun üzerine püskürtmemek için kabarcıklı sıvıyı hızla yutunca, boğulacak gibi oldu.

Çocuk bir kahkaha patlatınca ona dik dik bakan Alex, kendini daha fazla tutamayıp gülmeye başladı. Sözleri cüretkârdı fakat bugünkü sınavlarını bitirdiklerinden beri içine çekildiği üzüntüden kurtulmak için Alex'in ihtiyaç duyduğu şeylerdi.

Sessizce, "Teşekkür ederim, Kaiden," dedi.

"Ne zaman istersen, Alex."

Sözleri onunki kadar yumuşaktı, anlamı açıktı.

Ne zaman ihtiyacı olursa onun yanında olacaktı.

Alex yanmaya başlayan gözlerini hızla kırıştıtarak boğazını temizledi ve yemeğini bitirmeye odaklandı.

"İyi dinleyemedim," dedi bir tür tatlı sebze yi yuttuktan sonra. "Yarınki sınav saat kaçta başlıyor?"

Kaiden dudakları seğirerek cevap verdi: "Sence saat kaçta?"

Alex burnunu kırıstırdı. "Bütün bunlar bittiğinde, bir daha asla şafaktan önce kalkmayacağım."

Kaiden kıkırdadı. "Beş gün daha. Bunu başarabileceğine çok inanıyorum."

İfade ettiği anlam bir kez daha sözlerinin ötesine geçti ve Alex bu kez minnettarlıkla hafifçe gülümsedi.

Alex yemeğini bitirirken Kaiden de ona, Sorin'le yaptığı konuşmalardan bazılarını tekrarlardı ve yardımcının kraliyet hizmetkârlarından oluşan bir ailede doğduktan sonra sarayda nasıl büyüdüğünü anlattı. Diğer yardımcıların çoğu da aynıydı; çoğu, konumlarından o kadar memnundu ki altın duvarların ötesinde yaşama fikri akıllarına gelmiyordu. Onlara göre Vardaesia'da çok iyi bir hayatları vardı ve imparatoriçeye hizmet etmeyi seviyorlardı.

Alex, tepsisini iterken huysuz Zaylin'i düşünerek, "Beni kandırabilirdi," dedi. Tepsi bir anda gözden kayboldu.

Kaiden, "Konuşmayı seven biri olarak senin yardımcın hakkında çok fazla şey anlatmadı," dedi Kaiden. "Onu doğrudan sorguladığımda bile."

Alex şaşırmamıştı. Huysuz Zaylin'in, kendiyle ilgili konularda yardımcılarının dedikodu yaptığını öğrenirse mutlu olacağından şüpheliydi.

Tia Auran sanki düşünce yoluyla çağrılmış gibi, parlak bir kül bulutunun içinde belirdi ve kollarını kavuşturup Alex'e ve Kaiden'e baktı.

"Dinlenmiyorsun," dedi. Melodik dili, ses tonundaki rahatsızlığı gizleyemedi.

Anlayamamış taklidi yapmaya devam eden Alex, Kaiden'e döndü. Zaylin'in sözlerini tercüme ederken Kaiden'in gözleri neşeye parladı.

Alex neredeyse dramatik bir şekilde nefes verdi. "Onu son gördüğümünden beri bu yataktan çıkmadığıma inanmaz herhalde, değil mi?"

Kaiden hızlı bir gülümsemeyle yanıtladı: "Yüzündeki ifadeye bakılırsa muhtemelen hayır." Gülümsemesi büyüdü ve sözlerini bitirirken sesini alçalttı. "Ve bunu nasıl dile getireceğine dikkat etmek isteyebilirsin, özellikle de beni burada yanında bulduğu için."

Alex yanaklarının kızardığını hissetmesine rağmen boğuk bir kahkaha attı.

"Ona yanlış bir fikir vermek istemeyiz, değil mi?" dedi Kaiden'i yataktan iterek. "Kadını duydun. Dinlenmem gerekiyor."

Ayağa kalkarken sessizce kıkırdayan Kaiden, dudaklarını onun sıcak yanağına değdirmek için geriye doğru eğildi; bu artık tanıdık gelen bir duyguydu ve Alex'in çok hoşuna gidiyordu.

"İyi geceler, Alex," diye fısıldadı kulağına, ayağa kalkmadan önce tekrar.

“İyi geceler, Kaiden,” diye fısıldadı Alex de karşılık olarak. Ama sonra odasına nasıl geldiğini hatırlayıp hemen ekledi: “Bu kez kapıyı kullan.”

Kaiden yüzünde neşeyle döndü ve kızın söylediği gibi kapıyı kullanarak odadan çıktı.

Sessiz konuşmaları esnasında Zaylin nöbetçi gibi durmuştu, kolları hâlâ çaprazdı ve yüzünde ciddi bir bakış vardı.

“Biraz neşelenmen gerek,” dedi Alex, sözlerinin hiçbir anlam ifade etmemesini umursamadan ve bu gerçeğin tadını çıkararak. “Arada bir gülümse. Zararı olmaz, biliyorsun.”

“Moralin düzelmiş gibi görünüyor,” diye yanıtladı Zaylin.

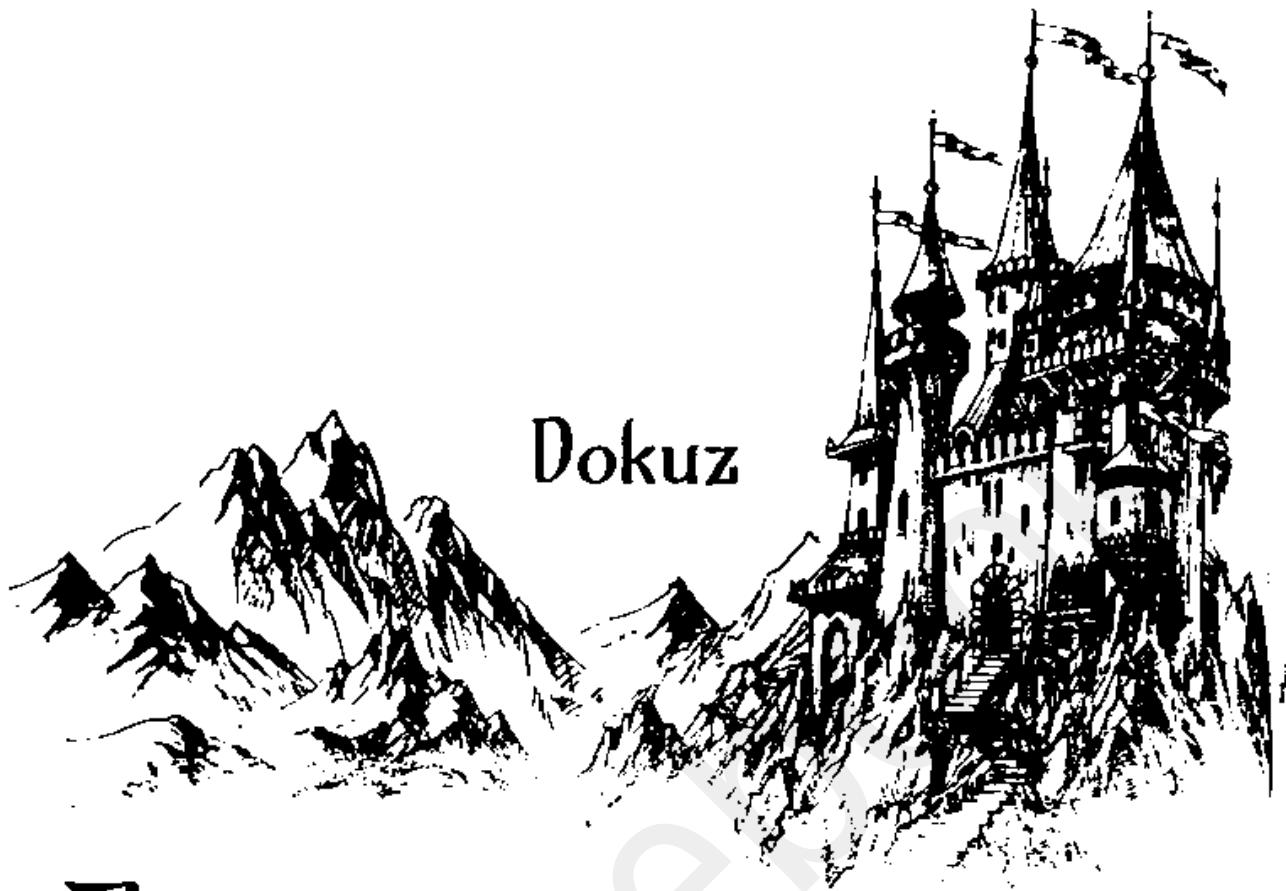
Alex, yardımcının gerçekte ne söylediğini anlamak yerine, sadece onun daha canlı mizacına yorum yaptığını fark etmeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Tia Auran’ın açıklamasına daha fazla tepki vermemek için ifadesini tam zamanında dondurmaya başardı, aksi takdirde bu kadim dili anlayabildiğine dair kesin bir ipucu vermiş olurdu.

“Yine de,” diye devam etti Zaylin, Alex’in yastıklarını yeniden düzenlemek için kollarını açarak. “Yine de dinlenmeye ihtiyacın var. Bugün senin için zordu. Yarın daha da zor olacak.”

Neden umursuyorsun? diye sormak istedi Alex. Kızgınlıktan değil, meraktan. Dün gece Zaylin başarısızlıkla ilgili korkunç sözlerini söylediğinde bile, bu sözler Alex’in başarılı ya da başarısız olmasını umursadığını ima edecek kadar tutkuluydu. Ama Alex onun hangi tarafa meylettiğini bir türlü anlayamıyordu.

“Şimdi uyu, insan,” dedi yardımcı ve oda tekrar karanlığa gömülene kadar ellerini üç kez çırpı. “Sabah seni uyandırırım.”

Ve son bir ışık külüyle birlikte gitti.

Dokuz

Ertesi gün, Zaylin'in pek de nazik olmayan uyandırma çağrısı, Alex'in doğal olmayan huzursuzluğu ve ortak salondaki grup kahvaltısı da dâhil olmak üzere, önceki günün neredeyse bire bir tekrarı ile parlak ve net bir şekilde başladı. Ancak bu sefer, ikinci *kapının* getirebileceği zorluklara dair gergin tahminlerin yanı sıra, Alex'in arkadaşları onu dikkatle izliyorlar, ona ne söyleyeceklerini ya da ona nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı.

Alex şaşırmıştı. Banyodan sonra odasından çıkarken, kuracakları pusuya tamamen hazırlıklıydı ama hiçbiri nasıl uyuduğunu sormaktan başka bir şey söylememişti. Etrafında camın üzerinde yürür gibi hareket ediyor ve dün gece kendini odasına kilitlediği düşünülünce, Alex onları suçlamıyordu.

Masadaki huzursuz sessizlik çok fazla olduğunda boğazını temizledi ve "Dün olanlar hakkında..." dedi.

Üç çift göz doğrudan ona çevrildi, bu sırada Kaiden her şey normalmiş gibi hissetsin diye, kasıtlı olarak yemeğini yemeye devam etti. Çok merak etmesine ve en yakın arkadaşları gibi o da çaresizce bilgi almak istemesine rağmen, Declan da aynısını yaptı.

“Şu anda her şeyi anlatacak vaktim yok,” dedi Alex, hikâyenin tamamının bir sonraki kapıya girmeden önce geçecek süreye sığmayacağını bilerek. “Ama dün gördüğünüz Meyarin, yani Niyx Raedon, sandığınız gibi biri değildi. Bilmediğiniz çok şey var, çeşitli nedenlerden dolayı size söyleyemediğim çok şey var. Ancak ayrıntılara girme şansım olana kadar bilmeniz gereken tek şey, Niyx’in tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğudur.”

Yarısı boşalmış tabağını itti ve kendini devam etmeye zorladı, sesi neredeyse duyulmuyordu. “Hayatımı kurtarıırken öldü ve bu asla karşılığını ödeyemeyeceğim bir fedakârlıktı.” Arkadaşlarının gözlerine baktı. “Ama aynı zamanda karşılığını ödememi de asla istemezdi.”

Alex arkadaşlarının anlamadığını görebiliyordu. Aven’in en sadık arkadaşı olduğuna inandıkları birini nasıl bu kadar kararlı bir şekilde savunabildiğini öğrenmek için soru sormaya can atıyorlardı. Ama Alex zamanlarının sınırlı olduğu konusunda yanılmamıştı. Zaylin daha şimdiden sabırsızca ona odasına dönmesini ve bir sonraki görevine hazırlanmasını işaret ediyordu.

Alex ayağa kalkarken, “Bu konuyu daha sonra konuşacağız,” diye söz verdi. “Ama... Her şeyi dinlemeden yargılamayın. Niyx bunu hak etmiyor. Ben de öyle.”

Alex bazıları tereddütlü, bazıları daha kendinden emin bir şekilde onaylayan baş hareketleri eşliğinde masanın etrafından geçip hafifçe gülümsedi ve Zaylin’in peşinden gitti. Yine de hazırlık süreci bir önceki günün kopyasıydı. Giymesi beklenen Amazon savaşçısı kostümüne kadar.

“Pantolonlara ne oldu?” Alex eteğini çekiştirerek Zaylin’e homurdandı. “Yarın, tekrar onları giymemiz için oy vereceğim.”

Yardımcı onu duymazdan geldi, kabaca saçını örmekle meşguldü -sanki Alex kendi başına giyinme ve bakım yapma konusunda beceriksizmiş gibi- ve sonra onu hemen kapıdan dışarı itti.

“Güzel bir gün geçir!” dedi Alex, Zayin’e tatlı bir sesle, parlak külle birlikte gitmeden hemen önce. Ancak Zaylin’in yüzündeki sert bakış, Alex’e, ses tonunun mesajı ters ilettiğini söylüyordu.

Alex, gülmesini bastırarak, beklemekte olan arkadaşlarına yaklaştı. Sadece bir saniye sonra parlaklık onları çevreledi ve doğrudan altın stadyumun merkezine taşıdı.

Sanırım bugün biraz yaklaştım, diye düşündü Alex, Zaylin’in o sabah neden bu kadar sabırsız olduğunu anlayarak. Ya da belki de hayır, çünkü yardımcının olağan eğilimi bu gibi görünüyordu.

“İşte yine başlıyoruz,” diye mırıldandı Bear, ışık onları boğduğunda ve tribünler Tia Auran izleyicileriyle dolduğunda.

Alex, diğer dünyadan kaç varlığın toplantıya katıldığını anlayamadı. Aksine, bugün daha da fazlası vardı, sanki insanların *Tu’eh Saeron ess Telari*’ye maruz kaldığına dair haberler yayılmıştı. Ancak stadyumda değişen tek şey bunlar değildi. Alex’in dün geldiğinden farklı olarak, üç kemer kapı, üstlerinde değil; kürsünün yanındaki bulutlu boşlukta asılı duruyordu. Kapıların temelsiz olduğu ve yapısal olarak dik konumlarını koruyamayacakları gerçeği göz ardı edildiğinde, üçü de neredeyse masum görünüyordu ve bu da Alex ve arkadaşlarının zorlu bir şey yaşayacaklarına işaret etmiyordu.

Saefii ve danışmanları geldiğinde Alex’in dikkati kemerlerden seyircilere kaydı. Bugün altın bileklikleri dağıtmak için yükseltilmiş platformda beliren kişi Calivere’di ve tüm bilekliklerin düzgün bir şekilde takıldığından emin olduktan sonra Saefii’nin yanına geçti. Ancak o zaman imparatoriçe, kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı.

Saefii, Alex ve arkadaşlarının da anlaması için ortak dili kullanarak, “İnsanlar dün beden ve zihin güçlerini sergilediler,” diye seslendi. “Bugün ikinci sınavlarıyla karşı karşıya kalacaklar.”

Saefii, kapıları işaret etti. Kapılar bu sefer hemen dönmeye başlamadılar ancak bir kez daha kürsüden yavaşça havaya yükseldiler. Fakat asıl pozisyonlarına geri döndüklerinde, kendi etraflarında dönmeye başladılar. Alevleri yoğunlaşarak ani bir durma noktasına geldi ve yine üç parlak kelime görüldü: *vorsa*, *havahn* ve *la'nora*.

Saefii parlak bir gülümsemeyle, "*Tu'eh Saeron ess Vorsa, Tu'eh Saeron ess Havahn, Tu'eh Saeron ess La'nora*," dedi. Daha sonra tercüme ederek, "Mücadelecilerimiz bugün Hayaller Kapısı, Korkular Kapısı veya Sırlar Kapısı tarafından sınanacak," diye devam etti.

Kapılar yeniden dönmeye başladığında seyircilerden gelen tezahüratlar neredeyse sağır ediciydi. Hangi açıklamanın hangi kapıya açıldığını gösteren tüm kanıtlar silindi. Kapılar Alex ve arkadaşlarının durduğu kürsünün yanındaki bulutlu boşluğa gelinceye kadar bir kez daha yavaşça alçaldılar.

Tahtında oturan Saefii, "Karar artık sizin, insanlar," dedi. Dün olduğu gibi, tuhaf kutsamasıyla onlara iyi şanslar diledi: "Ve ışık rehberiniz olsun."

Seyircilere sessizlik çöktü, Tia Auranlar rahat koltuklarında hangi korkunç mücadeleye tanık olacaklarını görmek için can atıyorlardı.

"Sırlar, korkular ve hayaller," diye sesli düşündü Jordan. "Yine de ölüm, veba ve trajedi kadar kötü değil."

Bear gözlerini ovuşturarak, "Ama korku seçeneğini denemeye pek de istekli değilim," dedi. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu, kaybı göz önüne alındığında bu beklenmedik bir durum değildi. "Mümkünse bundan kaçınalım."

Bear'ın yorumu gruba yönelik olsa da, Alex kapıları seçecek kişinin yine kendisi olduğunu bilerek onaylayan bir ses çıkardı.

"Rüyalara girme şansımız üçte bir," dedi Kaiden. "En iyi seçenek bu gibi görünüyor."

D.C., "Rüyalar güzeldir," diyerek başını salladı. Lena Morrow hâlâ yeteneğini geçersiz kılıyor olsa bile, rüyalar kesinlikle onun şansıydı. "Rüyalarla başa çıkabiliriz. Mantıklı olmayan soyut, tuhaf rüyalarla bile."

"O kapı, kâbusları içermediği sürece," diye dikkat çekti Declan.

Geçitlerin onları test etmesi gerektiğinden, Alex hangi seçeneğe adım attıklarının önemli olmadığını hissetti, zorluk seviyesi muhtemelen aynı olacaktı.

"Bu," dedi Alex ileriye doğru ilerlerken bu karmaşayı bitirmek için. "Hepinizle diğer tarafta görüşürüz."

Koştı ve sıçrayarak kürsüden atladı, parlayan kapının içinden geçti. Bunu yaparken, *la'nora* kelimesi aklında belirdi ve diğer tarafa çıktığında, tanıdık çevresi karşısında bir korku hissetti.

Tıpkı gücün ikinci aşamasında olduğu gibi, boş olan altın stadyuma bir kez daha dönmüştü.

Nasıl bir dehşetin ortaya çıkabileceğini düşünmesine zaman kalmadan arkadaşları geldi ve her biri kelimenin tercümesini istedi. Ama o ya da Kaiden cevap veremedi. Saefii'nin sesi boşlukta yankılandı.

İmparatoriçe, "Sırlar Kapısı'na girdiniz," dedi.

"Rüyalar değil ama en azından korkuları atladık," diye fısıldadı D.C., diğerleri de mırıldanarak onayladılar. Korkusu arttıkça omurgasından aşağı ter damlaları akan ve bir heykel kadar hareketsiz olan Alex dışında hepsi.

Saefii onlara, "Dünkü kurallar aynen geçerli," dedi. "Hiçbir şey yapmazsanız, geçersiniz. Durması için seslenirseniz, anında zorluklardan kurtulursunuz ancak aynı zamanda başarısız da olursunuz."

Hâlâ hareket etmeye cesaret edemeyen Alex dışında herkes anlayışla başını salladı. Alex bu testlerin onu hedef almak üzere tasarlandığını bildiğinden, ne tür bir sırrın en büyük zorluğu

sunacağı konusunda kafa yoruyordu. Ancak Niyx'le arkadaşlığı ya da Athora'yla eğitimi dışında arkadaşlarının henüz bilmedikleri başka bir şey aklına gelmiyordu. Paedris Dağı'nın tepesindeki ölüm sahnesine zaten tanık oldukları için Alex'in gizli anıları yoktu, anılarında sır olarak kabul edilebilecek hiçbir şey yoktu.

Saefii, "Bileklikleriniz gerekli olabilecek dil çevirilerini sunacak, böylece siz ve biz bundan sonra ne olacağını anlayabileceğiz," dedi Saefii. Bu, Alex'in korkusunun daha da büyümesine neden oldu. Bu duygu, imparatoriçe onlara iyi dilekler dilediğinde ve etraflarındaki sahne dağıldığında daha da arttı çünkü o zaman deneyimleyecekleri şeyin onun sırrı olduğunu fark etti... Ama bu onun anısı değildi.

Yirmi dört saat içinde ikinci kez dehşet içinde, "Hayır," diye fısıldadı. Bunun nedeni, manzara sakinleştiğinde Meyarin taht odasının ortasında duruyor olmalarıydı.

Alex'in gözleri çılgınca arkadaşlarının yüzleri arasında gezindi. Onların temkinli ama genel olarak şaşkın bakışlarını okuyordu, hiçbiri olanları anlamamıştı. Anlayamazlardı da. Çünkü bu hiçbir zaman onun paylaşacağı bir sır olmamıştı.

"Sanırım bu anı yine sana ait, ha Alex?" dedi odadaki Meyarinleri fark ederken Jordan, biraz kuru bir sesle. "Bize anlatacak hâlâ birkaç sırrın kalmış ha?"

Alex yanıt veremedi. Etrafına bakıp, olacağını sandığı şeyi beklerken kalbini sakinleştirmeye çalışmakla fazlasıyla meşguldü. Emin olamıyordu. Ama aklına gelen en kötü olasılık bu olduğundan, en mantıklısı da buydu.

Odada sekiz Meyarin vardı. Kral ve kraliçe oradaydı. Niida tahtında otoriter bir şekilde oturuyordu ve Astophe onun önünde bir ileri bir geri yürüyordu. Meyarin Yüksek Mahkemesi'nin altı konsey üyesi -Gaiel, Riza, Roathus, Cykor, Saelin ve Alex'in tanımadığı ama Eanraka'nın halefi Quoris Hanedanlığı'nın temsilcisi olduğunu tahmin ettiği başka bir kadın- onları izliyordu.

“Bu mantıksız,” dedi Gaiel, Meyarin dilinde, kedi suratında bir öfke maskesiyle. “Oğlunuz sıradan bir insana dalkavukluk yaparak zamanını boşa harcıyor. Utanmalısın, Asstophe. Bir ölüm-lünün *varrungard*’a girmesi, hepimize yapılmış bir hakarettir.”

Kendisinden bahsedildiğini fark eden Alex şok geçirdi. Ama sonra gördüğü şeyin -gördüğü zamanın- doğrulanmasıyla damarları buz gibi oldu.

“O kızdı hoşlanıyorum,” dedi Roathus. Kadim Meyarin’in yaşlı yüzünde düşünceli bir bakış vardı. “İyi şeyler görüyorum.”

Cykor, Alex’in Gaiel, Riza ve Roathus’la ilk karşılaştığı yemeğe atıfta bulunarak, “Keşke onunla tanışmak için ben de orada olsaydım,” dedi. Gülümseyerek ekledi: “Bir değersiz ölümlüye göre, bu kız kesinlikle meclisi altüst etti.”

Bu anıların yaşandığı sırada, Niyx’in babası henüz Alex’le tanışmamıştı, en azından ölümlü hâliyle. Geçmişte onu “Aeylia” olarak tanıyordu ama aynı zamanda bu anıları Lady Mystique sayesinde de kaybetmişti. Adam ve ihtiyar kadının binlerce yıl önce tanıştığı tüm diğer Meyarinler, artık yaşlı kadın vefat ettiği için, bu anıların hepsini anımsıyordu.

Kraliçe Niida elini soğuk bir şekilde sallayarak, “Kız önem-siz,” dedi. “Bu toplantı onunla ilgili değil, oğlumuzu ondan kurtarmakla ilgili. Söylediğin gibi Gaiel, kız onun dikkatini çekiyor. Ve o kız bizim şehrimize ait değil.”

Alex, Niida’nın ona pek az sevgi beslediğini biliyordu, dolayısıyla bu zehirli sözler sürpriz olmadı. Şaşırtıcı olan şey, sanki kraliçenin sadece “önemsiz” bir kız hakkında hüküm vermek için konseyi toplantıya çağırması gibi görünmesiydi.

Tanık olduğu şeyin içinde kaybolan Alex, olay yerindeki tek gözlemci olmadığını unutmuştu.

D.C., parmağını kulağına bastırarak, “Bu çok tuhaf,” diye fısıldadı. “Sanki... Meyarin dilinde konuştuklarını duyabiliyorum ama bir şekilde kelimeleri anlıyorum.”

Alex, bilekliğine baktı; Saefii, bunların çevirmen olarak hareket ettiklerini söylemişti...

"Senden mi bahsediyorlar, Alex?" diye sordu Bear.

Alex başını salladı ve hiçbir şeyi kaçırmak istemeyerek hızlıca açıkladı: "Roka'nın beni eğitmesi fikrinden hoşlanmadılar. Kraliçe Niida, Meya'dan gitmemi istedi."

Jordan'ın kaşları şaşkınlıkla kırıştı. "Suç değil ama sırlar söz konusu olduğunda bu o kadar da büyütülecek bir mesele gibi görünmüyor. Tabii bize her şeyi anlatmıyorsan." Sözleri ihtiyatlıydı ama yine de Alex'in hoşuna gitmeyen bir suçlama emaresi vardı.

"Bunu ilk kez görüyorum," dedi, kendini savunma ihtiyacı hisseden Alex. "Ben de sizin bildiğinizden fazlasını bilmiyorum."

Ancak ifadesi ne kadar doğru olsa da, neden orada olduklarını ve bundan sonra ne olacağını *tam olarak* bildiği için korkuyordu.

"Bekle," dedi Jordan. "Eğer bu senin hafızan değilse, o zaman kim..." Sözüünü bitiremedi çünkü Asstophe konuşup onun sözünü kesti: "Benim oğlum, *sizin prensiniz*," diye vurguladı, "Alexandra Jennings'in eğitiminin son derece önemli olduğu konusunda beni temin ediyor. Haklı bir gerekçe olmadan böyle bir iddiada bulunmaz."

"İş ölümlülere gelince oğlunuz kördür," diye çıkıştı Gaiel.

Asstophe'nin normalde parlak olan ifadesi karardı. "Dikkatli ol, Gaiel. Kiminle ve kimin hakkında konuştuğunu unutma."

Gaiel, sınırı aştığını fark ederek irkili. "Özür dilerim, majesteleri. Demek istediğim sadece..."

"Korkma çünkü doğru söyledin," diye sözünü kesti Niida yumuşak bir sesle. "Oğlumuz kız yüzünden hayal görüyor. Kocamın iddia ettiği gibi, Roka o kızın önemli olduğunu sanıyor."

"Öyle *sandığını* söylemedim." Asstophe karısına uyarıcı bir bakış attı. "Roka, Alexandra'nın vazgeçilmez olduğuna inanıyorsa, öyledir. Oğlumun kararına güveniyorum. Hepimiz güvenmeliyiz."

"O hâlde sen de onun kadar aptalsın"

Alex, kraliçenin acı sözleri karşısında nefesini tuttu ve onun krala bu kadar alenen sert bir şekilde saldırmasına şaşırdı. Geçmişte Niida ve Astophe birlikte neredeyse mide bulandırıcı derecede tatlıydılar. Alex şu anda onlarla çok az zaman geçirmiş veya hiç vakit geçirmemiş olsa da, az önce tanık olduğu şeye hâlâ anlam veremiyordu.

“Ne?” dedi, Alex’in şokunu duyan Declan. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Alex. “Tartışmaları beni şaşırttı, hepsi bu.”

Alex daha fazla açıklama yapmadı, taht odasında olup bitenlere fazlasıyla odaklanmıştı.

“Biliyorsun aşkım, *biliyorsun*,” dedi Astophe ama Niida sözünü kesince cümlesini tamamlayamadı.

“Ölümlüler yanlarında acıdan başka bir şey getirmez,” diye tısladı kadın. “Bunu hepimiz biliyoruz.” Tahtından kibirli bir şekilde kalktı ve kocasıyla konsey üyelerine gözlerinde yanan altın bir ateşle baktı. “Kıza zaten bunu söyledim. Tıpkı uyarımı dikkate almazsa ne olacağını söylediğim gibi.”

Alex, kraliçenin gece yarısı söylediği uğursuz sözleri hatırladı: “*Sizin türünüzünüz yüzünden zaten bir oğlumu kaybettim. Bir oğlumu daha benden almanıza izin vermeyeceğim.*”

O zamanlar Niida’nın ifadesinin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak suçlanan Alex’in türü değil, kendisiydi. Alex, Tia Auras’tan Medora’ya geri döndüğünde kraliçe her şeyi bilecek, her şeyi *hatırlayacaktı*.

“Uyar ya da uyarma,” dedi asil tavrı ve boyun eğmez ses tonu sözlerini daha da güçlü kılan Astophe, “çünkü Roka ölümlüyle ittifak kurmak istediği sürece bunu yapması hoş karşılanacaktır. Tıpkı kızın şehrimizde de hoş karşılanacağı gibi. Bu konuyla ilgili daha fazla bir şey duymayacağım.” Normalde sıcak bakan amber gözleri, odadakilerin gözlerine bakarken son derece sertti. Derken karısının alev alev yanan gözleriyle buluştu. “Anlaşıldı mı?”

Kadın buz gibi bir cevap verdi. “Çok net.”

İfadesi yumuşamadan önce kadının gözlerine bakmaya devam etti. “İyi. Şimdi tartışmamız gereken tek şey...”

Ama söylemek üzere olduğu şey, taht odasının kapıları hızla açılıp *BAM* diye duvara çarpınca, yarıda kesildi.

Alex arkadaşlarıyla birlikte döndü, yüzü solmuştu.

“Hayır,” diye tekrar fısıldadı, bu sefer zar zor bir ses duyuldu. Çünkü bu kısmı daha önce görmüştü. Ve işin nasıl sonuçlanacağını zaten biliyordu.

“Bu dünkü adam,” dedi Declan, kafası karışmış bir sesle. “Bunun senin anın olmadığını söylediğini sanıyordum, Alex?”

Kız yanıt veremedi. Gelişmekte olan trajedinin sessiz tanığı gibi donakaldı. *Yine.*

Alex, odadaki herkesle birlikte Niyx’in ölümsüz bir hızla Astophe’ye doğru koşmasını izledi, hareketleri bulanıktı. Onu görmek Meyarinleri şaşırttı, tıpkı bin yıldır olduğu gibi *Taevarg*’da kilit altında tutuluyor olması gerekiyordu. Şok içinde kalan herkes, onun krala ulaşmasını engelleyecek kadar zamanında tepki veremedi. Ama durdurmaları gereken kişi Niyx değildi.

Tıpkı Alex’in bu anıyı -Niyx’in zihninden- ilk gördüğü andaki gibi, Astophe şaşkınlıkla ve acı dolu bir solukla ağzını açtı. Bu, Niyx’in ona çarpıp onu güvenli bir yere çekmeye çalışmasından bir saniye önce gerçekleşen bir şeydi. Ama artık çok geçti, herkes onun yaptığını düşünse bile Niyx’in asla açmadığı ölümcül bıçak yarısından gümüş rengi kan akmaya başlamıştı bile.

Riza’nın kan donduran çığlığı taht odasında yankılanarak konsey üyelerini şoktan kurtardı ve öne çıkmalarına neden oldu. Ama Alex bu kısmı da görmüştü ve Niyx’in kimse ona ulaşmadan ortadan kaybolmasını kalbi ağzında izledi.

“Ne... Ben...” D.C.’nin sesi titriyordu. “Ama... onun silahı yoktu. Ve... o... ortadan kayboldu. Tıpkı... Tıpkı...”

Tıpkı Jordan gibi.

D.C. cümlesini tamamlamadı. Belki zihninin parçaları bir araya getirmesine izin vermediği için ama aynı zamanda etraflarındaki manzara değiştiği için.

Artık taht odasında olmayan altı arkadaş, Alex'in daha önce hiç görmediği küçük bir kabul odasına girmeden önce saray duvarlarının içinden ve koridorlardan sürüklendiler.

Odada hiçbir şey olmuyordu, en azından onların görebildikleri bir şey. Ama Alex bunun nedenini de biliyordu çünkü Jordan'ın görünmezlik yeteneğinin örtüsü altında, hem kendisi hem de Niyx görünmez olmuştu.

Alex'in sağından bir yerden Niyx'in boğuk ve kederli sesi geldi: "Bir dünya fark yaratmak için tek bir saniye." Astophe'yi kenara çekmek için ihtiyacı olan tek şey buydu. Kralı Jordan'ın kılıcından kurtarmak için ihtiyacı olan tek şey.

Bir dakika bile geçmeden *pat* sesi geldiğinde Alex, arkadaşlarının aksine yerinden sıçramadı. Gerçeğin Aven'a ulaşmaması için Niyx'in hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Jordan'ın kefaleti aracılığıyla haber göndermesine izin veremezdi. Aven'ın, konsey üyelerinin kendi gözleriyle gördükleri olayların versiyonu olan yalana -yani Niyx'in kralı isteyerek öldürdüğüne ve asi prensin sadık bir hizmetkârı olduğuna- inandığından emin olmalıydı.

Ve böylece Niyx, kendisine verilen görevi tamamladığını zihinsel olarak iletmesini engellemek için Jordan'ı bayıltınca, Alex ve arkadaşlarının etrafındaki manzara karardı. Jordan bilincini kaybederken hafızası da silinmeye başladı. Henüz sırların işi bitmemişti.

Karanlık dağıldığında artık Jordan'ın değil Alex'in zihnini görüyorlardı.

"Bu... Bu..." Gerçek Jordan tanıdık, karla kaplı ormana bakan endişe verici derecede solgundu.

"Raelia," dedi Bear, şaşkınlıkla. "Raelia'ya geri döndük."

Fakat Jordan bunu zaten biliyordu. Anılar onu sahnede Alex'le birlikte gösterdiği için, Alex, Aven'in Jordan üzerindeki talebini kaldırdıktan sonra, ikisi karda birbirlerine sokulmuşlardı.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, Alex ona Kral Astophe'ye ne olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sorarken bunu tüm kalbiyle hissetti ve Jordan gerçeğin farkına vardığında Alex'in yüreği yine paramparça oldu.

"Onu öldürdüm... Meya Kralı'nı öldürdüm!"

Kendi dehşet dolu çılgınının sesine tepki veren Jordan bir adım geriye sendeledi. Alex ona uzandığında, ona bakamayan ya da bakmaya isteksiz olan Jordan geri çekildi. Yaptığı tek şey anıların canlanmasını izlemektir, yüzü artık çevrelerindeki kış kadar beyazdı.

"O sen değildin. Beni dinle, o sen değildin!" diye anlatmaya çalıştı anıdaki Alex. Ama arkadaşı sadece başını iki yana salladı, işkence çeken yüz hatları inkârla doluydu.

"Jordan, bunu yaptığını sana unutturmalıyım," diye devam etti Alex. Gerçek Jordan neler olduğunu daha da fazla anlayınca acı dolu bir ses çıkararak bir kez daha sendeledi. "Sana nedenini söyleyemem, sadece önemli olduğunu bil."

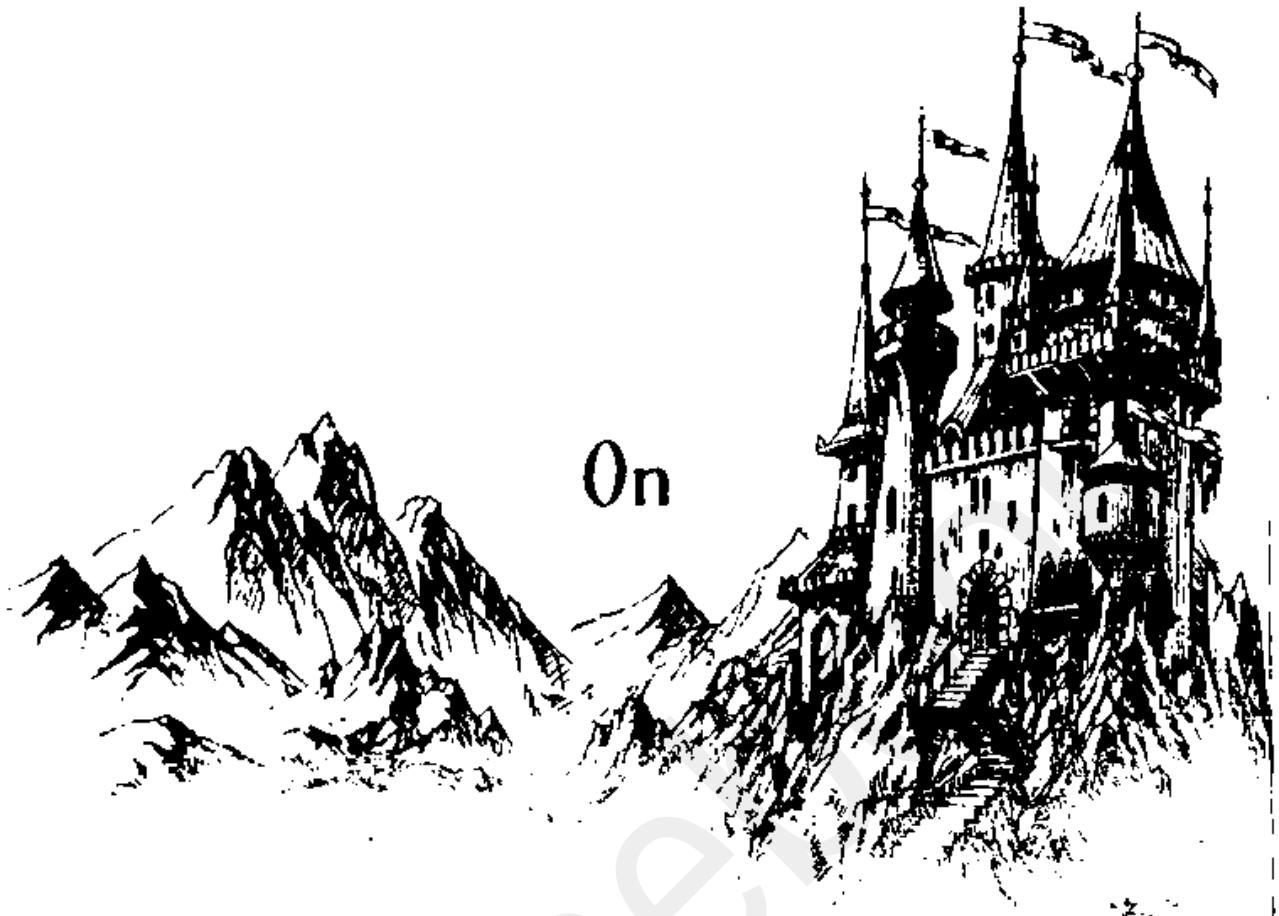
Arkadaşının her iki versiyonu da şoktaydı ama Alex ne yapacağını bilmiyordu. Jordan'ın şu an çektiği eziyetin ve bu sırrı hiç hatırlamamasının nedeni Alex'in kendisiydi çünkü bu anıyı Jordan'dan o silmişti.

Anıdaki Jordan kıza bunun için iyi bir nedeni olduğu konusunda güvenirken, şu anki Jordan kusacakmış gibi duruyordu. Alex ona, Aven'in emrini tamamlamadan önce bayıldığını hatırlaması için emrederken, çocuğun yüzündeki ifade daha da kötüleşti.

İş biter bitmez, Jordan sulanmış gözlerle Alex'e baktı ve "Ne diyordun, Alex? Kusura bakma, seni duyamadım," dedi. Etraflarındaki manzara tıpkı Alex'in tahmin ettiği gibi eriyip gitti.

Çünkü *artık* Sırlar Kapısı'nın onlarla işi bitmişti.

Ama hâlâ kendisiyle göz göze gelmeyi reddeden Jordan'a bakınca, Alex kendi sınavının henüz başlamamış olmasından korktu.

Saefii onları tebrik ettikten ve Calivere onları altın bilekliklerinden kurtardıktan sonra, Alex ve arkadaşları çılgınca tezahürat yapılan stadyumdan, parlak kül bulutu içinde, doğrudan odalarına nakledildiler.

Ciğerlerine sığ nefesler çekmekte zorlanan Alex'in, Jordan'a ne söyleyeceğine, ne *söyleyebileceğine* dair hiçbir fikri yoktu. Ama yavaşça onun adını söylediğinde ve çocuğun gözleri nihayet onun-kilerle buluştuğunda, bu sefer geri çekilen Alex oldu. Daha önce onu hiç bu kadar incinmiş, bu kadar ihanete uğramış görmemişti.

Bu kadar öfkeli...

"Jordan," diye fısıldadı. "Ben..."

"Yapma."

Bir kırbaç sesi kadar sert olan bu kelimeyi Alex derinliklerine kadar hissetti. Ama başka bir şey söylemedi. Sadece Jordan'ın bundan sonra ne yapacağını görmek için bekledi. Kendisine açıklama şansı verip vermeyeceğini görmek için bekledi.

Jordan gözle görülür şekilde titriyordu. Elleri iki yanındaydı ve bakışları doğrudan Alex'in içinden geçmeye devam ediyordu. Ama konuşmadı, acısının kızın okuyabileceği şekilde yüz hatlarına yayılmasına izin verdi. Ve sonra, sanki artık Alex'e bakmaya dayanamıyormuş gibi döndü ve odasına doğru yürüyüp kapıyı arkasından yüksek sesle çarptı.

Sarsılan Alex diğer arkadaşlarına baktı ama sessizliklerinde pek teselli bulamadı. Declan ve Kaiden anlayışlı görünürken, Alex'in Bear ve D.C.'nin suçlayıcı ifadelerini yok sayması imkânsızdı. Kendisine bu kadar yargılayıcı bakmalarının nasıl bir his olduğunu görmezden gelmesi imkânsızdı.

Hiçbiri hikâyenin tamamını bilmiyordu. Kapı, Niyx'in Jordan'la birlikte açıklığa geldiği ve Alex'e her şeyi anlattığı kısmı göstermemiştir. Keşfedilme riskine girmeden casus rolünü oynaması gerektiği, Alex'ten başka kimsenin onun kralı öldürmediğini neden bilemeyeceğini anlattığı kısım gösterilmemiştir.

Alex'in Jordan'a bu olayı unutturmasının, böyle bir sırrın neden saklanması gerektiğine dair haklı sebepleri vardı ve bunların en önemlisi Jordan'ın kendi iç huzuruydu. Ama açıklamasına izin verene kadar Alex'in çocuğa biraz sakinleşmek için zaman tanımaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

O zamana kadar Alex'in de kendi zamanına ihtiyacı vardı. D.C. ve Bear'ın -hatta Jordan'ın- tepkileri sadece incitici değil, aynı zamanda haksızdı da. Onlarla -ve onlar için- yaşadığı onca şeyden sonra, otomatik olarak suçlanmak yerine, en azından biraz şüpheyi yer vermeleri gerektiğini düşünüyordu.

Daha sonra pişman olacağı bir şey söylemeden önce geri çekilmesi gerektiğini bilen Alex, kendi odasına kaçtı ve duvar boyunca volta atmaya başladı. Daha öğlen bile değildi; Sırlar Kapısı,

Güç Kapısı kadar zaman tüketmemiştir. Günün büyük bir kısmı bitmemiştir ve bu süreyi sarayda kapalı kalarak geçirirse delirirdi. Ancak Calivere onlara şehirde serbestçe dolaşabileceklerini söylemiş olsa da daha sonra ortak salonlarını incelediğinde Alex yalnızca altı kapı olduğunu görmüştü ve bunların hepsi yatak odalarına açılıyordu. Odalarından çıkış, ayrılmaları için görünür bir yol yoktu.

Perdenin arasından balkona çıkan Alex, aşağıdaki ışıltılı şehri izledi. Daha sonra sarayın bir tarafından diğer tarafına baktı ama Kaiden'in odasının nerede olduğuna dair hiçbir işaret göremedi. Eğer Kaiden tüm gün süren zorlu fiziksel testlerden sonra tırmanmayı başardıysa, Alex de enerji doluyken kesinlikle aynısını yapabiliirdi.

Sadece birkaç saatliğine de olsa kaçma fikriyle cesaretlenen Alex, uzun adımlarla odasına geri döndü ve saçma elbisesini çıkardı. Zaylin'in çoktan başka bir kıyafet hazırlamış olmasına minnettardı. Giysiler basitti. Rahat bir pantolon ve dökümlü bir üst. İkisi de saf beyazdı, sanki Tia Auranlar sadece beyaz veya siyah seçeneklerine izin veriyormuş gibi. En azından sarayda yaşayanlar için durum böyle görünüyordu. Her gün stadyuma katılanlar güneşin altında her rengi giyiyor, gökkuşağını yansıtan bulutlarla mükemmel bir uyum sağlıyorlardı.

Ayrılmak için sabırsızlanan Alex aceleyle giyindi ve ardından örgüsünü çözdü ve tırmanırken gözüne düşmesin diye saçını dağınık bir topuz yaptı. Daha sonra balkona geri döndü ve yorgunluğunu bir kenara koyup yere inmek için en iyi rotayı aradı.

Bağcıklı sandaletlerini kemerine sıkıştırdı. Bunlar kendisine uygun olmayan tek eşyalarıydı. Mücadele etmek üzereyken Alex sıçrayıp korkuluğun üzerine oturdu ve bacaklarını diğer taraftan sarkıttı.

Bir zamanlar bu kadar yüksekten aşağıya bakarken başı dönerdi ama bu tür korkuların üstesinden çoktan gelmişti. Sadece yorgun, potansiyel olarak hasta durumu göz önüne alındığında değil, aynı zamanda bu sefer bir güvenlik ağı olmadığı için de pervasız davrandığını biliyordu. Düşmesi durumunda çağırabileceği bir *valisyolu* ya da draekon kurtarıcısı yoktu. Ama umursamadı. Dışarı çıkması ve hemen şimdi çıkması gerekiyordu.

Böylece ağırlığını ellerine veren Alex kendi etrafında döndü ve ardından kendini dikkatlice balkonun kenarından aşağı indirerek, bir tuğla basamak gibi çıkıntı yapan en yakındaki altın levhaya uzandı. Sarayın mimarisi hevesli dağcılar cezbetmek için tasarlanmış gibiydi; hem altın hem de elmastan (ya da Tia Auran eş değerleri her neyse) tekrarlanan levhalar, Alex'in mesafe ne olursa olsun güvenli bir şekilde yere inebileceğinden emin olmasını sağlayacak kadar aralıklarla konumlandırılmıştı. Önceki günkü uçurumla karşılaştırıldığında Vardaesia Sarayı, Alex'in yorgun bedenini için bile çocuk oyuncağıydı. Ancak Alex bir sonraki taşla bile geçmeden, iki el balkonun üzerinden uzanıp kollarını kavradı ve onu insanüstü bir güçle yukarıya çekti.

Çekiş o kadar güçlüydü ki Alex korkulukların üzerinden uçtu ve balkon zeminine yuvarlandı, bu sırada kalçasını yaraladı.

Ağrıyan tarafını ovuşturarak, şaşkın bir öfke ifadesiyle tepesinde duran Zaylin'e baktı.

"Işık aşkına, ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Tia Auran. Sonra Alex'in anlamayacağını -ya da en azından anlamaması gerektiğini- hatırlayarak ellerinden birini balkona doğrulttu, başını salladı ve açıkça *hayır* demek için parmağını salladı.

Alex ayağa kalktı ve kalçasının acısıyla yüzünü buruşturarak, "Ben gayet iyiydim," dedi. Kalçasındaki acı en azından ilk seferki kadar kötü değildi. "Senden yardım istemedim."

"İmkânsız, insan!" diye bağırdı Zaylin. Alex'in yüz ifadesinden, sandığının aksine ne demek istediğini anlıyor olduğunu düşündü. "Ölmek mi istiyorsun?"

Alex cevap vermenin anlamsız olduğunu düşündü. *Parla Mink Yıldız Parla* şarkısının sözlerini okusa bile bu, Zaylin için ortak dilde vereceği herhangi bir cevapla aynı anlama gelirdi.

Ne kadar kaba görüldüğünü umursamayan Alex, elleriyle onu kovar gibi bir hareket yaptı. Kıza zaten gözlerini kısarak bakan yardımcı, onun bu tavrını hiç de hoş karşılamadı.

Alex, "Seni burada istemediğimi anlamıyor musun?" diyerek, gitmesi için onu itti. "Burada olmayı da istemiyorum. *Aşağıda* olmak istiyorum." Başarısız kaçışından dolayı hayal kırıklığına uğramış bir hâlde şehre doğru işaret etti. "Başka ne için hayatımı riske attığımı düşünüyorsun? Belki de bize bir kapı vermediğin içindir!"

Bu sözler ağzından çıktığı anda Alex kendine bir tokat atmış gibi hissetti. Kendi aptallığına yanıp gözlerini kapatarak, daha iki gün öncesine ait bir anıyı hatırladı: "*Beni hatırlaman gereken zaman geldiğinde, hatırlayacaksın.*"

Bu konuda haksızlık etmişti. Zaylin'in söylediği gibi Alex balkona çıkarken ne düşünüyordu? Elinde çok daha iyi bir seçenek varken buna hiç de gerek yoktu.

Gözlerini yeniden açan Alex, saraydan çok uzakta olmayan açık bir işarete odaklanana kadar bakışlarını dışarı çevirdi: yüksek görüş açısıyla kolayca görülebilen, havaya sıvı altın püskürten bir elmas çeşmesine. Denemek üzere olduğu şeyin işe yarayacağından emin değildi ama ikinci kez tahmin etmek için duraksamadan, durduğu yerden bir kapı aralığı açmaya çalıştı.

Belki Kütüphane kendini yardımsever hissediyordu ya da belki de Tia Auras'tayken (Kütüphane'nin ortaya çıktığı varsayılan yer) Kütüphane'yle olan bağı daha güçlüydü ama her iki durumda da, daha önce hiç oraya gitmemiş olmasına rağmen, hemen önünde bir kapı belirdi. Hayal ettiği çeşme.

Ağzı bir karış açık vaziyette bakan Zaylin'i görmezden gelen Alex, içeri adım atmakta tereddüt etmedi ve tam hayal ettiği yere, sonunda özgürce indi.

Alex saatlerce Vardaesia sokaklarında dolaştı.

Kurtuluşunun heyecanı kaybolur kaybolmaz, üzerine onu uyuşturan bir ürperti çöktü. Ne kadar uzağa giderse gitsin ya da ne kadar hızlı yürürse yürüsün kurtulamadığı bir şeydi bu. Saraydan kaçmayı başarmış olabilirdi ama kendi zihninden kaçamamıştı.

Jordan'ın yüzündeki buz gibi öfke ifadesini defalarca düşündü. "Yapma" kelimesini söyleme şeklini, geri çekilmesinin ardından kapıyı çarparak kapattığı görüntüyü... Dahası, hem D.C.'nin hem de Bear'ın ona nasıl baktığını, gözlerinin neredeyse Jordan'ın kiler kadar acımasız olduğunu hatırladı.

Yürüdükçe anılar onu daha da kötüleştirdi. Odasında sıkışıp kaldığını hissettiği şeyin iğrençliğinden kurtulmak için sarayın boğucu duvarlarından çıkmak istemişti ama Vardaesia'nın ihtişamı bile onun dikkatini dağıtamıyordu.

Artan sıkıntısının kısmen sorumlusu şehrin kendisiydi çünkü orada ne kadar çok zaman geçirirse, o kadar çok ayrılmak istediğini fark ediyordu. Çevresi o kadar parlaktı ki sanki tek boynuzlu bir at gökkuşağını patlatmış ve bu karışıklığın üzerine altın serpiştirmiş gibiydi. Parlak altın ve pırlantanın ışıltısı ve onlara eşlik eden çok renkli bulutlar nedeniyle Alex'in gözlerinin fiziksel olarak acıdığı anlar bile oldu.

Bu aynı zamanda metropolün doğa kanunlarına uyması için de Alex'e yardımcı olmuyordu, üstelik sadece çok büyük olmayan bir yoğunlaşmış buhar kütlelerinin üzerindeki yüksek konumu nedeniyle de değil. Alex'in anlamadığı, diğer kısımlardı. Bulutların derinliklerindeki camsı köklerden büyüyen kristal ağaçlar, parıltıyan sokaklarda büyüyen yanardöner çiçekler, yaldızlı binaların üzerinde sürünen ve tepedeki güneş ışığını milyarlarca parlak mini gökkuşağına yansıtan elmas benzeri sarmaşıklar. Hepsi kısaca çok fazlaydı.

Ancak Alex gölü bulana kadar görsel saçmalığın delilik yolculuğu içinde halüsinasyon görüp görmediğini merak etmeye başladı. Bunun nedeni gölün normal bir göl olmamasıydı. Tabii ki öyle değildi. Alex eğer sihirli bir şekilde bulutların üzerinde duran bir gölü düşünmüş olsaydı, bu gölün kristal berrak sular içerdiğini varsayardı. Ancak her şeyin abartıldığı ve hiçbir şeyin olması gerektiği gibi görünmediği Vardæsia'da durum böyle değildi.

Bunun yerine, göl altın rengindeydi.

Gümüş rengi bir kıyıya vuran küçük dalgalar vardı. Su kütlelerinin geri kalanı ölüm kadar hareketsizdi, Alex ışıltılı kumun üzerine çöküp manzaraya bakmaktan başka bir şey yapamadı. Kum, akıllamaz derecede yumuşaktı. Alex, kumu parmaklarının arasından akıtırken altın renkli suyun gelgitiyle hipnotize oldu.

Orada oturup aklını tüm düşüncelerden arındırırken, ipeksi pürüzsüz kumla oynamaya devam etmek dışında hareket etmeden geçirdiği dakikalar saatlere dönüştü. Göle varmadan önce sokaklarda çok uzun süre dolaşan ve bu süreçte öğle yemeğini atlayan Alex, sonunda açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. Ama aynı zamanda hiçbir yiyeceğin tatmîn edemeyeceğini bildiği bir boşluk da hissediyordu.

Güneşler gökyüzünde alçaldı, aylar onların yerini almak üzere yükselerek parıltılarını altın rengi sulara yansıttı; Alex geri dönme zamanının geldiğini anladı. Şehirde heyecanlı dolaşmasının aksine, gölde geçirdiği zaman ona zihnini sakinleştirme şansı vermişti. Jordan, anılarının manipüle edilmesi gerektiğini bir zamanlar anlamıştı, bu yüzden Alex, Jordan'ın bunu tekrar anlayacağına inanmak zorundaydı. Bear ve D.C.'nin tepkileri acı verici olsa da, onların Jordan'a olan bağlılıklarından dolayı hareket ettiklerini biliyordu ve bu konuda onları suçlayamazdı. Hikâyeyi kendi açısından açıkladığında, hepsinin olanları atlatacağından emindi.

Gergin ama umutlu olan Alex ayağa kalktı ve kıyafetlerindeki ışıltılı, pudra gibi kumu temizledi. Gösterişli de olsa güzel olan göle son bir bakış attı.

Görkemli şehre gözleri yerinden fırlamadan yürüyerek geri dönemeyeceğini bilen Alex (artık gece olduğu için Vardaesia bir Noel ağacı gibi aydınlanmıştı) zihinsel çağrısı üzerine Kütüphane'nin cömertçe bir kapı aralığı açmasına minnettar oldu.

Doğrudan odasının karanlığına geri dönen Alex, kapısına doğru yürümeden önce kendini hazırlamak için birkaç dakika bekledi ve orada durup kapının diğer tarafında, ortak alanda olup biteni dinledi. Kısık sesleri seçebiliyordu. Gelişmiş işitme yeteneği, Jordan'ın sesini ayırt etmesini sağladı. Bilmesi gereken tek şey buydu. Derin bir nefes alarak kapısını açtı ve odaları arasındaki ortak alana adım attı.

Alex ortak salona girdiğinde tüm konuşmalar sona erdi, beş çift göz doğrudan ona doğru döndü.

Kaiden ve Declan masaya oturmuş, altıgen şeklinde kesilmiş ince altın levhalarla bir tür kart oyunu oynuyorlardı. Ama Alex'in dikkati onlara odaklanmadı; Jordan, Bear ve D.C. hep birlikte kanepede oturuyorlardı, gergin duruşları onu belki de bir süredir beklediklerini gösteriyordu.

Boğazı kuruyan Alex, nasıl başlayacağını bilemeden yavaşça yaklaştı. Oturmalı mıydı? Ayakta mı kalmalıydı? Jordan'la özel olarak konuşmak mı istemeliydi? Bilmiyordu. Ancak yanlarına geldiğinde, Jordan'ın ve ardından Bear ile D.C.'nin ayağa kalması, Alex'in elindeki bütün seçenekleri silip süpürdü.

Korkutucu atmosferi görmezden gelemeyen Alex, aniden eskisinden daha üşümüş bir şekilde kollarını ovuşturdu. Gözleri Kaiden ve Declan'a kaydı; ikisi de dikkatle onu izliyor, kalmak ya da gitmek konusunda kararsız görünüyorlardı. Alex de emin değildi.

Onların orada olması, tarafsız olmaları açısından da olsa bir rahatlıktı, Alex'in bir yanı kalmalarını umuyordu. Ancak diğer yanı onun ve en yakın üç arkadaşının mahremiyete ihtiyacı olup olmadığını merak ediyordu.

Jordan, Alex de dâhil kimse odadan ayrılamadan önce konuştuğu için seçim yine onun adına yapılmıştı.

"Turisti oynayarak geçirdiğin günden keyif aldın mı?"

Çocuğun ses tonunu duyunca Alex'in yüzü bembeyaz oldu. Jordan belli ki sakinleşmemişti, *hem de hiç*.

"Pek sayılmaz," dedi nasıl olduysa sesi titremeden. Odasında olmadığını Jordan'ın nasıl fark ettiğini bilmiyordu ama bütün gün ortalıkta dolaşp "turist oyunu oynayarak" gezindiğine dair varsayımı canını sıkıyordu.

Alex, bu sıklıklağı üzerinden atarak sordu: "Artık benimle konuşmaya hazır mısın?"

"Saatler önce hazırdım. Giden *sensin*."

Jordan sanki ona kızmak için başka bir neden daha arıyormuş gibiydi. Ancak Alex, bu tuzağa düşmeyi reddetti.

"O zaman konuşalım," dedi. Havadaki gerilimi dağıtmak isteyerek kanepeleri işaret etti. "Neden oturmuyoruz?"

Jordan kollarını kavuşturmak dışında herhangi bir yanıt vermedi. D.C. ve Bear tedirgin bir bakış attılar, ardından D.C. sessizce, "Bence ayakta iyiyiz," dedi.

Sözlerinin ne kadar tereddütlü, ifadesinin ne kadar sıkıntılı olduğu önemli değildi çünkü D.C.'nin söyledikleri hâlâ acı veriyordu. Bu, kuma çizilmiş bir çizgi gibiydi. Alex'e karşı onlar. Alex bunun *nedenini* anlasa da bu, durumu hiç kolaylaştırmadı. Yapabileceği tek şey, onların bakış açısından her şey kötü görünse de kendisinin hatalı olmadığını ve çok geçmeden onların da bunu anlayacağını kendine hatırlatmaktı. Onlar onun *en iyi arkadaşlarıydı*, onlar onun *ailesiydi*. Ona nasıl davranırlarsa davranırlar hâlâ onları seviyordu. Ne kadar zor olursa olsun, düşüncelerini kendine sakladı ve sakinlik dışında her şeyi hissediyor olmasına rağmen vücudunu gevşetip rahatlatarak yerine oturdu.

“Rahatınıza bakın,” diye yanıtladı, tepesinde dikilerek onu kurban gibi hissettirmelerinden hiç memnun değildi. Daha rahat bir pozisyona geçerek -ki aslında kendini camın üzerinde oturuyormuş gibi hissederken bu imkânsızdı- “Sanırım baştan başlamalıyım?” dedi.

“Peki, doğruyu söyleyecek misin?” diye sordu Bear temkinli bir şekilde.

Alex bu imaya tepki vermemek için elinden gelen her şeyi yaptı. “Elbette.”

Jordan konuşurken, ses tonu Alex’in şu ana kadar ondan duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu: “Bu bir yenilik olacak. Ama hey, geç olması hiç olmamasından iyidir.”

“Kes şunu.”

Bu iki kelime, içinde derin bir yerden kazınmıştı, denese bile susturamayacağı otomatik bir tepkiydi.

Alçak ve uyarı dolu bir sesle devam etti: “Şu anda üzgün olduğunuzu anlıyorum, Jordan. Ama lütfen benimle böyle konuşma...”

“Üzgün mü?” diye sözünü kesti çocuk, bakışları parlıyordu. “Neden üzgün olayım ki, Alex?”

“Ben...”

“Zihnimi manipüle edebildin ama ağızımdan çıkanları kontrol edemezsin. En azından artık yapamazsın, ayrıca kuklan olarak bana başka ne yapmamı emrettin kim bilir.” Bitirirken gözleri buzdan bıçaklar gibiydi: “Görünüşe göre senin talebin altında olmamla Aven’in talebi altında olmamın hiçbir farkı yokmuş.”

Alex o kadar şiddetli bir şekilde irkildi ki tüm vücudu sarsıldı, kusacak gibi oldu.

“Dikkat et, Jordan,” diye uyardı Kaiden. O ve Declan yanlarına katılmak için masadan ayrılmışlardı.

“Onu savunmana ihtiyacı yok,” diye karşılık verdi Jordan. “O dünyayı kurtaracak kişi, *unuttun mu?*” Çocuğun asit gibi sözleri az evvelki kadar olmasa da Alex’in bir kez daha irkilmesine neden oldu. “Eğer eylemlerinin sonuçları olduğunu kabul edemiyorsa, o zaman hemen şimdi evimize dönsek iyi olur çünkü onun her fırsatta bizi manipüle etmesiyle sonraki dört kapıyı geçmemizin hiçbir yolu yok.”

“Bu kadar *yeter*,” dedi Kaiden. Bir eliyle Jordan’ın omzuna sıkıca kavradı, diğer eliyle odasının yönünü işaret etti. “Geri alamayacağın bir şey söylemeden önce gidip sakinleşmen gerekiyor.”

Ama bunun için artık çok geçti. Hasar, Jordan’ın onun kuklası olduğunu ve kendisine Aven’den daha iyi davranmadığını söylediği anda verilmişti.

Jordan öfkeyle titreyerek, “Sakinleşmeye ihtiyacım yok,” dedi. Kaiden’in elinden kurtuldu. “Benin ihtiyacım olan şey...” Parmağını Alex’e doğrulttu. “...onun artık bize yalan söylemeyi bırakması.”

Bu cümle Alex’in sabrını taşırdı.

Jordan’ın nefret dolu sözlerinin yakıcılığına karşı hızla gözlerini kırptıran Alex, diğerleriyle aynı hizaya gelinceye kadar yavaşça kanepeden kalktı. Hepsinin yüzüne baktı -Kaiden ve Declan’ın endişesine, Bear ve D.C.’nin sıkıntısına, Jordan’ın buz gibi öfkesine- ve sonunda yaşadığı en kötü sözlü saldırı sırasında onu terk eden kelimeleri buldu.

“Size hiçbir zaman yalan söylemedim.”

Jordan’ın yüz hatları hayretle karardı ama başka bir keskin cevapla karşılık vermek için ağzını açtığı anda Alex onu susturdu.

“Sır saklamış olabilirim ama size asla ama *asla* yalan söylemedim.”

İnanamayan Jordan, kızın yüzüne iyice yaklaşıp kadar eğildi ve “*Anılarımı* çaldın, Alex! Buna hakkın yoktu!” diye bağırdı.

“Çok hakkım vardı!” Alex tüm kontrolünü kaybederek çığlık attı. “Neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok! Aven bu aldatmacayı öğrenseydi ne olurdu, hiçbir fikrin yok. Niyx’in Aven’in en iyi ve en sadık arkadaşı gibi davranmaya devam etmek için aldığı riskler ve yapmak zorunda olduğu fedakârlıklar hakkında *hiçbir fikrin yok.*” Devam ederken sesi sertti: “Sevdiğim birini korumak için yapmam gerekeni yaptım, o da *sen* dâhil sevdiğim *herkesi* korumaya yardım edebilsin diye. Ve bunun için özür dilemeyeceğim.”

Ardından gelen sersemletici sessizlikte gözyaşlarını bastırdı ve sonra, “Beni onunla kıyasladığına inanamıyorum. Onun yaptığı tek şey insanlara zarar vermek, benim yaptığım tek şeyse onlara yardım etmek,” diye fısıldadı. Bitirirken sesi çatallandı: “Bunu artık herkesten önce sizin bilmeniz gerekirdi.”

Jordan’ın yüzünde beliren pişmanlık dolu bakış bile Alex’in dönüp güvenli odasına doğru gitmesini engelleyemedi. İçindeki acı dayanılmazdı, arkadaşlarının onun ne kadar üzgün olduğunu görmelerini kaldıramayacaktı. Ama dahası, paramparça olmaya bu kadar yaklaşıpken başka bir şey duymayı da kaldıramayacaktı.

Tıpkı Jordan’ın o gün erken saatlerde yaptığı gibi, içinde yanan duyguların bir kısmını serbest bırakmak için de olsa, içeri girerken kapıyı çarpmak istedi. Ama olgunluk galip geldi ve Alex zar zor duyulabilecek bir sesle kapıyı kapattı, sonra doğruca yatağına gitti, bir yastık aldı ve yüzünü yastığa bastırıp çığlık attı. Kendini durdurmak zorunda kalacak kadar başı dönene ve boğazı artık kuruyana kadar devam etse bile, yastık bu korkunç ve acı dolu sesi bastırıyordu. Ancak yalnız olmadığını anladı.

“Sanırım iyi bir gün geçirmişsin, öyle mi?” diye sordu Zaylin, bulutların altındaki çöl kadar kuru bir sesle. Alex’in ağzından boğuk, neşesiz bir kahkaha çıktı ama sonunda gözyaşları gözlerine dolup taşmaya başlayınca bu kahkaha hızla hıçkırığa dönüştü.

Tia Auran'ın sözlerine tepki veriyor olması umurunda değildi, tek umursadığı en yakın arkadaşlarından biriyle yaşadığı korkunç tartışmaydı.

Yatağın kenarına çöken Alex öne doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına alırken acı dolu hıçkırık ve gözyaşlarıyla yüreğindeki kileri haykırdı. Zaylin'in yanına oturup sırtını ovuşturmaya başladığını fark edemeyecek kadar kötü durumdaydı. Tek bildiği, ağlaması nihayet dindiğinde Tia Auran'ın hâlâ orada olduğu ve onu teselli ettiğiydi. Alex, ruh hâli başka türlü olsaydı, Zaylin'in şimdiye kadar ona nasıl davrandığı göz önüne alındığında, yardımcıda yeni keşfettiği bu şefkati merak ederdi. Ama şu anda hiçbir şeyi sorgulayacak hâli yoktu.

Sessizliğini koruyan Zaylin, Alex'in pijamalarını giymesine yardım ettikten sonra onu yatağa yatırdı ve tıpkı annesinin küçükken yaptığı gibi onu yorganın altına soktu. Alex, Tia Auras'a gelişinden bu yana ikinci kez, ebeveynlerinin onu kucaklamalarını ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini arzularak bunaldı. Çünkü şu anda her şeyin yoluna gireceğinden pek emin değildi.

Zaylin güven verici bir şekilde kızın kolunu sıkıp, "Uyu, Alex. Yarın yeni bir gün. Işığın yeniden parlayacak," diye fısıldadı ve parlak bir kül bulutuyla ortadan kaybolarak Alex'i karanlıkta tek başına bıraktı. Günün duygusal yorgunluğundan bitkin düşmüştü ama zihnini uyuyacak kadar sakinleştirememişti.

Daha birkaç dakika geçmeden yatak tanıdık bir hareketle hafifçe çöktüğünde Alex arkasını dönmedi, Kaiden sırtına yaslanırken, o yan yatmaya devam etti. Çocuk bir kolunu kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekip güçlü ve güven dolu varlığıyla sardı.

Çocuğun bu şefkatli hareketi ve anlayışı karşısında kızın gözlerinden yaşlar aktı. Ve sonunda, onun kollarının koruyucu çemberinde tutularak, düşüncelerini uykuya dalacak kadar sakinleştirmeyi başardı.

Gece yarısı kapısının çalınması ile Alex uyandı. Çalkantılı duyguların arasında nasıl uykuya daldığını merak etti ama sonra Kaiden'in tesellisini hatırladı. Çocuk artık yanında değildi ve görünüşe göre kızın nihayet ihtiyaç duyduğu uykuya daldığını anlayınca odasına geri dönmüştü.

Çocuğun ne kadar şefkatli olduğunu ve en başından beri ona *daima* şefkatle davrandığını düşününce Alex'in içinde derin bir duygu dalgası kabardı. Ancak bu hissin tadını çıkaramadı çünkü kapıdaki kısa bir tıkırtı daha dikkatini çekti ve onu neyin uyardığını hatırladı.

Zihni hâlâ uykudan bulanık olan Alex yataktan kalktı ve kapağı doğru tökezleyerek gitti. Diğer tarafta kimi bulacağını hiç düşünmeden kapıyı açtı.

Jordan'ı orada dururken görünce hazırlıksız yakalandı.

Çocuğun giysileri buruşuktu ve saçları başının üstünde sanki defalarca parmaklarını içlerinden geçirmiş gibi, dağınık bir kabağı şeklinde toplanmıştı. Ama Alex'in kesik bir nefes almasını sağlayan şey Jordan'ın gözlerindeki bakıştı.

Kızı görünce yaşlarla dolan gözlerindeki bakış.

"Alex," diye fısıldadı Jordan çatlak bir sesle. "Ben çok... Ben çok..." Boğazının gerisinden acı verici bir ses çıkardı ve perişan bir ifadeyle, "Ben çok üzgünüm," dedi.

Kıpırdamadı, yüz hatlarına yayılan bariz pişmanlıkla kıza kederli gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Alex, çocuğun yüzündeki suçlu ifadeyi, affedilmeyi beklemediğini anlayacak kadar okuyabiliyordu. Bu nedenle, Jordan her ne kadar onu kıracak şekilde konuşmuş olsa da, bu yüzden kendisinden nefret etmemesi için ilk hareket eden Alex oldu.

Aralarındaki mesafeyi kapatarak kollarını Jordan'a doladı. Jordan'ın zaten gergin olan vücudu donuktu ama sonra o da yavaşça Alex'i kucaklayıp ona sıkı sıkı sarıldı. Kederini, öfkesini ve korkusunu, gün boyunca ve çok daha uzun süredir hissettiği her şeyi salıverirken bedeni titremeye başladı. Alex'in de kontrol etmekte zorlandığı duyguların aynılarıydı bunlar.

Gözyaşları yeniden akmaya başlarken -ama bunlar yüreği onarılmaya başlayan Alex'in iyileşme gözyaşlarıydı- Jordan'a uzun uzun sarıldı. Sonra çocuk derin bir nefes alıp geri çekildi.

Kızın gözlerinin içine samimiyetle bakıp boğuk bir sesle, "Söylediklerimde ciddi değildim. Hiçbirinde. Ben sadece..." diye kekeledi.

Alex, "Şşşt," diye çocuğun sözünü kesti. "Bunları sadece üzgün olduğun için söylediğini biliyorum."

Jordan başını sallıyordu. "Açıklamana bile izin vermedim."

"Artık önemli değil. Tekrar özür dilemene gerek yok, seni zaten affettim."

"Bunu hak etmiyorum. Söylediğim şeyler..."

Alex, "Aileler böyle yapar, Jordan," diye araya girdi sessizce. "Hatalar yaparsınız ve birbirimizi affederiz."

Jordan gözlerini kapattı, tekrar sarılmak için Alex'i kendine doğru çekerken bedeninde kalan son gerginlik de yok oldu. "Sen başıma gelen en güzel şeylerden birisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Fısıldadığı sözler kızın kalan son acısını da dindirdi ve içinin ısındığını hissetmesini sağladı.

"Eğer beni bir daha ağlatırsan, affımı geri alırım," dedi Alex. Yenilenen duygu dalgasıyla mücadele ederken sesi kısıktı.

Kızın bu cevabı, Jordan'ın hafifçe kıkırdamasına neden oldu -bu ses Alex'in kulakları için hayal edilemeyecek kadar harikaydı- ve Alex onu bırakırken, çocuğun gözlerinin artık yaşlarla dolu olmadığını, bunun yerine daha net ve parlak olduğunu görebildi.

"Bunu yaparsan beni en baştan bir daha affetmek zorunda kalırsın," dedi Jordan. Az evvelki perişan yüz ifadesinin yerini şimdi neşeli bir ifade almıştı. "Aile, hatırladın mı? Duyduğuma göre böyle yaparmışsınız."

"Bunu söylediğime pişman olacağım, değil mi?"

Jordan tekrar kıkırdadı, sonra eğildi ve kızın alnına kardeşçe bir öpücük kondurdu.

"Biraz dinlen, Alex. Birkaç saat içinde uğraşmamız gereken bir kapı daha var ve kurtarıcımızın en iyi durumda olmasına ihtiyacımız olacak."

Alex gözlerini devirerek çocuğun karanlıktan arınmış bu neşeli ses tonunu duymaktan ne kadar memnun olduğunu gizlemeye çalıştı. "Evet, evet. Belki yarın bir başkası değişiklik olsun diye boşluğu doldurabilir. Ayrıca, hayran kitlemizi tatmin edecek kadar çekici anlarım olmadığından eminim."

"Yaptığımız her şeyi izlemeleri tüyler ürpertici," dedi Jordan. "Sanki biz onların günlük eğlence kaynağıyız. Acaba biz gelmeden önce neyle meşgul oluyorlardı?"

"Muhtemelen çocuklarının ruhlarını yemekle," dedi Alex, ciddi bir yüz ifadesiyle.

Hafif bir kahkaha atan Jordan, "O hâlde sabaha görüşürüz," dedi.

"İyi geceler, Jordan," diye fısıldadı Alex ve dönüp odasına giderken, onları izleyen kişiyi saygıyla selamlayan Jordan'ın arkasından baktı.

Alex hemen odasına dönmedi. Bunun yerine odasının kapısına yaslanmış olan Kaiden'in yanına gitti. Çocuğun başından beri orada olduğunu biliyordu ve sessiz kalmasını, kendisine ve Jordan'a barışma şansı vermesini takdir etti. Ama aynı zamanda, devreye girmeye hazır ve istekli olduğu ve ona ihtiyaç duyduğuna dair herhangi bir işaret beklediği için de minnettardı.

Çocuğun yanına gelince sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra başını kaldırıp dudaklarını onun yanağına bastırdı. Hiçbir şey söylemedi, cylemlerinin kendi adına konuşmasına izin verdi; ona sessizliği için ama en çok da daha önceki tesellisi için teşekkür etti. Çocuktan tekrar uzaklaştığında, dudakları karıncalanıyor, odasına geri dönerken gülümseyen gözlerinin onu takip ettiğini hissediyordu.

On İki

Ertesi sabah kahvaltıda hava gergindi ama bu yaklaşık bir dakika sürdü. Herkes Jordan ve Alex'in barıştığını anlayınca gerginlik kayboldu. Bear ve D.C. hemen özür dilediler ama Alex'in buna ihtiyacı yoktu çünkü yaptıklarının sadakatten kaynaklandığını zaten biliyordu. Alex'in kolayca affedişi onları daha da gerdi ve D.C. masadan birkaç dakikalığına ayrılmak zorunda kaldı. Alex peşinden gitti. D.C. başını Alex'in omzuna koyarak pişmanlık dolu bir şekilde ağladıktan sonra masaya geri dönebildi. Sonunda D.C. de diğerleri gibi, Alex'in olanları unutup devam etmek istediğini kabul etti.

Alex, Niyx ile kendisinin düşmandan arkadaşına nasıl dönüştüğünün ve Jordan'ın hafızasını silmesine yol açan olayların bir özeti sunan her şeyi kahvaltısı sırasında onlarla paylaştı. Açıklamasını yaptıktan sonra kendini bitkin hissetti, kemiklerindeki yorgun uyuşukluk, bağışıklık sisteminin hâlâ bilinmeyen bir hastalıkla savaşmaya çalışıp çalışmadığını merak etmesine neden oldu.

Ancak başka herhangi bir belirti olmadığından, yorgunluğunu, üzerine çullanan duygularına ve vefat eden arkadaşı hakkında konuşmak zorunda kalmanın yenilenen acısına bağladı. Bu nedenle Jordan, Bear ve D.C.'ye her şeyin affedildiğine dair güvence vermek için yorgunluğunu bir kenara itti. Özellikle de yargılamadan önce açıklamasına izin verselerdi, hepsinin ne kadar acıdan kurtulacağını fark ettikten sonra.

"Ben bir aptalım," dedi Jordan, kendine sitem eder gibi başını iki yana sallayarak.

Kaiden, bir parça kızarmış ekmeğin üzerine meyveli ezme sürerken, "Hem de tartışmasız," dedi.

Alex çocuğun bu yorumu karşısında, ekmeğini ağzına kaldırmış vaziyette donakaldı. Alex herkesin özrünü kabul etmiş olsa da, Kaiden, Alex'i incittiği için Jordan'ı bu kadar kolay affetmemiştir. Ama Alex, Kaiden'in kollarında ağlayarak uyuduğu için çocuğun bu korumacı davranışı anlaşılabilirdi. Ne olursa olsun, onun yorumunun masada öfke uyandıracığından ve hepsini yeni bir sözlü saldırı turuna sürükleyeceğinden korkmadan edemedi.

Ancak endişelenmesine gerek yoktu çünkü Jordan karşılık vermek yerine sırtıttı. Kaiden'le Alex'e bilgiç bilgiç baktıktan sonra, "Bunu bana dün gece zaten söylediğine eminim. Bana bağırarak söylediğin onca şeyden dolayı kulaklarım hâlâ çınlıyor," dedi.

Alex kaşlarını çatarak ikisine de sorgulayıcı bir şekilde baktı ve aralarında ne olduğunu ve *ne zaman* olduğunu merak etti.

"Birinin seni kendine getirmesi gerekiyordu," dedi Declan ağzı dolu bir vaziyette araya girerek. "Aksi takdirde günlerce saçmalayabilirdin. Kaid hepimize bir iyilik yaptı."

D.C. gülmemek için çabalarken Bear'dan kısıp bir kahkaha çıktı. İkisi de Jordan'ın ne kadar inatçı olabileceğini ilk elden biliyordu. Ama Alex onlarla gülmüyordu çünkü dün geceki aynı

teselli duygusunu yaşamakla meşguldü ve Kaiden'e ona sağladığı fiziksel rahatlıktan daha fazlası için teşekkür etmesi gerektiğini fark etmişti. Eğer doğru anladıysa, Jordan'ı özür dilemeye sevk eden ve bunu yaparak onu en yakın arkadaşlarından biriyle, dolayısıyla da hepsiyle yeniden bir araya getiren kişi Kaiden'di. Karşılığında çocuğa sadece yanaktan bir öpücükle teşekkür etmesi utanç vericiydi. (Ya da sonrasında çocuğun ne kadar memnun bir şekilde gülümsediğini görmeseydi öyle olurdu.)

"Ama değdi," dedi Jordan, Kaiden'e. Declan'ın doğrudan kendisine söylediği sözlerden hiç de tahrik olmamıştı. "Dün Alex'i geri getirdiğin için teşekkürler." Sözlerini bitirirken yüzündeki sırıtış daha da sinsi bir hâl aldı: "Onay konusuna gelince, bunu kesinlikle hak ettin."

Alex neredeyse uzandığı bardağı deviriyordu ve Bear ile D.C.'nin Jordan gibi kocaman sırtarak başlarını salladıklarını fark ettiğinde, bardağın devrilmesini önlemek için çabalamak zorunda kaldı. Declan'ın kıkırdadığını duyan Alex ona döndü ama Kaiden meyve suyundan bir yudum alıp ona dans eden bakışlarla göz kırpınca, tüm dikkati dağıldı. Kahvaltısını bitiren Kaiden ayağa kalktı ve odasına doğru gitti ancak kızın yanından geçerken parmaklarını onun elmacık kemiği üzerinde nazikçe gezdirdi.

Alex ancak o zaman, Jordan'a bir bakış attı ve onayının Kaiden'in koruyucu desteğine atıfta bulunmadığını; onun, ilişkilerini -D.C. ve Bear ile birlikte- resmî anlamda onayladığını söylemeye çalıştığını anladı. Yani *onay mührü* basarmış gibi.

Kaiden'e.

Ve Alex'e.

İkisinin birlikteliğine.

Alex yüzünü asıp, ateş gibi yanan yanaklarını görmemelerini umarak panikle masayı itti ve "Hepiniz çok komiksiniz," dedi.

Ona haylaz tebessümlerle karşılık verdiler ve hatta Jordan onu çatalıyla selamladı.

Declan, "Kaçınılmaz olanla mücadele etmenin bir anlamı yok," dedi. "Çabalamayı bıraksan iyi olur."

Kaiden çoktan gitmiş olduğu için, içi rahatlayan Alex odasına yürürken omzunun üzerinden kaba bir jest yaptı ve daha yüksek sesle gülmelerine neden oldu. Gerçi Kaiden'in gitmeden evvel kıza neşeyle göz kırpmışından, Jordan'ın *tam olarak* neyi ima ettiğini anladığı belli oluyordu.

Alex, güvenli yatağına gömülürken, "Hayatımdan nefret ediyorum," diye mırıldandı, kendini bir koza gibi battaniyelere sarmak ve ancak kelebeğe dönüştüğünde ortaya çıkmak istiyordu.

"Ölene kadar öyle kalırsan sürekli acı çekersin," dedi Zaylin ciddi bir tavırla. Alex onun odada olduğunu fark etmemişti. "Şu ana kadar ne kadar becerikli olduğunu kanıtladın, bir yol bulacağından hiç şüphem yok. En azından bir ölümlü için."

Yardımcı, Alex'in o gün giyeceği kıyafeti hazırlamak için etrafta dolaşmaya devam etti ama Alex olduğu yerde donakalmıştı. Bunun nedeni, Zaylin'in Tia Auran dilinde konuşmasına rağmen hâlâ Alex'in sözlerine *yanıt vermesiydi*.

Calivere hiçbir yardımcının ortak dili anlayamadığını söylemişti ama Zaylin az önce aksini kanıtlamıştı. Tia Auran başından beri Alex'i anlayabilmişti, tıpkı Alex'in başından beri onu anlayabildiği gibi.

Alex bu ironiye gülmek istedi çünkü ikisi de birbirini anlayamıyormuş gibi davranıyordu. Ama şimdi bile, her ne kadar karşılıklı kandırmacalarını Zaylin'in fark etmesini istese de Alex bunu yapma riskine giremezdi. Zaylin için ortak dili bilmek bir şeydi, Alex için Tia Auranların dilini bilmek tamamen başka bir şeydi, bunu ancak *vaeliana* bağıını açığa vurarak açıklayabilirdi.

Alex'in gözleri büyüdü. Hızla doğruldu, eline bakarken başka bir şeyin farkına vardı. Son zamanlardaki bitkinliğinin nedeni ne bir hastalıkla mücadele etmesi ne de son birkaç gündeki fiziksel gerginlik ve duygusal iniş çıkışlardan kaynaklanıyordu. Bunun nedeni daha ziyade onun katı *vaeliana* bağı ve bu bağı Tia Auranlardan gizlemek için taktığı yüzüktü.

Athora, yüzüğün enerjisini doğrudan kullanıcından aldığını ve birkaç gün sonra bunu hissetmeye başlayacağını söylemişti. Medora'dan ayrılalı dört gün olmuştu. Bu, *laendra*'nın bile iyileştiremediği doğal olmayan yorgunluğunu açıklamaya yetiyordu. Üstelik Athora, yüzüğü uzun süre takmanın önemli ölçüde zayıflamaya, hatta ölüme bile yol açabileceği konusunda onu uyarmıştı.

Alex birkaç günün kendisine çok ciddi zarar vereceğini düşünmese de artık uyuşukluğunun kaynağını anladığı için bu onu sinirlendirmeye yetti. Tek istediği yüzüğü parmağından çekip odanın diğer ucuna atmaktı ama Zaylin oradayken bu bir seçenek değildi.

Bunun yerine endişesini bir kenara bıraktı ve kıyafetlerini giymesine yardım etmesi için Tia Auran'a izin verdi ve Zaylin'in pantolon aldığını görünce -tam da istediği gibi- gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Bu, Zaylin'in dün geceki şefkatiyle birleştiğinde, bugün normal, huysuz hâline dönmüş olsa bile Alex'in yardımcıya karşı belirgin bir şekilde yumuşamasına neden oldu.

Alex'in, ilk geldiğinde kadının ona neden bu kadar aşağılayıcı davrandığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu ama en azından Zaylin o zamandan beri *biraz* ısınmıştı. Değişime neyin yol açtığından emin değildi ama nedeni ne olursa olsun, Tia Auran'ın en önemli anda insanlığa dair ipuçları gösterdiği inkâr edilemezdi ve Alex bunun için minnettardı.

Kısa süre sonra Alex, dağa tırmanırken giydiği kıyafetin benzerini -esnek, siyah deri pantolon ve üst, rahat ama sağlam botlar- giydi, arkadaşlarına yeniden katıldı. Ne olacağını görmeyi bekleyen yüzleri kasvetliydi.

Alex, gruba biraz iyimserlik aşılamaya çalışarak, "Bugünden sonra yolu yarılamış olacağız," dedi. "Birkaç gün sonra da eve dönmek üzere yola çıkacağız."

Sınavları geçtiklerini varsayarak konuşuyordu, aksi takdirde çok daha erken geri döneceklerdi ve bu Alex'in cümlesinin sonuna eklemekten kaçındığı bir şeydi.

"Acaba bugün o ölüm, veba ve trajedi seçenekleri olacak mı?" dedi Bear ağzını kapatıp esneyerek.

Arkadaşının uyumadığına dair daha fazla kanıt gören Alex, mümkün olan en kısa sürede *her şeyle* nasıl başa çıktığını öğrenmek için, onu kontrol etmeyi aklının bir köşesine not etti.

Ortamı hafifletmek için alaycı bir şekilde sırtarak cevap verdi: "Sanırım bunlardan herhangi birini, zihnime yapılacak başka bir saldırıya tercih ederim. Keşfettiğimiz gibi burası çok ama çok korkutucu bir yer."

Neyse ki arkadaşları melankoliye kapılmak ya da daha da kötüsü daha çok özür dilemek yerine kıkırdadılar. Ama hiçbiri daha fazlasını söyleyemeden parlak kül bulutu eşliğinde stadyuma nakledildiler.

Bu sefer tribünler doluydu -*tika basa doluydu*- ve Tia Auranlar o kadar yüksek sesle çığlık atıyorlardı ki Alex irkildi. Yüksek işitme duyusunu Meyarin olmayan seviyeye indirmek zorunda kaldı.

Saefii ayağa kalktı ve onlara her zamanki gibi selam verdi, ardından *kapılar* yükseldi. İmparatoriçe döndü, sözlerini açıkladı, biraz daha döndü ve kürsünün yanındaki bulut boşluğuna indirildi.

Alex bundan hiç heyecanlanmamıştı. O gün önlerinde üç seçenek vardı -Cesaret Kapısı, Utanç Kapısı ve Ayartılma Kapısı- ancak arkadaşlarıyla teslim olmuş bir bakışı paylaştıktan sonra bir kapı seçti ve kararlı bir şekilde ona doğru uzun adımlarla ilerledi. Boşluğun üzerinden atlayarak alevli geçitten geçti.

Diğer tarafa yuvarlandığında, gördüklerini sindirebilmek için önce gözlerini birkaç kez kırptırmak zorunda kaldı.

"Pekâlâ... İlginç olacak gibi görünüyor."

Jordan'ın bu cümleyi söyleyerek gelişi bundan daha doğru olamazdı.

"Bırak tahmin edeyim, Cesaret Kapısı?" diye sordu Declan, Alex'in yanından kuru bir sesle. Kız sessizce başını salladı, bu sırada D.C. prenseslere hiç yakışmayan bir şey homurdandı.

Önlerindeki şeye bakınca Alex de aynısını söyledi.

O ve arkadaşları, Vardaesia'yı havada tutan bulutlu toprakların en uç noktasına ışınlanmıştı. Durdukları yerden sadece birkaç metre uzakta, bulutlar ayaklarının altından kayboldu ve yerlerini o kadar geniş bir boşluğa bıraktılar ki altlarındaki zeminin ne kadar uzakta olduğunu görmek imkânsızdı. Tabii eğer bir zemin olsaydı. Alex çölün oralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyordu ama tek görebildiği, yukarıdaki güneşlerin ve kayan yıldızların boş havada nasıl parladığı, atmosfer renklerinin açıktan koyuya ve anlaşılmaz bir siyahlığa dönüşerek yavaş yavaş birleşirken ışıklarının değişmesiydi. Bu tıpkı en derin, en karanlık okyanusa bakmak gibiydi.

Ancak D.C.'nin güçlü tepkisinin nedeni bu değildi. Çünkü aşağıya bakan manzara kalp çarpıntısına neden olsa da, D.C.'nin ima ettiği şey göz önüne alındığında yukarıya bakan manzara belki de daha kötüydü.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, *hayır-hayır-hayır-hayır*," diye fısıldadı D.C., başını defalarca sallayarak. Dağa tırmanma görevi onu yükseklik korkusuyla yüzleşmeye zorlamıştı ama bu, onun çok çok ötesine geçti.

Kenardan sadece birkaç metre uzakta, boş alanda minyatür bulut patlamaları gibi süzülen yüzlerce küçük, pamuksu platform vardı ve her biri ancak tek kişilikti. Birbirlerinden kısa mesafelerle ayrılarak, cennete giden bir tür uhrevi merdiven gibi yukarı, yukarı ve daha yukarı doğru yükselerek, onlardan çok çok uzaklarda yeni bir bulutlu araziye doğru devam ettiler.

"Eyvah," diye fısıldadı Bear, daha fazla bir şey söylemeden. Hem söyleyebileceği başka hiçbir şey olmadığı için hem de parlak bir ışık külüyle altı kişi daha onlara katıldığında dikkati dağıldığı için.

Tia Auranların grubu beş erkek ve bir kadından oluşuyordu. Her birinin üzerinde birbirine benzer koyu kösele kıyafetler vardı. Alex hiçbirini tanımıyordu. Varlıklarını açıklamadılar, aslında hiçbir şey söylemediler. Bunun yerine, Alex ve arkadaşlarının aksine, ölümün bulutlu merdivenlerinden etkilenmeden merakla boşluğa baktılar.

“Bugün cesaretiniz test edilecek.” Saefii’nin sesi etraflarında yankılandı. “Bu kapıyı geçmek için bir yarışa katılmalısınız. Şu ana kadar yaptığınız görevlerden farklı olarak bu bireysel olacak. Yalnızca tek bir kazanan çıkacak, eğer o kazanan Medora’dan geliyorsa grup olarak geçeceksiniz. Ancak eğer bir Tia Auran galip gelirse başarısız olursunuz.”

Altıya karşı altı. Eşit zeminde olsalardı bu pek de kötü bir ihtimal değildi. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Çünkü yüzen bulut adımları hakkındaki endişe verici varsayımı göz ardı edersek, dikkate alınması gereken başka bir şey daha vardı, daha biyolojik bir şey. Alex, diğer dünyaya ait türün külle taşınma yeteneklerinin yanı sıra gerçek yeteneklerine dair kanıtları henüz görmemiş olsa da, başka ölümsüz yeteneklerinin de olduğundan emindi. Sonuçta güç, hız ve beceri bakımından onlara yetişmemiş olsalardı, Meyarinleri sürgüne gönderebilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

“Bunu söylediğim için beni bağışlayın,” diye seslendi Alex, “ama birbirinden çok farklı iki türüz. Birinin farklı avantajları varken karşı karşıya getirilmenin ne kadar adil olduğunu sorgulamadan duramıyorum.”

Saefii biraz neşeli bir sesle, “Cesaret Kapısı’na girdin, Alexandra. Adalet Kapısı’na değil,” dedi.

Alex içinden, *böyle bir seçeneğimiz yoktu* diye homurdandı.

“Ama makul olabileceğimizi göstermek için, yarıştığınız kişiler zaten *parron* gibi hareket etmemeyi kabul ettiler.”

Bu yabancı kelime Alex'e "kül" ve "hareket" arasında bir karışım olarak çevrildi. Bu da Tia Auranların kül bulutuyla ışınlamak için kullandıkları kelime olduğunu anlamasını kolaylaştırdı.

"Bunun için minnettar olsam da... izninizle ben..." dedi Alex yavaşça, "diğer fiziksel yeteneklerinden bahsediyordum," dedi. Veya bu konudaki tahminlerini.

Saefii, "Meydan okumanın olmadığı bir sınav çok az cesaret gerektirir," diye cevapladı. "Şimdi kendinizi hazırlayın, insanlar. Ve iyi dinleyin. Yarışı yalnızca birinizin kazanması gerekse de sıralamaya girebilmek için hepinizin *Lendasa Marna*'ya gitmesi gerekiyor. Buradan devam edip etmemek size kalmış ancak eğer başarı şansınız varsa, en azından birinizin başlangıç noktanız olarak oraya ulaştıktan sonra tam bir tur katetmesi gerekir. Turu tamamladıktan sonra *Lendasa Marna*'ya ayak basan ilk yarışmacı galip ilan edilecek."

Saefii'nin söylediklerinin çok azı mantıklıydı ama *Lendasa Marna*'nın manası Alex'in zihninde yankılanarak, bu aşinalık karşısında kaşlarının çatılmasına neden oldu. Ancak daha fazla soru soracak vakti yoktu çünkü imparatoriçe başka bir uyarıda bulunmadan, "Başlayabilirsiniz," diye seslendi.

İmkânsız bir hız patlamasıyla altı Tia Auran'ın hepsi harekete geçti. Bulutlu arazinin kenarından sarsılmaz adımlarla atladılar. Her biri, yukarıdaki hain görevleri için, ayrı ölüm merdivenleri arasında duraksamadan zıplıyordu, bu da işin eğimli bir seksek oyunundan biraz daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

"*Lanet olsun...*" dedi Declan.

"Git, Alex!" dedi Kaiden, Declan'ın sözünü keserek. Tia Auranların sergilediği hıza ayak uydurabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordu. "Yukarıda buluşuruz!"

Arkadaşlarını bırakmak istemeyen ama aynı zamanda bu görevi başaramazlarsa tüm dünyalarını mahvedeceklerinin de farkında olan Alex, Meyarin hızıyla Tia Auranlara doğru ilerledi. Çıkıntının üzerinden en yakın bulut kümesine atlarken, ikinci kez düşünmek için bir dakika bile kaybetmedi. İndiği anda diğerlerinin neden bu kadar hızlı hareket ettiklerini anladı, yüzen platformlar ayaklarının altında sabit olmadığı için bunu yapmak zorundaydılar. Ağırlığı bulutun üzerine düştüğü anda bulut alçalmaya başladı ve Alex'in kollarını yel değirmeni gibi döndürmesine neden oldu. Sanki suda yüzen bir kanonun tepesinde duruyormuş ve çaresizce dengesini korumaya çalışıyormuş gibiydi. Ancak altında yumuşak bir sıvı yerine inanılmayacak kadar büyük bir uçurum vardı, düşmeyi göze alamayacağı bir uçurum.

Arkadaşlarının yavaş ve güvenli bir şekilde tırmanmalarını ve birbirlerine yardım etmeyi akıl etmelerini diledi. Kaiden'in, hepsinin hedeflerine tek parça hâlinde ulaşmalarına yardımcı olacak "havaya yükselme" gibi kullanışlı bir yeteneği vardı. Alex endişelerini bir kenara itti ve kendi zorlu yolculuğuna odaklandı.

Yukarıya, bir bulut patlamasından diğerine atladı, gökyüzünde bulanıklaşarak o kadar yükseğe çıktı ki artık altındaki arkadaşlarını göremez oldu. Tehlikeli riskler alıyordu, bazı sıçramaları ihtiyaç duydukları özen ve hesaplamadan yoksundu, özellikle de daha yükseğe tırmandıkça ve atlayışlar daha tehlikeli hâle geldikçe. Ancak aldığı riskler karşılığını veriyordu çünkü Tia Auranlara yetişmeye başlıyordu. Hızlıydılar ama Alex de hızlıydı. Ve bulutların tepesinde yanından hızla ilerleyip geçtiği ilk Tia Auran'ın (ensesinden bağlayacak kadar uzun saçları olan bir erkeğin) öfkeyle hırlamasını ve mor gözlerini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

Alex, ondan iyice uzaklaşmayı aklına not ederek yukarıya doğru devam etti, nefes nefeseydi ama çabalarından vazgeçmedi ve aldığı riskleri de azaltmadı. Aklının bir köşesinde, kendini normalden daha zayıf hissettiğinin farkındaydı. Yüzüğünün etkisi, zaten zor olan görevi daha da zorlu hâle getiriyordu. Yüzünden boncuk boncuk terler akıyor ve başının döndüğünü hissediyordu ama aynı zamanda damarlarına adrenalin pompalanıyordu ve yarışı kazanmak için çaresizce buluttan buluta sıçramaya devam etmesini sağlıyordu.

Üç Tia Auran'ın daha yanından geçti, her biri ona neredeyse ilki kadar şok ve öfkeyle baktı ama Alex onlara aldırış etmedi. Arkadaşlarının ve dünyasının ona güvendiğini bilerek hedefine odaklanmaya devam etti.

En öndeki Tia Auran'a yetişene kadar her şey yolunda gidiyordu. Bir an şaşkın ifadesini görmeye yetecek kadar ona yaklaşıyor, sonra o kadar şiddetli bir sersemlik nöbeti geçiriyordu ki, baş döndürücü bir şekilde bir sonraki buluta doğru atlarken, içgüdüsel olarak bunu başaramayacağını hissediyordu.

Hedefinin altına düştüğünde korkudan bunaldı, ayakları küçük platformu kaçırdı ama vücudunun üst kısmı ona çarptı. Kolları katı buhar kütesine yapışarak kendini tekrar yukarı kaldırmak için çabaladı ama yer çekimi ona karşıydı ve bulut onun ağırlığından kurtulup dönmeye başladı.

Alex paniklediğini gösteren bir ses çıkararak platformun dengesini yeniden sağlamaya çalıştı ama faydası yoktu. Platform parmaklarından santim santim kayarak döndü ve yukarıya doğru yuvarlandı.

Daha fazla dayanamayan Alex platformu tutamadı ve bir çığlık atarak düştü.

On Üç

Parmaklarının havadan başka bir şey tutmadığı anda zaman yavaşladı ve Alex artık sonunun geldiğini anladı, bu şekilde ölecekti. Lider Tia Auran'ı geçmek için o kadar hevesliydi ki zayıflamış hâliyle gereksiz riskler almıştı ve şimdi bunun bedelini hayatıyla ödeyecekti.

Ama öyle olmadı.

Çünkü düşerken bir anda bir vücut onunkine çarptı. İki kol ona sıkıca dolandı ve kurtarıcısı, bir sonraki bulut platformuna inene kadar onu bir gelin gibi havada taşıdı.

“Yakaladım,” dedi erkek Tia Auran, yani en önde giden kişi.

Alex, onu kucaklayarak sıçramaya devam eden Tia Auran'a, hayatını neden kurtardığı hakkında hiçbir fikri olmadan, ağzı açık bakakaldı. Tia Auran bunu yaparak, sahip olduğu avantajdan vazgeçmişti. Üç arkadaşı, Alex'in ağırlığı yüzünden zorlanan Tia Auran'a yaklaşan diğer ikisine çoktan yetişmişti.

“Şurayı görüyor musun? Dört sıçrama ileridekini?” diye ortak dilde sordu. Havaya sıçrarken hâlâ onu taşıyordu. “İndiğimde seni bırakabilmem için yanındakine yeterince yakın. Sence başabilir misin?”

Alex onun ne demek istediğini anlayınca sessizce başını salladı. Özellikle de diğerleri ona düşmanlıktan başka bir şey göstermemişken, bu Tia Auran'ın onu kurtarması karşısında hâlâ şaşkındı. "Evet," dedi nefes nefese.

Bir adım daha attıktan sonra, "O hâlde hazırlan," dedi. "Üç..." Sıçradı. "İki..." Tekrar sıçradı. "*Bir!*" Son bir sıçrayışla, yere iner inmez kollarını indirdi ve kıızı bir sonraki buluta aktardı.

Alex anında harekete geçti, eğer oyalanırsa platformun dengesi bozulacak ve yine kurtarılmaya ihtiyacı olacaktı. Kurtarıcısına teşekkür edecek vakti yoktu, bunu daha sonra yapacaktı. Ancak o zamana kadar hâlâ kazanması gereken bir yarış vardı.

O ve Tia Auran yan yana yukarı doğru ilerlemeye devam ettiler. Tekrar onun önüne geçebileceği hissine kapılmıştı ama bir nedenden ötürü, Tia Auran sanki onu kolluyormuş gibi geri çekiliyor, bir yandan da onu teşvik ediyordu.

"Devam et, ölümlü! Yavaşlarsan geriye doğru gidersin!"

Bu şekilde dalga geçmesi üzerine Alex şaşkın bir kahkaha attı. Göz ucuyla Tia Auran'a bakınca yüzünde neşeli ve meydan okuyan bir tebessüm fark etti.

"Geriye doğru bile senden daha hızlıyım!" diye karşılık verdi. "Beni yakala da görelim!"

Ve yepyeni bir hız patlamasıyla ileri doğru hamle yaptı, dikkatli ama öz güvenli bir şekilde sıçradı. Artık başı dönmediği için, ölümle teması ona yüzüğün etkisiyle savaştaki gücü vermişti. En azından şimdilik.

Yukarıya doğru devam ettiler, diğerlerinin önünden geçerek liderliği yeniden kazandılar, ta ki en sonunda imkânsız bir sıçrayışla bulutlu bir kara parçasına inen küçük platformlar görene kadar.

Alex, son platformla varış noktaları arasındaki mesafeyi fark ettiğinde umutlarının tükendiğini hissetti, zira bu mesafeyi katetmesinin hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Ancak o izlerken Tia Auran arkadaşı öne geçti ve yolun sonuna ulaştığında güçlü bir sıçrayışla havada yukarı doğru yelken açtı. Sıçrayışı o kadar güçlüydü ki katı bulut kütesinin üzerine indiğinde yuvarlanmak zorunda kaldı ama Alex sadece iki adım uzaklıktaki son basamaklara yaklaşırken aceleyle kenara doğru koştu.

“Zıpla!” diye emretti Tia Auran, kollarını açıp eğilerek. “Seni yakalayacağım!”

Alex’in hayatını onun ellerine bırakması ya da yenilgiyi kabul edip geri dönmesi arasında karar vermesi için bir saniyesi vardı. Ama yarışta kalmak istiyorsa başka seçeneği yoktu.

Son platforma son bir sıçrayışla Alex, elinden geldiğince büyük bir güçle kendini itti ve kolunu uzatıp havada uçtu. Zihni çaresizce, *lütfe-lütfe-lütfe-lütfe-lütfe* diye çığlık atıyordu. Ancak kurtarıcısından şüphe etmesine gerek yoktu çünkü yeterince yükseğe çıkar çıkmaz adamın eli bileğini kavradı ve yanındaki güvenli, sağlam zemine düşene kadar onu yukarıya doğru kaldırdı.

Sersemlemiş bir hâlde orada uzanırken nefes nefese kalan Alex, kendine gelme şansı bulamadı.

“Kalk, ölümlü!” dedi Tia Auran. “Henüz bitirmedin!”

Saefii’nin sözlerine bakılacak olursa, Alex yarışının daha yeni başladığını biliyordu. Şimdi, bulunduğu yere, *Lendasa Marna*’ya dönüşüyle sonuçlanacak olan, önündeki “devreyi” tamamlaması gerekiyordu.

Gökyüzü Krallığı.

Bu ismin tanıdık olmasının bir nedeni vardı. Alex bunu geçmişte, kendi zamanında da duymuştu. Çeviri, Meyarinlerin bazen Draekora’dan bahsederken kullandıkları bir tabirdi ve Alex ayağa kalkıp arkasını döndüğünde, Saefii’nin de bunu benzer nedenlerle kullandığını açıkça anladı.

Nefesini bastıramadı. Alex, Draekora'nın Tia Auran'daki eş değerine, tanıdığı yüzen adaların çok çok daha büyük bir versiyonuna hayranlıkla baktı.

Merhum Draekora lideri Zaronia, bir keresinde Alex'e, Meyarinleri Medora'ya kadar takip eden draekon grubunun topraklarının bir kısmını yanlarında getirdiklerini söylemişti. Ancak Alex bu oranın ne kadar küçük olabileceğini hiç düşünmemişti, çünkü karşısındaki manzara hayal gücünün ötesindeydi.

Gözlerinin görebileceğinden daha uzağa ölçeklenen, her biri diğerinden daha büyümlü adalardı. Ve hepsinin merkezinde, tepedeki güneşlerde gümüş myrox gibi parlayan devasa, sütunlu bir kale, gerçek bir draekon kalesi vardı.

Lendasa Marna: Gökyüzündeki Krallık.

Ama bundan da öte, üzerinde yaşanan bir krallıktı.

Farklı renkli ejderler tepede süzülüyor, kanatları havaya yelken açarken rüzgârı yakalamak için uzanıyordu. Diğerleri adaların sağladığı çeşitli yaşam alanlarında dinleniyorlardı. Bazıları güneşin sıcaklığı altında uyukluyor; bazıları şelalelerden akan suların altındayken, bazıları Alex ve arkadaşını temkinli bir merakla izleyecek kadar yakında duruyordu. Alex bu sınırlı görüş noktasından, şimdiye kadar var olduğunu bildiğinden daha fazla draekonun olduğunu görebiliyordu.

Ve hiçbir -bir tanesi bile- tanıdık değildi.

Alex, Xiraxus'u düşündükçe yüreğinde bir umudun yükseldiğini hissetti ve birkaç gün önce onunla iletişim kurma girişiminin neden başarısız olduğunu düşündü çünkü... çünkü... Bir sebep bulamadı. Ancak akrabalarının yaşadığını görünce ona tekrar ulaşmaya çalışmadan duramadı.

"Xira? Beni duyabiliyor musun?"

Bir kez daha sessizlikle karşılaştı ama korkunun zihninde yer etmesine izin vermedi. Cevap vermemesi, aralarındaki bağı hissedememesi onun Tia Auras'ta olmamasından başka bir anlam ifade etmiyordu. Herhangi bir dünyaya gidebilir, Medora'daki draekonları herhangi bir yere götürmüş olabilirdi. Hayatta olması gerekiyordu, olmak *zorundaydı*.

Alex'in yaşadığı hayal kırıklığının ağırlığını hissetme şansı olmadığı gibi, artan korkusuna ve kederine teslim olma şansı da yoktu. Çünkü o, manzarayı seyretmekle meşgulken, diğer Tia Auranlar ona yetişmiş ve şimdi onunla ve kurtarıcısıyla birlikte bulutlu adada duruyorlardı.

"Bu konuda sana yardımcı olamam, ölümlü. Kural kuraldır," dedi kurtarıcısı özür dileyen bir ses tonuyla. "Yarıшта kalmak istiyorsan kendi yolunu bulman gerekecek. Eğer elinde başka sürprizler varsa şimdi bunları kullanmanın tam zamanıdır."

Bunu söyleyip hızla uzaklaştı ve bulut kütesinin tam kenarından koşarak sıçradı.

"*Hayır!*" diye haykırdı Alex, onun peşinden koştu ve iniş noktasında kayarak durdu. Ama onun kaderine doğru düştüğünü göreceğinden emin bir şekilde gözlerini aşağıya doğru çevirdiğinde, bulutların arasından iri bir draekon yükseldi. Tia Auran, yaratığın gümüş renkli pullarına sıkıca tutunmuş, boynunda oturuyordu. Göklerde daha da yükselmeden önce ısıltılı bir tebessümle Alex'e göz kırptı.

Onu şok içinde izleyen Alex, Tia Auran'ın teninin de *vaeliana* bağından dolayı kendi teni gibi artık altın gibi parladığını gördü ancak Tia Auran'ınki, draekonuyla temas ettiğinde ortaya çıkmıştı. Aynı şey, draekonlarına aynı inançla atlayan diğer dört Tia Auran için de geçerliydi; tenleri artık bağlarının kanıtıyla parlıyordu.

Nefesi kesilen Alex, yarışa devam etmek istiyorsa bunu ancak görkemli hayvanlardan birine binerek yapabileceğini anladı. Ancak hiç kimse bağlı olmadığı bir draekonu çağıramazdı. İzleyiciler arasında görünmeden izleyen herkes gibi imparatoriçe de bunu biliyor olmalıydı. Alex ve arkadaşlarına verilen görev bir şakaydı, tek sonucu olan acımasız bir sınavdı.

Geriye kalan Tia Auran, "Senin için yolun sonu gibi görünüyor, ölümlü," diye çıkışıp tükürdü. Bu, bulutlu merdivenlerde yanından geçtiği ilk kişi, ona hırlayan uzun saçlı erkekti.

İfadesi hâlâ aynı derecede öfkeliydi. Alex bir adım geri çekilmek isterdi ama kenara çok yakın duruyordu.

Sıçramak için hazırlanan Tia Auran önce ortak dilde, "Bir dahaki sefere iyi şanslar," diye dalga geçti.

Dikkati dağıldığında gerginliği azalan Alex, gelişmiş görüşünü kullanarak ve tanıdık bir yaratık görmek için *dua ederek*, yüzen adalara baktı. Xira'yı aramaması gerektiğini biliyordu, eğer Xira bu dünyanın herhangi bir yerinde olsaydı onun zihinsel çağrısına cevap verirdi, Alex bundan emindi ama belki de diğer Medora draekonlarından biri Tia Auras'a dönmüş olabilirdi. Belki içlerinden biri onu görür, tanır, ona *yardım ederdi*. Bunlardan birkaçıyla geçmişte tanışmıştı; deniz mavisini gözlü erkek Kriidon; yakut pullu dişi Vesaphina ve daha birçoklarıyla. İhtiyacı olan tek şey içlerinden birinin burada olması, onlara yardım etmesiydi.

Çılgın gibi bir Medora draekonu (*herhangi* bir Medora draekonu) ararken Alex'in odak noktası yakın çevresi ve geriye kalan tek Tia Auran oldu. Ona göre, etkileşimleri -her ne kadar tek taraflı olsa da- sona ermişti. Ama görünüşe göre böyle düşünen tek kişi oydu.

"Oynamak istiyor musun, ölümlü?" diye dalga geçti, kızın bakışlarını gören Tia Auran. "Yardım etmeme izin ver."

Alex tam zamanında döndüğünde, gelişmiş gözlerinin takip edebileceğinden neredeyse daha hızlı bir şekilde onun koşarak geldiğini gördü. Elleri acı verici bir şekilde göğsünün üst kısmına çarptı, itişinin gücüyle köprücük kemiklerinin hemen altındaki kısım morardı. Ama daha da kötüsü, Alex'in onun güçlü saldırısına karşı yeterince hızlı tepki verememiş olmasıydı...

...Ve adanın kenarından hızla düştü.

Düşerken çığlık atan Alex, Tia Auran kurtarıcısının onu kurtarmak bir yana, düştüğünü bile bilemeyecek kadar ileride olduğunu biliyordu. Yapabileceği herhangi bir şey, kulakları patlatan inişini durduracak hiçbir şey yoktu. Valisyoluna erişemez, hareket hâlindeyken Kütüphane kapısını çağıramazdı ve Xira... Xira ölmüştü.

Tıpkı yakında Alex'in de öleceği gibi.

Düşerken ciğerleri çığlık atıyor, gözlerinden korku dolu yaşlar süzülüyordu. Tek tesellisi bulut merdivenlerini dikkatle tırmanan arkadaşlarıyla aynı hizaya gelecek kadar alçalırken, onların insan gözlerinin göremeyeceği, insan kulaklarının duyamayacağı kadar uzakta olmasıydı. En azından son anıları Alex'in ölüme sürüklenişi olmayacak ve bunu düşünüp sürekli acı çekmeyeceklerdi.

Arkadaşlarının yavaş ve temkinli yükselişi dışında hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar hızlı düşen Alex, çok geçmeden onları gözden kaybetti. Ve yine de düşmeye devam etti. Kapının başlangıçta onları düşürdüğü noktanın ötesinde, aşağıda, aşağıda ve daha da aşağıdaki kararan gökyüzüne doğru indi.

O daha da aşağı düştükçe ışık karanlığa dönüştü, değişen hava basıncı kulak zarını acıtan bir baskı yaratıyordu. Ama acı umurunda değildi, birkaç dakika içinde artık bunun bir önemi olmayacağını biliyordu.

Sonunda yıldızlarla kaplı gökyüzünde üç kırmızı ayın görüldüğü siyahlıktan başka hiçbir şeyle çevrelenmediğinde Alex çölü yeniden gördü, günler önce ilk geldiği araf noktasını. Sonunun burada yani Freya'da, Medora'da, hatta aslında Tia Auras'ta değil de bu aradaki dünyada, sonsuz gecenin ve sonsuz hiçliğin olduğu yerde gerçekleşmesi neredeyse şiirseldi.

Ama gördüğü son şeyin karanlık olmasını istemiyordu. Işık olmasını istiyordu. Bu yüzden sadece birkaç saniyesinin kaldığını bilerek, yüzüğünü çıkardı ve onu havaya bırakıp *vaeliana* bağının yenilenen ısıltısının kendisini sakinleştirmesine izin verdi. Cildindeki bu doğal ısıltıyı asla takdir etmediği için, bunun olabileceğini hayal edemezdi. Ancak şimdi bu onu rahatlatıyordu. Hissedebileceği en son rahatlama hissini ona sağlıyordu.

"Affet beni," diye fısıldadı, kum tepelerinin giderek daha net hâle gelmesini izlerken. Bu sözlerin kimin için olduğunu bilmiyordu. Arkadaşları, ebeveynleri, dünyası... Önemli olan tek şey bunları söylemesiydi, bir yerlerde hepsi onun ne kadar üzgün olduğunu biliyordu. Sadece yarışı bitirememekle değil, pek çok açıdan onları başarısızlığa uğratmıştı. Ama en azından artık işleri berbat edecek kimse kalmayacaktı. Aven'i kışkırtacak, ölümlülerden daha fazla nefret etmesini sağlayacak kimse kalmamıştı.

Hem insan hem de Meyarin olan arkadaşları becerikliydi. Onlar hayatta kalanlardı. Ve onların yetenekleri ve becerileri de eksik değildi. Onlar için hâlâ umudu vardı, kendisi hayatta kalmasa bile onların hayatta kalacaklarını umuyordu.

Ve ebeveynleri... Alex ölümünün onları mahvedeceğini biliyordu. Belki Kütüphane onların dikkatini daha eski yaşam ortamlarıyla dağıtırdı, belki Medora'nın geri kalanına doğru yolculuğa çıkarlardı, belki de Freya'ya dönerlerdi. Ama ne yaparlarsa yapsınlar hayatlarına devam etmenin, kayıplarına rağmen yaşamının bir yolunu bulacaklarına inanmak zorundaydı. Değer verdiği herkes ve karşılığında onu önemseyen herkes için aynı şeye inanmak zorundaydı.

Kaderini kabul etmekten başka yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilen Alex, huzur bulduğunu hissetti. En azından bu şekilde yeniden Niyx'le birlikte olacaktı. Eğer gerçekten de onun korktuğu gibi ölmüşse, belki Xira ile de birlikte olacaktı. Lady Mystique, William, Kral Astophe, hatta Skyla ile bile. Alex yalnız olmayacaktı. Ve yaklaşmakta olan şeyi umutla kucaklamaya hazırdı.

Hızla yaklaşan ölümünü kucaklamaya hazırdı.

On Dört

Sonuyla buluşmaya hazırlanan Alex, yerdeki tek tek kum zerrecelerini görebilecek kadar gelişmiş görüş açısına yetecek kadar yaklaştığında, altında mürekkep rengi bir karanlık patladı; onu çevreleyen gecenin siyahından, daha önce gördüğü her türlü karanlıktan daha koyu bir karanlıktı.

İki istisna dışında.

Çünkü aynı aşılmaz karanlığa daha önce iki kez tanık olmuştu.

Abrassa'yı yani zaman, mesafe, uzay ve dünyalar arasındaki Boşluk'la karşılaştığında gümbürdeyen kalbi göğsünde tekleli. Ama sonra karanlığın içinden kulak delici bir kükremeye çıkan devasa bir gölgeyi gördüğünde nabızı iki katına çıktı. Bu gölge, çöl zemininin sadece birkaç metre üzerindeyken pençeleriyle onu havada kaptı.

Yere çok yaklaşmış oldukları için geriye doğru manevra yapamadılar. Bu yüzden kurtarıcısı, yanlara doğru hızlı bir şekilde yuvarlandı ve birlikte en yakın kum tepesine çarptıklarında Alex'i korumak için baş aşağı döndü. Hızları o kadar yüksekti ki, tanecikli bir barut patlamasıyla doğrudan tepeliğin içinden geçip karanlık, kurak vadide kayarak diğer tarafa çıktılar.

Etraflarında sessizlik hâkimdi, yalnızca Alex'in nefes sesleri ve kulaklarında çarpan kalbinin sesi duyuluyordu. Sonra yarı iniltili ama yine de alaycı bir ses duyuldu: "Bu beklediğimden daha çok acıttı."

Alex'in nabızı o kadar hızlı atıyordu ki tüm vücudunun zonkladığını hissetti. Eğer bu ve *her yerinde* hissettiği morluklar olmasaydı öldüğünden emin olurdu. Bunun da nedeni...

"Xira?" diye fısıldadı, çok alçak bir sesle.

Bir cevap geldi ama yüksek sesle dile getirilmedi.

"Sırf seni canlı kurtarmak için bu intihara meyilli hareketi yapacak kadar çılgın başka kimi tanıyorsun?"

Alex, kalın pençeleri arasında, kalbine yakın bir yerde koza gibi yattığı yerden fırlayıp, onun iri yarı ve karanlık bir kütle gibi, kanatlarını kumun üzerinde siyah mürekkep misali uzatmış, sırtüstü yattığını gördü. Boynunu kıvıran ejderha, hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar zeki ve heyecanla parıldayan parlak gök mavisi gözlerini şefkatle kıza doğru kırıştı.

"Sensin!" diye bağırdı, kollarını boynuna dolamak için göğsünü yukarı kaldıran Alex. Xira çok daha irileşmişti. Alex'in kolu bırakın onu sarmayı, boynunun genişliğine bile ulaşamıyordu.

"Başka birini mi bekliyordun?" diye kuru bir sesle sordu Xira. "Bağlandığın ve bilmem gereken başka draekonlar mı var?"

Alex onu suçlar gibi, parmağını -titreyen parmağını- yaratığın yüzüne doğru, neşeyle salladı. "Seni çağırdığımda neden bana cevap vermedin? Ben de... sandım ki..." Boğazındaki yumruyu yuttu ve tekrar denedi. "Öldüğünden korkuyordum."

"Seni duymadım," dedi Xira. Gürleyen sesi alçak ve nazikti. "Ben de seni hissedemedim. Birkaç gün öncesine kadar ben de *senin* öldüğünü sandım, Alex."

Kız ona şaşkınlıkla baktı.

"Aşağı atla da ayağa kalkayım, olanları uçarken açıklarım," dedi Xira. "Eğer seni yakalamadan evvel panik içindeki düşüncelerini doğru anladıysam, hâlâ kazanman gereken bir yarış var demektir."

Alex başını iki yana salladı, çaresizlik onu yeniden sarstı. "Onlara yetişmemiz mümkün değil. Zaten kaybettim, zaten başarısız oldum."

Xira inanılmaz derecede mavi bakışlarında okunamayan bir parıltıyla, "Biraz inancının olsun, Alex. Bir zamanlar tanıdığım kız asla bu kadar kolay pes etmezdi. Ona ne oldu?" dedi.

Alex gözlerinde yaşların birikmesini engelleyemedi. Kızın duygularıyla ona gönderdiği ama yüksek sesle söyleyemediği düşünceleri okuyan Xira boynunu öne doğru kıvrıp kocaman yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Ah, Alex. Çok üzgünüm."

Xira, Alex'i rahatlatmak için burnuyla hafifçe dürttü. Ejderhanın göğsünün üzerinde diz çöken Alex, onun o tanıdık varlığında kuvvet buldu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı zihninden.

"Hele ben," diye fısıldayarak karşılık verdi Xira. Çok da ciddi-di. Alex için bir aydan fazla zaman geçmemişti ama Xira için bin yıl geçmişti.

"Atla, Alex," dedi Xira, yumuşak da olsa tekrar. "Hâlâ kurtarman gereken bir dünya var."

Alex bunun faydasız olduğunu ve diğer Tia Auranların muhtemelen tamamlamaları gereken turu çoktan bitirmiş olduklarını bilmesine rağmen, yine de ejderhanın emrini takip edip pullarının üzerinden süründü ve vücudundan kumlar akarak çöl zeminine doğru önemli bir mesafe boyunca aşağı kaydı.

Xira'nın doğru yöne gelene kadar müthiş cüssesini yukarı kaldırmasını izleyen Alex, apaçık olanı belirtmekten kendini alamadı. "Seni son gördüğümünden çok daha büyüksün."

"Ve bunun için yıldızlara teşekkür ederim," diye yanıtladı Xira. "Çünkü eğer pullarım bu kadar güçlü olmasaydı az evvelki sert inişimiz çok daha acı verici olurdu."

Endişelenen Alex, "Yaralandın mı? Kötü bir şekilde yani?" diye sordu.

"İyi bir yarışın onaramayacağı bir şey değil." Devasa bedenini bir köpek gibi sallayarak, düşüşten dolayı üzerini kaplayan kumları temizledi. "Şimdi kalk, Alex. Diğerleri huzursuz olmaya başlıyor."

Alex onun ne demek istediğinden emin olamasa da sözlerinin anlamlı olduğunu hissederek yanına yaklaştı. *Çok çok* büyük olan tarafına. "Ah, dediğim gibi, artık çok daha büyüksün. Sırtına binmemin kolay bir yolu var mı, yoksa jimnastik yapar gibi tırmanmam mı gerek?"

Xira cevap olarak devasa kanatlarından birini uzattı. O anda Alex'in aklına bir şey geldi; tanıştıkları gün Xira'nın söylediği bir şey.

"Biraz büyüdüğümde, kanatlarım, üzerlerinde koşmana yetecek kadar güçlü olacak."

Bu anıyı Xira ile paylaştığında, draekon kıkırdadı ve "Bu sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor," dedi.

"Canını yakmayacağımdan emin misin? Ben hafif değilim, biliyorsun."

Gözlerini neredeyse bir insan gibi deviren Xira, "Çık artık şuraya, Alex," dedi.

Hâlâ tereddüt eden Alex söyleneni yaparken, eliyle kalın tendon bağlarının altındaki kaslarda hissettiği güce hayret etti.

Alex draekonun sırtına binip kanat eklemlerinin önünde güvenli bir pozisyona yerleştikten sonra -bu aşinalık boğazının yeniden sıkışmasına neden oldu- Xira, "Bu konuda çalışmamız gerekecek. Geçmişte beni ölçeklendirmede çok daha iyiydin," dedi.

"O zamanlar yaklaşık on kat daha küçüktün," diye belirtti Alex.

"Artık seveceğin daha çok yerim var," diye yanıtladı Xira, kalçalarının üzerine çöküp çölden uzaklaşmadan önce.

Yükselme hızı, Alex'in şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Xira artık çok daha fazla güce sahipti, o kadim ve devasa formundan çok daha kuvvetliydi. Gecenin heyecanı tarif edilemezdi... Alex'in kelimelerle anlatamayacağı kadar özlediği bir şeydi bu. Rüzgâr yüzüne çarptığında gözlerini kapattı, nostalji hissi ruhunu rahatlatmıştı.

"Öldüğünü sandım derken *ne demek istedin?*" diye sordu Alex. Hızlarına rağmen üst atmosfere ulaşmadan önce önlerinde hâlâ katetmeleri gereken bir yol olduğunu biliyordu. Üstlerindeki gökyüzünde sonsuz miktarda karanlık vardı, henüz ışık görünmüyordu.

"*Sen ve ben yollarımızı ayırdığımızda, benim zamanım senin geleceğine yetişene kadar aramızdaki bağlantı nötrleşti çünkü o yıllarda sen henüz var olmamıştın,*" diye yanıtladı Xira. "*O zaman ben zaten burada, Tia Auras'taydım ama bunu genç hâlimle bağ kurduğun anda hissettim, tıpkı tekrar gerçek zamanına döndüğünde hissettiğim gibi. Aramızdaki mesafe nedeniyle duygularını veya başka herhangi bir şeyi algılayamasam bile, hafif ama istikrarlı bir duyguydu bu, yaşadığının farkındalığı gibi bir şeydi.*"

Kanatları yukarıya doğru bir hava akımı yakalayınca durakladı ve Alex'in onu daha sıkı kavramasına yetecek kadar eğildi, sonra tekrar dengelendi ve devam etti: "*Dünyalararası iletişim kuramayacak kadar birbirimizden uzaktaydık ama ben seninle birlikte olabilmek için Medora'ya dönmeyi çok istiyordum. Ancak bazı durumlardan dolayı buradan ayrılıp senin yanına dönmenin en iyi yolunu bulana kadar kalmam gerekti.*"

Alex bu açıklamadan ve şu an Medora'da yaşayan başka hiçbir drakeon olmadığını bilmesine rağmen onun için Tia Auras'ı terk etmeyi düşünmesinden çok etkilendi. Yine de "bazı durumların" neler olduğunu merak ediyordu ama sormaya fırsat bulamadan, Xira sözlerine devam etti.

"Ve dört gün önce aramızdaki bağlantı koptu. Tamamen. Hayatta kaldığıma göre senin de hayatta olman gerektiğini anlayana kadar teselli bulamadım. Artık aramızdaki bağı neden hissedemediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek tesellim sen gerçekten ölmüş olsaydın benim de öleceğimi bilmektir. Ancak bu mantıklı düşünce devreye girene kadar benden sonsuza dek koptuğundan emindim."

Alex, bu sözlerin sebebini fark edince gözlerini kapattı. Dört gün önce... Athora'nın yüzüğünü ilk kez o zaman takmıştı.

Xira'ya sözlü olarak bilgi vermedi çünkü yüzüğün Tia Auranların onun parlayan tenini ve *vaelina* bağına görmemelerini sağladığını göstermek çok daha hızlı olurdu. Ama şu an yüzüğün sadece bunu yapmakla kalmadığını, aralarındaki bağı da tamamen geçersiz kıldığını anladı.

"Düşerken yüzüğü çıkardım, ışıltıyı son bir kez görmek istedim..." diye kekeleyen Alex'in cümlesini tamamlaması gerekmedi.

"İşte ben de tam o an seni tekrar hissettim... Burada olduğunu ve neler olduğunu anladım," diye doğruladı Xira. *"Abrassa'dan geçip sen yere çarpmadan önce yanına varmak için sadece birkaç saniyem kalmıştı."*

Alex, *"Ama yine de çarptık,"* dedi.

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Yumuşayan Alex, önünde duran pürüzsüz pulları okşadı. *"Teşekkür ederim, Xira. Sürekli hayatımı kurtarıyorsun."*

Xira homurdandı. *"Sen varken hiçbir şey sıkıcı olamaz, Alex. Bu kesin."*

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

"O zaman bu yarış kazanacağımızı söylesem?" dedi Xira, sonunda karanlığın içinden aydınlığa çıktıklarında. Onun büyük, ılık çalan kanat vuruşlarıyla yukarı doğru süzölmeye devam ederlerken gece anında gündüze dönüştü. *"Ve hem bu kapıyı hem de sonraki üç kapıyı geçeceksin. O zaman Aven'i kesin olarak yeneceksin."*

Alex bunları nasıl yapacağını bilmiyordu. Artık çok geç olduğundan emindi ve Gökyüzü Krallığı'na varır varmaz ikisi de bunu anlayacaklardı. Ancak tartışmak yerine Xira'nın Aven'in adını tükürür gibi söylemesine ve sözlerinin ardında yatan duyguya odaklandı.

Nazik bir ses tonuyla, "*Niyx bana annenden bahsetti,*" dedi. Alex'in altındaki Xira'nın vücudunda bir ürperti dalgalandı ve ejderha yukarı doğru ilerlemeye devam etmeden önce kanatları sarsılarak birbirine çarptı. "*Keşke yanında olabilseydim, Xira.*"

"*Yapabileceğin hiçbir şey yoktu,*" diye yavaşça cevap verdi Xira, nihayet bulutlu merdivenlerin tabanına yaklaştıklarında. Derken Alex'in olanları öğrenmeyi ne kadar istediğini fark edip, "*Olay olduğunda ben Draekora'da değildim ama bana söylenene göre gece gelmiş... Kimse bunu beklemiyormuş. Ancak bu yarattığı yıkımın tek başına sebebi değildi. O tek başına bir Meyarin'di ve tek bir draekonun gücü karşısında bile bunun hiçbir anlamı olmamalıydı,*" diye açıkladı.

"*O hâlde nasıl oldu da...?*"

"*Aven yanında Ölüm Habercisi'ni getirmiş.*"

Alex'in kaşları çatıldı ve tek eliyle rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "*Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.*"

"*Aven nasıl Gölgelelerin Kılıcı'na bağlıysa, sen de Yıldızların Kılıcı'na bağlısın, Alex.*"

Alex'in gözleri büyüdü. "*Vae'varka'dan mı bahsediyorsun? Kara ateş kılıcından mı?*"

"*O kılıç her şeyi öldürmek için kullanılabilir... Bildiğin gibi, ölümsüzleri bile,*" dedi Xira ve Niyx'in kanlar içindeki o acı dolu hâli Alex'in zihninde canlandı. "*Draekonlar bile onun öldürücü gücüne dayanamaz.*" Sözlerini bitirirken zihinsel sesi neredeyse duyulmayacak hâle gelinceye kadar alçaldı: "*Annem de dâhil.*"

"*Çok üzgünüm, Xira,*" dedi Alex, bu sözlerin önemsiz olduğunu biliyordu ama aynı zamanda aralarındaki bağ sayesinde Xira'nın onu hissedebileceğini de biliyordu.

*"Annemin vefatının üzerinden çok uzun çağlar geçti, Alex. Ke-
derimi atlatmak için uzun zamanım oldu."*

"Bazı acılar sonsuza kadar bizimle kalır," diye fısıldadı Alex, son deneyimlerinden de çok şey öğrendiği için.

Bu cümlesinin ardından uzun bir sessizlik oldu, derken Xira, *"Niyx burada olsa seni bir yanardağın içine itmekle tehdit ederdi, özellikle de ondan bahsettiğini bilseydi,"* diye dalga geçti.

Alex'in dudaklarından şaşkın bir kahkaha döküldü, tüm melankolisi dağıldı. *"Sadece tehdit etmezdi,"* dedi. *"Yapardı da."*

"Kesinlikle denerdi. Ve ben de sırf kendi postumu kurtarmak için bile olsa müdahale etmek zorunda kalırdım."

Alex ona katıldığını neşeli bir mırıltıyla kabul etti. *"Ben hâlâ 'ya ben öleyim ya sen öl' bahsinde kısa çöpü çekerdin diye düşünüyorum, Xira."*

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Xira'nın onun cümlesini tekrar etmesi Alex'i güldürdü. Ruh hâli önemli ölçüde hafifledi. Sevdiği biriyle yeniden bir araya gelmekten mi, yoksa sadece ışığın ve şifalı sözlerin özgürleştirici duygusundan mı kaynaklandığı önemli değildi. Her iki durumda da, birlikte ok gibi yükselip sonunda *Lendasa Marna'*ya giden bulutları aşarlarken Alex'in morali yükseldi.

Alex, Tia Auranların yarışın açık galibi olarak açıklanacağını ve arkadaşlarının endişeyle onun nerede olduğunu merak edeceğini varsaymak dışında, Gökyüzü Krallığı'na döndüğünde ne beklemesi gerektiğini önceden düşünmemişti.

Bu konulardan biri hakkında yanılmamıştı çünkü arkadaşları ondan herhangi bir iz, imkânsız başarıya dair herhangi bir umut bulmak için gökyüzünü tararlarken çok gerginlerdi.

Ancak Tia Auranlar henüz devrelerini bitirmemişlerdi ama bitirmeye çalışıyorlardı. Altısı da havada tedirgin ejderhalarıyla birlikte boğuşuyordu. Bulut adasına yani yarışın bitiş noktasına kalan kısmı kapatmak isterlerken, ejderhaların kanatları âdeta direnir gibi, bir yükselip bir alçalıyordu.

Alex, Saefii'nin daha önceki talimatlarını zihninde tekrarlayarak şunu hatırladı: *Devreyi tamamladıktan sonra Lendasa Mar-na'ya ayak basan ilk yarışmacı galip ilan edilecek.*

Tia Auranlardan hiçbiri adaya ayak basmamıştı. Bu da hiçbirinin kazanamadığı anlamına geliyordu ve bunun nedeni draekonlarının onların kazanmalarına izin vermemeleriydi.

"Bahsettiğim nedenleri yani bağımızı tekrar hisseder hissetmez beni Medora'ya dönmekten alıkoyan nedenleri merak ettiğini biliyorum," dedi Xira, uçan ejderhaların kim olduğunu sorması için Alex'e fırsat bırakmadan. *"Burası benim sadece dünyanızdaki Gökyüzü Krallığı'nın varisi olmadığımı sana söyleyeceğim kısım."*

Alex onun sözleri karşısında sustu. Zaronia'nın vefatıyla, Xira draekonların lideri unvanını devralmıştı. Ve bahsi geçen draekonlar görünüşe göre sadece Medora'da ikamet eden küçük grup değil, *tamamıydı.*

"Akrabalarım 'adaya inmeyin' emrime uymaya devam edecekler ama bağ kurdukları Tia Auranlar öfkelenmeye başlıyor, o yüzden bu işi çabucak bitirelim," dedi Xira.

Alex, Gökyüzü Krallığı'nın hükümdarı ile bağ kurmuş olduğunu öğrendiğinde çok şaşırdı ve sessiz kaldı.

Böyle söyleyince kulağa oldukça etkileyici geliyordu.

Alex'in şaşkınlığı hızla dağıldı ve gözleri kısıldı. *"Düşüncelerimi okumayı bırak, Xira."*

"Sen de onları yansıtmayı bırak."

"Fikrimi değiştirdim, seni hiç özlemedim."

Xira gürleyen bir zihinsel kahkaha attı. *"Her zaman berbat bir yalancıydın, Alex."*

Xira güçlü bir kanat vuruşuyla rakiplerinden uzaklaştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki hiçbiri havayı yırtan devasa siyah bir gölgeden başka bir şey göremedi.

Alex arkadaşlarına güvende olduğunu bildiremediği için bir suçluluk duygusu hissetti ama yapmaları gereken devreyi tamamlar tamamlamaz bunu onlara bizzat söyleyebilecekti.

“Umarım nereye gittiğini biliyorsundur,” dedi Xira’ya. “Çünkü bu görev nokta atışı ile belirtilmiş talimatlarla verilmedi.”

“Merak etme, Alex. Bu iş bende.”

Gerçekten de ondaydı. Ne yaptığını ve nereye gittiğini tam olarak biliyor gibiydi. Yukarıya doğru, adaların etrafında uçtu, akan şelalelerin üzerinden geçti, dağ sıraları ve diğer doğal işaretlelerin etrafında spiral çizdi ve hatta devasa cüssesini heybetli kalenin sütunları arasından yılan gibi sallayarak geçti. Bu kadar büyük bir yaratık için etkileyici bir manevra kabiliyetine sahipti. Yıllar geçtikçe daha da büyümesi, güçlenmesi, daha hızlı ve *daha iyi* olması dışında hiçbir şey değişmemişti.

Ve sonunda geri dönüp bulutlarla kaplı adaya indiklerinde, Alex ejderhanın pullarından aşağı kayarak ayaklarını *Lendasa Marna*’nın zeminine sağlamca bastı. Hem insanların hem de Tia Auranların şaşkın gözleriyle karşılandı, yarışı etkili bir şekilde kazandı ve Cesaret Kapısı’nı geçti.

On Beş

"Vay canına, bebeğim!" diye sessizliği bozan kişi, karikatür gibi kocaman açtığı gözlerle Xira'ya bakıp haykıran Jordan oldu. Alex onun bu tepkisini anlıyordu. Draekonu gerçekten etkileyiciydi.

Fakat şu anda bulut adasının tepesindeki tek muhteşem canavar Xira değildi çünkü birkaç saniye içinde diğer altı tanesi, artık Alex kazandığı için Xira'nın hepsine verdiği rahat olmaları yönündeki zihinsel emrine karşılık adaya indiler.

Hile yaptığığın farkında olan -ya da Xira'nın draekonlara binicilerinin kazanmasına izin vermemelerini emrettiğini bilen- Alex, başından beri kaybetmeye hazır olduğundan bunu umursamadı.

Tia Auranlar draekonlarından indiler. Beşi ona öfkeyle bakarken, kurtarıcısı olan altıncısı ise gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Sanki binicilerinin gazabından korkmuş gibi, altı ejder hemen uçtu. Geriye kalan tek ejder Xira'ydı.

"Geçitin seni Vardaesia'ya geri götürmesi için ayrılmam gerekiyor, Alex. Ama daha sonra görüşürüz. Olur mu?"

"*Hem de çok iyi olur,*" dedi Alex ve elini Xira'nın parlak siyah pullarının ya da ulaşabildiği kadarının üzerinde gezdirdi. Onun sonsuza dek gittiğini düşünüp korktuktan sonra yeniden bir araya gelmiş olduklarına inanamıyordu.

"*Kendine dikkat et, Alex. Tia Auranlar bayağı gururludur, bugün burada olanları hafife almayacaklardır.*"

Tia Auranların iğne gibi batan bakışlarını hisseden Alex, zaten bunu tahmin etmişti. Ama yine de başını salladı. "*Sonra konuşuruz, Xira. Ve beni kurtardığın için teşekkürler.*"

"*Yine,*" dedi Xira vurgulayarak.

Alex sırtı ve yüksek sesle, "*Yine ve muhtemelen bu son olmayacak,*" dedi.

Xira'dan derin, duyulabilir bir iç çekiş geldi ve sonra Alex'in arkadaşlarının korkudan sıçramalarına neden olan bir gürlemeyle, "*Son birkaç bin yılın huzurunu ve sessizliğini özlemeye başladım bile,*" dedi.

Bunu yorgun bir sesle ama gülerек söyleyince Alex de, "*Bir de benim berbat bir yalancı olduğumu söylüyorsun,*" diye cevap verdi. Hatırı sayılır derecede ağır olan ejderi dürttü ama Xira'nın bunu hissettiğinden bile emin değidi. "*Beni özlediğini zaten anladık. Sözünü geri alamazsın.*"

"*İmkânsız, ölümlü,*" diye homurdandı Xira ve o da kızı dürttü. Bunun üzerine Alex hafifçe tökezledi. Ancak bu eylemi aynı zamanda onu kendisinden uzaklaştırmak ve böylece devasa kanatlarını açıp kendini gökyüzüne fırlatmak için de yapmıştı. "*Yeniden görüşmek üzere, Alex.*"

Alex ejderin muazzam, gölgeli şeklinin havada hızla hareket edip bulanıklaşarak gözden kayboluşunu gülümseyerek izledi.

Tıpkı söylediği gibi, geçit onun gitmesini bekliyordu çünkü bir dakika sonra parlak bir ışık parlaması oldu ve Alex ile arkadaşlarının yanı sıra altı Tia Auran da küllerle taşınarak -*parronlanarak*- stadyuma nakledildiler.

Fakat bu kez tezahüratlarla karşılanmadılar. Bunun yerine, etraflarını saran ürkütücü, taş gibi bir sessizlik vardı.

Altı Tia Auran neredeyse anında *parronlandı* ve Saefii, Calivere ve Tayros'un kendi aralarında öfkeyle konuştukları izleme platformuna baktılar. Ortam çok sessiz olmasına rağmen, Alex'in bile duyamayacağı kadar alçak sesle konuşuyorlardı.

Alex ve arkadaşları safları kapatırken Bear, "Hiç iyi şeyler hissetmiyorum," diye fısıldadı.

Alex de aynı şeyi hissediyordu çünkü seyirci Tia Auranlar sadece sessiz değil, aynı zamanda dehşete kapılmış ifadelerle onlara küçümser gibi bakıyorlardı.

Alex kollarını indirip parlayan tenini mümkün olduğunca saklama isteğine karşı direnerek çenesini kaldırdı ve onlara net bir yargıyla bakan seyircilere gururla başını dikti.

Saefii ayağa kalkınca tüm gözler ona döndü. Altı Tia Auran bir kez daha kürsüden *parronlandı*. Beşi, Alex ve arkadaşlarından -sanki ölümlülere yakın olmak hastalık kapmalarına neden olcağı gibi- uzak duruyordu. Ancak Alex'in kurtarıcısı olan altıncı Tia Auran, kıza inkâr edilemeyecek şekilde desteğini belli ederek göz kırptı ve yanında durdu.

"Cesaret Kapısı tamamlandı," dedi moralsiz ses tonu yüz ifadesiyle uyuşan Saefii. "Bununla birlikte galibin kim olduğu ile ilgili bir anlaşmazlık söz konusu."

Declan, "Bu çok saçma," diye seslendi. "Kurallarınız, *Lendasa* denen yere ilk adım atan kişinin galip geleceğini söylüyordu. Alex ilk gelen oldu, bu da onu galip yapar."

"Alexandra hile yaptı."

Alex daha önce bunu kendisine itiraf etmiş olsa da bu, imparatoriçenin açık sözlü duyurusunu kabul ettiği anlamına gelmiyordu. "Hile" koşulları bu şekildeyken, olmazdı.

"Ne?" diye haykırdı D.C.. "Herhangi bir kural verilmeden nasıl hile yapmış olabilir?" diye bağırdı.

Alex onu sakinleştirmek için elini arkadaşının koluna koydu.

Saefii'nin ses tonu inatçıydı, "Alexandra tıpkı buraya geldiğinden beri yaptığı gibi gerçek doğasını bizden sakladı."

"O neden bahsediyor?" diye endişeyle fısıldadı Jordan.

"Benim bir draekonla bağım olduğunu fark etmediler," diye fısıldadı Alex, Arthora'nın yüzüğü ve etkileri hakkında ayrıntılara girmeden. Çünkü ölümlü arkadaşlarından hiçbiri aradaki farkı göremezdi.

"Ne olduğunuzu gizlediğin için," diye devam etti Saefii, "zafer talep etme hakkını kaybetmen gerektiği sonucuna varılabilir."

Alex itiraz etmek, davasını savunmak ve Xira'ya bağlı olmasaydı görevinin imkânsız olduğunu belirtmek için ağzını açtı. Ama birisi ondan önce davrandı.

Tia Auran kurtarıcısı, kollarını güçlü gövdesinin üzerinde kavuşturarak, "Kız adil bir şekilde kazandı," dedi. "Arkadaşının da belirttiği gibi, herhangi bir kural yoktu. Bu da onun hile yapmadığı anlamına gelir. Kazanmak için elindeki kaynakları kullandı."

Saefii, "Kız *Lendasa Marna de lah Korim*'e bağlı," diye beklenmedik bir öfkeyle tısladı. "Gökyüzü Krallığı'nın Efendisi" için Tia Auran tabirini kullanmıştı. Alex, Xira'nın bu tabiri önceki "hükümdar" tabiri önerisinden çok daha fazla seveceğinden emindi. "Eğer onun draekonu diğerlerine havada kalmalarını emretmeseydi, yarışı sen kazanırdın, Raife."

"O hâlde şikâyet edenin ben olmam gerekmez mi?" diye kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak sordu Raife. "Görünüşe göre burada bir ölümlünün bizi alt ettiğini takdir eden birkaç kişiden biriyim. Aferin ona diyorum."

Alex, arkadaşlarının gülmememeye çalıştıklarını duydu ama Raife ile imparatoriçe arasındaki gergin konuşmalara, Raife'in neredeyse alaycı sözlerinde herhangi bir eğlence bulamayacak kadar odaklanmıştı.

Saefii gözlerini kısarak, "Testin ilk aşamasında ona yardım etmeseydin, kız asla kimseyi alt edemezdi," dedi.

"*Yardım etmek* derken, sanırım başka kimse yardım etmeyecekken onun hayatını nasıl kurtardığımı kastediyorsun?" Raife umursamıyormuş gibi omuz silkti ama gümüş rengi gözlerinde fırtınalar kopuyordu. "Buna karşı da hiçbir kural yok." Sesi sertleşti. "Tıpkı, bağı olmayan biri olduğuna inanılan bir insanı *Lendasa Marna*'dan itip ölüme terk etmeye karşı hiçbir kuralın olmadığı gibi."

Soğuk bakışlarındaki bariz kınama ifadesi ile uzun saçlı Tia Auran'ı süzdü.

Raife'in onu neden bu kadar kararlı bir şekilde savunduğuna dair Alex'in hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Ancak imparatoriçe ile kafa kafaya mücadele ettiği ve ondan en ufak bir şekilde korkmuş görünmediği için minnettardı.

"Tüm bunlara rağmen," dedi Raife, sesi yine kasıtlı olarak hafiflemişti. "Nihayetinde karar *Tu'eh Saeron ess Telari*'ye düşüyor ve kapılar çoktan konuştu. Burada bir yarış yok, ölümlüler Cesa-ret Kapısı'nı geçtiler. Alexandra'nın yarışı nasıl kazandığı önemli değil, sadece kazanmış olması önemli."

Saefii buz gibi gözleriyle kürsüden aşağıya bakarken, burun delikleri öfkeyle açılıp kapanıyor ve kalabalıktan mırıltılar yükseliyordu. Ancak Raife, kazananı kapıların belirleyeceği konusunda haklıysa, o zaman gerçekten de imparatoriçenin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Sanırım tebrik sırası geldi, ölümlüler," dedi imparatoriçe, gözle görülür bir şekilde öfkesini dizginleyerek. "Sınavlarınız yarın şafak vakti devam edecek."

Önceki günlerin aksine, bu kez ilk ortadan kaybolanlar Tia Auranlar oldu. Saefii ve Calivere, arkalarından gelen kitlelerle birlikte rahtlarından kayboldular. Tayros, Alex'i ve diğerlerini altın bilekliklerinden kurtarmak için biraz geride kaldı ama sonra o da diğer Tia Auran rakiplerle birlikte *parronlandı*. Geriye yalnızca Raife kalmıştı, Alex'e dönerken uhrevi yüz hatlarında sonsuz bir neşe vardı.

“Görünüşe bakılırsa elinin altında başka bir sürpriz daha var.”

Gözleri kızın açıkta kalan ve *vaelina* bağı yüzünden altın gibi parlayan teninde gezindi. Artık gümüş renkli ejderhasına dokunmadığı için Raife’in kendi parıltısı kaybolmuştu. Alex’in, onun farklı türlerle bir ilgisi olması gerektiğini düşündüğü ilginç bir gelişmeydi bu. Veya belki de Raife ölümsüz ama kendisi ölümlü olduğu için.

Alex, çekingen bir tavırla kollarını ovuşturarak, “İmparatoriçeniz memnun olmadı,” dedi. “Hiçbiri olmadı.”

“Onları şaşırttın, hepsi bu,” dedi Raife. “Bir draekonla bağ kuran bir ölümlüyle hiç karşılaşmadık. Yakında atlatacaklardır.” Durdu. “Sen gerçekten de *sadece* bir ölümlü değilsin, öyle değil mi?”

Merakla başını iki yana sallarken yüzünde hâlâ beilrgin bir neşe vardı.

Alex’in cevap vermesine gerek yoktu, onun insandan daha fazlası olduğunu Raife bizzat görmüştü. Bunun yerine sessizce, “Beni orada kurtardığın için teşekkür ederim, Raife. Ve bana yolun geri kalanında yardım ettiğin için de,” dedi.

Raife sırttı. “Sanırım bana bir borcun var, Alexandra.”

Gerçekten de vardı ama tek söylediği, “Alex,” oldu.

Hâlâ sırttan Raife başını öne doğru salladı ve konuşmalarını sessizce dinleyen Alex’in arkadaşlarına döndü. “Geriye kalan sınavlarınızı izlemeyi sabırsızlıkla bekliyorum, ölümlüler. Şu ana kadar başardıklarınızla gurur duymalısınız.” Bitirmeden önce her birinin gözünün içine baktı. “Öyle görünmese de burada pek çok destekçiniz var, bunlardan bazıları yüksek güçte pozisyonlara sahip. Bu yüzden odaklanın ve önümüzdeki üç günü, başarılı olmanız için sizi destekleyenlerin olduğunu bilerek atlatın.”

Kimse cevap veremeden parlak bir ışık etraflarını sardı ve aniden ortak salonlarına geri döndüler.

Alex, Raife’in sarsılmaz destek beyanı karşısında sersemlemişti. Her kimse, böyle cesaretlendirmesi onun için dünyalara bedeldi.

Arkadaşlarına baktı, onların şaşkın ve dalgın yüzlerini fark etti, hepsinin de aynı şeyleri düşündüğünü tahmin etti. Ama sonra D.C. konuşunca Alex az evvel yüzlerinde gördüğü ifadeyi yanlış anlayıp anlamadığını düşündü, en azından D.C.'ninkini.

"Saçma derecede çekici bir adamdı."

Alex, arkadaşının sessizliği bu kadar samimi bir şekilde bozacağını düşünmediğinden gülmek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Jordan anlamlı bir şekilde boğazını temizleyerek, "Başka kim saçma derecede çekici, biliyor musun?" dedi.

D.C. ona gözlerini kırıştırtarak baktı ve ne demek istediğini anlayıp yanağını okşayarak, "Rekabete söz konusu bile olamaz," dedi.

Jordan göğsünü dışarı çıkararak D.C.'nin yakışıklılık ölçeğinde kendisini Raife'den daha yüksek derecelendirdiğini varsaydı. Ancak Alex, yorumunun her iki şekilde de algılanabileceğini bilerek D.C.'ye keyifli bir şekilde sırtıttı. Ama Jordan diğer şekilde anlamıştı. Çünkü gerçekten rekabet söz konusu bile olamazdı. Doğal olmayan bir güzelliğe sahip olma konusunda Vardaesia'daki herkes Meyarinlere benzese de Raife tamamen kendine ait bir sınıftaydı. Jordan bu muhteşem ölümsüzün yanından bile geçemezdi, hiçbir insan bunu yapamazdı. Ama neyse ki buna gerek yoktu çünkü D.C. zaten ölümlü erkek arkadaşına âşıktı.

"Doğru," dedi Bear. Jordan ve D.C.'nin birbirlerine hayranlıkla bakmalarından biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Bize orada neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi, Alex."

"O Xiraxus muydu?" diye sordu Jordan. "Bize onun bu kadar iri ve büyük olduğunu hiç söylememiştin."

"Raife'in seni nasıl kurtardığını bilmek istiyorum," dedi D.C., rüya gibi bir iç çekişle. Bunun üzerine Jordan ona keskin bir bakış attı ve D.C. de karşılığında özür diler gibi onu öptü.

"Ben daha çok senin adadan ölüme itilmenle ilgili ne demek istediğini merak ediyorum."

Bu sözler, diğerlerinin onun ciddiyetini anlayarak susmasına ve hepsinin birden soru sorar gibi Alex'e bakmasına neden olan Kaiden'e aitti.

Alex, uzun bir açıklama yapması gerektiğini bilerek derin bir nefes alıp kanepeye oturdu. Arkadaşları da etrafına doluştuktan sonra, ölüm merdivenlerinden başlayarak tüm olup bitenleri açıkladı. Tartışmanın ortasında Kaiden'in diğerlerine yardım etmesine olanak tanıyan havaya yükselme yeteneğini *kullandığını* öğrendi. Daha doğrusu, Gökyüzü Krallığı'na doğru son sıçrayışta onlara yardım etmeden önce yavaş yavaş ilerlerken hepsini havada sabit tutmak için telekinetik yeteneğini kullanmıştı. Yeteneğini bu kadar uzun süre ve pek çok insan için kullanmanın Kaiden'i tükettiği, çocuğun solgun yüz hatlarından ve şakaklarını ovuşturma şeklinden anlaşılıyordu. Ancak Alex ona endişeli bir bakış gönderdiğinde, gergin de olsa hafifçe gülümsemeyi başardı ve devam etmesi için kızı başını salladı.

Alex de devam etti; Raife'in onu kurtarmasından, ilk karşılaştığı o kin dolu ölümsüze, Xira'nın gelişine ve yarışı kazanmasına kadar her şeyi paylaştı.

"Bu çılgınlık," dedi Jordan gözlerini kocaman açarak. "Her biri."

"Kedi gibisin, Alex," dedi Declan başını sallayarak. "Dokuz canlısın."

Yüz hatları kül rengi olan D.C., "Daha çok doksan dokuz," dedi. "Veya dokuz yüz dokuz."

Medoralı arkadaşlarının kendisinin bir Freya deyimi olduğunu düşündüğü şeyi bilmesinden keyif alan Alex, "Kaç olursa olsun kabulümdür," dedi.

Olanlara inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Şok kendini hissettirmeye başlamıştı ve artık yüzüğün yol açtığı yorgunluğu hissetmese de, yarıştaki yorgunluğunu hâlâ atlatamamıştı.

Etrafına bakınca biraz dinlenmeye ihtiyacı olan tek kişi olmadığını fark etti. Herkes onun hissettiği kadar dağılmış görünüyordu. Özellikle Kaiden ve Bear. Kaiden hâlâ şakaklarını ovuşturuyordu -endişe verici bir şekilde- ve Bear'ın solgun cildi ile koyu göz altları Tia Auras'a geldiğinden beri giderek daha da kötüleşmişti. Alex onun için endişeleniyordu çünkü dışarıdan bakıldığında Bear neredeyse normal görünüyor ve her zamanki gibi davranıyordu. Yasının bekleyebileceğine dair güvence vermesine rağmen, yine de içten içe üzüntüye boğuluyor olmalıydı.

Alex, "Hepimizin öğleden sonrası boş," dedi. "Sizi bilmem ama ben hızlı bir öğle yemeği yemeyi ve ardından pek de hızlı olmayan bir şekerleme yapmayı düşünüyorum."

Gün batımına hâlâ birkaç saatleri vardı ve Alex tekrar gidip şehri gezebilecekken -ve bu defa belki tadını bile çıkarabilecekken- asıl istediği uyumaktı. Tia Auras'a gezip dolaşmaya gelmemiştir, burada tek bir hedefi vardı ve bunu gerçekleştirmek için çok formda olması gerekiyordu.

Arkadaşlarının sadece yarısı onunla aynı fikirdeydi. Hepsi Kaiden'in yardımcısı Sorin ve D.C.'nin yardımcısı Latania tarafından sunulan hafif bir yemek için ona katıldı. Ancak daha sonra Jordan, Declan ve Bear dışarı çıkıp şehri keşfetmeyi tercih ederken Alex, D.C. ve Kaiden de kalmaya karar verdi. Üçü de Alex'in onları sağ salım geri getireceğinden emin olduğu, Jordan'ın yardımcısı Enka tarafından *parronlandı*.

Alex, Bear'ın diğerleriyle birkaç saatlik bir dikkat dağıtma -çok parlak bir dikkat dağıtma- gezisine gitmesine mutlu mu olmalı yoksa onu kalıp dinlenmeye teşvik mi etmeli bilemedi. Ama aynı zamanda ihtiyacı olan son şeyin, acısını hatırlatan anılarla onu boğmak olduğunu da biliyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve gülümseyerek hepsini uğurladı. Bu aşamada Kaiden, teknik olarak kendisine ait olmayan bir yeteneği kullanmaktan dolayı yaşadığı yorgunluğu atmak için odasına çekildi ve böylece Alex ile D.C. baş başa kaldı.

Alex şekerleme planını uygulamaya istekli de olsa arkadaşıyla görüşmek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünmekten kendini alamadı çünkü şimdiye dek umduğundan çok daha az yalnız zaman geçirmişlerdi birlikte.

“Gel, bir dakika benimle otur,” dedi, kanepeyi işaret ederek.

D.C. ona meraklı bir bakış attı ama yemek masasından kalktı ve arkadaşının dediğini yaptı. İkisi de kanepede yan yana kıvrıldılar.

Ancak Alex tekrar ayağa fırlayıp yemek masasında duran ve içi rengârenk şekerlerle -çevirisi “sulu mücevherler” şeklindeydi- dolu kristal bir kâse aldı. Buraya geldiğinden beri onlara takıntılıydı, meyveli tatları bir şekilde hem tatlı hem de ekşiydi, ağzında eriyen bir lezzet patlaması yaratıyordu. Tia Auranlar henüz çikolatanın eş değerini sunmadıklarından, Alex kâseyi kaptı ve seçtikleri atıştırmalıkların keyfiyle kanepeye geri döndü. Gözleri parlayarak bir avuç şeker aldığına bakılırsa, D.C. de onunla aynı fikirde olmalıydı.

“Naber?” diye sordu küre şeklindeki şekerlerden birini emen prenses.

“Sadece nasıl olduğunu görmek istedim,” dedi Alex, kendi meyveli küresini ağzında hareket ettirip tat dokuları sevinirken neredeyse inleyerek. “O kadar çok şey oldu ki... Bunların hiçbirisi hakkında konuşma şansımız olmadı.”

D.C. daha rahat bir pozisyona geçti ve tamamen Alex’e dönerek cevap verdi: “Nasıl olduğunu sorması gereken kişi ben olmalıyım aslında. Bütün bunların merkezindeki kişi sensin çünkü. Artık bize Niyx’ten bahsettiğine göre... Her şeyin üstüne bir de bununla baş etmek senin için kolay olmamıştır.”

Alex bakışlarını indirdi. “Elimden geleni yapıyorum. Çok da yardım aldım.” Kaiden’den. Niyx’in kendisinden. Garip bir şekilde Zaylin’den bile. “O yüzden bir kez olsun beni görmezden gelip sana odaklanalım. Sen her şeyle nasıl başa çıkıyorsun?”

“Her şey derken, burada, Vardaesia’da olup bitenleri mi kastediyorsun?” D.C. başını yana eğdi ve biraz alaycı bir tavırla ekledi: “Bu zorlukların, özellikle de yükseklikle ilgili olanların hayranı değilim tabii ama sanırım bu konularda giderek daha iyi oluyorum. Çok geçmeden beni draekonunun sırtında şarkı söyleyip uçarken bile görebilirsin.”

Alex bunun üzerine gülmemek için kendini zor tuttu, D.C.’nin tiz sesinin bütün Medora’dan duyulacağından emindi. “Peki ya Tia Auranlar? Onlar hakkında ne düşünüyorsun?”

D.C. omuz silkti. “Bence kibirli ve gururlular ve hükmettikleri oyunları oynatmaktansa bizimle tanıştıkları andan itibaren bize yardım edip etmeyeceklerine karar verebilirlerdi. Bu *kapılar...*” Başını iki yana salladı. “Onlarla ilgili bir şeyler doğru gelmiyor bana. Savaşımızda bize yardım etmeden önce neden gücümüzün ve cesaretimizin olup olmadığını bilmek istediklerini anlayabiliyorum ama Sırlar Kapısı’nın bununla ilgisi neydi? Bu kendimizle ilgili herhangi bir şeyi nasıl kanıtlar? Yaptığı tek şey *bizi* ayırmaktı. Ayrıca seçmediğimiz başka şeyler de vardı.” Durdu. “Neydi sahi onlar?”

Alex düşündü. “Umut, Akıl, Hayaller, Korkular, Utanç ve Günah.”

“Bunlar bile mantıklı değil,” dedi D.C.. “Medora’daki savaşta bize destek vermelerine layık olup olmadığımızı belirlemeleri için neden bir Hayal Kapısı, Umut veya Utanç kapısı olsun ki?”

Alex’in ona verecek bir cevabı yoktu. Sadece, “Belki de sadece baskı altında nasıl tepki vereceğimizi görmek istiyorlardır?” diyebildi. “Söylediğin gibi Sırlar Kapısı bizi ayırdı, dostluğumuzu her şeyden çok sınıdı. Yani belki de mesele sırlarımızı -*benim* sırlarımı- açığa çıkarmaktan çok, sonrasında nasıl hayatta kalacağımızı görmektir? İçerden gelen bir düşmana karşı durabilecek kadar karakterli olup olmadığımızı yani.”

D.C. bir anlığına düşündü ve başka bir şekere uzandı. "İyi bir noktaya değindin. Ama yine de altı sınavın gereksiz olduğunu düşünüyorum."

Alex, "Her birimiz için birer tane," diye hatırlattı.

D.C., "Ama öyle değil," diye karşılık verdi. "Tam olarak değil. Saefii'nin ne söylediğini duydun; seni Medora'nın temsilcisi olarak görüyorlar, bu yüzden testlerin odak noktası sensin. Biz sadece manevi destek sağlamak için buradayız." Çarpık bir gülümsemeyle, "Ve bu süreçte ölmemeye çalışıyoruz," diye ekledi.

Alex iç çekti. "Neden bu zorlukları daha eşit hâle getiremediklerini ve baskıyı paylaşamadıklarını anlamıyorum. Ben bir kapı alayım, sen bir kapı al, Jordan bir kapı alsın... Herkesin kendi sınavı olsun. Bu, daha çok *Tek Kişilik Alex Şov*'a benziyor."

D.C. kıkırdadı ve "Evet ama ne zaman olmadı ki? Medora'ya geldiğinden beri bu durum senin için hep böyle. Kabul et, sen ilgi peşinde koşan bir tipsin."

Ağzı bir karış açık vaziyette arkadaşına bakan Alex, bir yastık kaptı ve onu D.C.'nin gülen yüzüne fırlattı. Bu, kızı daha da çok güldürdü.

"Sen felaket bir en iyi arkadaşsın," diye homurdandı Alex.

"Eğer 'felaket' derken 'harika'yı kastediyorsan, o zaman evet, haklısın, ben harikayım," diye karşılık verdi D.C. utanmadan. Ama sonra toparlandı ve "En iyi arkadaş demişken, Bear için endişeleniyorum," diye devam etti.

"Ben de," dedi Alex sessizce. "İyiymiş gibi davranıyor ama..."

Arkadaşıyla aynı fikirde olan D.C. başını sallayarak, "Jordan elinden geleni yapıyor, hep onun yanında ama bence Declan'ın burada olması gerçekten çok işe yaradı," dedi.

Alex ona soru sorar gibi baktı. "Declan neden burada? Rahatsız olduğumdan değil, sadece... daha önce grup olarak bizimle hiç takılmamıştı."

Ona sinsi bir bakış gönderen D.C., "Kaiden de öyle," dedi.

Yanakları yanmaya başlayan Alex hızla Kaiden'in odasına doğru baktı ve kapısının kapalı olduğundan emin olunca, "Bu farklı," diye cevap verdi.

D.C. sırtarak, "Jordan'la ikimizin arasında olan onca şeyden sonra..." dedi.

"Bulabildiğiniz her boş anda nasıl oynadığınızı mı kastediyorsun?"

"...Bear bizi baş başa bırakmaya özen gösteriyor..."

"Bunu neden kaçırmak istediğini hayal edemiyorum doğrusu."

"...ve bu zamanın bir kısmını Declan'la geçiriyor," diye bitirdi D.C., Alex'in sık sık araya girmesine rağmen. "İkisi çok yakınlaştı."

"Yakınlaştı derken?" diye tekrarladı Alex, ne kadar yakınlaştıklarını merak ederek.

D.C. onun ne ima ettiğini anladı ama sadece omuz silkti. "Emin değilim. Bence onlar sadece arkadaş, iyi arkadaş. Ama kim bilir?" Tekrar omuz silkti. "Her iki durumda da Bear'ın şu anda babasından başka bir şeyi düşündüğünden şüpheliyim. Her gün bunun üstesinden gelmeye çalışıyor."

Alex onaylar gibi bir ses çıkararak dilinin üzerine bir şeker daha koydu. "Muhtemelen ailesi için de endişeleniyordur," dedi. Ronniganların -Bear da dâhil- savaşta yok olmasına dair gördüğü gelecek vizyonunu hatırladı. William'ın asılarak ölüme terk edilme ihtimali olmadığı için bu görünümün yanlış olduğu çoktan kanıtlanmıştı. Alex herkes için yanlış *olarak kalmasını* umuyordu.

"Sanırım hepimiz ailelerimiz için endişeleniyoruz," dedi D.C. sessizce. "Mesela ben endişeleniyorum."

Alex uzanıp elini arkadaşının koluna koydu. Kütüphane'de güvenli bir şekilde yaşayan kendi anne ve babasını düşündü ama ne olursa olsun, onlar için endişelenmeden edemiyordu. Aven'in *onun* sayesinde Kütüphane'ye girebildiğini biliyordu, dolayısıyla hiçbir yer gerçekten *güvenli* değildi. Gizli bir yer ya da başka dünya yoktu. Asi prens yenilene kadar kimse onun ulaşamayacağı bir yerde değildi.

"Anne-babanın onları kollayan bir saray dolusu çalışanı var," diye hatırlattı Alex nazikçe. "Ayrıca General Drock, General Tyson ve komuta ettikleri ordular da var. Nisha ve Jeera dâhil tüm muhafızları da unutma. Onlar..."

"Ne zamandan beri *Komutan* Nisha senin için sadece *Nisha* oldu?" diye araya girdi D.C., korkusu bir duman bulutu gibi yok oldu ve gözleri bariz bir neşeyle Alex'e odaklandı.

Alex elini sallayarak, "Komutan demek istemiştım," dedi.

D.C. sıırttı. "Hayır, hiç sanmıyorum." Kaşlarını oynattı. "Kaiden'in teyzesi ve kız kardeşinin yanında oldukça rahat görünüyorsun. Bana anlatmak istediğın bir şey var mı?"

Alex ağzına bir şeker daha atarken başını olumsuz anlamda salladı. Ancak D.C. bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi.

"Birbirimizi burada, Vardaesia'da ilk gördüğümüzde ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Alex boş boş baktı. "*Merhaba* mı?"

Dudakları tuhaf bir şekilde titreyen D.C., "Sen ve Kaiden hakkında konuşacağımızı söyledim. Şu an mükemmel bir zaman gibi görünüyor," diye yanıtladı.

Alex'in gözleri yine Kaiden'in kapısına doğru kayd, çocuğın odasından çıkmasını istemediğı için şimdi biraz daha paniğē kapılmıştı.

D.C. homurdandı. "Şaka yapıyorum! O kadar sadist değilim, bunun muhtemelen şu anda konuşmak isteyeceğın son şey olduğunun farkındayım."

Alex rahat bir nefes aldı.

"Ve şunu bil ki," diye devam etti prenses, "artık senin ve onun hakkında konuşmamıza gerek olmadığını fark ettim, bu yüzden için rahat olsun"

Alex arkadaşının bu dönüşünü merak ederek gözlerini kırıştırdı. D.C., Alex ve Kaiden arasında neler döndüğünü öğrendiğinden beri ikisinin birlikte olmasından yanaydı. Ama sorgulmadan vazgeçmesi, en azından beklenmedik bir durumdu.

Alex tam da ona bu konuda teşekkür edecekken, D.C. yüzünde sinsi bir ifadeyle, "Ama bunun nedeni zaten sen onun yanındayken her şeyin bariz bir şekilde belli olması," dedi. "Çatılardan bağırarak beyan etmiyor olabilirsin ama yaptığın her şey seni ele veriyor."

Alex zaten dolu olan ağzına bir şeker daha attı ve boğuk bir sesle, "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Tabii tabii," dedi D.C. göz kırparak. Ama sonra ciddileşti. "Arada bir kendin için bir şeyler yapmanın sorun olmadığını biliyorsun, Alex. İş bu noktaya geldiğinde dünyanın geri kalanı bekleyebilir."

Alex itiraz etmek üzereydi ama en azından sonraki birkaç gün için D.C.'nin haklı olabileceğini fark etti. Hepsi Medora'yı kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyordu ama son üç testi tamamlayana kadar Aven'i yenmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu, yani eve dönene kadar. Bunun anlamı da...

"Vaktin var, Alex," diye fısıldadı D.C. yumuşak ve cesaret verici bir gülümsemeyle. Alex'e dönmeden önce gözleri açıkça Kaiden'in kapısına takıldı ve sözlerini, "Bunu akıllıca kullanmanı öneririm," diyerek tamamladı.

Ardından Alex'i hızlıca kucakladı ve sonra ayağa kalkıp odasına yöneldi. Omzunun üzerinden, birkaç saat boyunca *Prenses Siestası* yapacağını ve dünyanın sonu gelmedikçe uyandırılmak istemediğini söyleyerek, tüm yaşadıkları göz önüne alındığında hastalıklı bir espri yaptı.

Dengesiz hisseden ve kendinden emin olmayan Alex ayağa kalktı ve kendi odasına çekildi, yeniden dengeye kavuşmak umuduyla biraz sakin vakit geçirmek için can atıyordu. Ancak huzuru yaklaşık iki saniye sürdü çünkü parlak bir ışık külüyle birlikte artık yalnız değildi.

Şimdiye kadar gördüğü en kızgın Tia Auran tarafından duvara itiliyordu.

On Altı

Zaylin elleriyle Alex'in omuzlarına bastırarak onu yatağının yanındaki sağlam duvara sabitledi. Parıldayan cıva gibi gözleriyle Tia Auran'ın yüzü bir öfke maskesine benziyor, siniri vücudunun her çizgisinde görülebiliyordu.

"Ne oluyor!" diye haykırdı Alex, onun sert tutuşuyla mücadele ederek. "Bırak beni!"

Zaylin dişlerinin arasından anadilinde, "Beni aldattın," diye tısladı. Kızgın gözleri Alex'in artık parıldayan teninde gezindi. "Bağın sayesinde beni başından beri anlıyordun." Alex'i duvara daha da itti ve doğrudan yüzüne doğru eğildi. "*Değil mi?*"

"Sanki konuşulacak bir tipsin de," diye karşılık verdi Alex, hâlâ ölümsüzün elinden kurtulmaya çalışırken. Erkek Tia Auran'ın neden olduğu morarmayı hatırlatan üst göğsündeki ağrı dalgası karşısında dişlerini sıktı. "Sen de beni anlıyordun. İnkâr etmeye kalkma."

Zaylin'in gözleri daha da kısıldı. Ve sonra hızla Alex'i serbest bıraktı ama geri adım atmadı. Bunun yerine tehditkâr bir şekilde ona bakmaya devam etti.

"Ne zaman fark ettin?" dedi rol yapmasına gerek kalmadığı için ortak dile geçerek.

"Bu sabah," diye yanıtladı Alex. "Soru şu ki, neden bilmemi istemedin?"

Zaylin bir adım geriledi. Ama yalnızca kollarını göğsünde kavuşturmak için, duruşu hâlâ saldırgandı. "Senin sırların varsa, ölümlü, benim de var."

Kısa bir sessizlikten sonra Alex, "Peki," dedi.

Zaylin bu kolay kabullenme karşısında hafifçe irkildi, yüzündeki öfkeli ifadenin yerini şaşkınlık aldı. "Peki mi?"

Alex, omuz silkince morlukları acıdığı için yüzünü buruşturarak, "Eğer sen de herkes gibi sınavlarımızı izliyorsan, bazen sır saklamanın geçerli sebepleri olduğunu herkesten daha iyi anladığımı bilirsin," dedi. Sözüünü bitirdiğinde tekrar omuz silkmek için kendini zor tuttu. "Ayrıca duyulmasını istemediğim bir şey söylemedim. Sen de öyle, bu yüzden neden bu kadar kızdığını anlamadım."

"Beni aldattığın için kızdım."

Alex neredeyse küstahça, "Bunu zaten anladık," dedi. "Ama bana şunu söyle: Calivere senin beni anlayamayacağını söyledi, o hâlde seninle iletişim kurmaya çalışmamın ne anlamı olurdu?"

"Calivere her şeyi bilmiyor."

"Görünüşe göre."

"Ama sizin anadilinizde iyi konuştuğumu biliyor."

Alex gözlerini kırıştırdı. "Yani yalan mı söyledi?" Gözlerini kısma sırası ona gelmişti. "Neden bunu yapsın ki?"

Zaylin kayıtsız bir şekilde omuzlarını indirip kaldırdı. "İmparatoriçenin danışmanları bir şeyleri neden yapar? Eminim geçerli sebepleri vardır."

Gözleri artık tamamen kısılmış olan Alex tahminde bulundu: "Sen bir casussun, değil mi?" Ortak salona doğru elini uzattı. "Diğer yardımcılarının tümü de ortak dili anlayabiliyor, değil mi? Hepiniz bizi izlemek için buradasınız."

“Ne bekliyordunuz?” dedi Zaylin alaycı bir ifadeyle. “Sizi kollarımızı açarak karşılayacağımızı mı?”

Alex böyle bir şey beklemiyordu. Ancak bu onun bir çeşit sapkın suçlu gibi izlenmeyi takdir ettiği anlamına da gelmezdi.

Uzun bir iç çekti ve zeytin dalı uzatmaya çalıştı. “Sen kızgınsın, ben de kızgırım, o yüzden hadi bunları bırakalım. Birkaç gün sonra benim için bir daha endişelenmene gerek bile kalmayacak. O zamana kadar bana saldırma dürtüne direnmeni sağlayacak kadar iyi anlaşabilirsek minnettar olurum.” Son cümlesini kasıtlı bir şekilde söylerken Zaylin’in gözlerinin içine baktı: “Buraya aptalca bir iş için gönderilmiş kayıp bir dava olsam bile.”

Zaylin, kendi sözlerinin yüzüne vurulması üzerine irkildi.

Tia Auran cevap olarak yavaşça, “Belki de tanıştığımızda ilk gün, senin hakkında hızlı karar vermişimdir,” dedi.

Bu, Alex’in gururlu ölümsüzden almayı ancak umut edebileceği türden bir özürdü. Alex karşılığında sessizce, “Ya da belki de haklıydın. Öyle ya da böyle yakında öğreneceğiz,” dedi.

Daha sonra birbirlerine sessizce ve anlayışla baktılar. İkisi de çok daha büyük bir oyunun piyonlarıydı, ikisinin de parçası olmaktan heyecan duymadığı bir oyundu bu ama yine de ikisinin de sonuna kadar gitmesi gerekiyordu.

Zaylin boğazını temizleyerek, “Grewan seni *Lendasa Marna*’dan çok sert itti,” dedi. Başıyla Alex’in vücudunun üst kısmını gösterdi. Konuyu değiştirerek kızın uzattığı zeytin dalını aldığını gösteriyordu. “Kırık var mı?”

“Sadece morarmış sanırım,” diye yumuşak bir sesle yanıtladı Alex, sözü geçen Tia Auran hakkında, Zaylin ile aralarındaki geçici barışı bozabilecek hiçbir şey söylememeye dikkat ederek.

Yardımcı, bir ışıkla ortadan kayboldu ve nereye gittiğini Alex’in merak etmesine fırsat vermeden yeniden ortaya çıktı. Döndüğünde, dumanı tüten *laendra* kadehini Alex’e uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Alex, Tia Auran'ın şefkatli olduğuna dair bir başka gösterge karşısında şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak.

"Grewan sana asla vurmamalıydı," dedi Zaylin, gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak. Ama ilk kez Alex için parlamıyordu. "Yaptığı şey bizim savunduğumuz her şeye aykırıydı."

Alex şifalı içecekten bir yudum aldı, hemen etki ettiğini hisserti ve yardımcının bu sözleriyle ne demek istediğini düşündü.

"Barış," diye cevap verdi Zaylin, sorulmadan. "Burada yaşadıklarınıza bakılırsa öyle görünmeyebilir ama biz Tia Auranlar her zaman, ne pahasına olursa olsun barış için çabalarız." Alex'in gözlerine bakarak, "Grewan yaptıklarından dolayı cezalandırılacak. Bu konuda hiç şüphen olmasın," dedi.

Alex, Zaylin'in ona bir kez daha ısınıyor gibi görünmesine -ya da elinden geldiği kadarına- minnettar olmasına rağmen öfkeli bir ölümsüzün intikam almak için onu aradığı fikriyle telaşa kapıldı. "Acaba bu ceza işi ben gittikten bir süre sonra yapılabilir mi?"

Zaylin'in dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme belirdi. Bu onun çarpıcı hatlarını daha da çarpıcı kılıyordu. "Bunun ayarlanabileceğinden eminim. Kendi dünyana dönmeden önce onun gazabıyla yüzleşmek konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Saefii söylediklerinde ciddi miydi?" Alex sormadan edemedi, özellikle de D.C. ile arasında geçen konuşmadan sonra sesindeki belirsizliği gizleyemiyordu. "Eğer altı sınavın hepsini geçerse, ekibiniz gerçekten bizimle gelecek mi? Yoksa bunların hepsi boşa giden büyük bir çabadan mı ibaret?"

Zaylin uzun bir süre cevap vermedi. Alex'in ikincisinin doğru olabileceğinden korkmasına yetecek kadar uzun bir süre, *laendra* resmen midesine oturdu. Ama Tia Auran sonunda cevap verdi.

"Sana her zaman barış istediğimizi söyledim," dedi Zaylin, "ama bu hep böyle değildi. *Nesana Karn* -Ölümsüz Savaşları- sırasında uğradığımız vahşetin ardından, verdiğimiz kayıplara rağmen intikam arzumuzu bir kenara bırakmaya karar verdik." Anıların arasında kaybolurken gözleri etrafta gezindi. "Meyarinleri yok edebilirdik. Bunun yerine onları Medora'ya sürgün ederek onlara merhamet gösterdik. İmparatoriçenin gerekli değerlendirmeyi yapmadan size yardım etmekten çekinmesinin nedeni budur. Halkımızın dostluktan başka bir şey bilmediği uzun yıllar geçti. Savaş yeteneğimiz artık eskisi gibi değil, kullanılmadığı için becerilerimiz azaldı. Genel olarak zayıfladık."

Devam ederken Zaylin'in sesi daha da güçlendi: "En iyi dönemimizde bile onları *ucu ucuna* yenebilmiştik. Ancak bunun için yaptığımız fedakârlıklar büyük ve kalıcı sonuçlar doğurdu. Bunların birçoğu bugün bile hâlâ hissediliyor. Sahip olduğumuz şeylerin çoğunu kaybettik. Ve eğer bu Aven Dalmarta iddia ettiğin kadar güçlüyse, o zaman gelip senin yanında savaşırsak bile yapabileceğimiz çok az şey olabilir."

Alex duyduğu hiçbir şeyden heyecanlanmamıştı. Ve yine de Kütüphane'nin ona gösterdiği gelecek vizyonunda Medora kaybedilmiş olsa da Aven'ı Freya'ya gitmekten alıkoyan hâlâ Tia Auranlardı. Kaiden'in avatarı, onların devreye girerek Aven'ın dünyalararasında ölümlülere karşı mücadelesini sürdürmesini engellediklerini söylemişti. Yani Zaylin'in sözleri ne olursa olsun, Alex sahip oldukları gücün -zayıflamış olsun ya da olmasın- hâlâ yeterli olduğunu biliyordu. Böyle olmak zorundaydı.

Alex yavaşça, "Soruma cevap vermedin," dedi.

Kızın gözlerine bakan Zaylin, "Kendini imparatoriçeye kanıtlarsan yardımına koşacaktır. Azminizle onu etkilemeye devam edersen, savaşınızda mütteffikiniz olur, ne kadar az değeri olursa olsun," dedi.

Alex omuzlarındaki ağır yükün bir anda kalktığını hissedince dengesini kaybedip olduğu yerde sallandı. "Teşekkür ederim, Zaylin."

Yardımcının gözleri, okunamayan bir duyguyla doldu. "Bana henüz teşekkür etme, Alex. Önünde hâlâ birkaç uzun gün var."

Bu kadarını zaten biliyordu. Zaylin, Alex'in elindeki boş kadehi alıp, ona biraz dinlenmesini söyleyince, kız öğleden sonra gökyüzünde parıldayan üç güneşten süzülen ışığa sırtını dönerek yatağına girmekte tereddüt etmedi.

Ölümsüz Savaşları hakkındaki ezici merakına rağmen Zaylin'in sözlerini fazla uzatmaması ne kadar bitkin olduğunun bir göstergesiydi. Tia Auranların Meyarınları nasıl yenip sürgüne gönderdiklerini duymak için sabırsızlanıyordu, tıpkı Zaylin'in neden artık bunu bir daha yapamayacaklarına inandığını merak ettiği gibi. Ancak soruları bekleyebilirdi çünkü D.C.'nin de dediği gibi, Alex'in daha vakti vardı.

Ve şu anda bu, Zaylin'in emrettiği gibi yapacak ve dinlenecek zamanı olduğu anlamına geliyordu.

Xira'nın sessiz zihinsel çağrısı Alex'i uyandırdığında hava karar-mıştı, mavi aylar gökyüzünde parlak bir şekilde ışıldıyordu.

Kendini mükemmel şekilde tazelenmiş hissederek Alex, onun sorusuna cevap verdi ve esneyerek dorulduktan sonra ışığı açmak için ellerini üç kez çırpı.

"Sen de benim kadar dinlenmiş görünüyorsun."

Alex sıçradı ve balkona doğru döndü. Kaiden'in ince perdele-rin arasından rahat bir şekilde yürüyüp tam önünde durduğunu gördü.

Kendine gelen Alex, "Ne zamandır oradasın?" diye sordu.

Kaiden ona neşeyle baktı. "Düşündüğünün aksine sapık falan değilim. Daha yeni geldim."

Alex başını eğip sanki çocuğun dürüstlüğünü yargılamak istermiş gibi gözlerini kıstı. "Orada durup, uyumamı izlemiyor muydun?"

"Bu kulağa ne kadar hoş gelse de sana katılmayı tercih ederdim." Gözleri neşeyle doldu. "Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Cevap veremeyen Alex yataktan inerken gözlerini devirdi, bir yandan da giyinik bir şekilde uykuya daldığına şükreliyordu. Kaiden onun pijamalı görkemine henüz tanık olmamıştı. Her ne kadar biraz dağılmış hâlde olsa da en azından düzgün görünüyordu.

"Karanlığın örtüsü altında odama girmeyi alışkanlık hâline mi getireceksin?" diye sordu Alex. Botlarını giyip ona doğru yürüdü, yanından geçti ve ay ışığının altındaki balkonda durdu. Gökyüzüne baktı ve çocuğun sözleri karşısında şaşırdı.

"Kesinlikle öyle umuyorum."

Alex, dudaklarının seğirip yanaklarının yanmasına engel olmadı ama sonra çabucak toparlandı. "Görünüşe bakılırsa kendini daha iyi hissediyorsun."

Kaiden onun konuyu değiştirmesine izin verdi ama gözlerindeki parıltı, durumu anladığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Bu sabah zordu," diye itiraf etti kızın yanına yaklaşarak. "Telekinezi kontrol edilmesi en zor yeteneklerden biri ve güç testimiz sırasında onu kullanmaktan zaten çok bitkin düştüğüm için bugünkü tekrarı çok fenaydı."

Alex'in alnı kırıştı. "Güç testinde ne zaman kullandın?"

Kaiden birdenbire rahatsız olmuş gibi, "Aslında hiç önemli değil. Söylediklerimi unut," dedi.

Daha da meraklanan Alex, "Bilmek istiyorum," diye ısrar etti.

Çocuk ensesini ovuşturup cevap vermek istemediğini açıkça belli etse de, "kayalıktaki çıkıntı tamamen... güvenli değildi diyelim," dedi.

Alex'in bunu anlaması bir saniye sürdü. "Bir dakika. Yani sen..?"

"Görünüşe göre hepimizin biraz kilo vermesi gerekiyor," dedi Kaiden, cılız bir espri yapmaya çalışarak. "Altı kişi bir araya geldiğimizde o çıkıntının üstesinden gelemeyecek kadar fazlaydık, ben de onun dağdan kopmasını önlemek için elimden geleni yaptım. Bu yüzden D.C. düşerken onu yakalayıp tutmana yardımcı olacak herhangi bir yeteneğimden yararlanamadım, belki ikinizi de neden asılı bıraktığımı merak etmişsindir diye söylüyorum."

Alex bunu merak etmemiştir. Hem de hiç. "Hepimizi düşmekten sen mi kurtardın? Ve bunu bize söylemedin bile?"

"Dediğim gibi, hiç önemli değil."

Ona hayretle bakan Alex, "*Hiç önemli olmayan şeyler hakkında tuhaf bir anlayışın var, Kaiden James,*" dedi.

Gözleri parlayan Kaiden kıza bir adım daha yaklaştı. "Biliyor musun, daha önce tam adımı kullandığını hiç duymamıştım."

"Konuyu değiştirme."

"Bu hoşuma gitti. Hem de çok."

Dikkatinin dağılmasını istemeyen Alex, "Cidden, Kaiden. Yalnızca düşmemizi engellemekle kalmadın, aynı zamanda hayatlarımızı da kurtardın. Neden hiçbir şey söylemedin?" diye sordu.

Derin bir nefesle iç çeken Kaiden ay ışığında parıldayan şehre baktı. "Ne diyecektim? *Bu arada, arkadaşlar, hepimizin hâlâ burada olmasının sebebi benim; bana daha sonra teşekkür edersiniz mi?*" Başını iki yana salladı. "Önem verdiğim insanları koruduğum için övgüye ihtiyacım yok. Ben öyle biri değilim."

Alex daha da şaşkın bir hâlde ona bakmaya devam etti. "Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

Çocuk hafifçe kıkırdadı ve "Ben de senin için aynısını düşünüyorum," diye karşılık verdi.

İltifatın, ayak parmaklarına kadar yayıldığını hisseden Alex'in dikkati, Xira ona zihinsel olarak seslenince biraz dağıldı, ejdere cevap verdikten sonra yine Kaiden'e odaklandı.

Tüm cesaretini toplayarak sessizce, "Önümüzdeki birkaç saat için herhangi bir planın var mı?" diye sordu.

Kızın sesindeki gerginliği merak eden Kaiden başını kaldırıp, "Sensiz hiçbir planım yok," diye yanıt verdi.

Çocuğun bu öz güveni karşısında Alex belki de onu biraz azarlamalıydı ama bunun yerine içinde bir sıcaklık yeşerdi. "Bana güveniyor musun?"

Kaiden gözlerini Alex'in gözlerinden ayırmadan, "Herkesten daha çok," diye cevap verdi.

Bu söz üzerine çok etkilenen ve gözlerini kapatmadan edemeyen Alex, uzanıp parmaklarını onun parmaklarına geçirebilmek için ellerini tekrar açtı. İçinde uçuşan kelebeklerin tatlı hissini kucaklayarak öne doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Sağ eli onunkini tutarken Kaiden'in her hareketini izlediğinin kesinlikle farkındaydı ancak sol eli çocuğun göğsünden yukarıya doğru uzanarak boynunun arkasına doğru kıvrıldı ve ipeksi siyah saçlarının arasından kaydı.

Kaiden'in heyecanlı gözlerine bakmaya devam ederken eliyle çocuğun başının arkasına hafif bir baskı uyguladı ve yüzünü yavaşça kendisine doğru çekti. Kaiden'in şaşkınlıkla nefes aldığını duydu ama aynı zamanda başka bir şey daha duydu, uyandığından beri duymayı beklediği bir şey.

Dudaklarına yayılan hain bir sırıtışla son anda başını çevirerek Kaiden'in kulağına fısıldadı: "O zaman ne yaparsan yap, sakın bırakma."

Kaiden'in donduğunu hissedecek kadar yakındaydı ama bir şey söyleyemesine ya da bir şey yapamasına fırsat vermeden hızla geri çekildi ve elinden tutup onu sürükler gibi çekti. O kadar güçlüydü ki Kaiden'in onu balkonun kenarına kadar takip etmekten başka seçeneği yoktu...

...ve birlikte aşağı atlamaktan.

On Yedi

Alex, Kaiden'le birlikte havaya uçarken heyecan dolu bir çığlık attı ve saray boyunca süzülürken çocuğun elini sıkıca tuttu. Ama sonra, tam zeminle buluşacaklarken Xira aşağıdan hamle yaptı ve onları tam zamanında yakaladı.

Alex, sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi, Xira'nın kanatlarının önünde güvenli bir pozisyona manevra yaparak, Kaiden'i arkasına oturtana kadar kendisiyle birlikte yukarı çekti. Kaiden kollarını ona doladı. Xira ile birlikte yukarıya doğru fırlarlarken, Alex çocuğun kalbinin güm güm attığını net şekilde hissediyordu.

"İşte bu çok eğlenceliydi," dedi Xira, neşeyle. "Eğer sana daha az güvenseydi daha eğlenceli olurdu çünkü o zaman en azından biraz korkardı ama o da bundan sanırım en az senin kadar keyif aldı."

Alex, söylediklerinin doğru olduğunu bildiği için cevap olarak sadece sırıttı. Kaiden serbest düşüşleri sırasında çığlık bile atmamıştı. Aslında Xira gelmeden hemen önce ona baktığında Kaiden'in yüzünde neredeyse Alex'inki kadar kocaman bir tebessüm vardı.

Fakat coşkulu olsun ya da olmasın, bu ona numara yapmayı bırakacağı anlamına gelmiyordu. Kaiden ona sıkıca sarılıp rüzgâra karşı konuşmak için öne doğru eğildi ve kulağına, "Güzel oynadın, Jennings. Ancak yaptığın şeyin bedelini daha sonra ödemeyeceğini sanma," dedi.

Ensesindeki sıcak nefes, teninin karıncalanmasına neden oldu. Ürperdiğini, Kaiden'in hissettiğinden emindi. Bunu gizlemek için bir eli Xira'nın pullarını, diğer eli Kaiden'in karnını tutar vaziyette onunla göz göze gelene kadar eğildi. Kocaman sırtıtmaya devam ederek, sadece birkaç saat önce D.C.'ye söylediği sözlerin aynısını söyledi: "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Tekrar öne doğru döndü ve bir kahkaha attı, Kaiden'se haylaz bir şekilde homurdanıyordu. Ancak daha fazla konuşamadılar çünkü dikkatleri gecenin büyüyle fazlasıyla dağıldı.

Xira onları, şehrin şatafadı görkemi üzerinde yükseklere doğru çıkarıp, bulutlarla kaplı arazide gezdirdi. Tepedeki ayların ışı-ğı, pullarından yansıyor.

"Ne diyorsun, Alex, biraz eğlenceye hazır mısın? Eski günlerdeki gibi?"

Alex'in cevap vermek için iki kez düşünmesine gerek yoktu, onunla yeniden eski günlerdeki gibi uçağı için çok heyecanlıydı. *"Kesinlikle."*

"O hâlde erkek arkadaşına tutunmasını söylesen iyi olur."

Parmakları istemsiz bir şekilde seğirdi, hem Xira'yı rutan parmakları hem de Kaiden'in parmaklarına dolanan parmakları. *"O benim erkek arkadaşım değil."*

"Henüz."

Tebessümü silinen Alex kaşlarını çatı. *"Cidden, Xira... Düşüncelerimi okumayı bırak."*

"Sen de onları..."

"Bu sefer kesinlikle yansıtmadım," dedi Alex, ejderin söylemek üzere olduğunu sandığı cümlesini keserek.

Xira'nın kıkırdaması hem zihinsel hem de işitseldi. *"Belki de benim kuruntumdur."*

"Bunu neden söyledin? Onu tanımıyorsun bile."

"Ama senin gelecek vizyonundaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi o zaman da onun yanında güvende hissediyordun. Bu benim için yeterli."

Alex gözlerini gökyüzüne çevirerek hayatındaki her insanın ve yaratığın neden çöpçatanlık yaptığını merak etti. *"Senin fikrin de herkesinkiyle birlikte de not edildi."*

"Güzel. Şimdi söylediklerimi aktar."

Alex dikkatini çekmek için Kaiden'in elini sıktı, ona doğru döndü ve "Sana daha önce ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye seslendi.

Kaiden'in gözleri de çevredeki kayan yıldızlarla birlikte parlardı. "Seni bırakmamamı söylediğin kısım mı?

Aslında ona *beni bırakma* değil, sadece *bırakma* demişti. Cevap verme tarzında açık ve kasıtlı bir ayrım vardı, çocuğun sözleri onunkinden çok daha fazla anlamla doluydu. Alex, "Eh, sayılır," diye cevap verdi.

Zihinden Xira'ya, *"Devam et,"* dedi. Ejderha, kanatlarını hafifçe kapatarak bulutlu arazideki bir boşluğa mızrak gibi inmeye başladı. Araf çölüne kadar indi de indi. Alex uzakta antik bir şehrin kalıntılarını gördüğünü sandı ama daha yakından bakmayı başaramadan Xira havada hızlı bir dönüşle onları tekrar yukarı çıkardı ve sarmallar çizerek onları yine göklere, her zamankinden daha yükseğe fırlattı. O kadar yüksekti ki Alex sanki uzanıp çevrelerindeki yıldızlara dokunabilecekmiş gibi hissetti.

Yuvarlanıp dönen Xira, koreografisi mükemmel bir şekilde hazırlanmış bir uçuş dansıyla onlarla birlikte eğlenmeye devam etti. Sonunda uçsuz bucaksız Gökyüzü Krallığı'nın sınırlarına yaklaşmadan önce, hayal bile edilemeyecek manzara boyunca dönüp dolaşıp fıçı gibi yuvarlanarak ilerlediler.

"*Lütfen bana burada başka bir yabani çiçek adanın daha olduğunu söyle?*" dedi Alex. Draekora'daki o parlayan çiçekleri çok sevmiştir. Ada şu anda hâlâ oradaydı -aslında burası özgür Meyarınların yerleşimlerini kurdukları yerd- ama draekonların göçüyle birlikte artık tüm güzelliğın kaybolduğú, ölü bir çorak araziden başka bir şey değildi.

"*Bence çok daha hoşuna gidecek başka bir şey var,*" diye yanıtladı Xira.

Alex bunun nasıl mümkün olabileceğini hayal edemiyordu ama Xira kanadını çevirip yavaşça aşağıya doğru bir yay çizerek tepeye tırmanmaya başladığında gidecekleri yer görüş alanına girdi ve Alex gözlerinin hayretle açıldığını fark etti.

Önce başının üzerindeki yıldızlara ve sonra tekrar aşağıya bakınca, kendini sanki bir aynaya bakıyormuş gibi hissetti ancak altındaki yıldızlar hareketsizdi, çizgi çizmiyordu. Sanki biri bir adaya galaksi çizmiş gibiydi. Aralarındaki mesafe azaldıkça bu manzara daha da büyüğü bir hâl alıyordu. Bunun nedeni, Xira çimenlerle kaplı araziye indiğinde Alex'in göksel görüntüyü sağlayanın çiçekler, bitkiler ya da yaşayan herhangi bir şey olmadığını fark etmesiydi. Bunun yerine binlerce ve binlerce yüzen, biyoluminesans ışıltılar vardı. Rengârenk ışıklarla çevrelenmiş gibiydiler ama bu ışıkların kaynağı havada asılı duran parlak yıldız tozlarıydı.

Etraflarında dolaşan manzaraya hayret eden Alex, Kaiden'in Xira'nın sırtından inmesini bekledi ve ardından o da indi, ikisi de sessizce ve şaşkınlıkla etrafa bakıyordu.

"Burası... Xira..." Alex o kadar hayran kalmıştı ki cümle kuramıyordu. "İnsan buradan nasıl ayrılabilir?"

"İşin püf noktası buraya tamamen gelmekten kaçınmaktır," dedi Xira. Kuru ses tonu Alex'in gözlerini manzaradan ona çevirmesine neden oldu. Ancak o zaman pullarının sadece etrafındaki gökkuşağı parıltılarını *yansıtmadığını*, aynı zamanda onlar tarafından *renklendirildiğini* fark etti.

Alex, içinde kabaran neşeyi bastıramadı ve elini en yakındaki ışık patlamasına doğru uzattı. Işık cildine küçük bir boya sıçraması gibi yapıştığında, Alex kocaman sırttı. Dokunuşunu hissetmemişti, neredeyse teninin üzerine havayla üflenmiş bir toz gibiydi. Her yerde parlıyordu, onlara doğuştan sahip olan Xira'nın nasıl şimdi sanki destansı bir draekon *paintball* oyununu bitirmiş gibi bu parlak tozla kaplı olduğunu anlamasına yetecek kadar parlıyordu.

Ama aynı zamanda bunun anlamı...

Kaiden'e doğru dönen Alex bir kahkaha patlattı. Sonra kendine baktı ve neşesi daha da arttı. İnişleri sırasında kendisi önde oturduğu için Kaiden'i çoğunlukla her santimine sıçrayan renkli patlamalardan korumuştur ama Kaiden tamamen zarar görmeden inmemişti.

Gülmeye devam ederken, parmaklarını çocuğun ışıltılı saçlarının arasından geçirdi ve ardından yıldız tozuyla kaplı elmacık kemiği boyunca aşağı doğru kaydırıldı. Kaiden'in yüzü ışıltılı çillerle aydınlanmıştı.

"Hayatının en güzel sanat dersinden çok keyif alıyormuş gibi görünüyorsun ama sanırım aynısı benim için de geçerli?" dedi Kaiden. Bakışları kızın üzerinde gezinirken gözleri de diğer parlayan yerleri gibi parlıyordu.

Kahkahalar atan Alex'in yapabildiği tek şey başını sallamak oldu.

"Buradan hoşlanacağınızı hissettim," dedi Xira.

Daha önceki yorumuna bakılacak olursa, burası sık sık ziyaret ettiği bir ada değildi -rengârenk ve bariz nedenlerden ötürü- ama yine de kızın çok keyif alacağını bilerek onu buraya getirmişti.

Alex zıplayarak kollarını Xira'nın burnuna doladı ve ona ulaşabildiği kadar sarıldı.

"Teşekkür ederim, Xira. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

Geri çekilirken Kaiden'in bakışlarını yakaladı. Çocuk onu bu kadar mutlu görmekten ne kadar memnun olduğunu saklamaya çalışmadı. Yüzündeki ifade, Alex'in kocaman sırıtmasıyla daha da derinleşti. Gerçi Alex çocuğun komik görüntüsüne sırıtıyor ama kendisinin ondan çok daha komik göründüğünü hayal edebiliyordu.

"Tadını çıkar ama sonra sen ve ben işe koyulmalıyız," dedi Xira, ayaklarının altındaki yumuşak çimlere otururken. Çimler de vadi boyunca, gümüşü bir gölden uzaktaki karla kaplı dağlara kadar uzanan biyoluminesan bir ışıltıya sahipti.

"İşe koyulmak mı?" diye sordu Alex, manik bir orkestra şefi gibi ellerini havada sallayıp cildindeki yıldız patlamalarını izleyerek.

"Tırmanma becerilerini geliştireceksin," diye açıkladı Xira. "Hızlı bir kaçışa ihtiyacımız olduğunda kanatlarıma zar zor ulaşabiliyor olaman hiç işe yaramaz."

Sıçrayan renklerin etkisi altındaki Alex, "Artık bu kadar büyük olman benim suçum değil. Benim bedenim kesinlikle değişmedi."

Ne olursa olsun Xira'nın amacını anlamıştı. Yüzen parıltılarla karanlıkta parlayan bir doğa ucubesine benzeyene kadar oynadıktan sonra tüm dikkatini Xira'ya çevirdi.

Kaiden yere uzanmış ve bariz bir keyifle izlerken, Xira kanadını uzatıp yukarı çıkmanın en iyi yolunu bir kez daha açıklamaya çalıştığında bile Alex'in ruhu rahat olamayacak kadar hafiflemişti. Tekrar tekrar eylemi düzgün bir şekilde gerçekleştirmeye çalıştı ancak onun devasa yüksekliğine kolaylıkla tırmanmayı başaramadı. Sorun sadece Xira'nın devasallığı ya da kanadının bu kadar eğimli olması değildi, aynı zamanda kaygan kasları kızın kavramasını zorlaştırıyor ve onun tekrarlanan talimatlara göre yukarı doğru bir yol açmak yerine, dikkatli bir şekilde çıkmaya çalışmasına neden oluyordu. .

Yüzüncü kez kayıp düşüyormuş gibi hissettiğinde, Kaiden sessizliğini daha fazla koruyamadı.

“Ölümsüz kana sahip biri için bu kadar koordinasyonsuz olman çok şaşırtıcı.”

Teknik olarak bu ölümsüz kana sadece *ulaşımı* vardı, yani bu kanın sunduğu sınırlı sayıdaki faydalardan toplayabildiği kadarını kullandığı anlamına geliyordu ve doğaüstü zarafet ne yazık ki bunlardan biri değildi. Kendisi de ölümsüz değildi, en azından önemli olan her açıdan hâlâ Kaiden kadar insandı. Ancak Kaiden bunu zaten bildiğinden, Alex'in son düşüşünün ardından yumuşak çimenlerde uzandığı yerden ona uyarı niteliğinde bir bakış attı. Alex, çocuğun bakışlarındaki kahkahayı görünce gözlerini iyice kıstı.

“Sen yap da görelim,” diye homurdandı.

Bu meydan okumaya cevap vermeyi çok istediği belli olan Kaiden ayağa kalkınca, Alex de doğruldu.

“Xira, sakıncası var mı?” diye sordu Kaiden.

Xira'nın gözleri bir anlığına Alex'e kaydı, okuyamadığı ama kendisi için iyiye işaret olmadığını düşündüğü bir bakış gördü ve “Ona nasıl yapıldığını göster, Kaiden,” diye cevap verdi.

Bu kadar kısa bir süre içinde kurdukları dayanışmayı merak eden -her ne kadar aralarında şaka konusu olmaktan heyecan duymamış olsa da- Alex, Xira'nın yere uzattığı kanadına doğru ilerleyen Kaiden'i, kollarını kavuşturarak izledi. Çocuk elini sert ama inanılmaz derecede yumuşak kasın üzerinde gezdirip dokuyu test etti, sonra başını salladı ve arkasını dönüp ikisinden de uzaklaştı.

“Ne...” Alex çocuğun nereye gittiğini soramadan, Kaiden tekrar döndü ve hızla koşup Xira'nın kanadından yukarıya, oradan da hiç tökezlemeden sırtına atladı.

O, Xira'nın omurgası boyunca uzanan sivri uçların arasından alaycı bir şekilde ilerlerken, ağzı açık ona bakan Alex'in tek yapabildiği, “Bunu nasıl yaptın?” diye kekelemek oldu.

Kaiden, Xira'nın kanadının ince zarını bir kaydıraktan daha fazlasıymış gibi kullanarak tam kızın önünde durana kadar kaydı ve zarif bir şekilde yere indi.

Parmağıyla kızın yanağındaki renkli lekeyi temizlerken haylaz gözlerinde bambaşka bir ışıltıyla, “Bazen inançla sıçraman gerekir, Alex,” diye cevap verdi.

Sözlerindeki çifte anlamı gözden kaçırmak imkânsızdı. Tıpkı Alex’e doğru yaklaşma şeklini kaçırmamanın imkânsız olduğu gibi.

Ve Alex’in de ona yaklaşma şeklini.

Aniden aralarında hiç boşluk kalmadı, Kaiden kollarını yavaşça uzattı. Bir eli Alex’in beline dolandı, diğeri yanağından boynuna doğru kıvrıldı.

Yüzü kendisine bu kadar yakinken, Alex’in görebildiği tek şey sadece Kaiden’di. Çocuk, kızın gözlerine bakarak, “Bir keresinde sana ilk öpücüğün unutulmaz olması gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun?” diye fısıldadı.

Konuşursa sesinin çatlamasından korkan Alex ona yalnızca başını sallayarak cevap verdi.

Kaiden’in ağzı bir gülümsemeye kıvrıldı, etraflarını saran ışıltıya baktı ve sonra gözlerini yine Alex’e çevirdi. “Bence bu epeyce unutulmaz olur.”

Alex hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey *söyleyemedi*. Hızla çarpan kalbinin vahşi ritminin üzerine herhangi bir şey söyleyemezdi.

Kaiden ondan bir nefes kadar uzakta kalana kadar başını eğdi ve bakışları kızın yüz hatları üzerinde gezindi. Orada ne gördüğünden emin değildi ama her ne ise onu yanlış yorumlamıştı. Çünkü çocuk aralarındaki boşluğu Alex’in beklediği gibi -*istediği* gibi- kapatmak yerine hafifçe geri çekildi ve “Sana ihtiyacın olduğu kadar zaman vereceğime söz verdim. Eğer hazır değilsen...” dedi.

Alex çocuğun sözünü bitirmesine izin vermedi ve parmak uçlarının üzerinde yükselip dudaklarını onunkilere bastırdı.

Kaiden kısa bir süre hiç kıpırdamadı ama sonra dudakları kızın dudaklarına kaydı ve önce onu yumuşak bir şekilde öptü, sonra da daha derinden öpmeye başladı. Kolunu sırtına koyup kızı kendine doğru çekerken, diğer eli saçlarına dolanıyordu. Ay ışığının aydınlattığı gökyüzünün altında, ısıltılı renkler diyarında öpüşmeye devam ederken, Alex de ona sıkıca sarıldı. Çocuğun sıcaklığı içine sızıyor, gücü onu sarıyordu.

Mükemmeldi.

Büyüleyiciydi.

Hayal edebileceği her şeyin ötesindeydi.

Ta ki...

“Üçün kalabalık olduğunu söylerler ama bu çok saçma.”

Xira'nın konuşması üzerine geri çekilen Alex, Kaiden'e kocaman gözlerle bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sonra da şaşkınlık ve utançla bir kahkaha attı.

Kaiden'in dudakları kıvrıldı ve draekona imalı bir bakış atıp, “Bana yardım et, Xira,” dedi.

Xira arka ayaklarının üzerine kalkıp iri gövdesini havaya doğru uzatarak gürleyen bir kahkaha attı. Uçarken neşeli kahkahası aşağıda yankılanmaya devam etti. Bir yandan da zihninden Alex'e Vardaesia'ya geri dönmeye hazır olduklarında kendisine haber vermesini istedi.

“Eh, bu epey utanç vericiydi,” dedi Alex, Kaiden ona döndüğünde. Ancak dudakları hâlâ karıncalanıp çocuğun kollarındaki vücudu sıcaklamaya devam ederken, az evvel sergiledikleri bu yarı halka açık gösteriden hiç de pişman değildi.

Tıpkı Kaiden bir kez daha ona doğru eğildiğinde çocuğu durdurmak için hiçbir neden düşünemediği gibi.

Dudakları dudaklarına dokunup doğanın peri ışıklarını andıran yıldızlarla dolu bu gökyüzünün altında onu şefkatle öptüğünde, Alex Kaiden'le yaşadığı bu inanılmaz deneyimi bir daha asla yaşayamayacağını biliyordu. Bu kesinlikle mümkün olamazdı çünkü hiçbir şey -hiçbir şey- zamandaki bu mükemmel anın üstüne çıkamazdı.

Ama güzel yüzü neşeyle parlayan Kaiden, kızın gözlerine bakmak için geri çekildiğinde Alex, çocuğun onu bu konuda yanıltmak için elinden gelen her şeyi yapacağını da biliyordu.

Kocaman bir tebessümle Kaiden'e bakarken, bunu denemesine izin vereceği için çok mutluydu.

On Sekiz

Alex, Kaiden'le ilişkisi resmîleştikten sonra işlerin değişeceğinden endişe duymuş olsa da endişelenecek hiçbir şeyi olmadığını hemen fark etti. Kısa süre sonra, fiziksel yakınlıktaki bariz değişiklik dışında ona daha önce olduğundan farklı davranmadığı anlaşıldı. Çocuk onunla ilgileniyordu, onu destekliyordu... Sadece her zamanki Kaiden gibi davranıyordu.

Ertesi sabah kahvaltıda, arkadaşlarından hiçbiri ilişkilerindeki değişikliği fark etmeyince, bu düşüncesinin doğru olduğu kanıtlandı. Ya da en azından, Alex'e kurnazca bakan ve soru sorarcasına kaşlarını kaldıran D.C. dışında başka hiç kimse fark etmeyince... Alex de ona gülümseyerek karşılık verdi. Ama *sonra* olanları hepsi anladı çünkü D.C.'nin ciyaklaması tüm şehri uyandırabilirdi. Ancak tebrik etmeleri bittiğinde, herkes yine her zamanki gibi işe koyuldu.

Bu da onları saatler sonra, kristal ağaçlardan oluşan bir ormanla çevrelenmiş oldukları ve bulutlardan oluşan bir adanın üzerinde oturup, tıpkı o sabah erken saatlerde Bilgelik Kapısı'ndan adım attıklarından beri olduğu gibi, başparmaklarını oynatarak bulundukları yere götürdü.

“Bilmeceyi tekrar okuyalım mı?” diye bininci kez sordu Jordan.

Alex, yorgun bir iç çekişle kapıdan girdiklerinde alışılmadık buldukları tek şeyi eline aldı; her biri yüz kadar sayfadan oluşan altın ciltli parşömen kâğıtlarını. Üzerinde Tia Auran dilinde yazılmış yalnızca beş kısa satır vardı:

*Ben ölümle doğdum
En çok incindiğimde sevildim
Bir amaç için ya da bir hiç uğruna lekelendim
Ne başladım ne bitirdim
Yine de daima başladım ve bittim.*

Tia Auran diline hâkim olan tek kişi Alex olduğundan, kendisi ve arkadaşları yanıtlar için farklı seçenekler üzerinde beyin fırtınası yapmaya çalışırken, kelimeleri tekrar tekrar okuma görevi de ona düşmüştü.

Hiçbiri her satıra tam olarak uymayan birkaç olasılık bulmuşlardı. Her ne kadar doğru olabilir diye her birine birer şans vermeyi tercih etseler de, Alex etkileyici altın kitaba ilk kez dokunduğu anda, Saefii'nin sesi etraflarında yankılanarak yalnızca tek bir tahminde bulunmalarına izin verildiği konusunda onları uyardı. Ayrıca kendilerine bir zaman sınırı da vermişti: gün batımına kadar süreleri vardı ve bu noktada bir cevap vermek zorunda kalacaklardı. Üstelik Saefii, Alex'in Xira'ya danışamayacağını şart koşmaya dikkat etmişti, eğer test devam ederken draekonuyla zihinsel olarak iletişim kurmaya çalışırsa, yenilmiş sayılacaklardı.

Alex zihninden Xira ile görüşürse, Saefii'nin bunu nasıl öğreneceğini bilmiyordu ama riske de girmek istemiyordu.

Bunun yerine, son beş saattir o ve arkadaşları öyle bir mırıldanıp ahh-uhh yapıyorlardı ki artık hepsi kafalarını kaşımaya başlamıştı ve hâlâ bir cevap üzerinde anlaşılamamışlardı.

Alex bulmacayı tekrar okumasını isteyen Jordan'ın dediğini yaparken -ki bunu pek çok kez duyduktan sonra hepsi artık ezberlemiş olduğundan, okumasına da pek gerek yoktu- hâlâ biraz olsun bile anlayamamışlardı.

Başarısız bir saat daha geçtikten sonra tazelenmiş olarak geri dönme umuduyla, öğle yemeği için mola vermeye ve kendilerine sununanları yemeye karar verdiler.

Altı kişi küçük, parlak açıklığa yayıldı. Jordan ve D.C. sessizce birbirleriyle fısıldaşıyor ve Declan, açık alanın diğer tarafında huzursuzca dolaşan Bear'i yakından izliyordu.

Alex, Kaiden'e, "Bulmacalardan *cidden ama cidden* nefret ediyorum," dedi.

Sırtını camsı bir ağacın sağlam gövdesine yaslamış, oturuyordu. Bu sırada Kaiden uzanmış ve başını çok daha rahat olan kızın bacağına yaslamış hâlde yatıyordu. Gündüz yıldızlarının elmas benzeri yaprakların arasından geçişini izlerken eli Alex'in saçlarıyla oynuyor, parmaklarının tekrarlanan hareketleri kızı sakinleştiriyor ama hayal kırıklığını tamamen ortadan kaldırmıyordu.

Alex bunun ne kadar doğal hissettirdiğine biraz hayret etti. Ona bu kadar yakın olmak, dokunuşundan hiç utanmamak. Ama o Kaiden'di, imkânsız olması gereken zamanlarda bile Alex'in her zaman rahat hissetmesini sağlamıştı. Dün gece olanlardan sonra Alex orada onunla uzanırken her şey yolundaymış gibi hissediyordu.

Elbette çözölemeyen bulmaca dışında her şey.

"Önünde sonunda anlayacağız," dedi Kaiden sessiz bir öz güvenle. "Öncelikle bilmeceye her açıdan bakmamız gerekiyor."

Alex bilmeceye her açıdan bakmak istemiyordu. Doğru açıdan bakıp işini bitirmek istiyordu. Ve bunu isteyen tek kişi olmadığını biliyordu. Bütün arkadaşları ilerleme kaydedemedikleri için gergindi ama belki de hiçbiri Bear'dan daha fazla gergin değildi.

Bunun nedeni, gözlerinin altındaki giderek kararan gölgeler miydi yoksa onun da bulmaca konusunda -en az Alex kadar- sabırsız olması mıydı; Alex emin değildi. Ama dönüp onun daha da heyecanlı adımlarını izlerken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

“Bu ne için?” diye sordu, kızın kırışan alnını düzeltmeye çalışan Kaiden.

Alex ona bakıp, “Bear için endişeleniyorum,” derken sesini yükseltmemeye dikkat etti. Kaiden’in yüzü anlayışla yumuşadı, özellikle de Alex, “Babası için duyduğu acıyı bir kenara bırakmanın ona zarar vereceğinden endişeleniyorum,” diye devam ettiğinde.

“Tencere yuvarlanır, kapağını bulur,” dedi Kaiden nazikçe. Alex çocuğun haklı olduğunu kabul ediyordu. Ama onun için durum farklıydı. Çünkü o kendi yöntemiyle başa çıkıyordu. Çoğu zaman zor olsa da yoluna devam ediyordu. Ayrıca mektubu sayesinde Niyx ile vedalaşma şansı da olmuştu.

“Ben sadece...” Dudağını ısırды. “Çok normal davranıyor, anlıyor musun? Hatta eskisinden biraz daha az olsa bile gülüyor ve ortalığı karıştırıyor. Bu beni endişelendiriyor çünkü kederi onu içten içe yiyor olmalı. Ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda *yapabileceğim* bir şey var mı bilmiyorum.” *Acele edip Aven’dan kurtulmak ve böylece huzur içinde yas tutabilmemiz için gereken zamanı kazanmamız dışında,* dedi içinden.

“O senin arkadaşın, dolayısıyla endişelenmen çok doğal,” dedi Kaiden. “Fakat bilmeni isterim ki, senin düşündüğün gibi iyi uyumuyor olsa da -ki bunu hepimiz görebiliyoruz- bunun üzerinde çalışıyor. Sadece herkese göstermiyor.”

Alex ona bakıp, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Declan onu yakından izliyor ve sessizce bu süreçten geçmesine yardım ediyor. Ve nasıl görünürse görünsün, Bear desteğine gayet iyi karşılık veriyor. Hem de gayet iyi,” diye eklerken dudakları anlamla seğirdi.

Alex tekrar açıklığa baktı ve Declan'ın, Bear'ın hareketlerini ne kadar dikkatli takip ettiğini bir kez daha fark etti. Ayrıca dün D.C. ile yaptığı konuşmayı da hatırladı; prenses de benzer bir gözlemlerde bulunmuştu. Alex, Declan'ın neden orada olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi ama nedeni ne olursa olsun, eğer Declan, Bear'a yardım ediyorsa, o zaman onun varlığından memnundu.

Yine de hâlâ şunu soracak kadar meraklıydı: "Neden böyle düşünüyorsun? Yani Bear'ın geri kalanımız dışında Declan'ın yanında rahat ettiğini?"

Bir süre düşünen Kaiden, "Annemle babamın ben çok küçükken nasıl öldüğünü biliyor musun?" dedi.

Alex onları bu kadar erken kaybetmiş olmasından nefret ederek başını salladı ama teyzesinin onu ve Jeera'yı yanına alıp bu kadar sevgi dolu, destekleyici bir evde büyütmesinden dolayı da minnettardı.

Kaiden kızın bir tutam saç telini parmağına sardı ve düşünceli bir şekilde onu izlerken, "Declan'ın da benzer bir hikâyesi var, akademiye başlamadan hemen önce anne ve babasını kaybetti. Babası bir kazada öldü. Annesi de sonrasındaki durumla başa çıkamadı ve bir daha geri dönmek üzere gitti," dedi.

Alex, geçmiş hakkında hiçbir fikri olmayan bu güçlü genç adama baktı.

"Dec yalnızca on üç yaşındaydı, olanları ve onun için ne anlama geldiğini anlayacak kadar büyüktü," diye devam etti Kaiden. "Sonra Jaxon'la birlikte yaşaması için gönderildi. Onun pek de şefkatli biri olmadığını biliyorsun."

Alex, huysuz kraliyet danışmanı için bunun cömert bir tanım olduğunu düşündü. Jaxon berbattı, düz ve basitti. Büyükbabasıyla Alex'in Tryllin'deki sarayda buluştuğunu öğrendikten sonra Declan bile aynı şeyi söylemişti.

“Bunu yaşamak zorunda kalmasından nefret ediyorum,” dedi sessizce. “İkiniz de çok genç yaşta çok acı çekmişsiniz. Bir sürü acıya katlanmak zorunda kalmışsınız.”

Kaiden aynı sessizlikle, “Farklı türde acılar var,” dedi. “Sevilen birini kaybetmenin kalp acısı, gerçekleşmemiş hayallerin sessizliği, bitmeyen çaresizliğin umutsuzluğu... Gerçekte en kötü acının ne olduğunu kim söyleyebilir?” Tekrar başını iki yana salladı. “En önemli şey çektiğimiz acılarla nasıl başa çıktığımızdır. Her yeni günün bir şeylerin değişmesi ve daha iyi şeylerin olması için bir fırsat olduğunu hatırlayarak kalkıp denemeye devam etmemizdir.”

Kaiden, Alex’e anlamlı bir şekilde baktı ve Alex de ona hafifçe gülümsedi.

Parmaklarını çocuğun kollarında gezdirerek, “Yani sen de öyle mi yapıyorsun? Denemeye devam mı ediyorsun? Umut etmeye?” diye sordu.

“Her gün.” Kızın alınına hızla bir öpücük kondurmak için eğildi. “Dec de bunu yapıyor. Ve Bear’ın da aynısını yapmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor.”

“Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor,” diye tahminde bulundu Alex. “Nasıl bir his olduğunu.”

“Bu asla unutabileceği bir şey değil,” diye onayladı Kaiden. “Ve kendi babası öldüğünde kaç yaşında olduğu göz önüne alınırsa, Bear’ın kaybını benden daha iyi anlayabilir.”

Kaiden ve Declan’ın ebeveynlerini kaybetmesi, Bear’ın babasını kaybetmesi, hatta Jordan’ın erkek kardeşini kaybetmesi... Alex kısacık hayatlarında hepsinin ne çok şey yaşadığını fark etti. Ama yine de hepsi çok güçlüydü. Sevdiklerinin başına gelenlere rağmen asla pes etmemişlerdi. Bear’ın, şu anda uğraştığı acı ne olursa olsun, bunu atlatacağına ve Kaiden, Declan ve Jordan gibi bundan daha da güçlenerek çıkacağına inanması gerekiyordu.

Buna kendisi için de inanmalıydı.

“Gerçekten onun iyileşeceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Alex.

“Asla aynı olmayacak,” dedi Kaiden ve ona bakış şekli sadece Bear’dan bahsetmediğini fark etmesini sağladı. “Ama her geçen gün yavaş yavaş kolaylaşacak. Söz veriyorum,” diye fısıldarken bakışları kızın üzerinde kilitli kaldı.

Kaiden’in sözleri, içine işleyip yaralarına teselli ve umut getirirken, Alex gözlerini kapattı.

Çocuğun parmakları şefkatle elmacık kemiklerini okşadığında, Alex, yanındayken kendini ne kadar rahat hissettiğine, onun kollarında ne kadar mutlu olduğuna bir kez daha hayret etti. Ancak kısa süre sonra çocuk bacağına hafifçe vurup artık bulmacaya geri dönme vaktinin geldiğini hatırlattı.

Alex, “Tamam,” deyip iç çekti ve açıklığın ortasında bir daire oluşturmak için herkesi yanına çağırdı. “Hadi şunu satır satır yapalım.”

D.C. hafızasından, “Ölümden doğdum,” dedi. “Yani, başka bir şey öldüğünde veya öldürüldüğünde doğan veya yaratılan bir şeyi mi arıyoruz?”

“Bu bir insan olabilir, kadınlar bazen doğum sırasında ölür,” dedi Jordan.

D.C. ve Jordan, aralarındaki tek bulmaca dâhisi olarak, doğru cevabı bulmak için Bear’a baktı.

“Çok belirsiz,” dedi Bear. “Kadınların hepsi doğururken ölmez, aslında neredeyse hiç ölmez. Bu genelleme çok fazla. Daha sağlam bir şeye ihtiyacımız var.”

“Freya’da Ölüm Vadisi diye bir yer var,” diye düşündü Alex. “Burası bir çöl ama orada bazı şeyler hâlâ yaşıyor ve büyüyor. Bunun gibi bir kelime oyunu olabilir mi?”

“Belki,” dedi Bear, düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturarak. “Ya da daha metaforik bir şey olabilir, kurban gibi.”

Declan başını eğdi. “Kurban olabilir... En azından birinin yaşaması için bir başkasının ölmesi anlamında.”

“Evet, ama bulmacanın geri kalanına uymuyor,” dedi Bear, şimdiden ileriye düşünerek. “Ve resmin tamamına bakmamız gerekiyor.”

Hepsi sessizce çocuğun söylediklerini düşündü. “Sonraki satır o zaman,” dedi D.C., “*en çok incindiğimde sevildim.*”

“Bu hiç mantıklı değil,” diye homurdandı Jordan.

Kaiden, “Tıbbi bir şey olabilir,” diye belirtti. “Sevdiğiniz birine onu hayatta tutmak için tedavi uygularsınız ve bu tedavi kısa bir süre için acı verici olabilir.”

“Bu iyi bir teori,” diye kabul etti Bear. “Ama yine de diğer satırlara uymuyor.”

“Şimdilik bir bütün olarak endişelenmeyi bırakalım ve onu parçalara ayırmaya devam edelim,” dedi Declan, sakın bir sesle.

“Peki ya aşk?” dedi bir anda aklına bu gelen Alex. “*Ben ölümle doğdum...* Belki de bu, bir başkasına ne kadar değer verdiğini ancak o öldükten sonra fark eden biridir,” dedi tek parmağı ile işaret ederek. Sonra diğer parmağına dokundu: “*En çok incindiğimde sevildim...* Aşk, duyguların en güçlüsü olabilir, değil mi? İyileştirebilir ve kırabilir. Hem iyi hem de kötü anlamda acı verebilir.” Kaiden’e bakmamaya çalışarak, “Değil mi?” diye sordu.

Arkadaşları başlarıyla onaylayınca Alex devam etti: “*Bir amaç için ya da bir hiç uğruna lekelendim...* Hımmm, bu konuya tekrar döneceğim. Belki de kırık bir kalbin metaforudur?” Yüzünü buruşturup devam etti: “*Ne başladım ne bitirdim. Yine de daima başladım ve bittim.*” Artık fikirleri tükendiği için bu son satırlara bir cevap bulamadı.

“Buraya kadar iyi gidiyordun,” diye teşvik etti Bear. “Aşkın bir başlangıcı olduğundan eminim ama her zaman sonu olmaz.”

Alex yüksek sesle iç çekerek altın bulmaca sayfalarını tekrar aldı ve sihirli bir şekilde yeni bir çizgi veya ipucunun ortaya çıkacağını umarak ciltli parşömen boyunca ilerledi.

“Başa döndük sanırım,” diye mırıldandı.

Bu böyle saatler boyunca devam etti, üç güneş gökyüzünde endişe verici bir hızla hareket ediyordu. Bir cevap bulmak için yalnızca gün batımına kadar süreleri vardı ve o zaman yaklaştıkça Alex'in endişesi daha da arttı. Artık rastgele attıkları kelimelerin de gösterdiği gibi, arkadaşları da aynı derecede çaresizdi.

"Kılıç mı? Başka bir silah mı?" dedi Jordan.

"Hayat mı? Yolculuk mu?" diye önerdi D.C..

"Duygular mı? Hisler mi?" diye tahminde bulundu Declan.

Tüm cevapları bilmeden en azından bir kısmını kapsıyor olsa da hiçbirisi tam anlamıyla mükemmel değildi.

Güneşler ufka doğru tehlikeli bir şekilde alçalmaya devam ederken, Alex vakitlerinin tükenmek üzere biliyordu. İçini korku kaplarken kalbi küt küt atıyordu. Tek bir berbat bulmaca yüzünden tüm dünyayı hayal kırıklığına uğratmayı kabullenemedi.

"İki dakikanız kaldı, ölümlüler," diyen Saefi'nin sesi açıklıkta yankılandı. "Akıllıca kullanmanızı öneririm."

Jordan, ekipteki küfreden tek kişi değildi ama, "Kitabı buraya at, Alex. Tüm bu gereksiz sayfaların arasında faydalı bir şey daha olmalı. Neden bize tek bir sayfa kâğıt vermiyorsunuz? Bu tam bir israf. Biliyor musun, her zaman şunu söylemişimdir..." dedi.

Açık konuşuyordu, sesi endişe doluydu. Ancak yine de Alex onun söylediklerinden başka hiçbir şey duymadı. Sanki yıldırım çarpmış gibi, sözlerini düşünürken fiziksel olarak sarsıldı ve bu konuda yalnız değildi. Bear'ın da aynı tepkiyi verdiğini görebiliyordu. Aynı anda, önce ve sonra da neler olduğunu fark ederek birbirlerine baktılar.

"Sence... bu mümkün mü..." Bear aceleyle onun yanına gelip altın sayfalara uzanırken Alex daha fazlasını söyleyemedi.

"Cevap başından beri buradaydı," diye fısıldadı Bear hayretle elini kapağın üzerinde gezdirerek.

"Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz?" diye sordu Declan, sesi gergindi.

Saefii'nin, "Zamanınız doldu, ölümlüler," demesi hepsinin irkilmesine neden oldu. "Cevabınızı şimdi duyacağız, yoksa bu yarışı kaybedeceksiniz."

Alex, nefes nefese bir hâlde bulmacayı son bir kez hızla aklından geçirirken Bear'ın gözlerine baktı. Tüm satırlar uyuyordu ama yine de çok belirsizdi. Figüratif dilin bir nedenden dolayı mecazlı olması, kelimenin tam anlamıyla ötesine geçmesi ve sıklıkla yanlış yorumlanması, kolaylıkla mecazi olarak algılanmasına yol açıyordu. Ama yine de bir cevap vermeleri gerekiyordu. Bu yüzden Alex, Bear'a devam etmesi için başını sallayarak, haklı olmaları umuduyla el ve hatta ayak parmaklarını bile çapraz yaptı.

Bear çatlak bir sesle, "Kitap. Cevap, kitap," dedi.

Sessizlik etrafı sardı, her biri nefesini tuttu. Ta ki...

"Açıkla."

Saefii'nin ağzından çıkan tek bir kelime ile Alex ciğerlerindeki havanın *vuffff* diye boşaldığını hissetti. Cevabın doğru olup olmadığını bilmiyordu ama Bear'ın devam etmesi için bir kez daha başını salladı ve onu cesaretlendirdi.

"*Ben ölümle doğdum,*" diye okudu Bear. "Kitaplar, ağaçların kesilmesi ve dolayısıyla öldürülmesiyle elde edilen sayfalardan oluşur. Ölüm yoluyla gelen doğum."

Sonra Alex atladı: "*En çok incindiğimde sevindim.* En sevilen kitaplar tekrar tekrar okunur ve bu nedenle de aşırı kullanımdan en çok zarar gören kitaplardır."

"*Bir amaç için ya da bir hiç uğruna lekelenirim,*" diye devam etti Bear. "Kitapların içinde, ya insanlar bir amaç için yazılanları okuyabilsin diye ya da sadece amaçsızca anlamsız karalamalar yapmak için yazı ya da mürekkep lekeleri vardır."

Nabızı hızla atan Alex, onun sözlerini tamamladı: *"Ne başladım ne bitirdim. Yine de daima başladım ve bittim.* Kitapların fiziksel bir başlangıcı ve sonu vardır ancak içinde barındırdıklarıyla ilgili hiçbir zaman net bir başlangıç veya bitiş noktası yoktur. Sayfalarda ortaya çıkanlardan önce ve sonra her zaman daha fazlası olur."

Etraflarını yine gergin bir sessizlik sardı. O kadar uzun sürdü ki Alex'in avuçları terlemeye başladı. Tam seslenip hâlâ dinleyen var mı diye bakmak üzereyken, parlak bir ışık onları stadyuma geri getirdi.

Önceki günün aksine, gelişleri yine gürleyen bir alkış sesiyle karşılandı. Tia Auran seyircisi, görünüşe göre Alex'in draekon bağının şokunu atlatmıştı. Ancak Alex bu coşkulu tezahüratların sebebini anlayamadı; başarılı oldukları için miydi, yoksa başarısız oldukları için miydi? Sonucu duymak için çaresizce gözlerini Saefii'ye çevirdi.

İmparatoriçe, Tayros'un onları altın bilekliklerinden kurtarmasını bekleyip yavaş yavaş tahtından kalktı. Duyurusunu yaparken daha da yavaştı. Ama sonunda konuştu.

"Bugün Bilgelik Kapısı tarafından test edildiniz ve verilen bulmacaya cevap verdiniz. Verdiğiniz cevap..." Saefii sanki işkenceyi uzatmak istermiş gibi duraksayınca Alex ciddi bir şekilde ona bir şey fırlatmayı düşündü. "...doğru."

Bunun üzerine Alex çok rahatladı ve bir kahkaha patlattı.

"Tebrikler, ölümlüler. Kendinizi bir kez daha kanıtladınız."

Ve başka bir parlak kül bulutuyla birlikte yaşam alanlarına geri döndüler.

Etrafına bakan Alex, arkadaşlarının sessiz şokunu görebiliyordu. Ancak Bear saf bir sevinç nidasıyla ileri atıldı ve kollarını Alex'e dolayıp onu kaldırdığı gibi havada geniş bir daire çizerek döndürmeye başladı.

"Başardık! Gerçekten başardık!"

Yine gülmekten başka bir şey yapamayan Alex, çocuk onu bırakana kadar sıkıca tutundu. Hareketleri büyüü bozmuş gibi herkes birdenbire bağırmaya ve kucaklaşmaya başladı. Hayret ve sevinçle birbirlerini tebrik ediyorlardı.

“Bunu sen olmadan yapamazdım, dostum,” dedi Bear, Jordan’ın sırtına vurarak.

Jordan komik bir sesle, “Ben mi?” dedi.

Alex başını sallayarak, “Kitabın bir nedenden dolayı orada olması gerektiğini belirten sendin. Başından beri cevabı elimizde tutuyorduk,” diye onayladı.

Hepsi birden farkına varınca şaşkın mırıltılar yükseldi.

D.C., “Bu neredeyse güç testinden daha kötüydü,” dedi. Alex’in şaşkınlığını görünce, “*Neredeyse*,” diye vurgulayarak tekrarladı. Zaylin ortak salona *parronlanınca* sırttan Alex’in dikkati ona yöneldi. Alex dışında kimseyle pek etkileşime girmediği ve onunla bile çok az iletişim kurduğu için gelişi sürpriz oldu. Sözleri de.

“Neden hazırlanmıyorsunuz?”

D.C. şaşkın gözlerle Alex’e döndü. “Bizim dilimizi konuşabiliyor mu?”

Önceki gün aralarında geçen agresif konuşmayı anlatıp da Zaylin’in öfkesiyle karşılaşma riskini almak istemeyen Alex, bunun yerine Tia Auran’a baktı ve “Neye hazırlanıyoruz?” diye sordu.

Bıkkınlık ve şaşkınlık arasında kalmış gibi görünen Zaylin, “Anma törenine. Size kimse söylemedi mi?” dedi.

Cevap olarak kalkık kaşlarla karşılaşınca, Alex’in bile duymayacağı kadar kısık bir sesle bir şeyler mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, “Aes Daega uzun yıllardır Medora’da yaşıyor olabilir

ama onun kanı Tia Auran'dı ve bu fedakârlığından dolayı ona olan onur borcumuzu bu gece ödeyeceğiz," dedi. Hepsinin gözlerinin içine baktıktan sonra Alex'e odaklanarak devam etti: "Bu gece ona veda etmeniz ve iyi dileklerinizi sumanız için imparatoriçe sizi de onun vefatı üzerine düzenlenen bu anma gecesine davet etti."

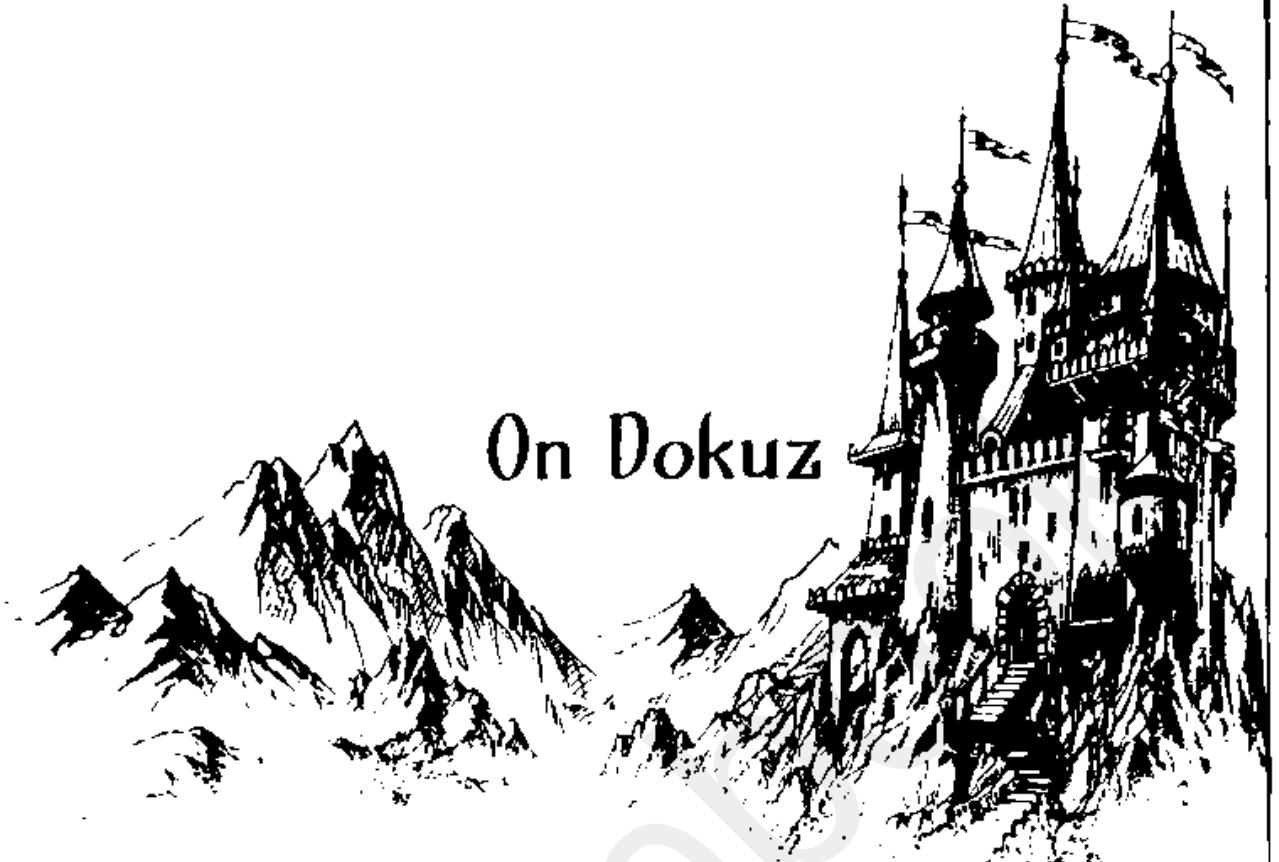
Alex bunu çok isteyerek yutkundu ve başını salladı. Onu gerçekten üzen şey Niyx'in ölümü olsa da, Lady Mystique'in kay-bından hâlâ üzüntü duyuyordu ve düzgün bir veda edebileceği için minnettardı.

Sözlerinin onları harekete geçirmesini bekleyen Zaylin, "Daha ne bekliyorsunuz? Haydi, gidin!" diye bağırdı.

Zaylin'in huysuz öfkesiyle yüzleşmeye alışkın olmayan Alex'in arkadaşları, muhtemelen yardımcılarını çağırmak ve hazırlanmak için verilen komuta uymak için hızla dağıldılar.

Geride sadece Alex kalınca, Tia Auran ters bir şekilde, "Beni takip et, ölümlü," dedi. "Bu geceki anma töreninde düzgün görünmek istiyorsan yapacak işlerimiz var."

Bunun üzerine uzun süredir iç çeken Alex, Zaylin'in peşinden odasına girdi ve ölümsüz yardımcısı alçak sesle homurdanırken, kafayı yememek için kendini zor tuttu.

On Dokuz

Lady Mystique'in anma töreni metalik gölün kıyısında gerçekleşti ve tam gece çökerken başladı.

Alex, Vardaesia'da uyandığından beri ilk kez siyah veya beyaz dışında bir kıyafet giymişti. Renk şemasında bir kez daha evrensel bir tema olsa da, aynı durum tüm katılımcılar için geçerliydi. Her bir kişi, tamamen olmasa da, altın rengi dokunuşları olan giysiler giymişti, bu da onların doğal olmayan renkli suyla birlikte parıldamasını sağlıyordu.

Alex, kendisine verilen göz kamaştırıcı elbiseyi giymek için Zaylin'in yardımına ihtiyaç duymuştu; elbise o kadar karmaşıktı ki ölümsüzün yardımı olmasaydı onu baş aşağı ve arkadan öne doğru giyerdi. Altının üç farklı tonunu (ikisi katmanlar için, biri ışıltılı işleme detayları için) birleştiren ve Alex'i göğsünden kalçalarına kadar sımsıkı sarıp ayak bileklerine kadar uzanan bir tasarım şaheseri idi.

İlk görüşte Alex elbisenin ihtişamı karşısında direnmişti. Altın rengi teniyle elbisenin uyumsuz olacağından korkmuştu. Ama korkusu boşunaydı çünkü *vaeliana*'nın ışıltısı elbisenin ruhani doğasına katkıda bulunmuştu.

Zaylin onu odadan çıkarırken, Alex'in hissettiği tüm güvensizlik ortadan kaybolmuştu çünkü arkadaşlarının yanına gitmek için ortak balkona çıktığında Kaiden'in şaşkın ifadesi karşısında gülümsemesini gizlemek zorunda kalmıştı. O da bu merasim için giyinmişti; simsiyah resmî kıyafeti, özellikle alçak yakası ve gövdesi boyunca uzanan tokalara kazınmış altın rengi kıvrımlarla birleştiğinde, başka bir dünyadan gelen bir prens gibi görünmesini sağlıyordu.

Alex'in girişi üzerine sessiz kalmış olabilirdi ama bu duygu karşılıklıydı ve Alex ile Kaiden'in gözlerini birbirlerinden ayırmaları için -hepsi de aynı derecede muhteşem görünen- arkadaşlarının ortak çabası gerekmişti. Ama sanki grubu bir yerlere *parronlayan* kişi, akıllarını okumuş gibi Jordan, D.C., Bear ve Declan'ı parlak bir kül bulutuyla Alex ve Kaiden'den uzaklaştırdı. İkisi yalnız kaldığı anda Kaiden kızı kollarına aldı. Yakıcı öpücüğü, elbisesi hakkında çocuğun ne düşündüğünü Alex'e *kesinlikle* anlatıyordu. Daha doğrusu, sadece *Alex'in* hakkında ne düşündüğünü.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı Kaiden, kızın dudaklarına doğru. Sonra da onu hızla tekrar öptü ve tam da arkadaşlarına katılmaları için *parronlanırlarken* geri çekildi.

Alex'in nefesi, hem gece şehre bakan romantik balkondaki akılsız öpücükten hem de Kaiden'in derin iltifatından kesilmişti. Ama en çok, ona bakışından. Kaiden ona sanki şimdiye kadar gördüğü en değerli şeymiş gibi bakıyordu. Ve bu yüzden, altın gölün kenarına arkadaşlarının yanına vardıklarında Alex'in dizleri titriyordu, dik durabilmesinin tek nedeni Kaiden'in onun koluna girmiş olmasıydı.

Kaiden, onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için baktığında, Alex'in tek yapabildiği yukarıya uzanıp parmağını çocuğun çenesinde gezdirmek ve parlak mavi gözlerinin derinliklerine bakarak, "Sen de," diye fısıldamak oldu. Sonra Kaiden'i öptü, dudaklarını çocuğun dudaklarına hafifçe bastırıp geri çekildi, Kaiden'in gözlerinin daha da parladığını gördü.

Coşku dolu bu kısa an, arkadaşlarının keyifli sırtışıları ve öksürük sesleriyle karşılandı.

Ama neyse ki daha hiçbiri yorum yapma fırsatı bulamadan Calivere yanlarında belirmiş ve kendisini takip etmelerini emretmişti.

Bu da onların ölümsüz danışmanın peşine düşmesine neden oldu. Alex ve arkadaşları Tia Auranların büyüyen topluluğuna bakarken gölün rengini ve parıldayan kumu hayretle izlediler. Her biri kendi altın dokunuşlu şık kıyafetlerini giymişti. Buluşmalarının nedeni göz önüne alındığında, ortamın havası oldukça iyimserdi. Ciddi ve kasvetli olmak yerine kendi aralarında konuşuyor ve gülüyorlardı, sanki büyük bir göl partisiymiş gibi yiyecek ve içecek servisi yapıyordu.

Ancak Calivere onları Saefii ve Tayros'un su kenarında toplandığı yere teslim ettikten sonra -Zaylin ve diğer yardımcıları yakında durup çağrılmayı bekliyordu- Alex neden kimsenin özellikle üzgün olmadığını anladı. Çünkü Zaylin, Alex'in altın elbisesini çekiştirip dikkatini çektikten sonra, kısaca bu olayın Lady Mystique'in ölümüne bir anma töreni değil, onun hayatının bir kutlaması olduğu söylemişti.

"Yani bu bir parti?" diye sordu Alex, bilinmeyen bir kaynaktan sessizce müzik gelmeye başladığında etrafına göz atarak.

"Daha sonra olacak," dedi Zaylin.

"Neyden sonra?" diye sordu Alex'in yanında duran D.C.. Altın rengi elbisesi ay ışığında sim gibi parlıyordu.

"Onu yıldızların gözletimine bıraktıktan sonra."

Alex arkadaşlarıyla endişeli bakışlar paylaştı ama hiçbiri başka bir şey söylemedi. Bunun nedeni, müziğin kreşendo olarak yükselmesi ve bir tür işaretle yeniden yumuşak, tatlı bir melodiye dönüşmesiydi. Tia Auranlar imparatoriçeyle yüzleşmek için dönerken sessizlik kıyıya iniyordu. Gölün kenarında, Saefii'nin abanoz teni geceye karışırken, çarpıcı elbisesi doğrudan çıplak ayaklarının üzerinden dalgalanan suya uzanıyordu.

Alnının üzerindeki halka, karanlık atmosferde daha da etkileyciydi, içten bir ışıkla parlıyordu. İmparatoriçe halkıyla konuşmak için sesini yükseltirken, Alex, kadının sunduğu fotoğraf karşısında büyülenmekten kendini alamadı.

Saefii, "Bu gece, Tia Auran türüne hizmet ederken hayatını kaybeden birinin hayatını onurlandırıyoruz," dedi halkının dilinde. "Aes Daega bir zamanlar çok sevilen bir kız evlat, bir kız kardeş ve bir arkadaştı. Uzun zaman önce yaptığı seçimler, onu tanıyanların üzerinde bıraktığı izi asla değiştirmeyecek. Yıldızlar her zaman onun lehine parlasın ve o sonsuza kadar huzur içinde olsun."

Toplanan TiaAuranlar, Saefii'nin son duasını tekrarlayıp, ölen akrabalarını sessizce selamlarken Alex yerinden sıçradı. Ancak Saefii'nin Lady Mystique'in yaptığı seçimlerden bahsetmesi onun ilgisini daha çok çekmişti. Athora, ikisinin Meyarınleri gözetmek ve yeni dünyalarında gelişmelerine yardımcı olmak için Medora'ya bekçi olarak gönderildiklerinden bahsetmişti ama aynı zamanda görevleri bir amaca yönelik olsa da ikisinin de Tia Auras'ı isteyerek terk etmediği sonucunu çıkarmıştı. Alex'in merakı arttı ama beklenmedik bir şekilde Saefii ona yaklaşmasını işaret ettiğinde, tekrar törene odaklandı.

Alex çekinerek imparatoriçeye doğru ilerledi ve tam önünde durdu.

Bütün gözlerin ikisinin üzerinde olduğunu hissettiği için ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tayros, Saefii'ye küçük bir şey uzattı ve Saefii de onu Alex'e verdi.

Nesneyi parmakları arasında çeviren Alex onu sedefli bir spiral mum bobinine benzetti. Avucuna sığacak kadar küçük ve eli kadar uzun olan bu şey, daha büyük bir tabanla başlıyor ve sonra bir koni şeklinde yukarı doğru daire çizerek bir noktaya doğru sivriliyordu. Alex daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Alex'in arkadaşlarına saygı göstermek amacıyla ortak dile dönen Saefii şöyle dedi: "Aes Daega'yı son günlerinde tanıyan biri olarak sen, Alexandra, onu yıldızların gözetimine bırakan ilk kişi olur musun diye sormak isteriz."

Yine o tuhaf cümleyi kullanmıştı, Zaylin'in kullandığının aynısını. Alex hâlâ bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama kendisine benzeri görülmemiş bir onur verildiğini hissederek (özellikle de Zaylin, Alex'in kabul etmesi için kenardan çılgınca başını salladığı için), "Bu çok anlamlı olur, teşekkür ederim," dedi.

"O hâlde adağını göle bırak ve istersen konuş," diye yönlendirdi Saefii, Alex'i. Alex kendisine açık talimatlar verildiği için rahat bir nefes aldı.

Hafifçe dalgalanan suyun yanına çömelen Alex, koniyi dik bir şekilde gölün yüzeyine bıraktı ve koninin yüzebileceğini fark edip onu hafifçe itti. Koni uzaklaşmaya başlayınca Alex yeniden ayağa kalktı, artık ciddileşmiş olan Tia Auranlara döndü ve boğazını temizledi, Lady Mystique'e hak ettiği uğurlamayı yapmak istiyordu ama bunu nasıl yapacağından emin değildi. Konuşma yapmaya hazırlıksız olduğundan yapabileceği tek şey yüreğinden konuşmaktı ve kadim kadının da bunu isteyeceğini biliyordu, tıpkı Alex'in bu fırsattan yararlanmasını isteyeceği gibi.

"Aes Daega'yı ölmeden önce son gördüğümde, dünyamdaki türleri ortak bir *düşmana* karşı birleştirecek bir mücadeleyi kazanmama yardım etmeye çalışıyordu; iki gün sonra kılıcıyla öldürüldüğü bir *düşmana*..." dedi Alex, sesi kısık ama bir şekilde herkesin duyabileceği kadar etkileyiciydi. Anlayanlar anlamayanlar için sözlerini tercüme ederken, fısıltılarının kalabalığın içinde yankılandığını duydu. "O gün bana söylediği şeyi asla unutmayacağım: *Karanlık her yerde, evlat. Ve olmadığı yerde de olduğunu hayal etmek gibi talihsiz bir yeteneğimiz var.*"

Başını kaldıran Alex, sınırlarını aşmadığını ümit ederek devam etti: "Sizler ışıkla dolu bir dünyada -bir şehirde- yaşıyorsunuz. Ama durumun her zaman böyle olmadığını biliyorum. Aes Daega'nın başlangıçta Medora'ya gönderilmesinin nedeni bunun kanıtıdır, yani şu anki hâlinize gelmeden önce karşılaştığınız durumların. Her ne olduysa, sanırım..." Durdu. Yutkundu. Tekrar denedi: "Sanırım bu gece, bunu hatırlamanızı isteyecektir. O zamanlar neler yaşadığınızı hatırlamak ve onu gönderdiğiniz dünyanın şimdi karanlık bir geleceğin tehdidi altında olduğunu düşünmenizi."

Dinleyicilerinin bu sözlerden rahatsız olmaya başladığını hissederek Alex sesini alçalttı ve "Aes Daega'nın bana söylediği bir şey daha var, bana söylediği son şey..." dedi. Kalabalığın içinden mümkün olduğu kadar çok kişiyle göz teması kurdu. "*Gölgelerden korkma. Gölgelelerin senden korkmasını sağla,*" dedi. Derin bir nefes aldı. Sonra bir saniye bekledi. "Bu gece, yarın ve sonsuza kadar bu sözleri hatırlayacağınızı umuyorum. Umarım Aes Daega'nın fedakârlığını hatırlar ve bunu neden yaptığını, kendisine ait olmayan bir dünyada ölümlü bir *tür* uğruna neden anlamsız bir şekilde ölmek istediğini düşünürsünüz. Onun cesaretini düşünün, o gölgelerle yüzleştiğini ve onları sonuna kadar kendisine boyun eğdirdiğini düşünün."

Alex sessizce, ah, öyle sessizce bitirdi ki: "O, gelmekte olan karanlığa karşı savaşmak için hayatını vermeye hazırды. Hiçbir şeyi olmasa da, bunu hatırlayın." Gözlerinde yaşlarla fısıldadı: "Aes Daega'yı hatırlayın."

Kendisini tamamen tükenmiş hisseden Alex, Saefii'nin yanından ayrılarak arkadaşlarının güvenli ortamına geri döndü. Kaiden'in kolu hemen onun belini sardı ve dudakları sessiz bir teselli teklifiyle yavaşça başının üstüne dokundu. Bear da eline uzandı ve hızlıca sıktı. Alex, Bear'ın gözlerinde parıltıyan yaşları gördü.

Etrafını saran Tia Auranlar, onun ateşli konuşmasının ardından doğaüstü bir sessizliğe büründü. Ama sonra herkes arasından Zaylin öne çıktı ve kendi sarmal konisini suyun üzerine yerleştirip hafifçe itti ve huzursuz sessizliği bozdu.

Sessiz Tia Auranlar -ve Alex'in arkadaşları da- birer birer onu takip etti. Ta ki altın göl bu sedefli kıvrımlarla kaplanana kadar.

Ancak o zaman Saefii yeniden konuştu. Alex'in son sözlerini tekrarlarlarken tiz sesi duygu doluydu: "Aes Daega'yı hatırlayın."

Herkes aynı cümleyi tekrarladı. Tanıdık bir gölge gökyüzünden düşmeden sadece birkaç dakika önce, kanatların habercisi olan *flap* sesi duyulurken, onların da sesleri göklere yükseldi. Gölün üzerinde beliren Xira'nın ağzından canlı mavi alevler fışkırdı, alevler konilerin mumsu sarmallarını yakaladı ve onları yukarıdan aşağıya doğru ateşledi.

"Xira? Bu ne... Ne oluyor... Senin geleceğini bilmiyordum..."

"Aes Daega da draekonların dostuydu, Alex," diye sözünü kesti iri silüeti bir kez daha gecenin içinde kaybolan ejderha. *"Biz Medora'dan olanların ve bu dünyadan ayrılmadan önce onu tanıyanların. Bu, tüm draekonlar adına benim ona saygılarımı iletmemdir. Ve hatırlayacağın gibi ona büyük değer veren annem adına da..."*

Zaronia'nın Lady Mystique'i nasıl dinlediğini, Alex'in geçmişteki zamanına ilişkin fikrini nasıl tarttığını ve tavsiyesine uyduğunu hatırlıyordu.

Xira sözlerini sessizce bitirdi: *"Bu benim onun anısını onurlandırmak için yaptığım ufak bir destektir."*

Alex ateşlenen konilerin ilklerinin birbiri ardına gökyüzüne fırlayıp bir ışık yağmuru hâlinde patladığını görünce, Xira'nın ne demek istediğini anladı.

Spiraller art arda yükselip patlıyordu. Gölün üzerindeki arda ardına patlayan havai fişekler, Alex'in şimdiye kadar tanık olduğu en muhteşem piroteknik gösteriydi. Arkadaşları ve Tia Auranlarla birlikte bu manzara karşısında hayrete düştü ve akan gözyaşlarının kurummasına izin verdi. Söylemek zorunda hissettiği şeyi söylemişti, tam da geri kalan iki mücadeleden birinde başarısız olsalar bile, Tia Auranların yine de onun sözlerini dikkate alabileceklerini yeterince açıkladığına inanmıştı. Artık bu fasıl bittiğine göre, Zaylin'in daha önce söylediğini yapıp Lady Mystique'in hayatını kutlama vakti gelmişti.

Son koni de başlarının üzerinde patladığında müzik tekrar yükseldi ve daha önceki yaylı ağıtlarla çelişen canlı bir melodiye dönüştü. Çok geçmeden, Tia Auranlar kıyı boyunca dans etmeye başlamak için ayrıldılar. Fondaki korlar, arkalarındaki suya kızgın kar taneleri gibi uyuşuk bir şekilde sürükleniyordu.

"Lütfen bize katılın, ölümlüler," dedi Saefii, gittikçe büyüyen kalabalığın arasından kollarını uzattı. "Bu gece eğlenmeyi hak ettiniz. Özellikle de Medora'ya dönmeyi beklediğimiz göz önüne alınırsa, bu bir süreliğine deneyimleyeceğiniz son eğlencelerden biri olabilir."

Alex'in ifadesini okuyan imparatoriçe hemen, "Beni affedin. Tadını çıkarın demek istedim..." dedi, takılarak, "...fırsatınız varken."

Alex, Saefii'yle tanıştığından beri ilk defa, konuşurken takıldığını fark etti. Hatta kendinden emin olmadığını bile. Normalde hiç böyle davranmazdı. Alex bunun nedeninin, konuşmasının imparatoriçe üzerinde bir etki bırakıp onu her zamanki öz güveniyle mücadele etmeye zorlamış olmasından kaynaklanmasını umdu.

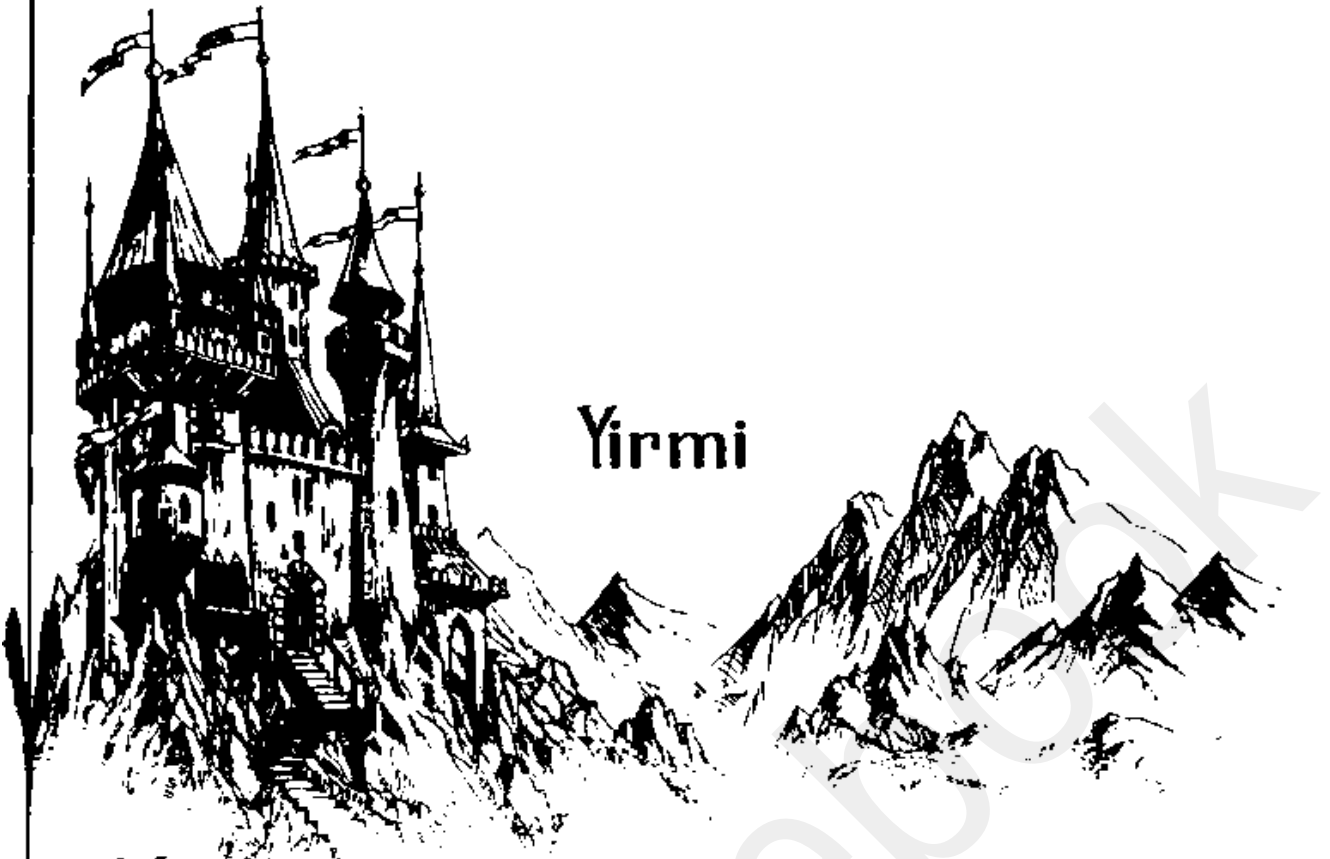
"Biliyor musun?" dedi D.C., Jordan'ın eline uzanarak. Böylece Saefii'nin izleyenlerin önünde itibarını kurtarmasına yardımcı olmuştu. "İçimden dans etmek geliyor."

"Bana uyar," diye onaylayan Declan, bir eliyle Kaiden'in omzunu kavradı ve diğer eliyle de Bear'ı ileri doğru itip Jordan'ı kalabalığın arasına sürüklemek üzere olan D.C.'nin peşinden gitti.

Kaiden dönüp Alex'e el sallayıp gözleriyle birazdan geleceğini söyledi. Başını eğen Kaiden kızın kendine göre bir sebebi olduğunu anlayınca arkadaşlarıyla birlikte uzaklaştı. Ancak yüzündeki ifade, eğer ihtiyacı olursa yanında olacağını söylüyordu.

Alex, her şeyi birlikte yapmak zorunda olan ve birbirlerinin yanında olmadıkları sürece hayatta kalamayan çiftlerden olma riskiyle karşı karşıya olmadıklarını her zamankinden daha fazla takdir etti. Zira bu tür bir ilişki için fazlasıyla bağımsız bir kişiliğe sahipti ve Kaiden'in de öyle olduğunu biliyordu. Şu anda ona özellikle minnettardı çünkü arkadaşlarına katılmamasının nedeni, etrafta tanıdık bir yüzün belirmiş olmasıydı. Onu hızlıca selamlayan, gizlice dikkatini çeken ama aynı zamanda yalnız gelmesini de işaret eden bir yüzdü bu.

Alex, imparatoriçeye, "Sanırım biraz yiyecek alacağım," dedi. Ve Saefii yaklaşan tebaasından birine dönerken, Alex gecenin karanlığına doğru gizlice kaçtı.

Yirmi

Kalabalığın arasından geçerek kıyı boyunca ilerleyen Alex, çok geçmeden sudan yansıyan şehir ışıklarının bile pek fazla ayrıntıyı ortaya çıkaramayacağı kadar derin gölgelere girme cesaretini gösterdi. Ancak varış noktasına ulaştığında, durdukları yerin etrafında çok az şey fark edebilse de Raife'in yakışıklı yüz hatlarının yanı sıra yanındaki kadının da aynı derecede çarpıcı yüzünü seçebiliyordu.

"Alex, burada seninle tanışmak isteyen biri var," dedi Raife, kadını işaret ederek. "Ancak kalabalıktan uzakta olmak, meraklı gözlerden kaçınmak istiyor."

Alex ilgiyle dişi Tia Auran'a baktı, onun koyu tenini ve ay beyazı saçlarını inceledi. Neden kendisiyle tanışma zahmetine girdiğini merak etti.

Kadın hafifçe gülümseyince yüzü daha da parladı. "Ben Aes Orsa. Vardaesia'nın Başkâhini."

Alex bu isim karşısında duraksadı. "Aes...?"

Aes Orsa sessizce, "Aes Daega benim küçük kız kardeşimdi," diye cevap verdi.

Küçük kız kardeşi mi?

Alex, "Yaşına göre gerçekten çok iyi görünüyorsun," diye kekelerken gözlerini kadının fiziğinde gezdirmeden edemedi.

Lady Mystique *yaşlıydı*. Yaşlı gibi *yaşlı*. Zamanla kırışmış ve yıpranmıştı. Ancak yine de sözde ondan yaşça daha büyük olan kız kardeşi, oldukça genç görünüyordu. Kadın canlılığın resmi gibiydi. Aslında...

Bakışlarını Raife'e ve ardından göl kenarında dans ederek kutlama yapan Tia Auranlara çeviren Alex, Vardaesia'da henüz otuzlu yaşlarının üzerinde kimseyi görmediğini fark etti. Ama aynı zamanda yirmili yaşlarından çok daha genç kimseyi de görmemişti. Merak etse de şimdi bunu sorgulamanın zamanı olmadığına düşündü, özellikle de Aes Orsa sessizce ve anlayışlı bir şekilde gülünce.

"Bu dünya bizim bedenlerimizi, sizin dünyanızda olmayan bir şekilde muhafaza ediyor," dedi. "Kız kardeşim öldüğünde muhtemelen bana göre çok farklı görünüyordu."

Bu kesinlikle doğrudu. Sadece bu da değil... Lady Mystique, Alex'in onunla binlerce yıl önce tanıştığı zamanki kadar yaşlı görünüyordu. Bu tür bir yaşlanmanın ortaya çıkması ne kadar zaman almıştı? Lady Mystique kaç yaşındaydı?

Nasıl tepki vereceğine dair hiçbir fikri olmayan Alex, cevabını hafif tutmaya karar verdi. "Sanırım cilt bakımı rutinini kıskanırdı. Eğer paylaşırsan ben de bazı ipuçları almak isterim."

Kadın bu kez daha içten bir kahkaha attı. "Ne yazık ki, yalnızca bu dünyada yaşayan Tia Auranlar ebedî yenilenme lüksünün tadını çıkarabilirler," dedi gülümseyerek. "Ölümsüz mirasımızın avantajlarından biri."

Doğru zamanlama olsun ya da olmasın, Alex, "Buradaki herkesin yaşlanmasını engelleyen şey buysa, henüz bu mirasa ulaşmamış olanlar nerede? Hangi yaş olgunluk sayılıyor?" diye sormadan edemedi. Aes Orsa'nın şaşkın bakışını görünce, "Çocuklarınız nerede?" diye ekledi.

Kadın, ne demek istediğini anlayınca yavaşça, "Tia Auras'ta çocuk yok," diye cevap verdi ve Raife'e Alex'in anlayamadığı bir bakış attı.

Alex kaşlarını kaldırdı. "Bir yerlerden gelmeniz gerekiyor. Tamamen büyümüş olarak doğduğunuza inanmakta güçlük çekiyorum."

Bu fikir karşısında ürperdi.

"Durumu netleştireyim," dedi Raife, sesi sanki duyulmasından korkuyormuş gibi alçak çıkıyordu. "Demek istediğim *artık* çocuk olmadığı ve çok uzun zamandır da yok."

Şaşkına dönen Alex, "Çocuk sahibi olamıyor musunuz?" dedi.

"Uzun zaman önce olabiliyorduk," diye cevap verdi Raife. "Ama *Nesana Karn*'dan yani Ölümsüz Savaşları'ndan beri olamıyoruz."

Alex'in şaşkınlığını okuyan Aes Orsa yine sessizce, "Bizim türümüzün çocukları yalnızca içimizden birinin bir Meyarin ile birleşmesinden doğar," diye açıkladı.

Alex anlamaya başlayınca irkildi.

"Bir çocuk yaratmak için hem Meyarin hem de Tia Auran gerekir; gen havuzunun bize ait olan tarafı çocuğun Tia Auran olmasını sağlayacak kadar baskındır," diye devam etti. "Ancak kendi aramızda üremeyi başaramıyoruz. *Nesana Karn*'dan sonra Meyarinleri sürgüne gönderdiğimizden beri..."

Sustu ama asıl konuyu açıklamıştı.

Zaylin, savaşın bugüne kadar hâlâ hissedilen bir kayıp yarattığından bahsetmişti ama Alex bunu hiç hayal etmemişti...

"Meyarinler için de aynısı mı geçerli mi?" diye sordu. Meya'da dolaşan ölümsüz çocuklar gördüğünü hatırlamıyordu. Ama sonra durumun böyle olamayacağını fark etti çünkü Roka ve Aven, ikisi de safkan Meyarin olan Asstophe ve Niida'nın çocukları olarak doğmuşlardı. Sonra Cykor ve Kosett'in erkek ve kız kardeşleri Niyx ve Mayra vardı ve Gaiel'in kızı olarak Vaera ve... liste uzayıp gidiyordu.

Alex bunun doğru bir tespit olmadığını anlasa da Aes Orsa başını iki yana salladı. "Bizden farklı olarak Meyarinler birbirleriyle üreyebiliyor ve böylece safkan bir çocuk yaratabiliyorlar. Ancak bu nadir rastlanan bir olay ve hamile kalacak kadar şanslı olanlar için bir lütuf. O kadar ki bir çocuğun yıldızlar tarafından tercih edildiği ve hem annenin hem de çocuğun değerli birer mucize oldukları düşünülüyor." Durdu. "Onların türünün burada bizimle birlikte yaşadığı tüm çağlarda, bir ailede hiçbir zaman üç veya daha fazla kardeşin olduğu bir örnek olmadı. Ben böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmıyorum."

Alex, Meyarinler hakkında bildiklerini düşündü ve Aes Orsa'nın söylediği her şeyin farkına vardı. Geçmişte ve günümüzde yalnızca iki çift kardeşle tanışmıştı: Roka ve Aven, Niyx ve Mayra. Ve yine o zamanlar hiç çocuk da görmemişti. Nüfus kontrolü hiç aklına gelmemişti ama ölümsüzlükleri göz önüne alındığında, yıllar boyunca tavşanlar gibi üreseler ve sadece nadir görülen ölümcül yaralarda öselerdi, Meya'dan çok uzun zaman önce patlayıp çıkmış olurlardı. Kolayca hamile kalamamaları çok daha anlamlıydı.

Alex kaşlarını çatarak, "Özür dilerim," dedi. "Bu şimdiye kadarki en beklenmedik haberdir. Bağışlayın... Eminim beni buraya üreme konusunda ders vermek için çağırmadınız."

En azından öyle olmadığını umuyordu.

Aes Orsa hafifçe gülümsedi, Raife de sessiz bir tavırla kıkırdadı. Derken dişi Tia Auran, "Hayır, seninle başka bir nedenden dolayı tanışmak istedim," dedi.

Kavisli bir parşömen parçasını Alex'e uzattı.

Merak eden Alex kâğıdı açtı ama aynı derecede tanıdık bir el yazısıyla yazılmış tanıdık bir kehanet gördü.

"Bunu daha önce görmüştüm," diye fısıldadı çünkü bu Lady Mystique'in ona Raelia'da ilk verdiği parşömene benzer bir parşömendi. Ama bunun altında ortak dildeki çeviri yazmıyordu ve parşömen çok daha iyi korunmuştu.

"Bu kelimeler aklıma ilk geldiğinde iki kopya çıkarmıştım," dedi Aes Orsa. "Bu da onlardan biri. İkincisini, sürgüne gönderilen Meyarinlerin arkasından gitmeden önce kız kardeşime vermiştim."

"Vardaesia'nın Başkâhini..." Alex yumuşak bir sesle tekrarladı. Kadının az evvel söylediği şeyi şimdi anlıyordu. "Bu o... Sen mi?" diye kekeledi. "Kehaneti söyleyen kişi sen miydin?"

Aes Orsa gözlerinin içine bakıp başını salladı. Daha sonra dudaklarını yaladı ve Raife'e gergin bir bakış attı, o da cesaret verici bir şekilde başını salladı. Alex endişelenmeye başladı. Bu davranışları onu sinirlendirdi.

Aes Orsa yavaşça Alex'e döndü ve tereddütle, "Mesele şu ki, benim söylediğim kehanet bu değil. Daha doğrusu hepsi bu değil. Ve olması gerekenden biraz farklı," dedi.

Alex'in kaşları, bocalayan ifadeleri anlamaya çalışırken çatıldı. Ağzı birden kurudu ve yutkunarak elindeki parşömeni sallayıp, "Bekle... kehanet bu mu, değil mi?" dedi.

Aes Orsa, Raife ile bu defa sadece gergin değil suçluluk duygusu ve pişmanlıkla karışık bir bakış daha paylaşınca Alex, "Öyle değil, değil mi?" diye tahminde bulundu.

"Hem öyle," dedi Aes Orsa, "hem... değil."

Kalp atışları hızlanan Alex, "Gerçek olanda ne diyor?" diye kekeledi.

Aes Orsa cübbesinden ikinci bir parşömen parçası daha çıkardı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Üç yeni sayfayı da Alex'e verdi, Alex de onları titreyen ellerle aldı.

Kâğıtlara baktığında fark ettiği ilk şey, bunların farklı bir elle yazılmış olmasıydı. Keliemeler kalın bir kaligrafi yerine, eski bir yazıyla yazılmış olmasına rağmen düzgün ve etkiliydi. Okumaya başladığında her yeni satır nefesinin daralmasına, kalbinin hızlanmasına neden oluyordu. Ama yine de okumayı bırakamıyor, çevirisi otomatik olarak aklına geliyordu.

Çok yakında gün gelecek
Kaderin dokunduğu
Ölümlü kana sahip bir kızın selamladığı gün,
Değişimin gerçekleşeceği gün olacak.

Ötelerden hem Çağrıldı hem de Seçildi
Kütüphane'nin içinden geçecek
Geçmiş yolculuğunda, bir zamanlar arkadaşı olan adam
Ona düşman olacak

Şimdiki an çağırdığı ve hayat yeniden başladığında
O zaman daha çok sorun olacak
Çünkü artık kız ölümlü değil
(Ya da en azından kısmen)

Mücadeleleri öğrenildikçe
Daha çok eğitim görecektir
Yardım nadir kaynaklardan gelecek
Ondan daha fazla güce sahip olan

Tüm bunlara rağmen başarısız olacak
Gücü birlikten düşecek
Çünkü kızın arkadaşları akrabadan da fazlası
Onlar onun ailesi

Birlikte ileri atılacaklar
En büyük öncelikleri
Yardım aramak ve müttefik toplamak
Ancak tek bulabilecekleri apaçık bir düşmanlık olacak

Artık hiçbir yardım bulamayacaklar
Bu da onları
Ölümcül bir netlikten
Kayba ve uyuşturan bir acıya sürükleyecek

Uzak bir dünyaya kaçarak
Sadakat arayacaklar
Altı kişi için altı görevi yerine getirip
Hepsi de buna değer olduğunu kanıtlayacak

Ancak kazansalar da kaybetseler de
Bu sınavlar kolay değil
Zira bu Kadim Kapılar çok belalı oldukları kadar
Hileleriyle de ünlüdürler

Yine de kendi dünyalarına dönecekler
Hepsi hazır olduğunda
Savaşa katılıp dövüşecekler
Hem de kana susamış bir savaşa

Kalp ağrısı gelirken umutlar uçabilir
Ağır bedeli olan seçimler yüzünden
Ölümün çılgınlığında
Karanlık hüküm sürer ve gölgeler düşerken

Son geldiğinde ve her şey bittiğinde
Ben bile göremiyorum
Bir zamanlar doğru olan kader
Dönecek mi trajediye

Fakat dahası da var, o yüzden iyi dinleyin
Çünkü her zaman olacaktır
Gizli bir şans, gizli bir umut
Tek bir zafer için

İşte burada, not alın
Ve çok iyi takip edin
Şimdi söyleyeceğim
Bu son gizemi:

Eğer Gündüz ve Gece

Birleşip tek bir düşmana karşı savaşırsa

Karanlık ve Aydınlık ortada buluşacak

Ve tüm tutsaklar serbest kalacak

...Ancak eğer Karanlık kazanacak olursa

Kaybedilecek şeyleri korumak için

Başka strateji olmayacak

Ve bu hep böyle kalacak

Kehaneti üç kez okuduktan sonra Alex'in gözlerinde siyah noktalar belirmeye, kulakları çınlamaya başladı. Son iki dörtlüğü tekrar tekrar okuduğunda, siyah noktalar ve çınlama daha da artıyordu.

Tek bir kelimenin bu kadar büyük bir fark yaratması şaşırtıcıydı. Alex sonunda bu kelimeyi dudaklarının arasından çıkarmayı başardığında, Aes Orsa ve Raife'e kocaman olmuş, suçlayıcı gözlerle baktı. "Eğer mi?"

Parşömeni Raelia'da gördüğü ilk parşömenle karşılaştırdı ve ilk versiyondaki o iki kelimenin kesinlikle "birleşip savaştığında" olduğunu doğruladı. Alex kehanetlere hiçbir zaman fazla önem vermemiş olsa da, en azından bunun mevcut görevleri için bir nebze de olsa umut verdiğini varsaymıştı... Gündüz ve Gece *birleşip savaştığında* özgürlüğün geleceğine dair.

Birleşip savaştığında.

Eğer birleşip savaşırsa, değil.

Hiçbir şey garanti edilmemişti ama önceden en azından şimdi olduğundan biraz daha az belirsiz olduğu kesindi.

Hem Raife'e hem de Aes Orsa'ya öfkeyle düşüncelerini fısıldayarak özetledikten sonra, "O son satırdan bahsetmiyorum bile!" diye tısladı. Eğer karanlık hâkim olursa tüm umutların *sonsuz* dek kaybolacağını söyleyen satırdan söz ediyordu. Alex bunu zaten biliyordu ama *yine de...* Bunu yazılı olarak görmek sadece... *sadece...*

“Bunu bana neden yaptınız?” diye sordu, hissettiği her şeyi bastırmaya çalışırken sesi çatladı. “Eksik satırlar ve değiştirilmiş kelimelerle ortalıkta dolaşmak yerine neden başlangıçta kehanetin tamamını teslim etmediniz?”

“Senin dışında, tüm dünyalarda sadece üç kişi kehaneti bütünüyle biliyor,” dedi Aes Orsa, Alex’in bembeyaz olmuş ellerinde tuttuğu sayfaları işaret ederek. “Ben ve kehaneti söylediğimde yanımda olan iki kişi: Raife ve Zaylin.”

“Zaylin bunu biliyor mu?”

Tia Auran’ın Alex’e karşı bu kadar huysuz davranmasına ve başından beri Alex’in başarısız olacağını varsaymasına şaşmamak gerekirdi. Kehanetin tamamı Alex’in bugüne kadarki başarılarının parlak bir özeti değildi; temelde Medora’ya gelişinden bu yana katlandığı her şeyin bir listesiydi.

“Bu sözleri, daha önce de belirttiğim gibi, Meyarinlerin Medora’ya sürgününün arifesinde söyledim,” diye devam etti Aes Orsa. “Fakat ölümlü kanından bahsedilince, Sınav Kapılarımıza atıfta bulunmasına rağmen bunun bir Tia Auran veya bir Meyarin olmadığını biliyordum. Bunun, onların sürgün edildikleri yeni dünyayla, bir gün karanlığın tehdidi altında olacak bir dünyayla bir ilgisi olması gerektiğini düşündüm.”

Raife’e baktı, sonra tekrar Alex’e dönerek devam etti: “Kâhinlerin, sözlerin ilgili olduğu kişiler dışında herhangi birine bir kehanetten bahsetmeleri yasaktır. Ancak kız kardeşimi, bir gün neyle yüzleşmek, kimi yönlendirmek ve korumak zorunda kalabileceği konusunda uyarmadan vicdanım rahat edemezdi. Bu yüzden ona elimden geleni verdim: Gizlilik konusunda edilen yeminleri yerine getirmeye yetecek ve tek kelimesi değiştirilmiş tek bir dörtlük. O zamandan bu yana geçen bunca yıl boyunca Raife, Zaylin ve benden başka kimse gerçeği bilmiyordu. Şu ana kadar.”

Aes Orsa yalvarırcasına ellerini açtı ve yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi: “Zaylin senin *Soraya de lah Torra*’yı komuta ettiğini ve çağırdığın *eiden* yoluna adım attığını gördüğün anda beni aradı. Bununla ve Vardaesia’ya vardığınızda kamuya açık ricanızla, kehanetin yakın olduğunu ve senin de kehanetin tamamını duymayı hak ettiğini biliyorduk. Artık her şeyi biliyorsun, Alexandra. Ama sanırım seni buraya getiren yolculukta öğrenmediğin çok az şey vardı zaten.” Durdu, sesi artık bir fısıltı hâlindeydi. “Artık yolun açık. Ancak bundan sonra nereye gideceğine yalnızca sen karar verebilirsin.”

Mecazi bir şekilde konuştuğunu bilen Alex homurdandı ve Zaylin’in o gece erken saatlerde özenle sabitlediği parlak tokaları yerinden çıkararak saçlarını çekti.

“Orada neler oluyor, Alex? Duyguların darmadağın olmuş.”

Xira’nın endişesi bile onun savaştan düşüncelerini hafifletemedi, bu yüzden kehaneti zihninden Xira’ya da okudu.

Bitirdiğinde bir sessizlik oldu. Sonra Xira sade ve basit bir şekilde, “*Geri gelip onları kızartmamı ister misin?*” diye sordu.

Alex ne kadar dengesiz görüldüğünü umursamadan, Aes Orsa ve Raife’in endişeli bir bakış atmasına yetecek kadar boğuk bir kahkaha patlattı. Xira’nın ciddi olup olmadığından emin değildi ama sonunda olumsuz yanıt vermeden önce tereddüt etmesi, ne kadar üzüldüğünün bir işaretiydi.

“*Fikrini değiştirirsen, teklifim geçerli,*” diye yanıtladı Xira. Sanki iki Tia Auran’ı kızartmak onun için çok da önemli değilmiş gibi. Alex ona teşekkür etti -ne kadar korkunç olsa da- ve dikkatini karşısında duran ölümsüzlere verdi.

“Sanırım bana başka bir şey söylemeyeceksiniz? Bunu değiştirebilecek herhangi bir şey?” dedi kehaneti ima ederek. “Lehime olabilecek bir şey?”

Cevap veren Raife'ti, dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. "Bana öyle geliyor ki şu ana kadar kendi başına gayet iyi gidiyorsun. Buna iki gün daha devam et. Bu 'birleşip savaşırsa'nın 'birleşip savaştığında'ya dönmesini umalım. Eğer her şey olması gerektiği gibi giderse, bu son mısra gereksiz hâle gelecektir. En azından teoride."

En azından *teoride*?

Alex, "Az önce üç cümle içinde umuttan, varsayımdan ve teori-den bahsettin. Açıklaman beni tamamen rahatlatmadı, üzgünüm."

Raife omuz silkti. "Kehanetler saçmadır, Alex."

Athora da bir keresinde ona aynı şeyi söylemişti.

Devam eden Raife, "Bunu kendim yazdım," dedi, Alex'in hâlâ elinde tuttuğu basılı yazıyı işaret ederek. "Bu yüzden bunun kelimesi kelimesine mükemmel bir transkripsiyon olduğundan emin olabilirsiniz. Ancak bağlam her şeydir ve içgörümüz olmadan bunu bilemeyiz."

Temel olarak D.C.'nin orijinal kehanet hakkında söylediği de buydu.

"Anlamı," diye tahminde bulundu Alex, "öğrenene kadar bilemeyecek olmamız. Ve o zaman da bu konuda bir şey yapmak için geç kalınacak çünkü her şey zaten çoktan bitmiş olacak."

Hem Raife hem de Aes Orsa başlarını salladıklarında Alex yüksek sesle uzun bir iç çekti.

Her ne kadar hayatındaki bazı unsurların binlerce ve binlerce yıl önce bir kâhin tarafından önceden bildirildiğine pek minnettar olmasa da, "Ne olursa olsun, bu gece beni çağırıp gerçek kehaneti paylaştığınız için teşekkürler," dedi yorgun bir şekilde.

"Her şey kaybolmadı, Alexandra," dedi Aes Orsa sessizce. "Bu gece bize söylediklerini hatırla; kız kardeşimin son sözlerini, karanlığa teslim olmamayı, gölgelerden korkmamayı. Fedakârlığının boşuna olacağını düşünseydi, sizin dünyanız için canını vermezdi." Aes Orsa fısıltıyla sözlerini tamamladı ve Alex'in önceki duygularını tekrarladı: "Onu hatırla, Alexandra. Aes Daega'yı hatırla."

Yanağından bir damla yaş süzülen Aes Orsa kıza titrek bir tebessümle bakıp *parronlanarak* ortadan kayboldu.

“Dün sana söylediklerimi unutma, Alex,” dedi Raife sessizce. “Benim türüm arasında pek çok destekçiniz var. Son iki kapıyı fethederseniz daha fazlasına sahip olacaksınız.” Kızın omzunu cesaret verici bir şekilde sıkmak için uzandı, gümüş gözleriyle Alex’in gözlerinin içine baktı ve sonra bir ışık parıltısı içinde kaybolup gitti.

Yirmi Bir

Alex o gece kutlamalara tekrar katılmadı.

Aes Orsa ve Raife onu karanlıkta bıraktıktan sonra, Alex kalabalığın arasında yolunu bulup arkadaşlarının yanına döndü. D.C. ve Jordan gökkuşağı renklerindeki şenlik ateşinin etrafında dans ediyor, Kaiden ve Bear hararetli bir şekilde yardımcılarıyla ve ortak dili kullanan diğer bazı Tia Auranlar ile sohbet ediyor ve Declan da çok eğlenen bir grup ölümsüze heyecanla birtakım hikâyeler anlatıyordu.

Declan'ın içinde bulunduğu kalabalığa yaklaşırken, hepsinin zamansız kahkahalarından aslında çocuğun anlattığı hikâyeler yüzünden gülmediklerini anladı çünkü Declan'ın ne anlattığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Çok komik olduğunu düşündüğü; üç ördek yavrusu, bir parça ip ve bir paket açık lokum yüzünden bileğini kırdığı bir hikâyeyi anlatmayı bitiren Declan'ı bir kenara çekip, "Seni anladıklarını sanmıyorum," dedi.

Anlattığı hikâyeye hâlâ gülmeye devam eden Declan, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Bunlar şimdiye dek gördüğüm en iyi izleyiciler."

Çocuğu komik bulan Alex başını iki yana salladı ve ona parti-den ayrılacağını, diğerlerini rahatsız etmek istemediğini söyleyip, merak etmesinler diye onlara mesajını iletmesini rica etti.

Declan söz verdikten sonra eğlenceli izleyicilerinin yanına geri döndü ve başka bir hikâyeye girişti. Herkes yine ona (onunla değil) gülmeye başladı. Gerçi ona gülmeleri Declan'ın umurunda bile değildi.

Diğerlerinin ne yaptığını ve kimlerle olduğunu bir kez daha kontrol eden Alex tekrar karanlığa döndü ve geri gelmesi için Xira'yı çağırdı.

Birlikte saatlerce gökyüzünde gezdiler. Alex'in zihnini boşaltmasına ve yenilenen endişelerini üstünden atmasına yetecek kadar uzun bir süre. Değiştirilmemiş asıl kehanet onun için bir şok olmuş ama planlarını etkilelememişti. Gelecek olan şeyi durduramazdı ve zaten hiçbir zaman da durduramamıştı.

Biraz huzur -ya da en azından kabulleniş- hissetse de bütün geceyi Xira ile dışarıda geçirdi ve sabahın erken saatlerine kadar Vardaesia'ya geri dönmek istemedi.

Ancak şafak sökmeye başladığında Xira'yı saraya geri yönlendirdi. Zira kısa süre içinde beşinci kapı ile karşılaşacağını farkındaydı, üstelik hiç uyumamıştı. İşin iyi tarafı, artık yüzüğü takmadığı için hafta başında olduğu gibi ayakta uyumuyor ve anlamsız bitkinliği hissetmiyor olmasıydı.

Xira odasının balkonuna inemeyecek kadar iri olduğu için, yaklaştıklarında Alex atlamak zorunda kaldı. Yerde yuvarlanıp tekrar ayağa fırladı.

"Kapının ortasında uykuya dalma da," diye dalga geçti Xira ama kanatlarını açıp gitmeden evvel sesinde az da olsa bir endişe mevcuttu.

"Ben iyiyim," diyen Alex kocaman esnedi. Zaylin'in çaktırtmadan kahvaltıda ona biraz *laendra* getirmesini umdu, aksi takdirde arkadaşlarının onu kapıya kadar taşıması gerekebilirdi.

"Sonra nasıl gittiğini bana haber ver," dedi Xira gözden kaybolurken. "Harika bir iş çıkaracaksın."

Öyle yapmaya söz veren Alex odasına yöneldi. Ama perdeyi açıp içeriye girer girmez donakaldı. Yatağının yanındaki sandalyede uyumakta olan Kaiden'i görünce tüm bedeni tekrar gevşedi. Tıpkı dün gece kendisinin de elbiseyle uyuduğu gibi, Kaiden de resmi giysilerini çıkarmamış ve dik bir pozisyonda sandalyede uyuyakalmıştı.

Ancak kızın geldiğini hissetmiş gibi döndü ve gözlerini kırptırıp Alex'e baktı.

Sandalyesinden kalktı, uykulu bir şekilde kızın yanına gidip onu kollarının arasına aldı. Alex'e sarılmaktan başka bir şey yapmadı, vücudundan yayılan ısı kızın buz gibi tenini ısıtıyordu. Alex o ana kadar, uçarken ne denli üşüdüğünü fark etmemişti. Xira ile göklerde süzülürken düşüncelerinin içinde kaybolduğu belliydi.

Çocuğa iyice sokuldu ve başını boynunun altına sokup dokunuşunun yatıştırıcılığına bıraktı kendini. Kaiden sessizliğini korusa da kızın rahatlamaya ihtiyacı olduğunu anlıyordu, bunun için kelimelere gerek yoktu. Ama Alex bile neye, ne zaman ihtiyaç duyduğunu Kaiden'in nasıl anladığını bilemiyordu. Çocuğun davranışları, kızın daha da erimesine yol açıyordu.

Uykulu bir sesle, "Daha iyi misin?" diye sordu Kaiden.

Cümlesi zihninde yankılanırken Alex çocuğun sadece ısınıp ısınmadığını sormadığını bilerek gözlerini kapadı.

Aynı sessiz ve anlamlı ifadeyle, "İyiyim," diye fısıldadı.

Kaiden'in dudakları şefkatli bir tebessümle kıvrıldı, kollarını indirdikten sonra kızın dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Çocuk başparmağını kızın elmacık kemiğinde gezdirdi ve sonra dönüp odadan çıktı.

Bu kadardı. Hiç soru sormamıştı. Cevap istememişti. Nerede olduğu, neden gittiği hakkında münakaşa etmemişti. Hiç açıklamaya beklemeden, eğer bilmesi gerekirse Alex'in ona zaten anlatacağına güvenerek durumunu kabullenmişti.

Kaiden kapıyı arkasından kapatırken, Alex dudaklarına yazılan tebessüme engel olamadı. Sonra yatağına gidip, uyuşmuş gibi uzandı.

İki dakika sonra gelen Zaylin, Alex'i bir gece önceki kıyafetleriyle görünce çıldırdığı için kızın gülümsemesi daha da büyüdü. Ama Alex umursamadı ve ezberlemiş olduğu kehanetin son mısralarını tekrarlamak yerine, zihninde Kaiden'in gözlerini ve karanlıkta geçirdiği son birkaç saat içinde onu mutlu eden tek cümlesini canlandırdı.

Alex'in kahvaltıda biraz *laendra* alma ricasına Zaylin sıra dışı bir şekilde uysalca tepki verdi. Hatta tüm arkadaşlarına bu ılık, canlandırıcı sıvıdan ikram edildi. Ne kadar rahatladıklarını gören Alex dün gece kaç saat partilediklerini merak etti.

İçecek önlerine konur konmaz dibine kadar içtiklerini görmek Alex'in komiğine gitti ama uykusuzluğu sisteminden atmak onu fazlasıyla rahatlatmıştı. Artık güne ve kapıya hazırды.

Yenilenmiş enerjisine rağmen, arkadaşlarıyla birlikte stad-yuma *parronlandıklarında* sınavın bitmesine iki gün kaldığını hatırlayıp sinirleri gerildi. Eğer bugün başarılı olurlarsa, öyle ya da böyle yarınki kapıdan sonra dünyalarına geri döneceklerdi ve Alex'in orada kendilerini neyin beklediğine dair hiçbir fikri yoktu. Tia Auran çölünde dolandığı gün de dâhil, şu an tam altı gündür Vardaesia'daydı ve Medora'da neredeyse bir hafta geçmişti. *Her şeyin* olmuş olabileceği bir koca hafta... Bunu düşünmek bile midesinin burkulmasına neden oldu ama ana geri dönüp karşısındaki soruna odaklanması gerektiğini kendine hatırlattı.

"Bugün yarışmacılarımız ya Güven Kapısı ya Fedakârlık Kapısı ya da Yargı Kapısı ile yüzleşecekler," diye duyurdu Saefii, kemerler dönmeyi bitirip bulutlu boşluğun üzerine yerleştikten sonra. İmparatoriçe tezahürat yapan kalabalıktan, doğruca Alex ve arkadaşlarına döndü. "Şu ana kadar beni oldukça etkilediniz, ölümlüler. Hepimizi etkilediniz. Ancak üstesinden gelmeniz gereken iki sınavınız daha var. O yüzden bugün akıllıca seçim yapın. Işık yolunuzu aydınlatsın."

Alex önce kapılara, sonra arkadaşlarına baktı. "Güven, Fedakârlık, Yargı. Bunların herhangi birine girmek istiyorum diyemem."

Başlarını iki yana sallayan arkadaşlarını görünce, bu konuda yalnız olmadığını anladı.

"Buraya kadar geldik," dedi iyimserliği sahte de olsa takdir gören Jordan. "Bu işi sen halledersin, Alex. Önden git, biz de peşinden geliriz."

Önden git, biz de peşinden geliriz. Bu zaten hep böyle olmuştu... Alex onları nereye sürüklerse sürüklesin, arkadaşları ona daima güvenmişti. Onların bu sadakatine ve inancına layık olduğunu kanıtlamaya devam etmeyi umdu. Zira yeni kehanetin haklı olduğu bir nokta varsa, o da arkadaşlarının onun ailesi olduğuydu. Arkadaşları ona güç ve cesaret veriyordu. Onlarsız, Alex kaybolurdu.

Her zaman olduğu gibi yine yanında olduklarını bilerek, kapılara doğru yaklaştı ve rastgele seçtiği bir tanesine doğru hızla koşmaya başladı.

Diğer taraftan çıktığında, nereye indiğini çok iyi biliyor ama *nedenini* bilmiyordu.

Ancak solmakta olan gün ışığını, düştüğü bu tanıdık manzarayı içine çekip, kapıdan geçerken zihninde parlayan kelimeyi düşünürken, Alex'in kalbi hızla çarpmaya, çarpmaya, çarpmaya başladı.

"Neden Raelia'ya geri döndük?"

Bear'ın sorusuyla Alex arkadaşlarının geldiğini fark etti ama ona cevap veremedi. Bilmediğinden değil, donmuş dudaklarından hiçbir kelime dökülmediğinden. Yanılıyor olabilirdi. Yanılıyor olmayı *umdu*. Ancak gün batımından önce Raelia'da sadece bir kez bulunmuştu. Ve eğer bu şüphelendiği gibi yine anılarına yaptığı bir yolculuksa, o zaman...

"Yargı Kapısı'na girdiniz," diye yankılandı Saefii'nin sesi, mantarlarla kaplı açıklıkta. Alex dizlerinin üzerine çökmek için tüm iradesini kullandı. "Daha önceki görevlerinizde olduğu gibi eğer daha fazla dayanamayacak olursanız, bize 'dur' deyin ve sınavınız anında bitsin."

Saefii'nin bunu yaparlarsa başarısız olacaklarını hatırlatmasına gerek yoktu, zira bunu zaten herkes biliyordu.

"En azından Fedakârlık Kapısı'na girmedik," dedi açıklığa göz atan D.C.. "Yargı o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Alex'in bedeni hafif hafif titremeye başladı ama Saefii konuşurken, bedenindeki titreme gözle görülür derecede belirginleşti. Ama arkadaşlarını hiçbiri bunu fark etmedi ve kızın yüzünün bembeyaz olduğunu da görmediler. Zira açıklığın kenarına *valis-yolu* ile gelen iki kişi dikkatlerini dağıtmıştı.

Bu iki kişiden biri Alex'ti.

Diğeri de Aven.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Jordan. Ancak Aven konuşmaya başladığı için diğerleri onu susturdu.

"Burayı hatırladın mı?"

Dün gece giydiği altın elbise kadar güzel gümüş renkli bir elbise giymiş olan *anıdaki* Alex, Aven'in yanında son derece huzursuz görünüyordu, çünkü o sırada gerçekten de huzursuzdu. "Hatırladım," diye cevap verdi.

"Bana o gece ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Kız başını hızla iki yana sallayınca, Aven devam etti: "Bana hiç kimsenin bize nasıl hissedeceğimizi söyleyemeyeceğini söylemiştin."

Aven inandıklarının yanlış çıktığını açıklarken, anı son derece canlı detaylarla oynamaya devam etti. Ölümlülere bu kadar çok şey vermekten nefret ettiğini ama yine de onlara düşmanlık beslemekten vazgeçtiğini... çünkü *Alex'in* onu bu konuda ikna ettiğini anlatıyordu.

Aven kızın taktığı hassas maskenin altındaki çıplak yanağına nazikçe dokunurken, şu andaki Alex sahneyi dehşet içinde izledi.

Aven ölümcül nefretinden vazgeçmesinin nedenlerini hem kızı karşı gösterdiği şefkatli tavırlarıyla hem de sahne devam ederken söylediği sözlerle ortaya koyarken, Alex arkadaşlarının aynı anda nefes alıp verdiklerini duydu.

"Aeylia, senin için neler hissettiğimi biliyor olmalısın."

Hem o zaman hem de şimdi bu sözcükler Alex'in midesine birer yumruk gibi iniyordu. Anıdaki hâli çoktan açıklıktan uzaklaşmaya, ormanın derinliklerine doğru gerilemeye başlamıştı. Aven da peşinden gidiyordu. Sanki gerçek Alex ile arkadaşlarına bir iple bağlanmışlar gibi, onlar da ağaçların arasına doğru çekilmeye başladılar. Bir yandan da Aven'in dudaklarından dökülen yürekten sözleri dinliyorlardı.

Aven'in yumuşak sözcüklerinin her biri, hem anıdaki Alex'in hem de gerçek Alex'in yüzünün daha da beyazlamasına yol açıyordu. Nihayet, "Aven... Emin değilim..." diye kekeledi.

"Ben eminim, Aeylia," diye araya giren Aven, kızı durdurmak için omuzlarından tuttu. "Hayatımda daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Kız ondan kurtulmak için bariz bir şekilde mücadele ediyordu ama Aven daha da sıkı tutarak konuşmasını sürdürüyordu. "Düşünürsen haklı olduğumu anlarsın. *Haklı olduğumuzu* anlarsın. Lütfen, Aeylia... Söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun. Sen de aynısını hissetmiyor musun?"

"Cidden, *ne bu böyle...*" diye küfreden Jordan, D.C.'nin dürtmesiyle sustu. Alex'in tüm dostları olacakları dikkatle izliyordu.

Alex kusacağını sandı. Aven'in ona düşünmesini söylediği anda, Niyx ile zihninden iletişim kurup Aven'i kırmadan nasıl geri çevireceğini soruyordu; şu anda bunu hatırlıyordu. Buna rağmen, Aven'in meleksi yüzünde ilk kez beliren o derin acıya tanık olmak çok zordu.

"Bencilmiş gibi görünmek istemem ama bunu hiç beklemiyordum," diye cevap veren Aven'in sesi kızın kulaklarını acıttı.

"Aven..."

"Hayır," dedi Aven elini kaldırarak. "Sadece... Sadece hayır."

Aven arkasını dönüp ormandan geçerek *valisyoluna* kolayca bineceği açıklığa doğru koşarken, gerçek Alex de neler olacağını bilerek, anıdaki Alex'in onun peşinden gidişini izledi.

"*DUR!*" diye bağırarak istiyordu ama anı dursun diye değil, *kendisi* dursun diye.

Keşke onu terk etseydi. Keşke geçmişte birlikte geçirdikleri son anları iyileştirmeye çalışmasaydı. Aven'la bu kadar kötü bir şekilde ayrılmak istemediğini hatırladı... Aven onun *arkadaşydı* ve Alex onu kırmaktan nefret ediyordu, özellikle de bir sonraki karşılaşmalarında Aven'in onu öldürmeye çalışacağını bildiği için.

O yüzden peşinden gitti. Ve o dal ileri-geri sallanıp yüzüne çarparak, yanağına minnacık kırmızı bir kan damlamasına neden olunca, Alex o an görmediği şeyi fark etti. Aven'in bedeninin nasıl kaskatı kesildiğini, gözlerinde işkence çeker gibi yanan alevleri... Bunların hiçbiri Alex onu reddettiği için değildi. Kızın kanını görüp ölümlü olduğunu anladığı içindi.

Sonra da gitti.

Ama Alex ve arkadaşları da gitti.

Artık Raelia'da değillerdi. Onun yerine Meyarin Sarayı'nın önündeydiler. Sokaklar çığlık atarak çılgınca kaçmaya çalışan insanları sakinleştirmeye çalışan silahlı *zeltoralarla* doluydu.

Ancak sokakları dolduran şey yalnızca çığlıklar değildi. Zira tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, Alex bir kez daha Aven'in katliamının sonuçlarına tanıklık etmek zorunda kaldı.

Aven'in partiye davet ettiği altı insan -*Alex'e* jest olsun diye yapmıştı- kendi kanlarının içinde yatıyordu.

Anıdaki Alex, Bensie'nin yanına diz çökünce gümüş elbisesi kıpkırmızı oldu. Bu sırada D.C. gerçek Alex'i tutunca, kızın kusmuğu ağızına geldi. Ama daha en kötüsünü görmediklerini biliyordu. Niyx'in masum olduğunu anlayıp, onu serbest bıraktığı anı izlemeden önce, yine taht odasında yaşanan o karmaşayı izlemek ve buna katlanmak zorunda kaldı.

Roka ve Astophe yerdeydi. Ve Aven...

Kılıcından gümüş rengi kan damlayan Aven, tepelerinde dikilmiş gözlerinde alev alev yanan bir nefretle Alex'e bakıyordu.

"Sen!" diye bağırdı. "Bunu sen yaptın!"

Ona bağırmaaya, ölümlülere olan nefretini kusmaya, sözünü dinlemedikleri ve kendisine ihanet ettikleri için kardeşiyle babasını suçlamaya devam etti. Ta ki sonunda...

"*Sana âşık oldum!*" diye intikam dolu gözlerle bağırana kadar. "Sandım ki..."

Boğuklaşan sesi Alex'in gözlerinin yaşlarla dolmasına yol açtı. Her şey ama *her şey* onun suçuydu.

"Aven..."

"*Kapa çeneni, insan!*" diye kükredi. "Görkemli şehrimizin sizden arınmasını sağlamanın tek yolu tahta benim geçmemdir." Kılıcı ile hâlâ yerde kanlar içinde yatmakta olan Astophe ve Roka'yı işaret etti. "Onlar ölmeli. Ben Meya'nın iyiliği için gerekeni yaptım."

Roka'yı öldürmek için kılıcını salladığında, Alex onu korumak için araya girdi ve sahnenin geri kalanını; Aven'in kılıcıyla şişlenişini ölü gözlerle izledi -dostlarının şaşkın çığlıklarını ve D.C.'nin öğürdüğünü duydu- derken Aven son sözünü söyledi:

"Yıldızlar üzerine yemin ederim ki bu gece katledilecek olan sen ve diğerkleri daha başlangıçsınız. Sözüm söz."

Ardından A'enara'yı kızın karnından çekip çıkardı ve nihayet ama *nihayet* etraflarını saran sahne kaybolurken Alex korkunç bir acıyla kıvrıldı.

Ancak daha işleri bitmemiştir.

Bir sonraki sahne çok daha kötüydü. Kapı, Alex geçmişteyken Kütüphane'nin ona gösterdiği kâbus gibi gelecek görüşünü tüm detaylarıyla önlerine serdi.

Tryllin yanarken sokaklarda yardım çığlıkları atarak koşan insanları gördü.

Astophe ile Roka'nın öldüğünü, tepelerinde Meya'nın kralı olarak yerini almak için dikilen Aven'in, talebi altındaki herkese tüm ölümlüleri bulup öldürmelerini emrettiğini gördü.

Sebepler oldukları yıkımı gördü; mahvolan evleri, aileleri ve köyleri.

Ağaç tepelerindeki şehirlerinde yaşayan Jarnocklardan, su altındaki sığınklarında yaşayan Fliplere kadar tüm türlerin katledildiğini gördü. Aven ile talep altındaki ordusunun gücüne, Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileri bile karşı koyamadı.

Ölümlü türler tek tek düştü.

Derken Alex'in arkadaşları geldi.

Bear ve tüm ailesi myrox kafeslerin içinde ölüme terk edilmişti.

Aven tarafından talep edilen D.C. önce Kral Aurileus ve Kraliçe Osmada'yı öldürüyor, sonra bıçağı kendine çeviriyordu.

Alex'in anne ve babası, çığlıkları derin bir sessizliğe dönüşene kadar işkence gördü.

Sahne, Akarnae'deki kanlı savaş alanı gelene dek böyle devam etti.

Darrius. Fletcher. Karter. Avcı. Finn. Hepsi ölmüştü.

General Drock ve Tyson, ölmüştü.

Jeera ölmüştü. Declan ölmüştü.

Sınıf arkadaşları ve diğer öğretmenleri ölmüştü.

Herkes... ölmüştü.

Derken Kaiden ile talep altındaki Jordan'ın kavgasını bir kez daha izlemek ve buna dayanmak zorunda kaldı. Aven sürpriz bir hamleyle A'enara'yı Kaiden'in sırtına saplıyor, ardından intikam hırsıyla dolmuş bir hâlde Meyarin bıçağıyla Jordan'ın boğazını kesiyordu.

Alex bu defa Kaiden'in avatarı ile gelecek görüşünü izlerken yaptığı gibi, başını gerçek Kaiden'in göğsüne gömmedi. Her ne kadar Kaiden bir zamanlar ona tanık olduğu bu gelecek görüşünü kendisi de rüyasında görmüş olduğunu söylese de, Alex tamamını gördüğünü sanmıyordu. Tüm gerçeği bilen tek kişi sadece Niyx'ti çünkü Alex onu talep ettikten sonra kendisi de bu görüşü aynı anda onun zihninden izlemişti. Herkesin iyiliği için en kötü detayları sadece Niyx'le paylaşmıştı ama artık...

Artık onlar da her şeyi biliyordu.

Sahne bir zamanlar çok güzel olan Meya'nın kalıntılarına dönüşünce, Medora'daki insanları katleden Aven'in gözlerini Freya'daki insanlara nasıl diktiğini -hepsi de Alex'e duyduğu nefret yüzündendi- ve Tia Auranların onu durdurmak için nasıl araya girdiğini dinlediler. Alex en azından kollarındaki altın bileklikler sayesinde şimdi bu ölümsüz seyircilerin, onlara verecekleri desteğin ne denli mühim olduğunu bizzat görmelerine sevindi. Eğer Alex'in söylediklerine inanmamışlarsa da, şu an tanık olduklarına inanmaktan başka seçenekleri yoktu.

Ama... William'ın ölümünün daha iki gün önce olduğunu düşünürken, bu görünün bazı kısımlarının gereksiz yere olduğunu fark etti. Jordan artık talep altında değildi. Roka hâlâ yaşıyordu. Astophe ölmüştü ama onu Aven öldürmemişti.

Belki de bunlar minik farklardı. Ancak Alex bu farkların geleceği nasıl değiştirmiş olabileceğini bilmiyordu.

Gerçi şu an bunu düşünmenin sırası değildi. Anı kayboldu ve kapı onları stadyumdaki taş kesilmiş, sessiz izleyicilerin karşısına geri götürdü.

Sæfii ayağa kalkıp onları tebrik etmedi. O da diğer herkes gibi izliyor ve birazdan olacakları görmeyi bekliyordu. Zira Alex bir şeyler olacağını anladı. Aven Raelia'da duygularını açtığından beri, arkadaşları sessizdi; sonrasında izledikleri onca sahnede hiçbirinin ağzından tek kelime çıkmamıştı.

Gelecek görüşünü izlerken Alex onlara bakmaya cesaret edememişti. Ama artık onlarla yüzleşme vaktinin geldiğini biliyordu. Bunu, *parronlanıp* gitmeye ve onları yalnız bırakmaya hiç de niyetleri yokmuş gibi görünen bu ölümsüz izleyicilerin önünde yapmamayı tercih ederdi.

Dönüp arkadaşlarının gözlerine baktı ve içlerinde yanan alevi görünce irkildi.

İlk konuşan Bear oldu, sesi Alex'in daha önce hiç duymadığı kadar acı doluydu. "Babam senin yüzünden öldü."

Alex göğsüne bir tekme yemiş gibi, içindeki tüm havanın çekildiğini hissetti. "Ne?"

Gözleri yaşlarla dolu olan Bear, "Az evvel gördüklerimiz... Aven tüm bunları senin yüzünden yaptı. Aranızda geçenler yüzünden insanları talep etmeye ve babamı öldürdüğü gibi, onları öldürmeye başladı." Sesi titriyordu. "Onun yüzünden -*senin* yüzünden- bir daha babamı asla... asla göremeyeceğim. Ona asla..." Cümlesini bitiremedi ve yumruğuyla ağzını kapattı.

"Bear," diye fısıldadı Alex, çocuğa uzanarak. Ama ona bakmak bile istemeyen Bear, irkilerek geri çekildi.

Alex bir kez daha, "Bear, *lütfen*," dedi. Ama Bear birkaç adım geriledi ve gözlerinde yaşlarla başını yere eğdi.

Alex ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi. Bear'ın günlerdir yasla boğuştuğunun farkındaydı ama az evvel tanık olduğu şeyler... onu iyice çileden çıkarmış olmalıydı. Alex, onun gördüklerini iyice hazmettiğinde, gerçeği anlayacağına inanmak zorundaydı. Yani Alex'in geçmişte geçirdiği vakit geleceği etkilese de, bir şeyleri değiştirmek için hiçbir şey yapamayacağını.

William'ın ölümünden Alex sorumlu değildi, *Aven* sorumluydu. Alex'in etkisi yüzünden karanlık bir yola girmiş olsa da, bu seçim *Aven*'a aitti. Onun yaptıklarından Alex sorumlu değildi. *Hiçbirinden.*

Son bir kez çabalayan Alex, "Bear, ben..." dedi.

Ama cümlesini bitiremeden Jordan araya girdi. "Senin yüzünden ben bir katilim."

Alex ona bakmak için hızla arkasını döndü ve "Ne?" diye fısıldadı.

Sesi en az Bear'ınki kadar acı dolu olan Jordan kızın gözlerine baktı. "Aven senin yüzünden benim peşimden geldi, Alex. Talep edilmemin sebebi sensin. Başıma gelen her şeyin, *yaptığım* her şeyin..." Sesi devam edemeyecek kadar çatladığı için sustu.

Alex bir top gibi kıvrıldı. Taş gibi olmuş boğazından bir ses çıksın diye cevap vermeye çalıştı. "Ciddi değilsin," diyebildi en sonunda. "Ciddi olmadığını biliyorum."

Bear'ın aksine Jordan'ın gözlerinde yaş yoktu ama yüzündeki ifade... Alex bu ifadeye daha önce sadece bir kez tanık olmuştu... Jordan, Kral Astophe ile ilgili gerçeği öğrendikten sonra. Bir hafta içinde ikinci kez ona, kendisine olabilecek en kötü şekilde ihanet etmiş gibi bakıyordu. *Hepsine* ihanet etmiş gibi.

D.C. bir adım öne çıkınca Alex umutla ona döndü. Ancak prenses hafif titrek bir sesle konuştu: "Az evvel gördüklerimiz... Ailelerimizin, arkadaşlarımızın ölümü, *kendi* ölümlerimiz... Bize anlatmalıydın. Bizi uyarmalıydın."

Alex yutkundu. Sonra tekrar yutkundu. "Görü çoktan değişti bile. Doğru çıkması gerekmiyor. Doğru çıkmaması için elimden geleni yapıyorum. *Hepimiz* elimizden geleni yapıyoruz... O yüzden buradayız."

"Bize anlatman gerekirdi, Alex," dedi sözleri acı ve korku dolu olan D.C.. "Ama anlatmadın. Ben senin en iyi arkadaşınım ama bir kez bile bana *Aven*'dan söz etmedin. Tüm bunların sırf o sana

âşık oldu diye yaşandığını söylemedin.” D.C.’nin de gözleri, tıpkı Jordan’ın kiler gibi acı ve ihanete uğramışlıkla doluydu. “Aven’in ölümlülerden bu kadar nefret etmesinin sebebi sensin. Bizi öldürüyor, Alex. Senin yüzünden.” Fısıltıyla tekrarlarlarken yanağından aşağıya bir damla gözyaşı indi. “Bize anlatmalıydın.”

Alex ağrıyan kalbine elini bastırdı. D.C. haklıydı... Onlara anlatmalıydı. Ama bu acı dolu gerçeği bilmelerini asla istememişti, Aven’in yaptığı her şeyin arkasındaki itici gücün kendisi olduğunu bilmelerini.

Onun bir canavara dönüşmesinin sebebinin kendisi olduğunu.

“Lütfen,” dedi, bir D.C.’ye bir Jordan’a bakarak. “Bunu... Bence bunu daha sonra konuşalım. Odamıza gittiğimizde açıklamama izin veritseniz...”

“Açıklama vakti çoktan bitti, Alex,” dedi incinmiş sesi, bağırmasından çok daha kötü hissettiren Jordan. “Daha en başından iyi günde kötü günde biz hep senin yanında olduk. Daima yanındaydık, sana hep inandık. Ama bu son birkaç günde öğrendiklerimiz... Ve şimdi de bunlar...” Sesi titreyen çocuk devam edemedi.

D.C., “Alex Şov,” diye fısıldadı. Alex bulanık gözlerini ona çevirdi. “Bunu kendin söyledin, konu tamamen bu. Her şey, her zaman seninle ilgili oldu. Bizden çok fazla şey sakladın, çok fazla sır tuttun... Arkadaşlar birbirlerine bunu yapmaz. Yapmaz.”

D.C.’nin solgun ve acı dolu yüzündeki suçlama ve şüphe, Alex’in içine işledi ve konuşmasına engel oldu.

Ciğerlerine hava çekmeye çalışarak yaşlı gözlerini Kaiden’e çevirdi. Çocuk da zaten ona bakıyordu, gözleri şefkatle doluydu. Ama fısıldayarak, “Bunu duymak istemediğini biliyorum ama haklılar,” dedi. “Her konuda. Haklı olduklarını biliyorsun.”

Alex gözlerini kapattı. Ama Kaiden daha sözlerini bitirmemişti.

Fısıltıyla devam etti: "Niyx canını senin için verdi, Alex. Aven yüzünden öldü ama Aven onu senin yüzünden öldürdü. Oradaydın... Bunun doğru olduğunu sen de biliyorsun. Hatta kendin bile bana böyle anlattın," dedi.

Alex gözleri kapalı bir hâlde, Niyx'in Aven onu öldürmesin diye bıçağın önüne atladığını düşündü.

"Üstelik Aven yüzünden hayatını kaybeden tek kişi Niyx değil," diye aynı nezaket ve sessizlik içinde devam etti Kaiden. "Lady Mystique. Skyla. Daha pek çok kişi öldü ve ölecek. Hepsi de Aven'in... ancak bir yandan da..."

Söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Benim yüzümden," diye cümleyi tamamladı Alex gözlerini açarak. "Bir yandan da benim yüzümden."

Gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağıya süzüldü.

Artık neler olduğunu anlıyordu. Ama bu, olanları daha az acı, daha az *gerçek* kılmıyordu.

Öyle olmasa bile.

Kaiden, Niyx'ten bahsettiği an, Alex gerçeği fark etmişti.

Kaiden'in bu anıyı onun aleyhine kullanması asla mümkün değildi. Milyon yıl geçse de asla.

Alex bunu çok daha önce tahmin etmeliydi. Bear yasıyla mücadele ediyor olabilirdi ama babasının ölümü yüzünden asla ama *asla* onu suçlamazdı.

Üstelik daha birkaç gün önce ettikleri kavga yüzünden Jordan çok pişman olmuştu ama suçlamaları yine de Alex'i bugün olduğu kadar üzmemişti.

D.C.'ye gelince, Alex'le olan dostluk bağlarının gücünden şüphe etmesi mümkün değildi zira ikisi birlikte çok fazla şey yaşamıştı.

Eğer kendini bu kadar suçlu hissetmeseydi, Alex neler olduğunu çok daha önce fark edebilirdi. Şu an yüzleştiklerinin, ona bu denli acı dolu sözler söyleyenlerin, dostları olmadığını anlardı. Gerçeği fark ederdi, yani bunların hiçbirinin gerçek olmadığını.

Alex, Yargı Kapısı'ndan henüz çıkmamıştı.

Gerçek dostlarının nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, izleyip izlemediklerini bile bilmiyordu. Anıda ve görüde yanındaydılar, bundan emindi ama stadyuma döndüklerinde yalnızlığı başlamıştı. Sırf Alex daha fazla dayanamasın ve ağzından şu tek kelime çıksın diye: *dur*.

Ama bunu söylemeyecekti. Çünkü artık olanları anladığı için rahatlıkla katlanabilirdi.

Katlanmak *zorundaydı*.

O yüzden Declan'ın bir adım öne çıktığı anda, söyleyeceklerine hazırlanmak adına Alex yüreğini sertleştirdi. Ama onun gerçekten Declan olmadığını bilmesine rağmen, *hiçbirinin* gerçek arkadaşları olmadığını bilmesine rağmen, çocuğun sözlerinin içini delip geçmediğini hissetmesi imkânsızdı. "Bizim dünyamıza asla gelmemeliydin. Seninle hiç tanışmasak hepimiz çok daha iyi olurduk."

Alex irkildi çünkü Declan pek çok açıdan haklıydı.

Sahnedeki numara yapıyor olmasına rağmen, yanaklarından süzülen gözyaşlarına engel olamadı. Bear yine söz aldığı anda, kızın acısı daha da arttı.

"Hepimizi öldüreceksin," dedi yıkık ses tonuyla. "Tıpkı babam gibi."

Bu suçlama Alex'e savunmasız yakalandığı gerçek bir yumruk gibi indi.

"Başaramayacaksın," diye zalimce ekledi Jordan. "Başaramayacağını biliyorsun. Bu yüzden gerçeği bizimle hiç paylaşmadın. Çünkü olaylar gerçekleştiğinde hepsinin senin yüzünden olduğunu bilmemizi istemedin."

Bir yumruk, bir bıçak darbesi daha.

Islak yanaklarını silen D.C., "Bizi öylece bırakacak mıydın?" diye sordu. "Her şeyin yok olduğunu fark edince Freya'ya mı koşacaktın?"

Alex başını iki yana sallamadan edemedi. Gerçek D.C. onun asla böyle bir şey yapmayacağını bilirdi. *Bilirdi*.

"Görüde olmayan tek kişi sendin," diye konuya dikkat çekti Bear. "Ne zaman gitmeyi planlıyorsun, Alex? Medora'ya döner dönmez mi? Yoksa bizi kaderimize terk edip gitmeden evvel daha başka ne gibi yıkıcı sonuçlara yol açacağını görmek mi istiyorsun?"

Cevap vermedi. Cevap veremedi.

Bu gerçek değil, diye hatırlattı kendine. *Bu gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.*

Bunu bilmesine rağmen duydukları içini parçalıyor, birer yumruk gibi yüreğine iniyordu.

Derken Kaiden hareket etti. Alex'le yüz yüze kalana kadar öne çıktı.

Yaşlı gözleriyle ona odaklanmakta güçlük çeken Alex, çocuğun uzanıp çenesini kaldırmasını izledi. Dokunuşu acı verecek kadar nazikti. Yüzündeki ifade ve fısıltıyla söylediği sözler olmasa, bu davranışı Alex'i çok rahatlatırdı.

"Hepimiz senin yüzünden öleceğiz."

Bu son cümle ile Alex'in canına tak etti. Bedeni titriyor, yüreği parçalanıyor, bunları daha fazla dinlemek istemiyordu.

Kaiden'i itip sahte arkadaşlarına baktı ve "Bunun gerçek olmadığını biliyorum," dedi. "Benim dostlarım -gerçek dostlarım- kontrolüm dışında olan hiçbir şey için beni asla suçlamazlar. Aven'in ölümlülerden neden nefret ettiğini paylaşmamış olabilirim ama paylaşıyordum da anlarıydı. Tıpkı benim gibi ağırlığının altında ezilip acı çekmelerini istemediğim için onlarla bu gelecek görüşünü paylaşmadığımı anlayacakları gibi."

Bu oyunun birer parçası olduklarından emin olduğu Saefii ve seyircilere döndü ama bir yerlerden onu izleyip dinlediklerini biliyordu.

"Bazı hatalar yaptım," diye devam etti çatlak sesi gittikçe güçlenen Alex. "Bunu ilk itiraf eden de benim. Eğer sınavın amacı buysa beni istediğiniz kadar yargılayın. Ama şunu bilin ki benim dostlarım beni asla bu şekilde suçlamazlar. Aven'in davranışları yüzünden beni asla suçlamazlar, beni birini incitmekten ya da

öldürmekten dolayı asla suçlamazlar...*hem de hiçbiri*. Tüm bunların..." dedi eliyle etrafı göstererek, "...sahte olduğunu *bu yüzden* biliyorum." İmparatoriçeye ve seyircilere dik dik bakarak, "Yeterince eğlendiniz. Artık beni buradan çıkarın," dedi.

Bu sözüyle birlikte etrafındaki sahne yok oldu ve Alex kendini gerçek stadyumda buldu. Yüzleri bembeyaz olmuş arkadaşlarının ona dehşetle bakmalarından, az evvel olanları izleyip duyduklarını anladı.

"Alex," diye fısıldadı Jordan.

Alex elinde olmadan irkildi. Ona ve diğerlerinin hiçbirine bakamıyordu.

"Tebrikler, Alexandra," dedi Saefii, bu kez çılgınca tezahürat yapan kalabalığın arasından. "Çok iyi performanstı."

Performans.

Bu sahnelerin izleyicilerin eğlenmesi için düzenlediğini bilen Alex, ağzına kadar gelen kusmuğu güçlkle yuttu.

"Yargı Kapısı testini geçtiğinizi bildirmekten mutluluk duyuyorum," diye devam etti Saefii. "Geriye tek bir sınav kaldı. Yarın davranışınızı ve belki de kaderinizi paylaşıp paylaşmayacağımıza bu son sınav karar verecek." Sözlerini bitiririrken durdu ve doğrudan Alex'e baktı. "Gelecek görüşündeki kaderinize tanıklık ettikten sonra umarım zafer senin olur."

Parlak bir kül bulutuyla birlikte Saefii ve diğer ölümsüzler ortadan kaybolurken, Calivere de Alex ve arkadaşlarının kollarındaki altın bileklikleri çıkarıp gitti.

Arkadaşlarıyla baş başa kalan Alex, onların da diğerleriyle birlikte *parronlanması* çok isterdi. Zira az evvel deneyimlediği onca şeyden sonra çok kötüydü. Düşünmeye, açık yaralarının iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı. Az evvel gördükleri şeyler hakkında dostlarının bir sürü sorusu olduğunun farkındaydı.

Ancak şu an hiçbirinin tepkisiyle başa çıkacak gücü yoktu. Zaten sahte arkadaşlarının yargılarını dinlemek yeterince zor olmuştu, bir kez daha aynı suçlamalara katlanamazdı, hem de bu sefer gerçek olanlara... Her ne kadar daha önce gerçekmiş gibi gelse de.

“Alex,” diye seslendi Kaiden nazikçe.

Tıpkı Jordan’a yaptığı gibi, Alex yanan gözlerini yere eğip bir adım geriledi.

Diğer arkadaşları ona seslenme fırsatı bulamadan, başka parlak bir kül bulutuyla ortadan kayboldular. Ama Alex orada kaldı. Ancak yalnız değildi, önünde duran Zaylin ellerinde parlayan altın bir kılıç tutuyordu.

“Bunun için bana daha sonra teşekkür edersin,” dedi Tia Auran.

Ve bir anda ölümsüz bir hızla, doğrulttuğı kılıcı ile Alex’e doğru hamle yaptı.

Yirmi İki

Alex içgüdüsel bir tepkiyle A'enara'yı çağırdı ve Zaylin'in hamlesini metalin sürtme sesiyle karşıladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Tia Auran'ı hızla iterken kanına adrenalin pompalanıyordu.

"Demek doğru," dedi Alex'in tuttuğu silaha bakan Zaylin. "Tıpkı anında gösterildiği gibi Yıldızların Kılıcı'nı kullanıyorsun."

Alex'e bir daha saldırdı ve Alex onu bir daha engelledi. Zaylin üçüncü, dördüncü, beşinci kez saldırdı. Tia Auran'ın hızı ve kuvveti her hamlesinde artıyordu.

Alex bir haftadır silah tutmamıştı, bu süre zarfında A'enara'ya da dokunmamıştı. Buna rağmen Graevale'deki mücadelesinin üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi, Niyx ile yaptığı eğitimler otomatik olarak onun hayatta kalma modunu devreye soktu.

Zaylin'in gücü ve yeteneği Alex'in şimdiye dek karşılaştığı hiçbir rakibininkine benzemiyordu -Aven hariç- ve dışı Tia Auran'ın doğal kuvveti ile becerisi Alex'in sınırlarını zorluyordu. Zorlayıp geçiyordu.

Ölümsüzün altın kılıcı Alex'in kulağının hemen altında minik bir yara açtı. Ama Tia Auran durmadı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Alex.

"Belki de bunun ne kadar kolay olacağını görmeye çalışıyorumdur," diye karşılık verdi, bir hamle daha yapan Zaylin.

Her seferinde artan bir kuvvet ve hızla üst üste saldırmaya devam etti.

Zaylin altın bıçağını sağa-sola, yukarı-aşağı savururken, "*Soraya de lah Torra*'dan geçmen ve *eiden* yollarını çağırabilmen zaten yeterince kötü," dedi. "Gökyüzü Krallığı'nın efendisiyle olan *vaeliana* bağını kabul etmen daha da kötü. Ama Görkemli Kılıca hükmediyor olman..." Geriledi ve başını iki yana salladı. "Yıldızlar aşkına, Alexandra Jennings. Kimsin sen?"

Zaylin oldukça enerjikti ama Alex cevap veremeyecek kadar zor nefes alıyordu, özellikle de Tia Auran tekrar üzerine geldiğinde.

Vur.

Savuştur.

Hamle yap.

Engelle.

Alex, Zaylin'in yoğun saldırısı karşısında direnmeye çalışıyor ancak son derece zayıf ve yetersiz bir savunma yapabiliyordu. Yetenekleri Tia Auran'ın gücünü bastırmaya asla yetmiyordu. Ya da en azından Alex öyle olduğunu düşündü, ta ki Zaylin öfkeyle ona parmak sallayıp, "*Çabalamıyorsun* bile, Alex! Daha şimdiden pes ettiysen arkadaşlarını ve *dünyanı* nasıl kurtaracaksın?" diye bağırana kadar.

Silahları bir kez daha patlar gibi birbirine çarparken, Alex dizlerinin üzerine düştü. Kendisini ikiye bölmeye çok yaklaşan Zaylin'in kılıcını engellemek için tüm gücüyle bastırdı.

Bir eliyle kılıcını bastırmaya devam eden Zaylin, boştaki diğer eliyle Alex'i yakaladı ve ona doğru eğilip, "Kapının seni zorladığının farkındayım, Alex... *Farkındayım*. Ama bunu atlatmak zorundasın çünkü bundan çok daha güçlüsün," dedi. Gümüş gözleriyle Alex'in gözlerinin içine bakıp, "Işıklı zamanlarda inandıklarından, karanlıkta şüphe duyma," diye fısıldadı.

Duyduğu sözler içine işlerken Alex gözlerini kapattı ve kanyan yüreğindeki acıyı dindirmeye çalıştı.

"Sen bundan *daha güçlüsün*, Alex," diye tekrarladı, kızı sertçe sarsan Zaylin. Alex onun sadece fiziksel anlamdaki gücü kastedmediğini biliyordu. "O yüzden kapıda olanları unut, yüzleştiğin yaralı suçlamaları geride bırak ve bana gerçek kapasiteni göster." Kızı bırakırken, "Şimdi ayağa kalk ve benimle *doğru dürüst dövüş*," dedi.

Zaylin haklıydı; Alex *pes etmişti*. Kapıda dayanmak zorunda kaldığı şeylerden, *aylardır* katlanmak zorunda kaldığı şeylerden sonra gücünü, iradesini ve mücadeleye devam etme arzusunu yitirmişti. Sadece fiziksel değil, her anlamda. Yorgundu, inanılmaz derecede yorgun... Ve daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildi.

"*Hepimiz senin yüzünden öleceğiz.*"

Kaiden'in söylediği sözler zihninde yankılandı. Bunun gerçekleşeceğine dair duyduğu korku, ağzında metalik bir tat bıraktı. Gerçekte onun Kaiden olmadığını biliyordu, çocuğun ona asla böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordu ama bu, sözlerinin doğru çıkabileceği ile ilgili korkularını bastırmaya yetmiyordu.

Kapıda olan her şey sahte olabilirdi ama bu suçlamalar Alex'in kendi bilinçaltından kaynaklandığı için ona son derece gerçek *geliyordu*. Suçlamalar, içermeler... Her gün bunlarla yaşamıştı. Bu sözleri sevdiklerinin ağzından duymak *onların* neye inandıklarının bir göstergesi değil, *Alex'in* neye inandığının bir göstergesiydi.

Yargı Kapısı, onun başkalarının yargılarıyla yüzleşmesi değildi. Alex'in *kendi kendini* yargılamasıydı.

Tıpkı çok uzun zamandır yaptığı gibi.

Geçmişle ilgili suçluluk duygusu, gelecekle ilgili korkusu tıpkı az evvel Zaylin'in söylediği gibi, içindeki bir yanın pes etmeyi istemesine neden oluyordu.

Ama Zaylin daha fazlasını da söylemişti.

"Işıklı zamanlarda inandıklarından, karanlıkta şüphe duyma."

Alex'in şu ana kadar yaptığı her şey, bir şansı olduğuna inanmasından kaynaklanıyordu. Medora'daki ölümlülerin bir şansı olduğuna. Tia Auran'ın vahşi gözlerine bakarken, bu inancı kaybederse lanetleneceğini hissetti. Elinde kalan tek şey umuttu ama bu tek başına yeterliydi. Zira belirsizliklerle dolu bir gelecekte, umut her şeydi.

Geçmiş suçluluk ve utanç duygusuyla gölgelenmiş olabilirdi ama bunlar onu tanımlayan şeyler değildi. Asla da olmamıştı. Düşmüş ve başarısız olmuştu ama hiçbir zaman vazgeçmemişti, şimdi de vazgeçecek değildi.

Aven da tıpkı Alex gibi, kendi yolunu seçmişti.

Artık Alex'in bu yolda savaşmaya devam etmesi gerekiyordu...

...Zaylin'le başlayarak.

Alex ayağa kalkıp sırtını dikleştirirken kendini çelik gibi güçlü hissetti.

Kızın gözlerindeki kararlılığı gören Zaylin'in dudaklarında hevesli bir tebessüm belirdi. Yeniden saldırdığında, Alex'in savunması karşısında bu kez gerileyen o oldu.

Ve bir kez daha.

Üçüncü hamlede Zaylin, kızın saldırarak misilleme yaptığını gördü ve kendini savunmak için çabalayarak, altın kılıcı A'eara ile tekrar tekrar çarpışırken kürsüye doğru geriledi.

Çok geçmeden Zaylin bu sürpriz hamleler karşısında kör edici kül bulutlarına sığınıp *parronlanarak* hile yapmaya başladı. Ancak Alex Gölge Yürüyenlerle savaşırken benzer teknikleri görmüştü ve ölümsüzün bu doğaüstü gösterisi karşısında yılmadı. Aksine, Zaylin onun kafasının karışmasını beklediği için, bu Alex'e üstünlük sağladı. Bir sonraki hamlesinde Tia Aura'ı

hazırlıksız yakalayıp, savunmasız bıraktı. Garevale'deki *vatali tar-go* maçında Trell'e yaptığı gibi, Zaylin'le beraber parlak kül bulutunda hareket etti. Bunu gören Zaylin'in şaşkınlığından yararlandı ve bacaklarına bir tekme atıp onu yere yapıştırdı. A'enara'yı ölümsüzün boğazına tuttu, silahın mavi alevleri teninden sadece fısıltı kadar uzaktaydı.

Alex'in altında soluk soluğa kalan Zaylin'in abanoz renkli yüzünde, kaybetmesine rağmen, kocaman bir tebessüm belirdi. "Artık bana teşekkür etmeye hazır mısınız?"

Tia Auran'ın dövüşmeye başlarken yaptığı ilk uyarıyı hatırlayan Alex kederle gülümsedi ve elini uzatarak onu ayağa kaldırdı.

"Genelde beni öldürmeye çalışan kişilere teşekkür etmem," dedi boğazındaki minik kesiğe parmağını bastırıp, yakasına doğru akan kanı durdurmaya çalışırken.

"Bunu sisteminden atman gerekiyordu," diye hiç özür dilemeden yanıt veren Zaylin deri kıyafetlerine yapışan tozları silkeledi. "Ama daha da önemlisi şüphenden, utancından ve suçluluk duygundan kurtulman gerekiyordu. Gelecek olanlarla yüzleşecek kuvveti ancak bu şekilde bulabilirsin."

Alex ifade edemediği kadar minnettardı ve kadına sarılmak için kendini zor tuttu zira Tia Auran'ın bunu -ya da minnetini ifade edecek sözler söylemesini- hiç hoş karşılamayacağını biliyordu. Onun yerine boğazını temizleyip, "Alınma ama bir Tia Auran'ın daha iyi dövüşeceğini sanırdım. Yani, tamam, sen de harikası falan ama Meyarinlerle aynı seviyede gibisin," dedi.

"Bizim dövüş becerilerimiz onlarınkilerle eşittir, tabii bu ne kadar eğitim aldığınıza göre değişir," dedi altın kılıcı yerine taktan Zaylin. "Hem sana halkımın asırlardır savaşmadığını söyledim. Yeteneklerimiz biraz... zayıfladı."

Alex elini boynundan çekti ve kanlı parmaklarını oynattı. "Hiç de zayıflamış gibi değildin."

“Ben çoğundan daha iyi durumdayım,” diye itiraf etti Zaylin. “Yine de bir zamanlar olduğum kadar iyi değilim... Ki zaten bu senin zaferinle de kanıtlanmış oldu.”

Bunu onu aşağılamak için değil, iki türü -ölümlü ve ölüm-süz- kıyaslamak için söylediğini bilen Alex, “Eskiden çok iyi ol ya da olma, bu dövüşte benim şaşkınlığının daha fazla olmasını beklediğin için yenildin,” dedi.

“Bu da ‘yeteneklerimiz zayıfladı’ derken neyi kastettiğimin en güzel örneği,” diye karşılık verdi Zaylin. “Bir zamanlar asla tahminde bulunmaz, rakibin hiçbir tepkisini çantada keklik görmezdim. Bugün ikimiz gerçekten savaşıyor olsaydık bu aşırı öz güvenim beni ölüme götürebilirdi.”

Alex ırkildi çünkü Zaylin haklıydı. İçlerinde tek yaralanan Alex değildi, Tia Auran’ın da Alex’in A’enara ile açtığı ufak tefek kesikleri vardı. Ama ilginç şekilde, Zaylin’in kanı altın rengiydi... Gerçi Tia Auranların *her şeyde* söz konusu renkten ilham aldığı düşünülünce, bu pek de şaşırtıcı değildi.

A’enara’yı gönderen Alex, “Artık geçmişi bırakıp ileriye bakmam gerektiğine karar verdiğimizize göre, sanırım artık beni arkadaşlarımla yüzleşmem için odama geri götürme kısmına geldik?” dedi.

Kapıda yaşananlar yüzünden hâlâ biraz sarsılmış durumda olmasına ve arkadaşlarının gördüklerine ne tepki vereceğinden emin olmamasına rağmen -sadece anısına ve gelecek görüşüne değil, onların yargılarının, kendi zihnindeki tarifine de- Alex kendini onlarla yüzleşmeye hazır hissediyordu. Bunun çoğunu Zaylin’e borçluydu ama yine de duygusal çöküntünün en iyi tedavisinin şiddet olduğunu düşünen bu Tia Auran, laneti miydi yoksa şans mıydı, Alex karar veremedi. Yine de onun sayesinde artık tamamen netleşmiş, şüphelerini susturmuş ve umudunu yenilemişti.

Bu tavır -bilerek ya da bilmeyerek- ayrıca Alex'e emin olduğu tek şeyi de hatırlatmıştı: dostlarının onu, en az onun dostlarını sevdiği kadar sevdiklerini ve bu yüzden hep yaptıkları gibi, bundan sonra da her şeyi daima birlikte aşacaklarını.

Alex çok kararlı da olsa Zaylin onu hemen *parronlayıp* götürmedi. Gözleri A'enara'nın az evvel kaybolduğu noktaya odaklanmış bir biçimde, "Asırların Silahı nasıl oldu da seninle bağ kurdu?" diye sordu.

Alex, A'enara'yı geri çağırdı ve mavi alevleri teninde dans eden buz renkli silahı dikkatle elinde tuttu. Bu silahı kullanan Aven tarafından nasıl talep edildiğini ama sonra onun talebinden nasıl kurtulduğunu ve Aven'in silahı D.C.'ye fırlatınca, kendisinin nasıl araya girdiğini anlattı. Sonrasında silahın neden onun hükümünde kalmaya devam ettiğini kendisinin de bilmediğini itraf etti. Ama bundan şikâyetçi değildi.

"Seni buna değer bulmuş," dedi Zaylin.

Alex kaşlarını çatı. "Ne... yapmış?"

"A'enara... kendini arkadaşın için feda ettiğinde, seni buna değer bulmuş. O yüzden sana bağlanmayı seçmiş."

"Bilmiyorum ama her şey çok... *tuhaf*," dedi Alex. Zaman paradoksu düşünülünce bu söylediği doğrudu. Çünkü bu silaha gelecekten önce, geçmişte de bağlıydı ama bunu gelecekten *sonraki* geçmişte deneyimlemişti. "Yani, bu bir *silah*. Mantıklı düşünme ya da karar verme yetisi olmaması gerekiyor."

"Yanılıyorsun," dedi Zaylin başını iki yana sallayarak. "A'enara bir silahtan çok daha fazlasıdır."

Alex, bir zamanlar Aven'in da benzer bir şey söylediğini hatırlayınca tüyleri diken diken oldu: "*A'enara bir isim değildir, seni aptal kız. O bir kimliktir.*"

"Işık Taşıyan hakkında daha çok şey bilmemene şaşırmadım," diye devam etti Zaylin. "Benim halkım bile onu tamamen anlayabilmiş değil."

“Ben bunun Tia Auranlar tarafından yapılan bir silah olduğunu sanıyordum?”

Zaylin bir kahkaha attı. “Pek sayılmaz. Bu yıldızlarla konuştuğumuzu söylemek gibi bir şey olur.”

Çok şaşırın Alex, “Eğer siz yapmadıysanız, o zaman kim yaptı?” diye sordu.

“Onun yerine benim sana şunu sormama izin ver,” dedi koyu renk saçlarını omuzlarına atan Zaylin. “Her şeyi kesebilen silahının, dövüş esnasında neden karşı tarafın silahını kesmediğini hiç merak ettin mi?”

Alex bunu hiç düşünmemiş olmasına şaşırdı. Oysa A'enara'nın myroxu ve moxyreeli kestğine, hatta parçalanması imkânsız olan traesosu bile tereyağı gibi erittiğine tanık olmuştu.

“Bir hançer ya da bir kılıç gibi kullanmak istediğinde, neden uzayıp kısaldığını hiç merak ettin mi?” diye devam etti Zaylin. “Ya da kendi iradenle onu nasıl çağırıp geri gönderdiğini? Senin emrinle nereye gelip, nereye gideceğini nasıl bildiğini?”

Alex en azından bunları merak etmişti ama herhangi bir cevap bulamamıştı.

Zaylin devam etti: “Hiç bıçağın rengini merak ettin mi? Ne tür bir maddeden yapıldığını? Neden dokunduğunda yıldız alevi saçarak parladığını, ki tahminimce bu kökeni yıldızların ötesinde bir yaratık olan draekonla kurduğun bağdan sonra olmuştur?”

Alex elini bıçağın üzerinde gezdirip Zaylin'e baktı ve “Bana bilgi verme şansın var mı?” diye sordu.

Tia Auran düşünür gibi bir süre kızın gözlerinin içine baktı ve sonra ağzını açıp bildiklerini paylaştı: “Sana A'enara'nın nereden geldiğini, kimin elinden çıktığını söyleyemem, zira türümün kadimleri bile bunları bilmiyor. Ama sana efsaneye göre bir nefesle yaratılarak sıvı yıldız ışığından yapıldığını söyleyebilirim.

Bunun da iki nedeni var. Birincisi silahın duyarlı olması... Yaratıcısı tarafından kendisine bahşedilen bir zekâ ile başka birine bağlanabiliyor, uzalıp kusalabiliyor, irade ile çağrılıp geri gönderilebiliyor. Bu zekâ sayesinde *onurlu* olduğunu da söyleyebiliyoruz. Bir savaşta başka bir silahla çatıştığını biliyor ve hem o silaha hem de o silahın sahibine saygı duyduğu için *hile yapmıyor*."

Nefesle var edilen duyarlı ve onurlu bir silah. Bu Alex'in şimdiye dek duyduğu en saçma şeylerden bile daha saçmaydı. Yine de tüm taşlar yerine oturuyordu, biri hariç.

Freya'daki hayatının çoğunda evde eğitim almış olabilirdi çünkü ailesiyle birlikte dünyayı dolaşıp bir kazıdan diğerine taşınmıştı ama bu hiçbir şey öğrenmediği anlamına gelmiyordu. Özellikle fen bilimlerine düşkün bir öğrenciydi, o yüzden kendinden emin bir şekilde, "Sıvı yıldız ışığı diye bir şey yoktur," dedi.

Zaylin'in kaşlarını kaldırmasını görmezden gelerek devam etti: "Yıldızlar gazdan oluşur -genelde hidrojen ve helyum- ve özlerindeki sıcaklık sıvıya dönüştürülemez kadar yüksektir. Belki eğer soğuk füzyon denen şey gerçek olsaydı olabilirdi ama bu da sadece bilim kurgu kitaplarında, filmlerde ve..." Konuyu fazla uzattığını fark edince sustu. "Bak, benim tek söylediğim yıldızların gazdan sıvıya dönüştürülemez oldukları. Bu fiziksel olarak imkânsız."

Ama yine de A'enara, en azından Alex'in ellerindeyken, yıldız alevleriyle kuşatılmıştı. Bıçağı yaratan kişinin (bıçağa zekâ ve *hayat* üfleyen kişinin) bir yıldızdan gelen ışığı sıvılaştırıp silaha dönüştürebilecek kadar ilerlemiş olduğunu düşünmek bu kadar *büyük* bir adım mıydı?

"Fiziksel olarak imkânsız olsun ya da olmasın," dedi Zaylin, "tüm dünyalarda, senin bu iddianın yanlış olduğunu kanıtlayan iki silah var."

Zaylin'in hangi silahı kastettiğini çok iyi anlayan Alex irkildi. "Vae'varka da mı yıldız ışığından yapıldı?"

Zaylin ondan daha şiddetli irkildi.

“Sen Karanlığın Taşıyıcısı’nı nereden biliyorsun?”

Alex yüzünü buruşturarak, “Bu kılıçlara neden bir sürü farklı isim takıyorsunuz? Ölümün Habercisi, Gölgelelerin Kılıcı, Karanlığın Taşıyıcısı... Bu iş iyice saçma olmaya başladı.”

“Listene son bir tane daha eklemek istersen, ona Yaşam Felaketi de deniyor,” dedi Zaylin, incecik ve solgun dudaklarının arasından. “Şimdi soruma cevap ver.”

Tia Auran’ın ıstarcı ses tonu karşısında gözlerini devirmemek için kendini zor tutan Alex, “Vae’varka’yı Aven’in hükmettiği bir silah olduğu için biliyorum,” diye cevap verdi. “Ellerindeyken siyah alevler saçtığı gerçeğini de düşününce, onun da bu silahla bağı olduğunu tahmin ediyorum.”

Zaylin suratına tokat yemiş gibi geriledi. “Bundan emin misin?”

Aven siyah bıçağıyla Medoralı draekonların çoğunu katlettikten sonra, kalanların Tia Auras’a döndüğü düşünülünce, Alex, Zaylin’in bunu bilmiyor olmasına şaşırdı. Zaylin katliama tanıklık etmemiş olabilirdi ama Aven’in bu silahla Lady Mystique ve Niyx de dâhil olmak üzere bir sürü kişiyi öldürdüğünü görmüştü. Bu anlar zihninden geçti. Kadim kadının düşüşü, A’enara ile Vae’varka’nın kıvılcımlar saçarak güçlü vuruşlarla havada karşılaşması, bıçağın Niyx’in göğsünde iyileşmeyen, ölümcül bir yara açması.

“Eminim,” dedi çatlak bir sesle. Boğazını temizleyerek, “Ama bana Vae’varka’nın *traesostan* yapıldığı söylendi,” diye devam etti.

“Öyle,” dedi elini kederle saçlarında gezdiren Zaylin. “Silah saf karanlıktan yapılmıştır, duyarlı olsun diye içinde sadece bir damla sıvı yıldız ışığı vardır. Yani saf ışıktan ve tamamen yıldız ışığından yapılmış A’enara’nın aksine.” Volta atmaya başlayan Zaylin devam etti: “Eğer Vae’varka Aven’in mülkiyetindeyse, o hâlde tek bir çizikle her ölümlüyü öldürebilir.”

Alex yutkunarak, “Biliyorum,” diye fısıldadı.

Kızın tam önünde duran Zaylin eğilip öfkeli gözlerle, "Neden bunu daha erken söylemedin? Bu halkımın bilmesi gereken bir şey!" diye tısladı.

Zaylin'in bunu neden şahsi algıladığını anlamayan Alex, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü eğer senin dünyan için savaşa katılacaksak, hükümdarlarımızın risklerden haberi olmalı, nelerle karşı karşıya kalacağımızdan... Zaten yeteneklerimiz şu an zayıf olduğu için tehlike de oldukça büyük. Ama Vae'varka'nın gücüne karşı savaşmak..." Zaylin, yüzündeki ifadeyi korumak için çabaladı.

Alex yavaşça, "Bunun çok fark yaratacağını düşünmemedim zira vakti geldiğinde Aven'la bire bir dövüşecek kişi benim," dedi.

Zaylin ona bakarak sözünü kesti. "Ya kaybedersen?"

Eskiden olsa bu sözler karşısında Alex'in içi içini yerdii. Ama şimdi daha da dimdik durup, "Bu şu an düşünmek istediğim bir seçenek değil. O yüzden sen de düşünme," diye karşılık verdi.

Zaylin'in öfkesi kayboldu ve dudaklarında hafifi bir tebessüm belirdi. "Çok güzel." Alex'in hâlâ elinde tuttuğu silaha bakıp, "Eğer Aven ile karşı karşıya kalıp Vae'nara'ya rağmen başarılı olacak biri varsa, o da A'enara'ya hükmeden ve onu kullanan kişidir bence. Bu iki silah tarih boyunca asla karşı karşıya gelmemiştir."

"Geçen hafta geldiler ama."

"İşte bunu görmeyi çok isterdim," diye dalga geçti Zaylin. "Belki de Güç Dengesi'nin Yaşam Felaketi karşısında adalet arayışını görme şansım olur."

Alex de aynısını umdu çünkü bu Tia Auranların, onların savaşına katılacakları anlamına gelirdi. Ancak bir yanı, tekrar Aven'la çarpışacağı anlamına da geldiği için, bu fikri hiç sevmemi. Bunun olması gerektiğini bilmesine rağmen, bu karşılaşma için hiç acele etmiyordu.

Silahını geri gönderdi ve Zaylin'e odaklandı. "Sana A'ena-ra'nın halkın tarafından yapıldığını sandığımı söyledim ama sen bu teorinin yanlış olduğunu anlattın." Zaylin hafifçe gülümsedi. Merakı iyice artan Alex devam etti: "Peki ya Kütüphane? *Soraya de lah Torra...* Dünyaların Işığı?"

Zaylin gözlerini kırıştırdı. "*Ne olmuş* Kütüphane'ye?"

"Onu halkın mı yarattı?"

Zaylin bir daha gözlerini kırıştırdı. Sonra da başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Bu Alex'in ondan duyduğu en saf sestti, gerçek bir neşe ve gerçek bir sıcaklık vardı.

Yine de kollarını göğsünde birleştirip, "Neden bu kadar komik?" dedi.

Zaylin'in kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Kütüphane'yi hiç kimse *yaratmadı*," diye cevap verdi.

"Biri yapmış olmalı," dedi Alex.

Zaylin omuz silkti. "Kütüphane olduğu gibidir. Hep vardı, daima da olacak."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Zaman denen şey mantıklı mı?"

Alex alnını kırıştıtararak, "Ne?" diye sordu.

"Zaman," diye tekrar etti Zaylin. "Ne zaman başladı? Ne zaman bitecek? Kim tarafından nasıl yaratıldı?"

"Zaman bir yapıdır," diye cevap verdi Alex. "Bir referans noktası olarak vardır. Zamanı yaratamazsın, o olduğu gibidir."

Zaylin az evvel demek istediğinin bu olduğunu ima eder gibi, kaşlarını kaldırıp Alex'e baktı.

"Ama aynı şey değil," diye itiraz etti Alex.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, o hâlde şuna cevap ver: Zamanın bir referans noktası olmasına ya da bu 'yapının' nasıl çalışacağına kim karar verdi? Dahası zamandan önceki zamanda ne oldu? Zamanı *zaman* yapan neydi?"

Alex şakaklarının atmaya başladığını hissetti.

Zaylin ondan bir cevap beklemediğini belli etti. “Bazı soruların cevabı yoktur, Alex. Bu da onlardan biri.” İmalı bir şekilde durup, “Kütüphane açıklanamaz... Sadece yaşanır,” diye sözlerini bitirdi.

Alex de önceden bu kadarına inandırılmıştı ama bu diğer dünyanın kadim *türünün* çok daha fazla bilgiye sahip olacağını düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı. Her ne kadar Zaylin’in zamanla ilgili iması başını ağrıtsa da, Alex onun ne demek istediğini kavradı. Kütüphane için de durum aynıydı... O, olduğu gibiydi.

Öyle, öyleydi ve sonsuza dek öyle olacak, diye dalga geçti. *Ben de Kütüphane’nin daha fazla gizemi olamaz diye düşünüyordum.*

Geçmişte geçirdiği sürede Tia Auranlar hakkında öğrendiği en azından *bir şeyin* doğru olduğunu bilme ihtiyacı ile, “O zaman A’enara ve Kütüphane sizin eseriniz değilse, ya *valisyolu*... O sizindi ama, değil mi?” diye sordu.

Zaylin sırttı. “Evet, Alex. O bizim yaptıklarımızdan biriydi. Meyarinleri sürgün ettikten uzun bir süre sonra onlara verdiğimiz bir hediyeydi.”

“Onları neden sürgün ettiniz?” diye sordu Alex kendini tutamayıp. “Ölümsüz Savaşları’na yol açan aranızdaki anlaşmazlık neydi?”

Zaylin’in yüzünde bir gölge gelip geçti. “Bu ölümlü kulakların duyacağı bir hikâye değil ve merakına rağmen senin de duyman gerekmiyor. Ama özetlemek gerekirse, onlar olmaları gerekenden fazlasını aradılar ve hakları olduğuna inandıkları şeyi elde etmek için ne gibi yıkımlara neden olacaklarını umursamadılar. Gururları sonlarını getirdi, sürgün edilmeleri senin asla anlayamayacağın kadar büyük bir ölçekte yıkıma yol açtı. Benim halkım için de öyle.”

Bu sonuçlardan birinin çocuk yapamıyor olmaları olduğunu bilen Alex, Tia Auranların Ölümsüz Savaşları’ndan başka hangi açılardan etkilendiklerini merak etti.

"Elimde değil ama burada düşen melekler titreşimini hissediyorum," dedi bu benzetmenin cuk oturduğunu düşünen Alex.

Zaylin yavaşça, "Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim," dedi.

Alex elini sallayarak bir kez daha -ve bu sefer daha düzgün bir biçimde- açıklaması gerektiğini fark etti. "Onlarla yaşadığınız bunca şey için üzgünüm," dedi onun yerine. "Nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum, siz Tia Auranların ve Meyarinlerin birbirine girmesinin yanı."

Zaylin gözlerini kaldırıp sessizce, "Bence bunu ancak sen hayal edebilirsin, Alexandra Jennings. Ama tüm kalbimle dilerim ki sizin savaşınızın sonuçları Meyarinler ve Tia Auranlar arasında yaşananlardan çok daha iyi şeyler doğurur," dedi.

Alex de aynısını umdu.

"Bu kadar yeter," dedi kılıcını tekrar çeken Zaylin. "Her ne kadar arkadaşlarının yanına dönmeye hazır olsan da onlar şu an odanızda değil. Hep birlikte şehri geziyorlar."

Alex, Zaylin'in bunu nereden bildiğini merak etti çünkü yanından hiç ayrılmamıştı. Ancak Tia Auranlar hakkında çok az bilgiye sahip olduğu düşünülünce, tıpkı draekonlar gibi, onların da aralarında bir çeşit zihinsel bağ olmasına hiç şaşırmazdı. Zaylin'in haklı olduğunu ve arkadaşlarının Vardaesia sokaklarına yayıldığını tahmin eden Alex'in bir an evvel geri dönmeyi istemesinin bir anlamı kalmamıştı.

"Katılman gereken daha acil bir konu olmadığını düşünerek," diye devam etti Zaylin, "biraz pratik yapalım derim." Bıçağını kaldırdı. "Üstelik senin gibi kabul edilebilir bir rakip bulmuşken, ölümlü."

"Kabul edilebilir?" A'enara'yı çağıran Alex, Tia Auran'a sırıttı. "Unuttuysan diye söyleyeyim, az evvel o 'zayıf' kıcını fena tekmeledim."

"Olabilir," dedi gümüşü gözleri parlamaya başlayan Zaylin. "Ama olduğundan başka biri olsaydın, durum böyle olmazdı."

Alex'in sorgular bakışlarının üzerine Zaylin sırtarak açıkladı: "Eğer halkımın savaş becerileri Meyarinlerinkine eşitse, o hâlde sence onları nasıl oldu da sürgüne yollayabildik?"

"Bana anlatmadığın için hiçbir fikrim yok," dedi Alex imalı bir şekilde.

Zaylin daha da çok sırtarak, "O zaman yetenekle donatılan ilk türün seninki olmadığını söyleyelim," dedi.

Alex onun ne demek istediğini anlayınca kaskatı kesildi. "Olamaz."

Yirmi Üç

Alex'in şaşkınlığına cevaben Zaylin üç kapıyı parmağıyla işaret etti ve hepsi birden anında bulutlu boşluktan havaya fırladı. Ancak daha önce olduğu gibi dönerek manevra yapmak yerine, Alex'in tepesinde birdirbir oynar gibi atlayıp zıpladılar.

“Ölümlülerin aksine Tia Auranlar sadece zihinsel yeteneklerle donatılmıştır; telekinesis, telepati, empati ve zihin okuma gibi şeyler,” diye açıkladı, kapıları kendilerine özgü bir şekilde dans ettirmeye devam eden Zaylin. Sonra onları bırakıp parmağını Alex'e çevirdi. Keskin bir hareket yapınca Alex irkildi ve kapılar gibi, kendisinin de havaya fırlayacağını sandı ama sonra kendi irade gücünün onu koruduğunu fark etti, tıpkı az evvel dövüşürlerken olduğu gibi.

Alex'in irkilerek verdiği tepkiyi fark eden ölümsüz kadın, “Elbette,” dedi, “daha tanıştığımız gün senin arkadaşlarından farklı olduğunu anladım. Ve şimdiye dek karşılaştığın diğer tüm ölümlülerden...”

“Tahmin edeyim,” dedi Alex, “zihnimi okumaya çalıştın?”

“Aslında seni balkondan aşağıya atmaya çalıştım.”

Alex'in gözleri büyüdü.

"Ama sen yerinden kıpırdamadın bile," diye devam etti Zaylin, ufacık bir özür bile dilemeden. "*Sonra* zihnini okumaya çalıştım ama başaramadım. Fakat taht odasında yeteneğinin seni Aven'in talebinden nasıl kurtardığını anlattığını duyana kadar -ki iradenin bu denli güçlü olduğunu görmek sinirimi çok bozdu- denemeye çalışmadım diyemem."

"Haydi, beni balkondan atmaya çalıştığın kısma geri dönelim," dedi Alex onu uyarır gibi.

Zaylin umursamaz bir tavırla omuz silkip, "İlk geldiğinde seni hiç sevmediğimi anlamamış olamazsın. Peki, beni suçlayabilir misin? Buraya halkımın bin yıllık huzurunu bozmak için geldin. Korunuyor olup olmamanı umursamadım çünkü her iki durumda da kazanan ben olacaktım; ya yeteneğinin gerçek olup olmadığını görecektim ya da seni sarayın diğer tarafına postalayacaktım."

Alex dudaklarını büzdü. "Çok tuhaf bir zihin yapısına sahipsin, Zaylin."

Sözleri haylaz bir tebessümle karşılık buldu: "Daha hiçbir şey görmedin, Alex." Sonra yüzünde tekrar ciddi bir ifadeyle açıklamasına devam etti: "Meyarin türü; hız, kuvvet, zarafet ve çevikliğe sahiptir. Bunun yanı sıra gelişmiş zekâları ve diğer bir sürü yetenekleri de vardır ki bunların hepsi Tia Auranlarda da mevcuttur. Onlarla aramızdaki tek fark bizim zihinsel yeteneklerimiz ve onlara üstün gelme sebebimiz de tamamen bu."

"Onların sizin yeteneklerinize sahip olamaması ama sizin onlarınkine sahip olmanız çok tuhaf," dedi Alex. "Bu hep böyle miydi?"

"Konuya biyolojik açıdan bakarsak, evet," diye cevap verdi Zaylin. Ama sonra yavaşça itiraf etti: "Ancak başkalarının yeteneklerini *taklit edip kullandıkları* durumlar da olmuştu. Ama bunun bedeli çok trajik oldu."

Korktuğunu hisseden Alex, "Nasıl?" diye sordu.

Zaylin'in cevap vermek istemediği belliydi. Alex bir kez daha bastırınca, Tia Auran'ın çenesi kasıldı. Ama yine de cevap verdi: "Bazıları -radikal olanlar- halkımızı tuzağa düşürmeye ve..." Sesi titredi. "...tuzağa dürürdüklerinin üzerinde bir ritüel uygulamaya başladı: *Tu'eh Tendaran Orvas*."

Cümlelerin çevirisini yapan Alex'in nefesi âdeta buz kesti:

Tu'eh Tendaran Orvas.

Yutulmuş Kalp.

Alex'in cümleyi çevirebildiğini bilen Zaylin devam etti: "Kurbanlarının kalbini yedikten sonra onların güçlerini ve kuvvetlerini ve ayrıca belirli bir süre için yeteneklerini de alıyorlardı."

Alex'in aklına Niyx'in ona anlattığı korkunç bir gerçek geldi.

"Onları yiyor, Aeylia! Talep ettiği Meyarinlerin kalplerini çıkarıp yiyor. Onların kuvvetini, yaşam güçlerini lokma lokma ısırtıp içine alıyor..."

Niyx ona kalbi yenen bir Meyarin'in ölümden sonra asla huzur bulamayacağını da anlatmıştı ama Aven'in başka neyi ya da kimi yediğinden asla söz etmemişti.

Yediklerinin sadece Meyarinler olup olmadığından bahsetmemişti...

"Bunun iğrenç olduğunun farkındayım," dedi Alex'in yaşadığı şoku yanlış anlayan Zaylin. "Ancak sürgünle birlikte bu ritüelin zihinlerinden de silinmesini sağladık."

Alex başını iki yana salladı. Sonra bir daha salladı. Kaskatı kesilmiş dudaklarının arasından fısıldayarak, "O zaman bir şeyler ters gitmiş olmalı çünkü unutmamışlar," dedi.

Zaylin irkildi, gözlerini kıstı. "Ne demek istiyorsun?"

Alex ölümsüzün gözlerinin içine bakarak, "Aven bunu yapıyor... O... kalpleri yiyor," dedi.

Çok şaşırın Zaylin, "Ne?" diye fısıldadı.

"Bana sadece Meyarinleri yediği söylendi, yaşam güçlerini çalarak kuvvetleniyormuş ama sadece talep ettiklerini." Alex'in bakışları sağa sola kaymaya başladı. "Eğer bu yetenek aktarımını öğrenecek olursa, yetenekli insanların kalplerini de yemeye başlaması uzun sürmez... Tabii henüz başlamadığını varsayıyorum. Zaten şimdiden çok güçlendi ve herkesi emri altına aldı bile. Ama yeteneklerini bizzat kullanabilmesi?" Alex titreyen elini midesine bastırdı. "O zaman yenilmez olur."

Karşılığında uzun bir sessizlik oldu.

"Bu berbat bir haber," dedi Zaylin kederle. "Ama bu konuda endişelenmenin hiçbir anlamı yok... En azından şimdilik. Bunu duymayı her ne kadar istemesen de, Aven başkalarının yeteneklerini çalmaya başlasa bile, sen en azından yeteneğin sayesinde korunuyor olacaksın."

Zaylin'in haklı olduğunu bilen Alex yavaşça başını salladı ama yeteneğini herkesle paylaşma arzusu yeniden uyandı. Yeteneğini kocaman yapıp çoğaltarak sevdiği herkesi koruyabilirdi. Ama Athora ona bunun imkânsız olduğunu söylemişti; herkesin zaten özgür iradeye sahip olduğunu ve daha fazlasını alamayacaklarını.

"Bence artık ileriye bakmayı bırakıp şu ana odaklanmalıyız," dedi bir adım geri çıkıp kılıcını kaldıran Zaylin. "Ne dersin, Alex? Beni ikinci kez yenip yenemeyeceğini görmeye hazır mısın?"

Alex hazırdan da hazırды. Son birkaç saat içinde öğrenip yaşadığı onca şeyden sonra, yetenekli -ama biraz *zayıf*- bir ölümsüzle çarpışmayı çok istiyordu. Kasları son bir haftadır yaşamadığı o tanıdık ama rahatlatıcı ağrıları özlemişti ve aklını bu yeni sorunlardan uzaklaştırmak için yapabileceği en iyi şeyin enerjik bir aktivite olduğunu çok iyi biliyordu.

Gözlerinde büyük bir meydan okumayla çalkantılı hislerini bir kenara bıraktı ve zihnini şu ana ve olduğu yere odaklayıp A'enara'yı havaya kaldırarak, "Gel bakalım, Zaylin," dedi.

Tia Auran da tam olarak bunu yaptı.

Zaylin ve Alex tepelerinde ışıldayan kemerler, ayaklarının altında bulutlarla stadyum kürsüsünde dövüşürken saatler geçti ve tek izleyicileri olan üç güneş yavaş yavaş batıp karanlığa doğru alçaldı.

Arkadaşlarıyla yüzleşip gerçek kararlarını öğrenme vaktinin geldiğini bilen Alex dövüşü durdurdu. İkisi de nefes nefese olmalarına rağmen egzersizin yoğunluğundan hem kendilerine gelmişler hem de rahatlamışlardı.

Sayısız kesik ve sıyrıkları iyileşsin diye biraz *laendra* içtikten sonra Zaylin, Alex'in saraya geri dönmeye hazır olduğundan emin olmak için ona bakıp bekledi. Alex gergin bir şekilde başını onay verir gibi öne doğru sallayınca Zaylin onu odasına geri *parronladı* ve bir şeye ihtiyacı olursa seslenmesini istedi. Alex Tia Auran'ın yumuşak ses tonundan, sadece bir yardımcı olarak değil aynı zamanda bir arkadaşı olarak da bunu söylediğini anladı.

...Yani en azından arkadaşı gibi bir şey olarak. Zira Tia Auran, aralarında geçen hassas anlara rağmen, hâlâ gözle görülür derecede huysuzdu.

Odasına döndüğünde kan, ter ve kir içinde olan Alex önce bir banyo yaptı ve günün geri kalanını dövüşerek geçirdiğine dair tüm kanıtları temizledi. Bunu yaparken artık arkadaşlarıyla yüzleşmeye çok yakın olduğunun farkındaydı -aralarında sadece bir oda mesafesi vardı- ve onlarla yüzleşmeye sandığı kadar hazır olmayabileceğini düşündü. Sahte arkadaşları gibi şiddetle üzerine gelmemelerini *umarken* elinde olmadan Sırlar Kapısı'ndan sonra Jordan'ın nasıl tepki verdiğini, Bear ile D.C.'nin onun tarafını nasıl tuttuğunu ve açıklamalarını nasıl dinlemek istemediklerini hatırladı. Ancak onlara verdiği bilgiden sonra sergiledikleri pişmanlık, şu an Alex'in farklı bir tepkiyle karşılaşma ümidini besliyordu ama yine de... kendini gergin hissediyordu.

Yüreğini hazırlamak için kendine biraz daha zaman vermeye karar vererek -ne olur ne olmaz diye- banyodan sonra ortak oda-ya gitmek yerine, ipek pijamalarını giyip balkondan yükselen ay ışığının altında parıldayan şehri izledi.

Sarayın altın duvarlarından Xira'ya seslenip, o gün olanlardan söz etti; kâbus gibi kapıdan bahsetti, A'enara ile Vae'varka, Kütüphane ve iki ölümsüz tür hakkında öğrendiklerini anlattı. Ayrıca Aven'in yamyamlığını ve başkalarının kalplerini yiyerek onların mevcut yeteneklerini nasıl kullanabileceğini söyledi.

"Seni birkaç saat yalnız bırakmaya gelmiyor," dedi Xira iç çekeerek. "Gökler aşkına, son birkaç hafta bensiz nasıl hayatta kaldın sen?"

Çünkü Alex hiçbir şeyi tek başına yapmamıştı. Niyx yanındaydı. Dostları yanındaydı. Ama şimdi... İçeriye adım attığında neyle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yargı Kapısı onun içsel savaşını gözler önüne sermiş, ona içindeki gölgelerle dövüşme şansını vermiş olabilirdi ama bu dostlarının da...

"Alex, kes şunu," diye araya girdi kızın karmaşık düşüncelerini okuyan Xira. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Alex cevap vermedi ama bunun nedeni söyleyecek bir şeyinin olmaması değil, ne olduğunu tam olarak bildiği bir ses duymuş olmasıydı.

Kendisiyle zihinsel anlamda konuşmaya devam eden Xira da ne olduğunu anladı ve yavaşça, *"İhtiyacın olursa buradayım... Ama olacağını sanmıyorum,"* dedi.

Sonra tam Kaiden balkon tırabzanına doğru tırmanırken, Xira kızın zihnini terk etti.

Neler olacağını bilemeyen Alex, orada kıpırdamadan oturup kendini savunamayacağı sözlü bir yumruk yemeyi bekledi.

Hiçbir şey söylemedi ama Kaiden de söylemedi.

Onun yerine yavaşça yaklaşıp yanına oturdu.

Kızın daha önce kürsüde yaptığı gibi irkilerek geri çekilmesinden korktu, uzanıp kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti.

Alex o ana kadar bir buz kalıbı gibi gergindi ama Kaiden'in sıcaklığını hissettiği an eridi ve tüm bedeni rahatladı.

Kaiden'e iyice sokuldu ve birlikte şehrin muhteşem gece manzarasını izlediler.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu Alex.

Sesi çok alçak çıkıyor ama ancak bu kadarını başarabiliyordu.

Yanağını kızın başına dayamış olan Kaiden de aynı şekilde yavaşça yanıt verdi: "Gelecek görüşünün neredeyse tamamını zaten görmüştüm. Görmediklerim seninle benim yan yana olduğumuz kısımlardı."

Yaşadıkları onca şeyden sonra, Alex geleceğin dehşetini izlerken kendini yanında rahat hissettiği tek kişinin, bilinçaltında Kaiden olduğunu görmesinden artık utanmıyordu. Daha o zamanlar bile... yani birbirlerine bu kadar yakın olmadıkları dönemde bile Alex böyle hissetmişti.

"O kısımları değil," diye fısıldadı Alex, "ben Aven konusunda kızgın mısın diye sordum?" Yutkundu ve ekledi: "Kütüphane'deki mağarada, sen bana Niyx'in mektubunu verdikten sonra, sana Aven'in bir canavar olmasının benim suçum olduğunu söylediğimi biliyorum ama hiç detaya girmedim. Onun bana nasıl... *Biliyorsun işte...*" Devamını getirmeye gücü yetmedi.

Kaiden kızın sorusunu düşünürken parmaklarını yavaşça omzunda gezdirdi. Ama bir anda bedeni gülüyormuş gibi sarsılmaya başladı.

"Sen gülüyor musun?"

"Hiç de bile," diye inkâr etti ama sesinden güldüğü belliydi. "Sadece... O adamı sana âşık olduğu için suçlarsam ikiyüzlülük etmiş olurum." Alex'in başının üzerine bir öpücük kondurdu. "Cidden zevkine diyecek yok."

Gözlerine bakmak için geri çekilen Alex, haylaz bir şekilde parladıklarını görünce şaşırdı. Çocuğun gözlerinin içinde bir parça bile suçlama ya da alınma belirtisi yoktu.

Alex'in gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu okuyan Kaiden, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve "O biz değildik, Alex. Öyle olmadığını biliyorsun," dedi.

Çocuğun sesindeki nazik anlayış karşısında Alex'in gözünden bir damla yaş aktı. Kaiden eğilip kızın gözyaşını öptü ve kucagında dinlenmesi için onu yine kendine doğru çekti.

"Olanlar için kimse seni suçlamıyor... Ne geçmişte ne de şimdi," dedi Kaiden, bu kez daha ciddi bir sesle. "Tıpkı hiç kimsenin ölümünden bir an bile senin sorumlu olduğuna inanmadığımız gibi. Bu hata tamamen Aven'a ait. Ve herkes, dostlarından her biri, bunun doğru olduğunu biliyor."

Alex'in gözünden bir damla daha yaş aktı ama hüngür hüngür ağlamaya başlamak için hemen kendini toparladı.

Çocuğun ne demek istediğini anlamıştı. Artık Kaiden'in bir şey daha söylemesine gerek yoktu. O yüzden sustu ve kızla birlikte manzarayı izledi.

Alex sessizce ama çok sessizce, Aven'la olanları baştan sona anlattı. Aven'ın hislerini nasıl fark etmeye başladığını, Niyx'ten bu konuda nasıl yardım istediğini, Aven'a nasıl cesaret vermek istemediğini ama bunun hiçbir işe yaramadığını çünkü Aven'ın ona âşık olmaya devam ettiğini... O insanları sırf kendisine hediye olsun diye nasıl bulup getirdiğini anlattı... Bu sırada Kaiden onu kucagına çekmişti. Alex aslında tüm suçun Aven'da olduğunu kabul etmesine rağmen, bu insanların ölümünün kendi elinde olduğunu itiraf ederken, Kaiden ona daha da sıkı sarılmıştı. Sonra şimdiki zamanda olanları anlattı, Lady Mystique'in ölümünü ve kadim kadının ölümüyle birlikte herkesin hafızasının nasıl geri geldiğini açıkladı. Alex kadının bu zihinsel yeteneğinin bir Tia Auran olmasından kaynaklandığını şimdi anlıyordu. Ama artık Aven ve geçmişte kendisiyle tanışan bütün Meyarinler onun bir zamanlar Aeylia olduğunu biliyorlardı.

Sonra da geri kalanları anlattı... Önce geçen gece duyduğu kehanetten, o yüzden sabaha kadar Xira ile dolaştığından ve ardından o gün Zaylin'den öğrendiği her şeyden söz etti. Kaiden hiç kıpırdamadan yanında duruyor -özellikle de yenilen kalplerden ve bunların ne anlama gelebileceğinden söz ederken- ama bir yandan da kızın tenini hafifçe okşayıp, dokunuşlarıyla onun gerginliğini almaya çalışıyordu. Belki de Alex'in rahatlamasının sebebi sadece Kaiden'in varlığıydı. Sonunda Kaiden şefkatle ama net şekilde konuşurken, Alex neredeyse çocuğun kollarında uykuya dalacaktı.

"Bilmeni istediğim bir şey var, Alex."

O gün içtiği iki doz *laendraya* rağmen bir gece önceki uykusuzluğa yenik düşmek üzere olan Alex esneyerek, "Hımmmm?" dedi.

Ama Kaiden'in söylediği şeyi duyduktan sonra o uykulu hâli bir anda kayboldu.

"*Sen aklını mı yitirdin?*" diyerek ayağa fırladı ve balkonda hızla volta atmaya başladı.

"Mantıklı olduğunu sen de biliyorsun," dedi kendisi de ayağa kalkan Kaiden. "*Biliyorsun, Alex.*"

İşin en akılalmaz kısmı, gerçekten de biliyor olmasıydı. Hatta herkesten daha iyi biliyordu. Ama bu zihninden küfredip Xira'ya sorular sormasına ve onun desteğini istemesine engel olmadı.

Maalesef ejderha, Kaiden'in tarafını tuttu. Daha da kötüsü, Kaiden kızın ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu.

"Xira ne düşünüyor?"

Sorudan kaçınmaya çalışan Alex, "O bir drakeon. Ne bilir ki?" diye yanıt verdi.

Kaiden kıza komik ve bilgiç bir bakış attı.

Alex iç çekerek, "Akıllıca olduğunu düşünüyor," diye itiraf etti.

Kaiden daha fazla üstüne gitmedi. Sadece başını sallayıp bekledi. Belli ki Alex'in de aynı şeyi fark etmesini istiyordu. O yüzden Alex'in evet demesi için çocuğun ikna etmesine gerek kalmadı. Ve Xira'nın da.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Alex'e doğru sokulan Kaiden.

"Bunun geri tepmemesini umuyorum, bana daha sonra teşekkür edersin." Homurdanmasına rağmen Kaiden bu tavrını yok sayıp onu tekrar kollarının arasına alınca, Alex yine eridi. Çocuk neredeyse ama *neredeyse* öpücüğü kadar iyi hissettiren bir şekilde kıza sarıldı.

Uzun süre öylece durdular, sonra tekrar yerlerine oturdular ve Alex çocuğun kucağına kıvrıldı. Bir süre böyle huzurlu bir an yakalayamayacaklarını bildikleri için bu fırsatı değerlendirip, birlikte sessizce şehrin güzelim manzarasını izlediler. Öyle ya da böyle, ertesi gün son kapı testini de bitirdikten sonra evlerine döneceklerdi. Bu onların Tia Auras'taki son gecesiydi... Ve Vardaesia ne kadar gösterişli olursa olsun, Alex burayı özleyeceğini biliyordu.

Ama Medora'ya dönüp gelecekle yüzleşmeye de hazırды. Zira bunun daha fazla ertelenemeyeceğinin farkındaydı.

Artık Aven'in sonsuza dek durdurulma vakti gelmişti.

Yirmi Dört

Alex balkonda uyuyakalmış olmalıydı çünkü saçlarından yanağına doğru hafifçe gezinen parmakları hissederek uyandı.

Yatağına kıvrılmış bir hâlde, huzurla ve ağır ağır kendine gelmeye başladı ama daha çok Kaiden'in kollarında uyuyakladığı ve çocuğun onu kucağına alıp yatağına taşıdığını bildiği için huzurluydu. Ama bu Kaiden'in neden güne hazır, giyinik bir vaziyette yatağının kenarında oturduğunu ve şefkatle ona baktığını açıklamıyordu.

Uykudan çatlamış bir sesle ona bakıp, "Gizlice gelip beni uyurken izlememen konusunda konuşmuştuk," dedi.

Çocuk hafifçe güldü ve "Buraya daha şimdi, seni uyandırma-ya geldim," dedi.

Ona inanmayan Alex gözlerini kısıtı.

Sırıtan Kaiden başparmağıyla kızın yanağını okşadı. "Ciddiyim. Dün gece mükemmel bir centilmen gibi davrandım. Seni yatağına yatırıp güzellik uykunla baş başa bıraktım."

Yumuşayan Alex, "Teşekkür ederim," dedi. Durdu. "Ve bir sapık gibi beni izlemediğin için de sağ ol."

Kaiden'in gözlerinde tuhaf bir ışık parladı. Ağzını büzerek, "Bu sabah daha yeni gelmiş olabilirim ama dün gece uykuya daldığından emin olana kadar yerimden kıpırdamadım," dedi.

Alex çocuğun konuyu nereye götürmeye çalıştığını tam anlayamadı ama yüzündeki ifadeye bakınca içi gıcıklandı. "Yani?"

Kaiden başparmağını kızın yanağından dudaklarına doğru indirip, "Yani," dedi, "bu süre zarfında bir şey keşfettim."

Çocuğun dokunuşuyla içi daha da gıcıklanan Alex, Kaiden'in parmaklarının dolaşmaya devam ettiği dudaklarının arasından, "Neymiş o?" diye fısıldadı.

Çocuğun bakışları kızın ağzından gözlerine kaydı. İçlerindeki parıltıyı fark etmemek imkânsızdı. "Uykunda konuştuğunu."

Alex donakaldı. Jordan da bir keresinde benzer bir şey söylemişti ama bu, korkusunu azaltmadı. "Ne dedim?"

Çocuğun yüzündeki ifadeyi görünce bunu sormamış olmayı diledi.

"Bilmediğim bir şey değil," dedi Kaiden yavaşça. Parmağını kızın yanağında son bir kez daha gezdirip elini çekti. "Ama aynı şeyi bir kez daha duymak çok güzeldi."

Alex homurdanarak sanki dünyayı görmezse orada olmayacakmış gibi, koluyla gözlerini kapattı. "İstersen beni öldürebilirsin."

Kaiden derin ve sıcak bir kahkaha attı. "Kahvaltıdan önce olmaz." Nazikçe Alex'in kolunu gözlerinden çekti ve gülümseyip dudaklarını öpmeden önce, "Günün en önemli öğünü," diye fısıldadı.

Sonra onu daha fazla utandırmadan kucağına alıp ayağa kaldırdı ve çoktan toplanıp kahvaltıya başlamış olan arkadaşlarının yanına sürükledi.

Çok utanan Alex dün *kapıdaki* sınavdan sonra onlarla görüşmekten kaçındığını hatırladı. Ama artık yüzleşmek kaçınılmazdı çünkü hepsi onu görünce donakaldı. Hatta Kaiden onu pijamalarıyla masaya doğru sürüklerken bazılarının çatalı havada kaldı.

Karşılarında gergin bir şekilde duran Alex ne diyeceğini bilemedi. Affetmeleri için yalvarmalı mıydı? Açıklamaya mı çalışmalıydı? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıydı?

Kaiden elini tutup şakağından öpünce, Alex hiçbir şey yapması gerekmediğini fark etti çünkü Jordan ondan önce davrandı.

Bir Alex'e bir Kaiden'e bakıp el ele tutuştuklarını gördü ve az evvelki tatlı öpücüğe tanıklık etti. "Bahse girerim, âşık Aven şu an burada olsa seni gebertirdi, Kaiden," dedi.

Sözleri bundan daha acımasız olamazdı, saygısızcaydı ama aslında içinde bulundukları durumu çok güzel özetlemiş ve cuk oturmuştu. Yine de gerginliğin dağılmasına ve masadaki herkesin bir kahkaha patlatmasına neden oldu.

Alex'e gelince... Ağzından çıkan ilk nefes neşeli bir şok patlaması gibiydi ancak ikinci nefesinde boğulacak gibi oldu. Jordan'ın bu kaygısız yorumu, göğsünün sıkışmasına ve gözlerinin yanmasına yol açtı.

Kızın duygularını kontrol etmekte zorlandığını fark eden Kaiden, onu kendine doğru çekti ama yalnız değildi. Çünkü Jordan da ayağa kalkıp ikisine birden sarıldı. Bear da kalkıp aynısını yaptı. D.C. ile Declan da hemen arkalarındaydı. Alex ve tüm dostları bir grup kucaklaşması yapıp, âdeta birbirleriyle bir yumak gibi iç içe geçtiler.

Bu destek gösterileri Alex'in mizah anlayışının çökmeye başlamasıyla aynı hızda, mutluluğa dönüştü. Eğer eller, kollar ve çarpık kafalar arasında ezilmiyorsa olsaydı, gördüğü bu *sevgi* ve kabulleniş yüzünden yere yığılabilirdi.

Buzlar tamamen kırılınca geri çekilip masadaki yerlerine oturdular. Kahvaltı esnasında Alex, Aven'la geçmişte yaşananlar hakkında tüm soruları cevapladı, dün gece Kaiden'e anlattıklarını kısaca özetledi ama bu Aven'ın karşılıksız aşkını ve bunun sonucunda kendisini ihanete uğramış hissettiğini anlamalarına yetti. Sözleri bittiğinde tıpkı Kaiden ve Xira'nın söylediği gibi,

hiç kimse onu suçlamadı... Hem de hiç. Bu yükü onlarla daha önce paylaşmadığı için hepsi hayal kırıklığına uğramış da olsa, olaylara Alex'in açısından bakıp değerlendirmeleri için bir gece düşünecek vakitleri olmuştu. O yüzden, özellikle de karşılaşabilecekleri potansiyel geleceği bildiklerinden, kızın hissettiği baskıyı anlıyorlardı.

Gösterdikleri destek Alex'i neredeyse ağlatacaktı. Ama Alex kendini toparladı ve onlara gülümseyerek ne kadar minnettar olduğunu söyledi. Dostları da ona bir aile olduklarını ve ailelerin böyle yaptığını hatırlatarak konuyu büyütmemesini söyledi.

Zaylin geri dönüp, hazırlanması için Alex'e odasını işaret edince, kız omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi hafifleyerek Tia Auran'ın peşinden gitti.

"Galiba her şey yolunda gitti?" diye sordu, Alex'e kıyafetlerini uzatan Zaylin. Yine deri pantolon ve üst ile ilk iki günden sonra ortadan kaybolan o Amazon prensesi kıyafetiydi bunlar. Alex geriye dönüp bakınca, bunların ne kadarının Zaylin'in kıyafet seçimlerinde acımasızca davranmasından kaynaklandığını merak etti.

Alex giyinirken Zaylin'e gecenin nasıl geçtiğini anlattı ve bu sabaha kadar arkadaşlarıyla yüzleşmediğini itiraf etti. Zaylin şaşırtıcı bir şekilde onun korkaklıkla suçlamadı ve kabullenmiş gibi sadece başını sallamakla yetindi.

"Dikkatin dağılmışa benziyor," dedi Tia Auran'dan daha sert bir yaklaşım bekleyen Alex. "Her şey yolunda mı?"

Kızın bu endişesi karşısında Zaylin şaşırdı. İlk başta cevap verecek gibi görünmüyordu ama sonra derin bir iç çekip, "Bugün son sınavın," dedi.

Bu hatırlatma üzerine midesi kasılan Alex, Tia Auran'ın başka bir şey söylememesi üzerine, "Yani?" diye ısrar etti.

"Yani," dedi Zaylin, "öyle ya da böyle bugün sen ve ben, savaşınıza halkımın katılıp katılmayacağını öğreneceğiz."

Kadının gümüşü gözlerine bakamayan Alex, "Bugün başarılı olmamızı istemiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Başarırsanız, sonrasında olacaklardan korkuyorum," diye sessizce itiraf etti Zaylin. Sonra daha da alçak bir sesle, "Ama başaramazsanız da sonrasında olacaklardan korkuyorum," dedi.

Alex bunun üzerine başını kaldırıp keskin bir bakış attı ama Zaylin devam etti: "Dağılmış görünmemin sebebi, kendimi iki parçaya ayrılmış gibi hissetmem. Halkımın güvende kalmasını istiyorum ama bunun için sizinle birlikte savaşırsak mı yoksa sizi kendi kaderinize terk edersek mi daha iyi olur, bilmiyorum." Derin bir nefes aldı. "Vae'varka'nın Aven'in emrinde olduğunu ve onun *Tu'eh Tanderan Orvas* yaptığını öğrenmeden önce, karşı karşıya olduğunuz tehdidin boyutunu tam olarak anlayamamıştım. Ancak şimdi..."

Cümlesini bitirmeye gerek duymadı ve sustu.

Alex ne diyeceğini bilemedi. Kehanette yazarlar üzerine, ölümsüzlerin onlara yardım etmelerini umarak gelmişti Tia Auras'a. Ve şu ana kadar yaptığı her şey bu yardıma layık olduklarını kanıtlamak içindi. Ama bu, Zaylin'in endişelerine hak vermediği anlamına gelmiyordu.

"Bugün bizim için karar verecek," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer son kapıyı geçerse, Saefii'nin anlaşmamızı onurlandıracığını kendin söyledin."

Zaylin'in gözlerinde anlaşılmayan bir ışık yanıp sönünce Alex bir şey söyleyeceğini düşünüp sustu. Ancak Tia Auran'ın sessizliğini koruduğunu görünce devam etti: "Başarısız olsak bile, yine de bir cevap almış olacağız."

Ve benim de tüm dünyam kararacak, diye ekledi içinden.

Ancak bu fikre kendini fazla kaptırmak istemedi ve sözünü, "Sonucun ne olacağını gün sonunda göreceğiz. O yüzden dün bana verdiğin tavsiyeye uy ve ileriye düşünme... Sadece şu ana odaklan," diye bitirdi.

Zaylin kızın gözlerine uzun süre baktıktan sonra başını sallayıp, "Haklısın," dedi.

Çevik bir hamleyle şifonyere gitti ve çekmecedен Niyx'in mektubunu çıkarıp Alex'e verdi.

"Şans getirsin," dedi.

Zaylin'in bu düşünceli tavrından çok duygulanan Alex, mektubu deri pantolonunun kemerine sıkıştırdı.

"Sanırım bu da senin," dedi Zaylin, siyah cübbesinin içinden çıkardığı ve imparatoriçeden geri aldığı myrox kolyeyi göstererek.

Mükemmel oku ve zarif yayıyla Zaylin'in elinde duran gümüş kolyeye bakan Alex başını iki yana salladı ve Zaylin'in gözlerinin içine baktı. "Sende kalsın."

Zaylin şaşırdı. "Bunu... bana mı veriyorsun?"

Alex, "Bu kolye bana daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir şeyi yapmayı başardığımda geldi," dedi, Avcı'nın ona Gizlilik ve Hile dersinde hedefi bulan ilk öğrenci olduğunu söylediği günü hatırlarken. Alex'in bunu *isteyerek* yapıp yapmamasının ya da bilinçli bir şekilde hedefin peşine düşüp düşmemesinin bir önemi yoktu. Kazara da olsa, başkalarının yapamadığını yapmış ve başarmıştı.

"Umarım aynısı bugün de olur. Olmazsa da..." dedi her ne kadar sinirleri aşırı gergin de olsa, normal birşeymiş gibi omuz silkerek. "...en azından elinde beni hatırlatacak bir şey kalır."

Zaylin'in yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Kadın sevindi mi, alındı mı yoksa tiksindi mi; bilemedi.

Bir anda, Saefii'nin myroxun Tia Auranların ezeli düşmanının simgesi olduğunu söylediğini hatırladı. Bunun üzerine hemen geri adım attı çünkü istemeden Zaylin'i gücendirmiş olabilirdi. "Yani eğer istemiyorsan saklama. Ben sadece..."

"Sağ ol, Alex," diye sözünü kesti Zaylin yumuşak bir sesle ve kolyeyi boynuna taktı. Gümüş kolye, koyu renk teninde ısl ısl parlıyor, myroxun normalden çok daha canlı görünmesine neden oluyordu. "Bu hediye benim için büyük bir onurdur, bunu daima gururla takacağım."

Zaylin'in duygulu sesi Alex'i de duygulandırdı ve güçlükle yutkunmasına neden oldu. Tia Auran'a belki de sandığından çok daha anlamlı bir hediye vermiş olduğunu fark etti.

Arkadaşlarının yanına gidip son kez stadyuma *parronlanmak* üzere odadan çıkacakken, Zaylin arkasından seslendi.

Alex eşikte durdu ve Tia Auran'a baktı.

"Sonucu ne olursa olsun," diye fısıldadı Zaylin kolyesine dokunarak, "umarım bugün başarılı olursun."

Alex yutkunarak başını salladı ve kapıdan çıktı.

Her biri en az kendisi kadar endişeli görünen arkadaşları onu bekliyordu.

Bear sessizliği kırmak ister gibi, "Son günümüz," dedi.

"Buraya kadar çok iyi geldik," diye ekledi Jordan. "Engeller hiç de fena görünmüyor."

D.C. homurdandı. "Uğursuzluk getireceksin."

"Cidden," diye araya girdi Declan, "umarım ölüm, veba ve trajedi olasılıklarından kaçınabiliriz. Kapıların fikirlerinin tüken-diği çok belli."

Hepsi dönüp çocuğa baktı ve D.C. tıslayarak, "Bu tip şeyleri yüksek sesle söylemesen nasıl olur?" dedi.

Birazdan karşılaşacakları şey -hem son kapı hem de ardından eve dönecek oluşları- düşünülünce, bunu komik bulduğuna kendisi de şaşırان Alex gergin bir şekilde sırtıttı.

Birazdan *parronlanacaklarını* bildiği için herkesin susup toplanmasını istedi.

"Bugün ne olursa olsun," dedi, "bu hafta yaptığınız her şey için size minnettar olduğumu bilmenizi isterim. Her ne kadar yaşadığımız şeylerin çoğunun odak noktasındaki kişi ben olsam da..." Tam bu sırada D.C.'nin ağzıyla *Alex Şov* diye işaret ettiğini gördü. "...siz olmasanız daha birinci görevde başarısız olurdum. Bizi bugün bulduğumuz noktaya getiren şey sizin desteğiniz ve gücünüzdür ve ben bunu asla hafife almıyorum." Hepsini dikkatle süzdü. "Bunu... Bunu bilmenizi isterim."

Kaiden elini uzattı ve sözleri havada yankılanmakta olan Alex'in elini hafifçe sıktı. Arkadaşları da ona sıcacık bir gülümsemeyle yanıt verdi.

"Bil diye söylüyorum," dedi Jordan. "Yeni bir dünyayı ziyaret etmek?" Sırıttı. "İstesen de bizi durduramazdın."

"Durdurmak isterdin, bunu da hepimiz biliyoruz," dedi Bear da sırıtarak.

Alex çocuğun tüm hafta olduğundan çok daha iyi görüldüğünü fark etti. Gözünün altında hâlâ siyah halkalar vardı ama o kadar da derin değildi. Birkaç gün evvel Kaiden'in ve ondan önce de D.C.'nin yaptığı açıklamalardan sonra, Alex, Declan'ın Bear için onlarla birlikte gelmesine müteşekkirdi. Özellikle de kendisi duygusal karmaşasıyla boğuşurken. Aslında etrafındaki arkadaşlarına tek tek bakınca, küçük gruplarının ne kadar mükemmel olduğunu fark etti. Karakterlerinin uyumlu olduğunu ve birbirlerini çok iyi tamamladıklarını düşündü.

"Bunu özleyeceğim," diye fısıldadı.

"Hey," dedi Jordan uzanıp kızın saçını çekerek, "hiçbir yere gittiğimiz yok."

"Aslında," diye ekledi Bear, "gün sonunda artık eve gideceğimizi umuyorum."

Declan yavaşça, "Tabii eğer ölüm, veba ya da... *Uffff.*"

Tam o sırada D.C. dirseğiyle çocuğun midesine vurdu ve dik dik bakıp cümlesini bitirmesini engelledi.

"Yani birazdan her ne yaşanırsa yaşansın, biz hep birlikte olacağız," diye araya girdi Jordan. "Yani özleyecek bir şey yok."

Oysa Medora'ya döndükleri an her şeyin farklı olacağını hepsi biliyordu. En azından Aven'i yenene kadar.

Ya da ona yenile kadar...

Hangisi önce olursa.

Kaiden kızın düşüncelerini okur gibi, ona cesaret vermek için elini bir kez daha sıktı. Bunun üzerine Alex çocuğa baktı. Kızın gözlerine bakan mavi gözleri ıslıl ıslıldı, Alex'in tüm şüphelerini siliyor ve öz güvenini tazeliyordu.

Ona minnet dolu bir tebessümle karşılık veren Alex diğerlerine dönüp, "Tia Auranlar, kendimizi kanıtlamamızı istedi ama bence biz bunu ve daha fazlasını çoktan başardık. Geriye sadece bu son etabı bitirmek ve tüm dünyaya değerimizi takdir etmekten başka seçenek bırakmamak kaldı. Benimle misiniz?" dedi.

Hepsi onu onayladıklarını ifade ettiler ve parlak bir kül bulutıyla birlikte son kez stadyuma nakledildiler.

Kalabalıktaki ölümsüzler çılgın gibiydi, tüm koltuklar Alex'in önceki günlerde gördüğünden çok daha fazla doluydu. En yukarıda Saefii, Tayros ve Calievere vardı. İmparatoriçe ve danışmanları gergin görünüyordu zira Alex ve dostlarının bu noktaya kadar gelebileceklerini hiç beklememişlerdi. Artık geriye tek bir sınav kalmıştı ve ölümsüzlerin geleceği de tıpkı Medora'nın geleceği gibi buna bağlıydı.

"Eğer gündüz ve gece birleşip savaşırsa..."

Alex bunun gelip geçeceğini görecektik kadar uzun yaşamalarını umdu.

Tayros *parronlanarak* yanlarına inip altın bilekliklerini taktı, son kez şans dilciyip yerine dönerken, Alex, "İşte başlıyor," dedi yavaşça.

Saefii ayağa kalktı.

İzleyicilerin susması normalden uzun sürdü. Hepsi sustuğunda imparatoriçe konuşmaya başladı.

"Altı kapı ile sınanacaktınız ve beşiyle çoktan karşılaştınız," dedi. "Tahmin edilenden çok daha fazla ilerlediniz ve bugünün sonunda ne olursa olsun, böylesi bir başarı için kendinizle gurur duymalısınız."

Birazdan hiç de iyi bir şeyle karşılaşacaklarmış gibi hissetmeyen Alex gözlerini kıstı.

"Bugün ışık rehberiniz olsun, ölümlüler," dedi Saefii ve ellerini kaldırdığında alevli kemerler havada dans eder gibi dönmeye başladı.

Daireler çizerlerken Alex üç seçeneğin belirmesini yüreği ağzında bekledi.

Seçenekler belirdiğinde kızın tüyleri diken diken oldu.

Ruvak, Ellarna ve Cora Tenn.

Kaos, Sevgi ve Kayıp Ruhlar.

Saefii seçenekleri duyururken, Alex kahvaltısını ağzından geri çıkartmamak için kendini zor tuttu, alevli kapıların yavaş yavaş bulutların üzerine doğru alçaldığını izlerken nefesine odaklandı.

Koltuklarında heyecanla son gösteriyi bekleyen izleyicilerin önünde, Alex dostlarına döndü.

"Seçeneklere bakılacak olursa bu defa Sevgi Kapısı'nı hedef almak isteriz diye düşünüyorum."

Bu açıklamayı yaparken Kaiden'e bakmamaya çalışsa da, yine de göz ucuyla çocuğun sırttığını görebiliyordu. Ona sert bir uyarıcı bakış attı ama Kaiden karşılık olarak daha çok sırttı. Neyse ki herhangi bir yorum yapmadı.

Öte yandan arkadaşları bambaşka bir hikâyeydi. Pis pis sırtmalarından bir an evvel kurtulmak isteyen Alex -gerçi onların da hiçbiri Kaos veya Kayıp Ruhlar Kapısı'na girmek istemiyordu- "Diğer tarafta görüşürüz," dedi. Ardından hızla bilinmeze doğru atladı.

Yirmi Beş

Alex tüm hafta boyunca ilk kez, üç kapı arasında en iyi olduğunu düşündüğü kapıyı seçmişti.

Ellarna kelimesi zihninde belirip kaybolurken, Sevgi Kapısı'ndan girdiğini anlayıp rahat bir nefes aldı. Sonucunda, süregelen bir utanç duymamayı umut etti.

Ancak diğer tarafa yuvarlanıp ayağa kalkınca, utancın, endişelerinin en azı olacağını fark etti.

Bir kez daha Raelia'ya gelmişti; tüm dünyalar içinde artık en az sevdiği bölge olmaya başlayan yere.

Arkadaşları da peşinden gelirken, mantarla çevrili tanıdık açıklığa bakıp homurdandılar.

En az Alex kadar ihtiyatlı olduğu anlaşılan D.C., “Bir anı daha mı?” dedi.

Ama Alex başını iki yana salladı. “Öyleyse bile, benim anım değil.”

Raelia'ya şu hâliyle daha önce hiç ayak basmamıştı. Burası şu an baharın kendisinin bile “aşırı” kavramını anlayamamış gibi görüldüğü kır çiçekleriyle kaplıydı.

Şaşırın Alex eğer bu bir anı değilse, nasıl Raelia'da olabileceklerini merak etti. Kütüphane'den geçmemişlerdi... Hâlâ Tia Auras'ta bir yerde olmalıydılar. Ya da Meyarin kutsal bölgesinin sanal gerçekliğinde bir yerde.

"Kaos Kapısı mı?" diye tahminde bulundu Bear sessizce. "Ya da Kayıp Ruhlar?"

Saefii bir anda belirince ne Alex ne de Kaiden Bear'ı düzeltemedi. Tia Auran fiziksel olarak orada değildi, karşılarında yan saydam hologramı duruyordu.

"Sınanacağınız son test Sevgi Kapısı olacak," dedi. Sesi sanki gerçekten karşılındaymış gibi berrak ve netti.

Bunun üzerine Jordan kızın omzunu tebrik eder gibi sıvazladı ve "İyi iş çıkardın, Alex," dedi.

Ama Alex cevap vermedi. Neden Raelia'da olduklarına odaklanmıştı. Ve burada ne yapmaları gerektiğine.

"Bugünkü görev belki de şimdiye dek karşılaştıklarınızın en kolayı." Saefii sesini alçaltarak devam etti: "Ama en zoru da olabilir."

Altı şey aynı anda, üstelik göz açıp kapatıncaya kadar kısa bir süre içinde oldu.

Beşi aynıydı: açıklığın içinde beşgen şeklinde yerleşerek hızla yükselen Gümüş Orman ağaçları.

Ancak altıncısı Alex'in midesine bir yumruk gibi indi. Çünkü beşgenin ortasında, durduğu yerden en fazla bir kol mesafesi ötede, etraflarını saran kır çiçeklerinin renklerini yansıtarak parlayan minik bir kristal duruyordu. Kristalin üzerinde tek bir nesne vardı:

Altın bir hançer.

"Bunun Sevgi Kapısı olduğunu sanıyordum?" diye fısıldadı D.C., şaşkınlık ve huzursuzluk içinde.

Alex onu onaylamak için başını bile sallayamadı. Tek yapabildiği, kristalin üzerinden atlayıp canlanacağından korktuğu altın hançere bakmaktı.

“Bugün içinizden sadece birisi gerçek anlamda sınanacak,” diye devam etti Saefii ve Alex’in bakışları hançerden imparatoriçeye kaydı. “Buna rağmen hepiniz sınanmış olacaksınız.”

“Yine mi o tuhaf bulmacalar?” diye homurdandı Declan. “Keşke...”

Ama dilediği şey her ne ise maalesef söyleyemedi çünkü Saefii hologram elini salladığı gibi o, Jordan, D.C., Bear ve Kaiden havaya fırladı ve her biri gümüş ağaçlardan birine çarptı. Alttaki ince dallar canlandı ve onları sarmaşıklar gibi bileklerinden, boyunlarından ve göğüslerinden sıkıca sarıp kollarını da iki yana açtı.

Bu o kadar hızlı oldu ki, Alex’in yüksek algıları bile durumu kavrayamadı. Onun yerine arkadaşlarını hareketsiz bırakan ağaçlara şok geçirir gibi bakakaldı.

“Bugün yapman gereken bir seçim var, Alexandra,” dedi hançeri gösteren Saefii. “Sevgi fedakârlıktır. Bu yüzden son sınavınızı geçmek için, sevdiklerinden birini feda etmek zorundasın.”

Alex’in ciğerlerindeki bütün hava çekildi. “Ne?”

“Bu değerınızı kanıtlayacağınız en son sınav,” diye devam etti Saefii. “Sevdiğin birini öldür ve tüm dünyayı kurtar.”

Alex hançerden kaçarken gözleri kocaman oldu. “Olmaz. Mümkün değil.”

Ama Saefii bitirmemişti. “Sevgi adına tek bir canı feda et ve *Tu’eh Saeron ess Telari*’den geç. Sınav Kapılarını başarıyla geçmiş olacaksın.” Anlamalı bir şekilde duraksadı. “Tek bir canı feda et ve ordumuzun Medora’da size katılmasına değer olduğunuzu kanıtla.”

“Sen delisin,” dedi Alex hiç tereddüt etmeden. Arkadaşlarının olduğu tarafa bakamıyordu bile. “Eğer... *bir an için bile* onları...” Cümlesini tamamlayamadı.

“Alex.”

Bunu duyunca, bir daha duymama umuduyla gözlerini kapattı.

“Alex, belki de...”

D.C.'ye, "*Hayır!*" diye çıkıştı öfkesini bastırmaya gerek bile duymadan ama öfkesi arkadaşına değildi. Medora Prensesi olarak D.C. zaten çoktan hayatını halkı için feda etmeye hazır olduğunu kanıtlamıştı. Aven'in Meya'ya ilk ulaşma girişiminde, D.C. Alex ile birlikte onu engellemiş ve bu yüzden ölümle burun buruna gelmişti. Halkını ve dünyasını seviyordu. Ancak bu şekilde hissedene yalnızca D.C. değildi.

Gümüş ağaçlara bağlı duran diğer arkadaşlarına bakacak cesareti toplayan Alex, hepsinin solgun yüzlerine rağmen, sevdiklerini kurtarmak için hayatlarını feda etmeye hazır olduklarını biliyordu. Medora'yı kurtarmak için.

Ancak seçim yapacak olan onlar değildi, Alex'ti. Hançeri onun elleri tutacak, öldürücü darbeyi onun elleri vuracak, sonsuza dek sevdiği birinin kanı ile bulanık onun elleri olacaktı.

D.C.'ye, Jordan'a, Bear'a ve Declan'a, en sonunda da Kaiden'e bakan Alex'in kalbi paramparçaydı. Kapının ondan istediği şey... çok fazlaydı. Bunu yapamazdı.

Yapmazsa da hepsini yarı yolda bırakmış olacaktı. Yaptığı her şey -*hep birlikte* katlandıkları her şey- boşa gitmiş olacaktı.

"Alex," diye seslendi Declan. "Bana bak."

Çocuğun sessizce emredışı üzerine Alex ona baktı.

Normal hâlinin aksine şimdi yüzünde ciddi bir ifade olan Declan, "Güç Kapısı'ndayken bana neden burada olduğumu sormuştun. Hatırlıyor musun?"

Göğsündeki baskı yüzünden konuşamayan Alex başını sallamakla yetindi.

"Sana cevap vermemiştim," dedi çocuk. "Çünkü ben de bilmiyordum. Ame neden olduğu belliymiş." Gözleri önce Bear'a, sonra Kaiden'e, ardından diğerlerine çevrildi. "Buraya yanınızda olup, yapabileceğim her şekilde sizlere yardım etmeye geldim."

Öyle de yapmıştı. Hepsinin, özellikle de Bear'ın yanında olmuştu.

"Ama artık burada olmamın gerçek nedenini biliyorum," dedi imalı gözlerle hançere bakarak.

Çocuğun ne demek istediğini anlayan Alex geri çekilerek, yüzlerinde korku ve öfkeyle karışık bir ifade beliren Kaiden ve Bear ile aynı anda, "Kapa çeneni, Declan," dedi.

"Mantıklı olduğunu sen de biliyorsun," dedi Declan. "*Biliyorsun, Alex.*"

"Kapa çeneni, Declan," diye tekrar çıkıştı Bear.

"Evde beni bekleyen hiç kimse yok," diye hevesle devam eden çocuk sanki Alex'i olduğu kadar, kendisini de ikna etmeye çalışıyor gibiydi. "Büyükbabam üzülse de kısa sürede kendini toparlar. Benim değer verdiğim herkes şu an burada." Gözleri gruptakilere döndü, Bear ve Kaiden'e biraz daha uzun baktıktan sonra bakışlarını yine Alex'e çevirdi. "Eğer bu sınavı geçemezsek, o zaman hepimiz öldük demektir. O yüzden izin ver de bunu senin için... hepiniz için yapayım. Benim canıma karşılık sizlerinki." Gözleri Alex'in gözlerine kilitlenmiş vaziyette sözlerini bitirdi: "Eğer diğerlerinden biri bugün ölecek olursa, ikimiz de senin hayatta kalamayacağını biliyoruz. Bu ben olmak zorundayım."

Alex başını iki yana salladı. Sonra bir daha salladı.

Buna rağmen titreyen ellerle hançere uzandı.

Güzel olduğu kadar ölümcül de olan hançer, eline mükemmel şekilde oturdu, gergin teninde silahın sıcaklığını hissetti. Altın bıçağında parmağını gezdirdi, keskin ucunun battığı teninden bir damla kan aktı. Bu batma acısı, bir karşılama gibiydi.

Hançeri eline almış olabilirdi ama beşgenin merkezinden kıpırdamadı. Herhangi bir yöne adım atmadı. Atmayacaktı da... *Atamazdı.*

"Alex, sorun yok," dedi Declan sessizce, kızın yaklaşması için. Ancak Alex tüm bedeni uyuşmuş bir vaziyette, olduğu yerde durmaya devam etti.

Başını hançerden kaldırmadı, arkadaşlarının hiçbirine bakmadı. Sessizliklerinden kendisini anladıklarını biliyordu. Artık Kaiden ve Bear bile Declan'a susmasını söylemiyordu. Hepsi neyin tehlikede olduğunun farkındaydı; eğer sınavı geçemezse, içlerinden birini öldürmezse tüm umutlarını kaybedeceklerini.

Ancak Alex onların anlayışını istemiyordu. Bunların *hiçbirini* istemiyordu.

Uyuşuk parmakları hançerin ağırlığını daha fazla kaldıramadı ve silahı kristalin üzerine düşürdü. Çıkan ses açıklıkta çınlayarak yankılandı.

Başını kaldırıp arkadaşlarına baktı, gözleri Declan'a geldiğinde, "Yanılıyorsun," dedi. "Eğer *içinizden biri bile* ölürse ben hayatta kalamam."

Bütün arkadaşları rahat bir nefes aldı, Declan da dâhil. Ve Alex doğru seçim yaptığını anladı. Başka seçenek yoktu, eğer tek seçeneği buysa başka bir yol bulmalıydı. Hiçbirini feda etmeyecekti, hiçbirini feda *edemezdi*. Bu asla taşıyamayacağı bir yük olurdu.

Tam sınavı bitireceğini bildiği o tek kelimeyi söylemek üzereyken -ve yenildiklerini duyuracak o kelimeyi- Saefii'nin havada asılı duran hologramı söz aldı.

"Paramaparça olduğunu görebiliyorum," dedi imparatoriçe sessizce. "Belki de ikilemini kolaylaştırmanın bir yolu vardır."

Yer sarsıldı, Gümüş Orman'ın ağaçları dışarıya doğru hareket etti ve beşgen, altıgene dönüştü. Alex'in zaten hızlanmış olan nabızı daha da hızlandı.

Parlak bir ışıkla birlikte aniden yanlarında biri daha belirdi, Gümüş Orman ağaçlarının altıncısına gövdesinden bağlanmıştı.

Alex nefesini tutarak, yanan gözler ve kasılmış bir ifadeyle kendisine bakan Zaylin'e baktı.

"Eğer bu sınavı geçmek istiyorsan başka birinin canını almalısın, Alexandra," dedi Saefii. "Kimin canı olacağına karar vermek sana kalmış."

Bu sözle birlikte imparatoriçenin hologramı kayboldu ve Alex'in hayatını öyle ya da böyle, sonsuza dek değiştirecek bir kararla baş başa bırakıp gitti.

"Yap şunu, Alex."

Zaylin bunu sessizce söylese de Alex'in dizlerinin titremesine yetti.

Alex, kadının gümüşü gözlerine baktı ve sessizce başını iki yana salladı.

"Arkadaşlarından birini öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz," diye devam etti Zaylin sert bir sesle. "Tıpkı bu sınavı geçememe riskini alamayacağını bildiğimiz gibi." Dudakları büzüldü. "Mükemmel çözüm benim."

"Yapma," dedi Alex başını iki yana sallamaya devam ederek. "Sakın... Sakın yapma."

"Doğru olduğunu biliyorsun," dedi Zaylin. "Ben senin için bir hiçim. Sadece bir yardımcı... Bir *hizmetkârım*."

"Sen sadece bir hizmetkâr değilsin," dedi Alex. Öfkesi kabarmaya başladığı için uyuşukluğu yavaş yavaş geçiyordu. Sözleri ve tahminleri için Zaylin'e, hepsini bu pozisyona soktuğu için Saefi'ye, bu iğrenç görevi içerdikleri için kapılara öfkeliydi.

"Ama ben buyum," diye devam etti Zaylin. "Ben de tıpkı senin gibi, halkımın hizmetkârıyım. O yüzden hançeri al ve beni feda et."

Alex başını tekrar iki yana salladı.

Bağlarının izin verdiği ölçüde öne doğru eğilen Zaylin, "**HANÇERİ AL, ALEX!**" diye kükredi.

Alex de aynı şekilde, "**HAYIR!**" diye bağırdı.

Sonra ağaçların tepesine doğru bakıp kendini dinleyenlere seslendi. "Bu lanet olası şey, *Açlık Oyunları* değil! Sırf siz eğlenin diye birini -*herhangi birini*- öldüreceğimi sanıyorsanız, hastası- nız! Yapamam! *Yapmam!*" Derin bir nefes alıp yeniden denedi. "Bana farklı bir görev vermelisiniz. Bu sevgi testi falan değil, gerçek sevgi asla böyle bir bedel talep etmez."

Açıklıkta uzun bir sessizlik oldu, derken Zaylin konuştu ve Saefi'nin önceki sözlerini tekrar etti. "Sevgi fedakârlıktır, Alex. Fedakârlığın her zaman bir bedeli olur." Aynı sessizlikte devam edip, "Başka seçeneğin yok," dedi.

Gözleri yaşlarla dolan Alex'in görüşü bulanıklaştı.

Kızın bu hâlini görünce Zaylin'in de sesi titredi ama gözlerinin içine bakıp, "Hançeri al, Alex," diye fısıldadı.

Alex bu defa söyleneni yaptı.

"Şimdi bana doğru yürü," diye fısıldamaya devam etti Zaylin.

Alex bir kez daha onun talimatını dinledi. *Adım, adım, adım, adım.* Her hareketi onu Tia Auran'a biraz daha yaklaştırdı. Onu asla kırılmaması gereken bir şekilde kıracak olan hamleye doğru yaklaşıırken tarif edilemeyecek kadar korkuyordu.

"Alex..." diye başlayan Jordan cümlesini bitiremedi. Bitirdiyse de Alex duymadı. Zihnindeki korkudan, yapmak üzere olduğu şeyin dehşetinden başka bir şey duymuyordu.

"Güzel," diye fısıldadı Zaylin ve Alex kadının tam önünde durdu. Titrek bir sesle talimat verdi: "Şimdi hançeri göğsüme doğru kaldır."

Alex bedeninden dışarıya çıkmış gibi, titreyen ellerini havaya kaldırdı. Düşünceleri çığlıklar atıyordu. Bu duyguyu daha önce bir kez tatmıştı, Aven tarafından talep altına alındığı ve D.C.'yi öldürmesi istendiğinde. Ama bu defa talep altında değildi. Bu defa karar kendisine aitti.

"Hızlı bir hamle," diye talimat vermeye devam etti Zaylin. Gümüşü gözbebekleri korkuyla büyümüş, nefesi daralmış, bedeni kaskatı kesilmişti. Buna rağmen karşı koymuyordu. Onun yerine ölümünün gerçekleşmesine yardım ediyordu. "Daha ne olduğunu bile anlamadan bitecek..." Sesi çatladı. "Çabuk yap da hemen bitsin."

Alex'in yanaklarından yaşlar süzülüyor, dudakları titriyordu. "Ben..."

"Yap şunu, Alex!"

Alex de yaptı.

Tek bir hızlı hamleyle hançeri öne ve yukarı doğru kaldırdı.

Ama bunu Zaylin'in etini parçalamak için yapmadı.

Onun yerine dalları kesip Tia Auran'ı hapsediği ağaçtan kurtardı.

Artık ağaca bağlı olmayan Zaylin yine de yerinden kıpırdamadı. Şok içinde Alex'e bakakaldı.

"Bana seçeneğim olmadığını söyledin ama yanıliyordun," diye fısıldadı yaşlarla dolu gözleri yüzünden hiçbir şey göremeyen Alex. Eliyle yüzünü sildi ama gözyaşları akmaya devam etti. "Raelia'ya *Kavşak* denmesinin bir nedeni var; burası seçenekler noktası."

Binlerce yıl önce söylenmiş gibi hissettiği, Roka'nın sözlerini anımsarken titireyerek nefes aldı: *Hayat kavşaklarla doludur, Alex. Seçeneklerle doludur. Gidebileceğimiz pek çok yol var. Hangisinin bizi doğru yöne yönlendireceğine karar vermek bize kalmış.*

"Ben birlikte yaşayabileceğim tek seçeneği seçtim," diye fısıldadı Zaylin'in hayret dolu gözlerine bakarak. "Bu beni ölüme götürecek seçenek bile olsa."

Ardından hançeri attı. Bıçak, sona geldiklerini belirten bir sesle yere saplandı.

"Tek bir can, Alex," dedi Zaylin çatlak bir sesle. "Tek bir cana karşılık tüm dünyayı kurtaracaktın."

"Haklısın." Alex'in de sesi çatlıyordu. "Ama o tek bir can seninki ya da diğerlerinin değil, Aven'inki olacak." Sessizce izlemekte olan arkadaşlarını gösterdi. "O zaman bile Aven'in ölümü benim elimden olmayacak. Çünkü bir canavara dönüşmenin en net yolu, o canavarın ayak izlerini takip etmektir." Acı dolu bir nefes aldı ve sözlerini bitirdi. "Ölüm, ölüme götürür. Ama ben hayatı seçtim. Ve sonuçları ne olursa olsun bu seçimime bağlı kalacağım."

Bir adım geri çıkan Alex son bir kez yüzünü sildi. Arkadaşlarının, geleceğin getireceklerinden korkmak yerine sergilediği davranıştan gurur duyan, destekleyici bakışlarını gördükten sonra sesini yükselterek, "Burada işimiz bitti. *Durun*," diye bağırdı.

Bu resmî teslim sözcüğünün ardından Raelia anında kaybolmaya başladı. Artık mantarlarla çevrili açıklıkta değillerdi. Stadyumdaki kürsüye geri dönmüşlerdi. Zaylin ile birlikte az evvelki sahne kaybolmuştu.

Artık dallarla bağlı olmayan Kaiden, Alex'in yanına gitti. Sol elini tuttu ve kızın talep edildiği günden kalan yarasını başparmağıyla hafifçe okşadı. Onu Bear takip etti ve Alex'in sağ eline uzandı. Jordan, Declan ve D.C. de Alex'in yanına gittiler ve altısı birden, birazdan kendileri hakkında verilecek olan kararı dinlemek için el ele durdular. Her ne kadar hepsi kararın ne olacağını bilse de.

Yüzlerinde ciddi bir ifadeyle kendilerine bakan seyircilerin hepsi suskundu. Bazıları rahatlamışa, bazıları hayal kırıklığına uğramışa benziyordu... Medora'nın yardımına koşmak isteyenlerle istemeyenler açıkça belli oluyordu.

En sonunda Saefii ayağa kalktı. Söyledikleri her ne kadar istenmeyen şeyler de olsa, beklenmedik değildi.

"Bu hafta boyunca müthiş bir güç ve cesaret sergilediniz. Hem sırlarınızı paylaştınız hem bilgelik gösterdiniz hem de yargılara göğüs gerdiniz. Ama maalesef bu yetmedi. Halkımızın dünyanızdaki savaşa katılması için altı sınavı da geçmeniz gerekiyordu. Ancak bugün son sınavınızı tamamlama konusunda başarısız oldunuz." İmparatoriçe konuşmaya devam ederken sesi stadyumda yankılanıyordu. "Üzgünüm, ölümlüler. Ama bu *Tu'eh Saeron es Telari*'yi geçemediğiniz anlamına geliyor. Bu yüzden Tia Auranlar sizinle birlikte Medora'ya gelmeyecek."

Eğer Kaiden ve Bear onu sıkıca tutmasaydı, Alex, Saefii'nin bu duyurusu üzerine olduğu yere yığılıp kalırdı.

“Lütfen içinde bulunduğunuz kötü duruma duyarsız kaldığımızı düşünmeyin,” diye devam etti imparatoriçe. “İttifak kuramıyor olsak da, tüm içtenliğimizle halkınıza iyi dileklerimizi yolluyoruz.”

Alex iyi dileklerini istemiyordu. Bu süslü sözlerin hiçbir şeye yararı olmazdı.

“Başardıklarınıza olan saygımızı göstermek için, bu gece onuruza bir şölen düzenlenecektir. Sonrasında dünyanıza geri dönebilirsiniz.”

Alex’in arkadaşlarını tutan elleri kasıldı. Bir şölen mi düzenlemek istiyorlardı?

Kızın keçileri kaçırmak üzere olduğu hisseden Kaiden, “Eğer kusura bakmazsanız, imparatoriçe, evimizden zaten yeterince uzak kaldık. Hemen dönmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz,” diye seslendi.

Ses tonu nazikti ama altında yatan niyet çok netti: *Burada artık bizi bağlayan hiçbir şey yok. Bırakın da huzurla gidip yaralarımızı saralım.*

“Olabilir ancak sizi düzgün bir şekilde uğurlamak istiyoruz,” dedi Saefii. Bu şekilde az evvelki sözlerinin bir rica olmadığını belirtmiş oldu. “Ölümlüler dünyamıza gelmeyeli çok uzun zaman oldu ve bir daha da çok uzun zaman gelmeyeceklerdir.”

“Biz sizin eğlenmeniz değiliz,” diye bağırdı sesi öfkeden titreyen Jordan. Alex gibi o da yenilginin acısını içinde hissediyordu.

“Olun ya da olmayın, bizim dünyamızdan sizinkine *Soraya de lah Torra*’dan geçen *eiden* yollarını kullanarak, bir kapı görevlisi olmadan geçemezsiniz,” diye yanıt verdi Saefii. “Bu nedenle akşamımız sona erdikten sonra, sizin için bir kapı açılacak. Bu süre zarfında görkemli şehrimizin son bir kez tadını çıkarmanız için vaktiniz var. Bir daha asla geri dönmeyeceğiniz için, vaktinizi boşa harcamamanızı tavsiye ederim, ölümlüler.”

Sözlerinin keskinliği ve kaderlerine ilişkin imaları, Alex’in içinde bir şeyin kırılmasına neden oldu. Kaiden ve Bear’ı bırakıp

öfkeyle bir adım öne çıktı ama daha ağzını açmaya fırsat bile bulamadan kör edici parlaklıktaki bir kül bulutu etraflarını sardı. Bir anda hep birlikte ortak salona geri döndüler.

Bir an için nerede olduğunu anlamakta güçlük çeken Alex koluna bakınca altın bilekliğin yerinde durduğunu gördü. Tayros onları asla almadan gitmezdi.

Çaresizlik ve öfkeyle bileğindeki şeyi söküp fırlattı. Ellerini saçlarında gezdirip acıyla köklerinden çekiştirdi. Bağırarak istiyordu. Ağlamak istiyordu. Öfkesi mi ağır basıyordu yoksa çaresizliği mi, bilmiyordu. Kendine mi yoksa yaptığı seçimin sonuçlarına mı daha çok kızılıyordu, bilmiyordu.

Arkadaşlarının gözlerine bakamadı. "Üzgünüm," dedi güçlükle. Nefesi kesiliyordu ama yine de konuşmayı sürdürdü. "Çok çok üzgünüm. Yapmadım... Yapamadım..."

Bir homurtu sözünü kesti, bu ses harap olan duyguları içinde o kadar yersizdi ki hayretle başını kaldırdı. Jordan kuru bir ses tonuyla, "Eğer bugün herhangi birimizi öldürmeyi seçmediğin için sana kızgın olduğumuzu sanıyorsan, her zamankinden daha çok delirmişsin demektir," dedi.

"Ama ben..."

"...doğru olanı yaptın," diye cümlesini tamamlayan Kaiden, yanına gidip kızı kollarına aldı. "Kesinlikle yapman gerekeni yaptın."

Alex çocuğun kollarına âdeta yığıldı ve kucağına yaslandı.

"O kapı başından beri şaka gibiydi," dedi diğerleriyle birlikte kızın yanına yaklaşan Bear. Alex, Kaiden'in kollarından geri çekilip Bear'a bakınca çocuğun yüzünün sapsarı olduğunu gördü -hepsinin beti benzi atmıştı- ama Bear yine de devam etti: "Yapabileceğin tek şeyi yaptın. Senin yerinde olsak her birimizin yapacağı seçimi yaptın." Declan'a gözlerini kısarak baktıktan sonra, "En azından çoğumuzun," dedi.

Declan ellerini havaya kaldırdı. "Hey... Üzgünüm, tamam mı? Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Bir dahakine farklı yardım et," dedi Bear keskin bir sesle, Kaiden de sert bir ifadeyle başını sallayarak onu onayladı. Ancak sonra Bear derin bir iç çekti ve rahatlamış bir şekilde Declan'a sarıldı. Bu, grubun da ona sarılmasını teşvik etti. Gerçi D.C. bir daha böyle yapmamasını söyleyerek çocuğun midesine yumruk attıktan sonra ona sarıldı. Alex'e gelince. O yalnızca Declan'ın gözlerinin içine bakıp, "Dix'in dediğinden," dedi. Bunun üzerine Declan sırtarak başını salladı ve bir daha yapmayacağına söz verdi.

Birbirlerine sarılmaları bitince Jordan, "Bu gerçekten imkânsız bir görevdi," dedi. "Zafer kazanmanın tek bir yolu vardı."

"Bir canavar olmanın en kesin yolu, onun ayak izlerini takip etmektir," diye, Alex'in cümlesini söyledi D.C.. "Eğer bugünkü sınavı geçseydin, dövüşmeye çalıştığımız canavarın kendisi olurdu." Alex'i kendine doğru çekip kulağına, "Başka bir yol bulacağız. Hep buluruz," diye fısıldadı.

Alex de ürpererek arkadaşına sarıldı, gösterdikleri bu destek ve anlayışa kelimelerle ifade edemeyecek kadar minnettardı.

Kaiden'in yanına gitti. Çocuk güvence verir gibi kolunu ona dolayınca, Alex arkadaşlarına bakıp tüm gücünü toplayarak, "Hepimiz fena patladığımızın farkındayız ama Dix'in de söylediği gibi, başka bir yol bulmak zorundayız," dedi.

"Eğer o kapı, Tia Auranların oynadıkları oyunun bir kuralıysa, o zaman onlar olmasın daha iyi derim," dedi Bear.

Doğru bir noktaya değinmişti. Ancak Alex yine de Vardae-si'da harcadıkları onca zaman için üzülüyordu, katlandıkları her şey boşa gitmişti.

"Şu aptal şöleni atlatıp bir an evel evimize gidelim," dedi Jordan, D.C.'yi kendine çekerek. "Ondan sonrasına bakarız. Ancak ne yaparsak yapalım birlikte yapacağız."

Herkes başını salladı ve bir sessizliğe gömüldüler. Derken Jordan gözlerinde haylaz bir ışıltıyla tekrar konuştu.

"Kim hâlâ vaktimiz varken gidip şehri biraz karıştırmak ister?"

“Saefti şölene kadar ne istersek yapabileceğimize izin verdi,” dedi Bear düşünceli bir şekilde.

Dudaklarında bir gülümseme beliren Declan kollarını kavuşturdu. “Bu dünyaya ölümsüz izimizi nasıl bırakacağımızla ilgili bir iki fikrim olabilir.”

Alex ölümsüz olsun, olmasın hiç kimsenin Jordan, Bear ve Declan üçlüsünün kin dolu ilgisini hak etmediğini düşündü. Öte yandan şehirde son bir kez tur atmalarını durduracak da değildi. Her ne kadar kendisi başka planlar yapmış olsa da.

“Siz gidin,” dedi. “Benim hoşça kal demem gereken biri var.”

“Xira bizimle dönmüyor mu?” dedi D.C., belli ki Alex’in buna çok üzüleceğini düşündüyordu.

Alex cevabı bilmiyordu. Her ne kadar günün geri kalanı için Xira listesinin en başında olsa da, kastettiği kişi o değildi.

Yine de belli belirsiz bir cevap verdi: “Bunu ben de henüz bilmiyorum.”

Alex’in yüzüne bakmak için onu kendine doğru çeviren Kaiden, kızın bilerek böyle belirsiz konuştuğunu anladı. Alex’i bazen kendisinden bile daha çok anlayabilmesini sağlayan tuhaf kabiliyeti sayesinde, kızın yüzünde gördüğü şey gözlerinin kocaman açılmasına ve anlayışla yumuşamasına neden oldu. “Arkadaş ister misin?”

Alex minnetle gülümsedi ama, “Sanırım bunu tek başıma yapmam en iyisi,” dedi.

Hafifçe başını sallayan Kaiden eğilip kızın dudaklarına dokundu ve yalnızca onun duyabileceği kadar alçak bir sesle, “Ona teşekkür ettiğimi ve üzgün olduğumu söyle. Ne demek istediğimi anlar,” diye fısıldadı.

Alex çocuğa soru sorar gibi baktı. Ama Kaiden gizli gizli gülümseyince, Alex gözlerini devirip onu bir kez daha öptü ve sonra kalkıp tüm gruba şölen için vaktinde döneceğini söyledi.

Sonra zihninden Kütüphane’ye seslendi ve karşısında bir kapı belirdi. Alex kapıdan geçti, doğruca stadyuma gitti. Eve dönmenden önce ziyaret etmek istediği son bir kapı vardı.

Yirmi Altı

Alex stadyumun kürsüsünde tek başınaydı. Sessizlik, kulakları sağır edecek kadar yoğundu.

Bulutlu boşluğun üzerinde durmakta olan üç alevli kemere baktı. Hangisinin Sevgi Kapısı olduğunu biliyordu ama diğer ikisini birbirinden ayırmak imkânsızdı.

Artık hile yapmanın bir önemi kalmadığı için, Alex duyarlı Kütüphane'nin onun için birkaç sınırı geçmesini umdu, tabii eğer bunu yapabiliyorsa.

“Burayı biraz netleştirme şansımız var mı?” diye yumuşak bir sesle sorup, nefesini tutarak talebinin cevaplanmasını bekledi.

İki kapıdan birini istiyor, diğerine girmek istemiyordu. Ancak istediğini almak için mecbur kalırsa cehenneme seyahat edebilirdi. (Kapılardan hangisini seçeceğine bağlı olarak, belki de gerçekten oraya giderdi.)

Ancak yine de Kaos Kapısı'ndan geçmemek önceliği idi.

Neyse ki Kütüphane imdadına yetişti ve alevli sözcükler bu kez kapıların üstünde belirdi.

Cora Tenn... Alex'in peşinde olduğu buydu.

Kayıp Ruhlar Kapısı.

Şüphelerinin onun durdurmasına izin vermeden çabucak Kürüphane'ye teşekkür etti ve hızla koşup kemerden atlayarak, diğer tarafa indi. Meya'ya tepeden bakan Altın Kayalık'ın üzerindeydi.

Manzaraya bakarken, "Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı. Nabızı giderek yükseliyordu. Ancak arkasından gelen tanıdık sesi duyunca sakinleşti.

"Buraya hiç gelmeyeceksin sandım."

Arkasını dönüp Niyx'i şimdiye dek hiç olmadığı kadar sağlıklı ve mükemmel bir şekilde görünce gözlerinden yaşlar inmeye başladı.

Koyu renk saçları parlıyor, zeki kehribar gözleri canlı canlı ışıldıyordu. Bronz yüzünün keskin hatları, Alex'e bakıp sessizce, ah çok sessizce, "Selam, kedicik," derken yumuşadı.

Lakabının Niyx'in dudaklarından bir kez daha döküleceğini hiç düşünmeyen Alex hıçkırarak ağlamaya başladı. Kendini durduramadı ve ölümsüz bir hızla koşup Niyx'in kollarına atladı. Son saniyede gerçekten karşısında olup olmadığını, içinden geçip geçmeyeceğini düşündü... Ama Niyx'in kollarına... onu sıkıca saran kollarına atılmıştı bile.

Kendisini saran adamın sıcak, güçlü ve *bütün* hâlindeki bedenini hissetti, yüzünü onun göğsüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

"Şşş," dedi Niyx onu sakinleştirmek için sırtını hafifçe sıvazlayarak. "Her şey yolunda."

"Yo-yo-yolunda fa-fa-falan değil," diye hıçkırdı kız, adamın siyah tişörtüne doğru. "Se-sen ö-öldün."

Niyx duraksadı. Sonra...

"Hasta birine karşı tutumuna dikkat etmelisin, kedicik. Düşene bir tekme de sen vurma."

Ne kadar anlaşılmaz da olsa, Alex'in delice akan gözyaşlarının arasından acı dolu, şaşkın bir kahkaha yükseldi. Bu tepki kızın kendini biraz da olsa toparlamasına yetti.

Hıçkırıkları azalmaya ve bedenindeki titreme kaybolmaya başlayınca geri çekilip Niyx'e baktı ve gerçekten karşısında durduğunu görünce hayret etti. Kapının onu Niyx'e götürmesini çok ama çok fazla umut etmişti ama şu an karşısında dururken ne söyleyeceğini bilemedi.

Neyse ki Niyx onun düşüncülerini okuyabiliyordu. Kızın yüzüne bakıp burnunu kııştıtararak, "Şu an iğrenç görünüyorsun, biliyor musun?" dedi.

Alex bir kez daha güldü ama bu sefer kahkahası acı dolu değildi. Niyx'in omzuna bir yumruk attı ve ona dokunabildiği için bir kez daha şaşırdı.

Yüzünü silerken, "Son bir hafta içinde hayatım boyunca ağladığımdan daha çok ağladım," diye itiraf etti.

"Biliyorum," dedi Niyx ve dişlerini göstererek sırıttı. "Bir keresinde bana anlattığın şu Freya'daki dizileri izlemek gibiydi. Saf dram."

Alex bu sohbeti kendisi bile hatırlayamazken onun bu kadar minik bir detayı anımasamasına çok şaşırdı ama söylediği şeyin inanılmaz bir yanı daha vardı.

"Beni mi izliyordun?"

Niyx suratını buruşturdu. "Böyle söyleyince çok hoş olmadı."

"Ama... ama nasıl?" diye şok içinde sordu. "Sen... sen... *gerçek misin?*"

Niyx omuz silkti. "Gerçekte gerçek olan, bakış açısından başka nedir ki?"

Alex gözlerini kısarak, "Daha önce hiç böyle felsefe yapmazdın," dedi.

"Belki şimdi de yapmıyorumdur. Belki de sen böyle birisindir."

Ne demek istediğini anlayan Alex'in içi hüznle doldu. "O zaman sadece kafamın içindesin yani."

Bu bir soru değildi ama Niyx yine de cevap verdi.

Parmağıyla kızın çenesini havaya kaldırdı ve gözlerinin içine bakıp yavaşça, "Sana en son ne söylemiştim?" diye sordu.

Alex'in cevabı düşünmesine gerek yoktu, bu sözler zaten her gün zihninde yankılanıyordu; daima yanında olacağını açıkça ifade ettiği sözler.

Olanlara inanmakta güçlük çekerek fısıldadı: "O zaman *gerçeksin*? Gerçekten buradasın?"

Niyx cevap vermedi, kızın sorusunu ne doğruladı ne de inkâr etti. Onun yerine az evvelki sohbet konusuna geri dönüp, "Geçtiğimiz hafta Kaiden'e üzüldüğüm kadar hiç kimseye üzülmедim," dedi. "Yıldızlar aşkına, zavallı çocuk nelere katlandı..." Yüzünde komik bir ifadeyle, "Tek söyleyebileceğim, kafasına bir darbe yemiş olması gerektiği. Cidden," diye sözlerini tamamladı.

Gözlerini kısan Alex adamın omzuna bu kez daha sert bir yumruk attı. Geri geri sendeleyeyen Niyx bir yandan da sırtıyordu.

"Bu arada sana teşekkür etmemi söyledi," dedi, Kaiden'in söylediklerini hatırlayarak. "Ve üzgün olduğunu da."

Niyx'n sırtışı yürekten bir kahkahaya dönüşünce, merak artan Alex bir açıklama bekledi.

"Mektubum yanında mı?" diye sordu Niyx. Alex'le ilgili her şeyi bildiği için -bunun nedeni belki onu bir şekilde mezarından izlemesi, belki de sadece Alex'in hayal gücünün bir ürünü olmasıydı- muhtemelen cevabı da biliyordu.

Alex mektubu kemerinden çıkarıp titreyen ellerle Niyx'e uzattı.

"Bu benim için dünyalara bedel," dedi Alex yavaşça. "Bu olmasaydı ben... Ben..."

"Sanırım bensiz kaybolurdun," diye kibirle cümlesini tamamladı Niyx. "Ne diyebilirim ki? Ben yokken dünya artık mükemmelin ne demek olduğunu bilmiyor."

"Ne kadar da alçakgönüllüsün," demeden edemedi Alex ama içten içe bu çok hoşuna gitti. Birazdan zamanın biteceğini çok iyi bildiği için, her anı içine çekerek yaşamak istiyordu zira kapı, işinin bittiğine karar verince bu sahne kaybolacaktı. O yüzden her anın tadını çıkarmalıydı.

"Alçakgönüllülük tevazudur," dedi Niyx umursamaz bir tavırla. "İçinde varsa ihtiyacın yoktur çünkü zaten bunun için fazla iyisindir."

"Tanrım," dedi Alex, "hayattayken olduğundan daha kibirlisin."

"Ölünün arkasından konuşacak vakit yok, Aeylia," diye göz kırptı Niyx. "Şimdi bana mektubu ver."

Dikkat etmesini söylememek için kendini zor tutan Alex, mektubu uzattı.

"İşte," dedi Niyx kendi yazdığı cümlelere göz gezdirerek. "Şunu görüyor musun?"

Adamın gösterdiği yere baktı ve sayısız kez okuduğu el yazısının üzerinden geçti.

...Kaiden'e de güven... O iyi birine benziyor ve çok da etkileyici bir tip. Artık ben yanında olmadığımı göre, onun seni kollayacağına güven.

"Ne olmuş yani?" diye sordu Alex.

"Üzgün olduğunu söylemesinin sebebi, bana yumruk atmaya çalışmış olması," dedi Niyx güler gibi. "O bir insan. Bana yumruk atmaya çalıştı. Bir Meyarin'e." Yumruğu anımsar gibi çenesine dokundu. "Üstelik iyi de iş çıkardı."

Çok şaşırın ama bunun neden Niyx'in komiğine gittiğini anlayan Alex, "Ne yaptın da sana vurdu?" diye sordu.

Niyx kaşlarını çatarak, "Neden bir şey yapmış olduğumu düşündün ki?" dedi.

Alex ona pis pis baktı.

"Tamam, hak etmiş olabilirim ama nedenini bilmene gerek yok," diye yanıt verdi Niyx.

Alex itiraz etmek için ağzını açtı ama Niyx ona fırsat vermedi. "Sana tek seçenek sunacağım, A'eylia. Sana 'üzgünüm' ya da 'teşekkürler' mesajından birininin nedenini anlatabilirim. Ama 'teşekkürler'i seçeceğinden eminim."

Alex, önünde bir çikolata sallanıyormuş gibi başını heyecanla öne doğru salladı.

“Senin peşinden koşması için onu *cesaretlendirmiş* olabilirim,” dedi Niyx. Yüzündeki tebessüm, bahsettiği cesaretin ne anlama geldiği hakkında Alex’in korkmasına yol açtı. Ama sonra Niyx’in yüz ifadesi yumuşadı ve “Ona kendisini ne kadar uğraştırırsan uğraştır, sonunda buna değeceğini söylemiş olabilirim,” dedi.

Alex ağlamamak için gözlerini kırpmıştırmak zorunda kaldı. Niyx’in bir sonraki sözleriyle gözyaşları daha da arttı.

“Bana teşekkür ettiğine göre, belli ki tavsiyemi tüm kalbiyle dinlemiş.” Tekrar gülümseyerek, “Ama ona eğer seni incitecek olursa kendisini fena benzeteceğimi söylediğimi de bil,” dedi. Düşünceli bir şekilde başını kaldırıp etraflarındaki müthiş manzaraya baktı. “Ama artık bu biraz zor olacak zira mücadeleden hiç bu kadar uzak olmamıştım.”

Alex’in yanağından aşağıya bir damla yaş süzüldü.

“Bence,” dedi Niyx, uzanıp kızın yanağındaki yaşı silerek, “Bu konuda endişelenmene zaten hiç gerek yok.”

Niyx konuşmaya devam etseydi, Alex sırf onun sözleriyle bile ölebileceğinden korktu.

Duygularıyla mücadele etmeye çalışarak Niyx’i izledi ve adamın ağzının kenarlarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördü. Niyx başını iki yana sallayarak, “Gerçi söylemem gerek. Dün gece onunla yaptığın şu numara?” Kaşlarını kaldırdı. “Çok cesur-sun, Aeylia. İkinizi de ayakta mı alkışlayayım yoksa azarlayayım mı, bilmiyorum.”

Alex çatlak bir sesle cevap verdi: “Sadece bana sarılıp iyi olduğun söylemeye ne dersin?”

Kızın bu ricası üzerine Niyx hiç tereddüt etmeden ve tüm nezaketiyle kollarını açtı.

Alex onu kucaklarken, Niyx, “Artık özgürüm, kedicik. Bu da iyiden daha iyi olduğum anlamına gelir,” diye fısıldadı.

Alex de fısıldayarak, “Yemin eder misin?” diye sordu.

Niyx geri çekildi ve kızın alnına bir öpücük kondurdu. “Yemin ederim. Şimdi de senin bana bir konuda yemin etmeni istiyorum.”

Alex adamın gözlerine baktı. "Ne istersen."

"Kehaneti boş ver," dedi doğrudan. "Ne söylediğini unut, her iki versiyonunu da. Git ve kendi kaderini kendin yaz."

Kız yutkundu ama Niyx daha bitirmemişti.

"Bundan sonra ne olursa olsun, sakın pes etme. Üstelik son derece yeterliyken kendinden şüphe etmeyi de bırak. Seni destekleyen ölümsüz bir ordu ya da yeteneğini başkalarıyla paylaşma olasılığın olmadan da Aven'i yenecek her şeye sahipsin. Hepsi, tam burada."

Parmağıyla kızın kalbini gösterdi.

"Dostlarına, eğitimine ama en çok da kendine güven," diye devam etti Niyx. "Çünkü onunla karşı karşıya geldiğinde, zafer en keskin kılıcın sahibinin değil, en güçlü iradenin sahibinin olacak." Kızın gözlerine baktı. "Bu da çoktan kazandın demektir. Sadece buna inanmalısın."

Dudakları titreyen Alex adamın gözlerinin içine baktı ve bir cevap beklediğini bildiği için, başını yavaşça öne doğru salladı.

"Güzel, o hâlde sanırım burada işimiz bitti."

Alex içinde bir panik dalgasının yükseldiğini ama aynı zamanda ruhunun huzur bulduğunu da hissetti. Yavaşça, "Bu veda edeceğimiz anlamına geliyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Niyx kocaman sırtarak, "Son vedamızdan iyidir. Çok daha temiz en azından," dedi.

Alex'in boğazına tuhaf bir kahkaha takıldı. "Yapmak istediğim tek şey ağlamakken beni güldürmeyi kes."

"Bu hafta yeterince ağladığını konuştuk zaten." Kızı son bir kez kendine çekip kulağına fısıldadı: "Daha fazla gözyaşı dökme, kedicik. Benim için, dökme."

Alex başını salladı ve ona uzun süre sarılıp nihayet ama *nihayet* geri çekilecek gitmesine izin verdi.

Etraflarındaki sahne kaybolmaya başlarken, "Seni asla unutmayacağım, Niyx," diye fısıldadı.

Niyx de kederli ve yumuşak bir gülümsemeyle kıza, "Gökyüzünde yıldızlar olduğu sürece," diye, anlamı son derece net olan bir şekilde karşılık verdi.

Derken öylece gitti.

Alex de gitti ama kendini tekrar stadyumda bulmadı.

Onun yerine bir yığın beyaz bulutun üzerinde duruyordu. Etrafını kaplayan sis ve duman onu bu hiçliğin içinde daha görünür kılıyordu.

Gözlerini kısıp sise doğru bakarken, ağır ağır yaklaşmakta olan birini seçti.

Alex, Skyla'yı anında tanıdı. Selvi boylu kız daha da yaklaşıncan, Alex'in elleri titremeye başladı.

Skyla çok az vakti olduğunun farkındaymış gibi, Alex'e neşeyle gülümseyip üç kelime söyledi.

"Bunu ona ödet."

Alex ona evet deme fırsatı bulamadan Skyla sislerin içinde bir kez daha kayboldu ve yerinde başka bir tanıdık figür belirdi.

"Oğluma onu sevdiğimi söyle," diye fısıldayan William, ellerini Alex'in titreyen omuzlarına koydu. "Onunla gurur duyuyorum. Benim için ona bunları söyle."

Ağlamaya başlayan Alex başını öne doğru salladı.

"Seninle de gurur duyuyorum, Alex," diye devam etti William. "Hiç kimsenin senden asla beklemeyeceği kadar çok şeyle karşı karşıya kaldın. Tüm bu süreçte oğlumun senin yanında olmasından gurur duyuyorum, seninle yan yana savaşmasından. Senin peşinden buraya gelme konusunda kararsız kaldığını biliyorum, ölümünden sonra ailemizi hemen bırakıp gitmek konusunda kararsızdı ama doğru kararı verdi. Bunu bilmesine sağla, olur mu? Onun cesur, sadık, güçlü biri olduğunu ve her ne olursa olsun dövüşmeye devam etmesi gerektiğini bilmesini sağla. Zira ona tahmin edemeyeceği kadar çok ihtiyaç var."

Alex kaskatı olmuş boğazından, "Söz veriyorum," kelimelerini güçlükle çıkarabildi.

Sonra William gülümsedi, kızın omuzlarını hafifçe sıktı ve etraflarındaki sise karışıp kayboldu. Alex yüzündeki yaşları bir kez daha sildi.

Derken karşısında yine bir figür belirdi. Bu, Alex'in tanımadığı bir kadının figürüydü. Ta ki kadın konuşana kadar.

"Selam, çocuk."

Bu yaşam ve ışık saçan, güzeller güzeli genç Tia Auran karşısında Alex'in gözleri kocaman oldu.

"*Lady Mystique?*"

Kadim ölümsüz hafifçe kıkırdadı. "O isim hep hoşuma gitmiştir. Tıpkı bana ilk olarak geçmişte mi yoksa gelecekte mi bu isimle hitap ettiğini bilmediğim gibi. Ama sen benden gelecekte, bense senden geçmişte duydum."

Alex kadının ne söylediğini anlamaya çalışmadı bile. "Seni çok... çok..."

"Sanırım artık kardeşim gibi görünüyorum."

Bu doğruydı... Kadın artık Medora'da geçirdiği yılların yıpranmışlığını attığı ve yüzündeki kırışıklar olmadığı için, Aes Daega ve Aes Orsa arasındaki benzerlik inkâr edilemezdi.

"Burada vaktin dolmak üzere, evlat, o yüzden çok ama çok iyi dinle." Kadın elini Alex'in yanağına koydu. "Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde, *Kelarna de la Soraya*."

Çeviri Alex'in zihninde anında belirdi. "Işığı hatırla?" diye fısıldadı.

Kadın başını iki yana sallayıp bu defa daha ciddi bir şekilde tekrarladı: "Hayır, Alexandra. *Kelarna de la Soraya*."

Ancak son kelimedeki vurguya rağmen çeviri değişmedi.

"Anla... anlamıyorum."

Kızın yanağını son bir kez okşayıp geri çekilen Lady Mystique, gözlerinin içine bakıp, "Vakti geldiğinde anlayacaksın," dedi.

Sonra o da gitti.

Sinirlenen Alex arkasından seslendi: "Bunu bana daha önce de söylemiştin... O zaman da çok sinirlendim, şimdi de!"

Ancak dönen sislerin arasından duyduğu ya da duyduğunu sandığı hafif bir kıkırdama dışında başka bir cevap gelmedi.

Bulut ve sislerle çevrili olan Alex, kapının neden kendisini stadyuma geri götürmediğini merak etti. Derken karşısında son bir figür daha belirdi.

“İyi ki karşılaştık, Alexandra Jennings.” İmalı bir şekilde duraksadı. “Yoksa sana *Aeylia* demeye devam mı etmeliyim?”

Kral Astophe ile göz göze gelen Alex olduğu yerde donup kaldı.

“Majesteleri,” diye kekeledi eğilip selam vererek.

Adam hafifçe güldü. “Haydi ama Alex, sanırım formaliteleri çoktan geçtik. Üstelik...” Etraflarını saran sisi gösterdi. “Ben buranın hâkimi değilim.”

Alex adamın ne demek istediğini anladı.

“Gittiğinde seni çok özledim,” dedi adam yavaşça. “Hiç senin kadar iyi bir Stix oyuncusu bulamadım. Ne önce ne de sonra.”

Alex adamın yalan söylediğini düşündüğü için suratını astı.

“Doğru söylüyorum,” dedi amber gözleri şefkatle parlayan adam. “Hiç kimse senin kadar iyi kaybetmiyordu.”

Herhangi normal bir oyun için olsa, Alex bu sözlerden alınır-
dı. Ancak Stix oyunun amacı kaybetmek olduğundan -kazanan
kişi oyunun sonunda, taşları tahtadan en çok silinen kişiydi- as-
lında Meyarin Kralı ona iltifat ediyordu.

“İyi bir öğretmenim vardı,” dedi Alex utanarak.

Adam yine güldü. “İşte buna itiraz etmem.”

Aralarında bir sessizlik oldu ama Alex daha fazla dayanama-
yıp, “Asla ailenizi incitmek istemedim,” diye fısıldadı.

“Ailemi incitmedin,” diye yanıt verdi Astophe. “Oğlum ken-
di seçimini kendisi yaptı. Onun yükünü sen taşımak zorunda
değilsin.”

Alex adamın bu kararlı ve ciddi açıklaması karşısında gözle-
rini kapattı ve içinde bir rahatlama hissetti. İlk kez adamın söy-
lediklerine inanıyordu. Yüzeysel bir şekilde değil, derinlerinden
gelen bir kabullenişle.

Kızın bakması için, "Azla vaktimiz yok," dedi Astophe yavaşça. "Buradan ayrılmadan önce sana söylemek istediğim bir şey var."

Alex ne paylaşacağını merak ederek adama odaklandı.

"Oğlum, davası adına korkunç şeyler yaptı," dedi Astophe. "Bunu inkâr edemem. Tıpkı şu an elindeki gücü inkâr edemeyeceğim gibi. Ancak sen ne düşünürsen düşün, onun zayıf bir noktası var. Sadece bir tane."

Bedeni kaskatı kesilen Alex, adamın sözlerini bitirmeden kaybolmamasını diledi. Ancak Astophe açıklamaya devam edip ona ne yapması gerektiğini söylerken, Alex bir anda kendini kapıların onu daha erken götürmesini dilerken buldu.

"Niida'yı kaçırmamı mı istiyorsunuz?" diye tısladı. "Siz *delir-diniz mi?*"

"Karım, oğlumun dünyada hâlâ şefkat beslediği tek kişi. Karım onu sürgün ettiğimizden beri yasta, o yüzden bu hislerin karşılıklı olduğunu biliyorum. İhtiyacın olan koz, Niida."

"Siz *delisiniz*," dedi Alex başını iki yana sallayarak. "Şu an elimi kolumu sallayarak Meya'ya gidemem çünkü oradaki her bir ölümsüz, Aven'in talebi altında. Beni görürlerse hemen haberi olur."

"O zaman sen de hiç kimseye görünme."

Alex şaşkın bir çığlık attı. "Sonra ne olacak? Diyelim ki sarayınıza sızmayı başardım... İkimiz de Niida'nın kendi rızasıyla gelmeyeceğini biliyoruz. Kadın benden *nefret* ediyor."

"Ama Aeylia'yı severdi."

Bunun doğru olduğunu bilen Alex irkildi.

"Olabilir ama benim geçmişteki ve şimdiki hâlimle uzlaşmak isteyeceğini sanmıyorum. Özellikle de herkes gibi, o da talep altındaysa. Bu da onu kaçırmaya çalıştığım an Aven'in haberinin olacağı ve beni durdurmak için herkesi üzerime salacağı anlamına gelir."

Bu kez başını iki yana sallama sırası Astophe'deydi. "Hiç sanmam. Aven, karşılıklı sevgi bağına sahip olduğu tek kişinin, yani annesinin hislerini mümkün mertebe olduğu gibi bırakmak ister, bir tür kan bağı ritüeliyle etkilenmesini değil."

Alex kaşlarını kaldırdı. "Yani Niida'nın talep altında olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Aynen böyle söylüyorum." Yüzü kararan adam kızın gözlerinin içine baktı. "O yüzden birazdan söyleyeceklerime açık olmanı istiyorum."

Astophe'nin söyleyeceklerinden hiç hoşlanmayacağını şimdi den tahmin edebilen Alex, endişeyle başını öne doğru salladı.

Sözlerini bitirince üzerlerine bir sessizlik çöktü, sisler sonsuz bulutların içinde durmadan dönüyordu. Ortam neredeyse huzurlu bile sayılırdı, ta ki...

"Siz deli misiniz?"

"Bir düşün," dedi kral. "Böylece senin seçtiğin yer ve zamanda Aven'la yüzleşebileceksin."

"Burada sözünü ettiğimiz kişi sizin *karınız, Meya Kraliçesi*," diye haykırdı Alex. "Böyle bir şeyi nasıl önerirsiniz?"

"Çünkü bu bir savaş, Alex. Ve canları kurtarmak için fedakârlık yapılmalı." Astophe'nin sesinden yıllarca böyle pek çok zor seçim yapmak zorunda kaldığı anlaşıyordu. "Karım bunu herkes-ten daha iyi bilir ve eğer binlerce yıldır yas tutmuyor olsaydı, eğer akli başında olsaydı, teklif ettiğim şeye ilk o gönüllü olurdu."

Alex geçmişteki güçlü ve iyi kalpli Kraliçe Niida'yı düşündü ve Astophe'ye hak verdi. Yine de önerisi konusunda hâlâ kararsızdı.

Bunu gören kral daha yumuşak bir sesle, "Sadece bir düşün," diye tekrarladı.

Aslında Alex adamın söylediği çoğu şeyin geçerli olduğunun farkındaydı, öyle olmasını istemese de kral mantıklı konuşuyordu. Eğer Niida, Aven'in tek zayıf noktasıysa Alex'in buna yoğunlaşması gerekirdi. Kadını kaçırmak iyi bir fikirdi, tabii yapılabilirse. Ama geri kalanı...

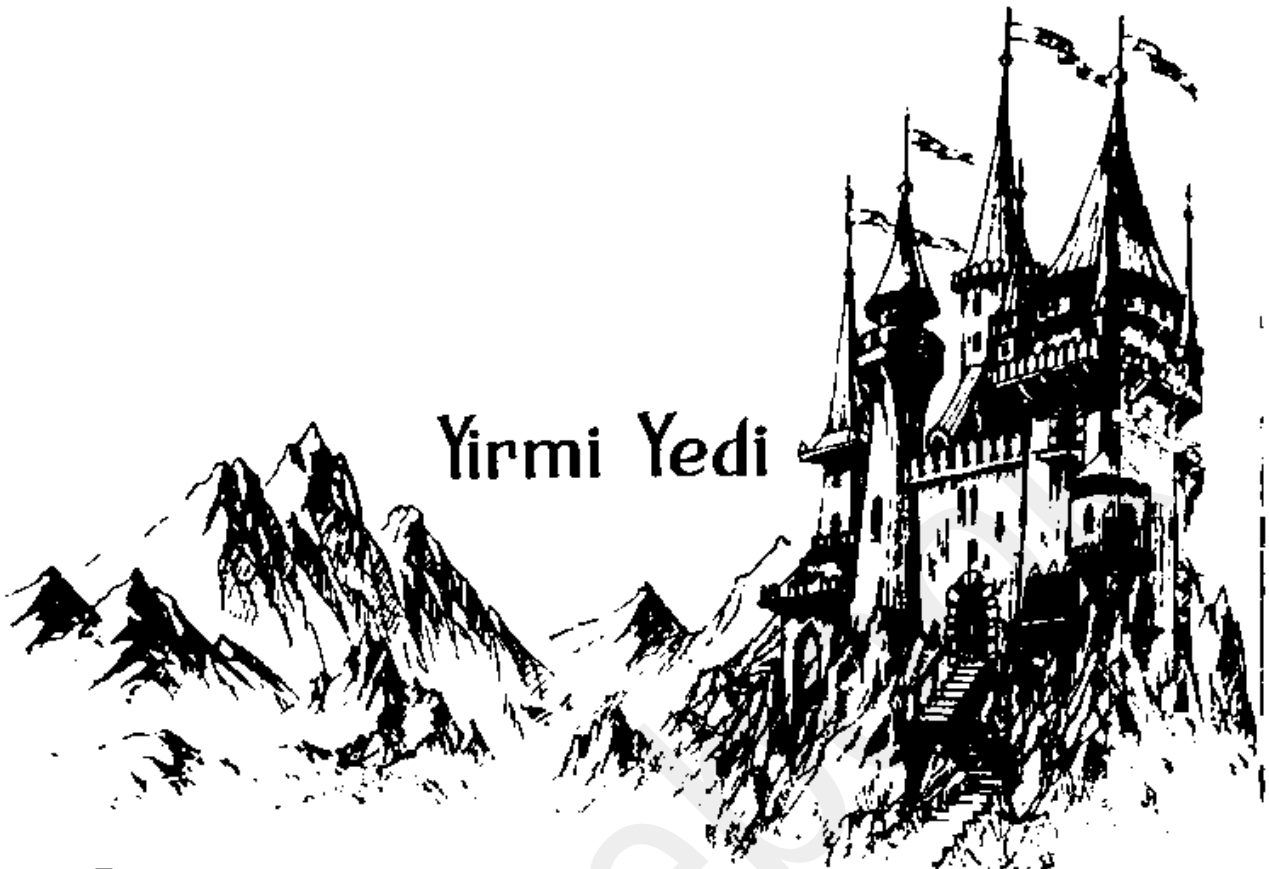
"Düşüneceğim," dedi yavaşça. "Kararım ne olursa olsun, yine de teşekkür ederim." Adam ona soru sorar gibi baktı. Alex, "Kim ya da neye dönüşmüş olursa olsun, Aven hâlâ sizin oğlunuz. Bunların hiçbiri sizin için de kolay olamaz," diye açıkladı.

Kralın gözlerinde beliren acı, Alex'in haklı olduğunu anlamasına yetti.

Adam duygu dolu bir sesle, "Halkımı koru, Alex," dedi. "Benim başarısız olduğum yerde sen başar."

Alex itiraz etme fırsatı bulamadan, ona ne kadar harika bir lider, ne kadar harika bir eş ve baba olduğunu söyleyemeden, kral sislerin arasından gözden kayboldu.

Alex de öyle.

Yirmi Yedi

Saatler sonra Alex çimenlerin üzerinde, Xira'nın yanında uzanmış, gökyüzünde batmakta olan güneşlere bakıyordu.

Kayıp Ruhlar Kapısı onu bıraktıktan sonra, draekonunu çağırılmıştı. Bütün öğleden sonra boyunca birlikte gökyüzünde gezinmişlerdi. Bu sırada Alex ona her şeyi anlatmıştı.

Sonunda Xira, Alex'i, gün içinde normal ama yine de bir parça orman, göl ve dağ manzaralı güzel bir ada olan o peri ışıklarıyla kaplı *Lendasa Marna*'ya getirmişti. Etraflarını saran göz alıcı ışıklar olmadan ikisi de renklerle boyanmamıştı. Ama bu bir hayal-kırıklığı oldu çünkü şölene gökkuşağı renklerinde gitmek belki ortamın havasını biraz yumuşatır ve Tia Auranların reddettikleri yardım teklifini yeniden düşünmelerini sağlayabilirdi. Hiçbir şey olmasa da, en azından tepkilerini görmek eğlenceli olurdu.

Artık Medora'ya dönme vakti yaklaştığından, Alex, Xira ile konuşmak istediği konuyu açmak için âdeta mücadele ediyordu.

"Böyle kıvrılıp durmanı izlemek çok eğlenceli," dedi Xira, Alex'in beş dakikadır sessiz kaldığını görünce.

"Eğlenceli olmayan şey ne, biliyor musun?" diye karşılık verdi Alex. "İstemediğimde bile zihnimi okuyabilmen."

"Yalan söyleme becerilerin konusunda gerçekten çalışmamız lazım," dedi Xira, surat asar gibi bir ses çıkararak.

Gülmemek için kendini zor tutan Alex, "Yalan söylemek gibi bir özelliğim olsun istemem," dedi.

"Belki de haklısın. Ama konu hile olduğunda gerçekten umutsuz vakasın."

"Ben bunun da kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Tedirgin olduğun bir şeyi saklamak konusunda da umutsuz vakasın ama. Haydi, çıkar ağzındaki baklayı."

Alex dudağını ısırды, Xira'nın talebine rağmen söze nereden başlayacağını bilemedi. Belki de cevaptan korktuğu için böyle hissediyordu.

Alex sessiz kalmaya devam edince, Xira güler gibi iç çekip, "Saçmalıyorsun, farkında mısın?" dedi.

Gözlerini kısan Alex, "Pardon?" diye tepki gösterdi.

Xira cevap vermedi. Onun yerine, bağlanırken ettikleri yemini tekrarladı: "Sana kalbimi veriyor, seninle hem orada hem de burada ruhumu, gücümü ve zihnimi paylaşıyorum. Sonsuza dek ve daima *vaeliana*." Burnunu mümkün olduğunca aşağıya indirip, "Elbette seninle birlikte Medora'ya geliyorum, Alex. Bundan korkman bile çok saçma," dedi.

Alex ağlamamak için kendini zor tuttu. "Ama burada bir hayatın var," dedi. "Burada draekonların hükümdarı, Gökyüzü Krallığı'nın Efendisi'sin."

"Benimle birlikte gelecekleri için Medora'da da aynısı olacağım."

Alex irkilerek, "Diğerleri de mi geliyor?" diye sordu.

Kızın gözlerine bakan Xira, "Draekora çok uzun süre boyunca pek çoğumuzun yuvası oldu. Orada yaşanan trajediye rağmen, dönme arzusu ve sebebi olan tek kişi ben değilim," dedi. "Üstelik Meyarin halkı yeniden özgürlüğüne kavuşunca, bizim *Manha ess L'randae*'mize ihtiyaçları olacak. Elllerinde kalan son *Zao* rezervleri de bitiyor olmalı."

Manha ess L'randae senece iki kez yapılan ve draekonların Meyarinler için gözyaşı döktüğü, Hayat Verme Töreni'ydi. Bu gözyaşları -yani *Zao*- Meya'nın temel kaynağının gücüydü. Sadece myroxa ve toz hâline getirilip renkli *myraes* ateşine dönüştürülebildiği için değil, bir yandan da şehri çevreleyen kalkanlara güç sağladıkları için; valisyolunun giremeyeceği bazı bölgeleri ve Aven sürgün edildiğinden bu yana, onu uzak tutmak için Medora'nın kalanından bile gizlenen şelaleli vadiyi koruyan kalkanlara.

En azından Alex onu tekrar Medora'ya sokana kadar.

Modern çağdaki Meya'da geriye çok az *myraes* kaldığıyla ilgili Kyia'nın söylediklerini hatırlayan Alex, "Bitiyor," diye doğruladı. Ayrıca Aven da bir draekona -ve gözyaşlarına- ulaşabilmek ve savaşta üstünlük sağlamak için Lady Mystique'i kullanarak Xira'yı geleceğe çekmişti.

Neyse ki o plan bozulmuştu. Her ne kadar Aven sonunda teknik olarak galip gelse de.

"Benimle döneceğine inanamıyorum," diye fısıldadı Alex. Ejderin sırf onun için hayatını böyle kökünden değiştirmesi, onu çok mutlu etmişti. Özellikle de Draekora'da annesinin başına gelenlerden sonra.

"Ben de gelmeyeceğimi düşündüğüne inanamıyorum," diye karşılık verdi Xira. Ama sonra, "Bu gece siz giderken gelemeyebilirim. Burada halletmem gereken bazı işler var, tıpkı sen geçmişten döndükten sonra aramızdaki bağın gerginleştiğini hissetmem rağmen yanına gelmemi engelleyen şeyler olduğu gibi. Ama eve geri dönmeyi isteyen diğerleriyle birlikte *abrassa*'dan geçerek yanınıza gelmemizin fazla uzun süreceğini sanmıyorum."

"Acele etme," dedi Alex tüm içtenliğiyle. "Ciddiyim... Vae'varka Aven'in hükmünde olduğu sürece onun bulunduğu yere yaklaşmanı bile istemem." Başını indirip ekledi: "Artık her şeyi hatırlıyor olacak, o yüzden sana ne kadar değer verdiğimi de bilecek. Tüm bunlar bitene kadar ondan uzak durmalısın."

O an geldiğinde de buralarda olmayı umdu. Çünkü eğer Aven, Alex'i öldürmeyi başarır, Xira da muhtemelen onunla aynı kaderi paylaşırdı.

Yavaşça, "Madem anlaştık, eğer tüm bunlar istediğimiz gibi sonuçlanırsa, bir gün mutlaka..."

"Biliyorum, Alex," diye yavaşça sözünü kesti Xira. "Ama ben uzun bir hayat yaşadım ve senin ölümlü yılların sona erdiğinde, ben de yıldızların ötesindeki son yolculuğuma hazır olacağım."

Alex, ejderhanın ölümünden bu denli şiirsel bir şekilde bahsetmesine hayran kaldı.

Gittikçe moral bozucu olmaya başlayan sohbetlerini daha fazla uzatmamak için, "Yıldızlar demişken," dedi, "çıkmaya başlıyorlar. Bu da demek oluyor ki..."

"Saraya geri dönmelisin," dedi Xira. "Ve eve de geri dönmelisin."

Alex başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı.

Xira'ya iyice sokulup ellerini burnuna koyarak, "Seni şimdi den özledim," diye fısıldadı.

"Yakında yine birlikte olacağız," dedi ejderha yumuşak bir sesle. "Daima ve sonsuza dek."

Ejderhanın pürüzsüz, siyah pullarına bir öpücük konduran Alex zihninden, "*Daima ve sonsuza dek*," diye tekrarlardı. "*Hem burada hem orada*."

Sonra bir adım geri çıktı ve bir kapı çağırdı. Gökyüzü Kralığı'nı ve hükümdarını arkada bırakmadan önce Xira'nın parlak, gök mavisi gözlerine son bir kez baktı.

Şölen için banyo yapıp giyinmesi gerektiğini bilmesine rağmen, kapıdan geçip doğrudan odasına adım attığında, yapması gereken başka bir şey olduğu için içeride fazla kalmadı.

Telaşla ortak salona geçti ve çok sessiz olduğunu fark etti. Arkadaşlarının kendi odalarında akşam için hazırlanmakta olduklarını düşündü. Ya da en uzaktaki odaya yaklaşıp kapıyı çalarken böyle olmasını umuyordu. Girmesi için seslenildiğini duyunca, kapıyı yavaşça araladı.

"Alex?" dedi Bear, Alex odaya girerken. "İyi misin?"

Etrafa bakınan Alex buranın kendi odasının aynısı olduğunu gördü. Bear şölen için giyeceği kıyafeti düzeltiyordu. Bu, sınavlarda giydiği kıyafetin daha temiz bir versiyonuydu.

"Ben de sana bunu sormaya geldim," dedi çocuğun yatağına doğru gidip, oturması için işaret eden Alex. Sırıtarak, "Hafta boyunca seninle konuşmak istedim," dedi. "Şu an 'geç olsun, güç olmasın' demek de biraz saçma olacak ama."

Yanına oturan Bear hafifçe kıkırdadı. "Evet, çok az boş vaktin olduğu düşünülünce benimle baş başa konuşmanın bu kadar uzun sürmesi dikkat çekici."

Alex çocuğun bu alaycı yaklaşımına gülümsedi hatta Bear'ın aslında ne demek istediğini tam olarak ifade etmek ister gibi dürtmesi üzerine daha da güldü. Ama sonra ciddileşti.

"Sana anlatmam gereken bir şey var ve bunu nasıl karşılayacağından emin değilim."

Bear'ın yüz ifadesi de ciddileşti.

Alex devam etti: "Şey... İyi görünüyorsun. Daha iyi. En azından dışarıdan."

Gözleri gölgelenen Bear bakışlarını kaçırdı. "Kolay değil. Ama babamın hatırına deniyorum. Üstelik yardımsız da kalmadım."

"Declan mı?"

Bear başını salladı. "O çok... O beni anlıyor. Yani bunun nasıl bir şey olduğunu. O da babasını daha birkaç sene önce kaybetmiş." Sesi titredi. "Bu süreçte hep yanımda oldu. Ama sadece o değil. Jordan, Dix, Kaiden ve sen de. Herkes."

Alex başını iki yana salladı. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Çok şey yaptın, Alex," diye ciddi bir ifadeyle düzeltti Bear. "Sen ve diğerleri, dövüşmeye devam etme gücümün sebebi sizlersiniz."

...her ne olursa olsun dövüşmeye devam etmeli.

William'ın sözlerini hatırlayan Alex yutkundu. Ardından Kayıp Ruhlar Kapısı'nda yaşadıklarını nasıl anlatacağını düşünüp bir daha yutkundu.

Bear'ın elini sıkıca tuttu ve derin bir nefes alıp bu kez fısıldayarak tekrarladı: "Sana anlatmam gereken bir şey var." Ardından fısıldayarak Niyx'i bulma umuduyla nasıl Kayıp Ruhlar Kapısı'ndan geçtiğini ve sonunda William'ı da gördüğünü anlattı. Oğlunun duymasını istediği sözleri ve son dileğini aktardı.

"Seninle çok gurur duyuyor, Bear. Ve seni çok ama çok seviyor," diye güçlükle bitirdi sözlerini.

Bear'ın gözlerinde yaşlar birikti ama akmadı. Alex'i kollarına çekip, "Bana anlattığın için sağ ol. Bu... Bu çok iyi oldu. Babam her neredeyse, iyi olduğunu bilmek bana çok iyi geldi," dedi.

Artık özgürüm, kedicik. Bu da iyiden daha iyi olduğum anlamına gelir.

Gerçi bunlar Niyx'in sözleriydi ama Alex, William için de geçerli olduğunu biliyordu. "Baban iyiden de iyi, Bear. Yemin ederim."

Bear ona daha sıkı sarıldı ama kapı çalınınca ve Jordan'la D.C. içeriye girince ayrıldılar. Onlar da Bear gibi kapı görevlerini yerine getirirken giydikleri giysilerin daha temiz olanlarını giyip şölene hazırlanmışlardı.

Alex'i Bear'ın yanında görünce donakaldılar ve tam çıkacaklarken Bear onlara eliyle girmelerini işaret etti.

"Şey, iyi misiniz?" diye sordu D.C., Jordan'la birlikte yatağın kenarına oturarak.

Bear, Alex'e şefkatle ve umutla bakıp sözlerini tekrarladı: "İyiden de iyiyiz."

Boğazına bir yumru oturan Alex kendini tuttu ve o da Bear'a yumuşacık gülümsedi.

"Böldük mü?" diye sordu Jordan. "Eğer isterseniz sonra gelelim..."

"Hayır, hayır, sorun yok," dedi Bear. "Biz sadece... kapanış konuşması yapıyorduk." Gözlerini Jordan'dan ayırmadan, "Sana sonra anlatırım, dostum," diye söz verdi.

Alex anlatacağını biliyordu. Zira Jordan, William'ın ölümünü tahmin edilenden daha güçlü karşılamış olsa da, o da Bear'ın babasının huzur içinde olduğunu öğrenmekten mutluluk duyardı.

Çok meraklanan Jordan, "Bunu daha sonra mutlaka hatırlatırım ama..." dedi. "Neyse, bari bu sayede düşünecek bir şeyim olur da bu gece şu aptal ölümsüzlere meyve bıçağı saplama hır-sımdan kurtulurum."

"Sadece meyve bıçağı mı?" diye sordu D.C.. "Ben daha sivri uçlu bir şey düşünüyordum. Hatta tırtıklı."

"Umarın Alex çıldırıp hepsine A'enara'yı saplar," diye araya girdi Bear. Alex bunun üzerine sırtarak başını iki yana salladı. Gerçi bunu hayal etmek onun için de hiç zor değildi. "Belki şu sihirli alevlerle birkaç şey yakıp, gitmeden evvel geride biraz hasar bırakabiliriz."

Jordan surat astı. "Şehirde yaptıklarımız sana yetmedi mi?"

İkisini de hayretle bakan Alex'in tüm neşesi kaçtı. "Ne yaptınız?"

Bear'ın gözleri haylaz bir ifadeyle parladı. "Kaldırmakta zorlanacakları bir dağınıklığa yol açtık diyelim."

"Vardaesia bizi öyle çabuk unutamaz," diye ekledi Jordan kibirle.

"Hak ettiler ama," dedi kollarını kavuşturan D.C.. "Bize bu hafta yaşattıkları onca şeyden sonra. Vaktimizi boşa harcattıktan sonra."

Alex ciddileşerek, "Bu gece eve gideceğimiz için kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Yani Tia Auranlar olmadan demek istiyorum?" diye sordu.

"Bear ile daha önce söylediğimiz gibi... Sonunda bize yardım etmemek için bizi bu kadar uğraştırdılarsa, onlarsız çok daha iyi oluruz," diye yanıtladı Jordan. "Yaşananlara bakılacak olursa, gelse-lerdi bile bizi savaşın ortasından bırakıp gitmeyeceklerinden emin olamazdık. İnsan müteffikine güvenemeyecekse, kime güvenecek?"

"Boş verin," dedi D.C.. "Bizler becerikli insanlarız. Başka bir yol buluruz."

"Birlikte," dedi Bear. "Daima birlikte."

Yakında yüzleşecekleri şeyler düşünülünce, kendini olması gerekenden daha rahat hisseden Alex dostlarına gülümsedi. Yemek için hazırlanmak üzere onları bırakıp giderken, haklı olduklarını biliyordu; başka bir yol bulurlardı. Birlikte.

Yüzünde bir tebessümle odasına doğru giderken, ortak salonun artık boş olmadığını görünce tebessümü kayboldu.

Declan'a doğru yaklaşırken ayakları ağırlaştı. Çocuk kanepeden kalktı, yüzünde her an yumruk yemeye hazır bir ifade vardı.

Ama Alex ona vurmadı. Bunun yerine çocuğa sıkıca sarıldı.

Başta donakalan Declan da kısa süre sonra kıza sarıldı.

"Sen harcanacak biri değilsin, Declan Stirling. Ne şimdi ne de sonra, asla. Beni duyuyor musun?" dedi çocuğun kulağına.

Declan başını sallayınca, Alex onu bıraktı.

Sonra da ona *vurdu*... Ama eliyle omzuna... *sert* bir şekilde.

"Güzel. O hâlde bir daha *asla* bugün yaptığın şeyi yapma," diye emretti. Az evvel arkadaşlarını bıraktığı odayı gösterip, "Sana ihtiyaçları var," dedi ve Kaiden'in kapalı kapısını işaret ederek, "Onun sana ihtiyacı var," dedi. Sonra da kendini gösterip, "*Benim* sana ihtiyacım var," dedi. "O yüzden *bir daha asla* asalet gösterip kendini feda etmeye kalkma. Anlaşıldı mı?"

Çocuk ellerini kaldırdı. "Merak etme, Kaid çoktan bana der-simi verdi. Mesajının gayet net bir şekilde anlaşıldığından emin olabilirsin."

Alex doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak ister gibi, onu baştan ayağı süzdü. "Bir daha asla, Declan."

Çocuğun yüzü yumuşadı. "Bir daha asla, Alex."

Alex ona bir kez daha sarıldı ve ardından Vardaesia'daki son yemeğe hazırlanmak üzere odasına gitti.

Şölen, Alex'in tam tahmin ettiği gibi, yorucuydu. Belki de bundan daha kötü... Çünkü arkadaşlarıyla birlikte âdeta dans eden maymunlar gibi sergileniyordu. Tüm Vardaesia nüfusunun onlarla sohbet etmek istediğini hissediyordu. Alex, bunu yapmak için koca bir haftaları varken, neden gitmeyi dört gözle bekledikleri son geceyi seçtiklerini merak etti. Kaiden'in de daha evvel söylediği gibi, evden çok uzun süre ayrı kalmışlardı. Hiç kimse onlara Tia Auras'a gitme riskini göze alacaklarını söylememişti. Buna rağmen boş ellerle geri döneceklerinden söz etmeye gerek bile yoktu. Bu gece uzun bir değerlendirme ve yine uzun toplantılar yapılacaktı. O yüzden istediği son şey, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen başka bir dünyadaki yemekli partiye tıklıp kalmaktı.

Saatler geçmeye devam ederken, Alex ev sahiplerine artık acele edip kutlamayı bitirmelerini, onu ve dostlarını evlerine yollamalarını söylememek için kendini zor tutuyordu. Bear'ın birkaç saat önce A'enara konusundaki esprisinin gerçeğe dönüşmesine ramak kalmıştı. Yalnız da değildi çünkü Jordan'ın meyve bıçağını sıkıca kavradığını, D.C.'nin yanına yaklaşan herkese pis pis baktığını gördü. Prensesin akademideki ilk günlerinden beri hiç bu kadar sinirli baktığını görmemişti.

O akşam belki milyon kez, "Sakin ol," diyen Kaiden, kızın gerginliğini hissedince yine aynı şeyi söyledi. "Geç olmaya başladı, birazdan bizimle işleri biter."

Alex dişlerini sıktı ama bir şekilde yüzüne bir tebessüm yapıştırmayı başarıp, masalarına yaklaşarak onları kutlayan ve sayelerinde “çok heyecanlı bir hafta” geçirdiklerini söyleyen ölümsüze gülümsedi. O akşamın erken saatlerinde Alex, kendilerine ünlü biriyimş gibi yaklaşan bir Tia Auran’a bağırınca, arkadaşları en iyisinin onun yerine ölümsüzlerle kendilerinin muhattap olması gerektiğine karar vermişlerdi. O yüzden şimdi de Declan’ın araya girip sohbeti devralmasına memnuniyetle izin verdi.

“Eğer burada bir saat daha kalırsak, yemin ederim Xira’yı çağırıp burayı cehenneme çevirmesini isteyeceğim,” diye homurdandı Alex. Yanlarında duran ölümsüzün onu duyup duymamasını umursamadı bile.

Vardaesia Sarayı’nın açık büfe şeklinde dekore edilmiş taht odasındaki dikdörtgen masalarda, şölene katılan yüzlerce Vardaesia vatandaşı olmalıydı. Odanın en tepesinde Saefii, Calievere ve Tayros oturuyordu. Şölenin tadını çıkarır gibi rahat ve neşeli görünüyorlardı. Ama tabii karanlıkla tehdit edilen *onların* dünyası değildi. İyi vakit geçirmemeleri için hiçbir sebep yoktu.

Öfkesini ve acısını bir yana bırakmaya çalışan Alex bakışlarını, masalara konmuş muhteşem leziz yiyecek ve içeceklerin tadına bakan Tia Auranlara odakladı. Diğerlerinin önlerini açtığı bir grup ölümsüze özellikle dikkat etti. Bunlar önemli kişiler olmalıydı. Ya da belki de değillerdi. Ama Alex onları tanıdığı için, ikinci kategoride olduklarını biliyordu. Yine de bu gösteriş meraklısı, yağcı Tia Auranlar yerine, onlarla oturmayı tercih ederdi.

“Bak,” dedi Kaiden’e ve gizlice grubu gösterirken, onların yanına gitmemek için kendini zor tuttu. “Bunlar bizim yardımcılar.”

Hepsi oradaydı. Sorin, Latania, Enka, Kantor, Anais ve Zaylin. Raife ve Aes Orsa da yanlarındaydı. Sessizce Zaylin’le konuşuyorlar ve gruptan biraz ayrı duruyorlardı.

Alex'in bakışlarını hisseden Zaylin başını kaldırıp kızın gözlerini yakaladı. O sabahki son görevden beri birbirlerini görmemişlerdi. Yani Alex ölümsüz kadını öldürmeyi reddettiğinden beri. Şu an kendisine bakmakta olan Zaylin'in yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Ama çenesini hafifçe kaldırmasından, onu yanına çağırdığını anladı.

Alex herhangi bir yerin, saatlerdir oturduğu yoğun masadan çok daha iyi olduğunu düşünerek arkadaşlarına ve dolayısıyla kendisini duyan yanlarındaki diğer ölümsüzlere, "Ben bacaklarımı esnetmeye gidiyorum, birazdan dönerim," dedi.

Alex ile Zaylin'in bakiştığını gören Kaiden kaşını kaldırıp, "Sana pasta ayırırım," diye karşılık verdi.

İtiraf etmek gerekirse bu dünyanın pastası, tanrıların yiyeceğine eşit bir şeydi. O yüzden şölende pek iştahı olmasa da, Alex bu teklifi hemen kabul etti. Tia Auranlara çok öfkeliydi ama bu, muhteşem tatlılarını son bir kez yemeyeceği anlamına da gelmezdi çünkü bunu yapmazsa sadece kendini cezalandırmış olurdu.

Sessizce teşekkür edip, Kaiden'in anlayabileceği daha sessiz bir şekilde özür diledikten sonra göze çarpmamaya çalışarak kalabalağın arasından geçti. Ancak tatlılar da tam o giderken geldiği için Tia Auranların dikkati de neyse ki başka yöne çekilmiş oldu. Alex ilerlerken ona sadece birkaç kişi selam verip övgüler yağdırdı. Birkaçı da dalga geçer gibi kendi aralarında fısıldaştı.

Tia Auranların Medora'daki savaşa katılmak ve insanlar hakkındaki fikirleri anlamında ikiye ayrılmış olduğunu görmek Alex'e ilginç geldi. Ancak ölümlüleri sevip sevmemelerinin Alex için hiçbir önemi yoktu. Sınır çizilmiş ve Saefii halkının olduğu yerde kalacağını açıkça ifade etmişti. O yüzden az sayıda da olsa bu alaycı sözler Alex'in umurunda bile değildi. Hatta bitmek tükenmek bilmeyen hayranlık sözlerini görmezden gelmekten çok daha kolaydı.

Masaların arasından geçip nihayet taht odasının diğer ucuna yaklaştı ve Zaylin'in yanına geldi. "Beni mi çağırdınız, majesteleri?" diye dalga geçti.

Zaylin onun bu alaycı tavrına sert bir cevap veremedi, Raife araya girdi ve gülmemeye çalışarak, "Keşke seninle daha uzun zaman geçirebilseydik, Alex. Bence tam bize göresin," dedi.

Alex'in bu iltifatı takdir etmemesi mümkün değildi. O da karşılığında, "Alınmayın ama buradan bir an evvel gitmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Orada için içini yiyordu zaten," dedi Aes Orsa.

Sadece birkaç saat önce kadının kardeşinin genç hâlini gören Alex, şu an Aes Orsa'ya bakınca aralarındaki inanılmaz benzerliğe bir kez daha hayran kaldı. Lady Mystique Medora'ya gönderilmeden önce ikisinin ne kadar yakın olduklarını merak etti. Yokluğunun hissedilip hissedilmediğini ve yaptığı şey her ne ise, bu yüzden Meyarinlerle birlikte sürgüne gönderilmesi üzerine, kardeşinin ondan kurtulduğunu hissedip hissetmediğini düşündü. Merakı daha fazlasını öğrenmek istemesine yol açsa da üzerine vazife olmadığının farkındaydı.

"Bu gece bizden şarkı söyleyip dans etmemizi istememelerine şaşıtm doğrusu," diye cevap verdi Alex. "İnsan bu gece bize davranışlarına bakınca, sanki tüm hafta bizi izlemediklerini sanır."

"Bu sabah doğru olanı yaptın," dedi Raife. "Yani eğlenceden bahsederken. Siz gitmeden alabilecekleri ne varsa almak istiyorlar."

En azından Raife bu durumdan utanacak kadar asildi. Ancak Alex'e diğer ölümlülerin çoğu gibi davranmadığı için, utanmasına hiç gerek yoktu. Ona asla şu an yanında durduğu diğerleri gibi davranmamıştı. Özellikle bir tanesi eğlenmenin tam tersi tavırlar sergilemişti ama şu ana kadar tuhaf şekilde suskundu.

"Her şey yolunda mı, Zaylin?" diye sordu Alex. "Beni buraya çağırmanın bir sebebi olduğunu tahmin ediyorum?"

Zaylin'in gümüşi gözleri önce Raife'e, sonra Aes Orsa'ya döndü. Aralarında sessiz bir konuşma geçmiş gibi, ikisi de başlarını öne doğru salladılar. Derken ani bir ışıkla birlikte Alex taht odasından *parronlanarak* artık teknik olarak kendisinin olmayan yatak odasına nakledildi. Yanında sadece yardımcısı vardı.

Alex kollarını göğsünde birleştirerek, "Buna memnun olmadığımıdan değil ama sanırım şölenden ayrılmamam gerekiyordu," dedi.

"Raife ve Orsa bizi idare edecek," dedi Zaylin. Bu da az evvel başlarını neden salladıklarını açıklıyordu. "Ama Saefii şölteni sonlandırıp sizi eve göndermeden evvel fazla vaktimiz yok."

"Nihayet," diye mırıldandı Alex. Bunun üzerine Zaylin gülecek gibi oldu. Ama sonra yüzünde yine ciddi bir ifade belirdi.

"Bugün yaptığın şey aptalcaydı."

"Bir şey değil," dedi Alex gözlerini devirerek.

"Çok da cesurcaydı," diye devam etti Zaylin. "Bir ölümlüden beklemeyeceğim kadar cesurca."

Bu övgüden pek hoşlanmayan Alex, "Ben katil değilim, Zaylin. O, cesaret değil, onurdu. Eğer bunu yapmasaydın sonuçları korkunç olurdu," diye omuz silkerek konuyu geçiştirdi.

Zaylin'in yüzünde bir gölge gelip geçti. Alex'in bile duymakta zorlanacağı kadar alçak bir sesle, "Zaten son sınavı asla geçemeyecektiniz," dedi.

Alex de aynı şekilde, "Biliyorum," diye cevap verdi.

Biliyordu da. O sabah Zaylin'in eğer zafer kazanırlarsa Saefii'nin anlaşmalarını onurlandıracağını söylediği sırada gözlerinde yanıp sönen ışıktan, bunu anlamıştı.

Tia Auranların başından beri Medora'nın yardımına koşmak gibi bir niyetleri yoktu. Zaylin'in söyledikleri de bunu doğruluyordu.

"Eğer bugün içimizden birini öldürseydin," dedi ölümsüz, "kalbinin sevgi sınavından geçemeyecek kadar nefretle dolu olduğunu iddia edeceklerdi. Kapının kendisi hileydi."

Alex ezberindeki cümleyi yavaşça tekrar etti: *"Zira bu Kadim Kapılar çok belalı oldukları kadar hileleriyle de ünlüdürler."*

Zaylin kızın kehanetteki cümleyi tekrar ettiğini duyunca, tam da Alex'in tahmin ettiği gibi, şaşkınlıktan irkildi. Heyecanla öne doğru eğilip, "Bugün olanlara rağmen savaşımaya devam etmelisin, Alex. Pes edemezsin, şimdi olmaz. Buraya kadar gelip onca şeye katlandıktan sonra, olmaz."

Alex'in pes etmek gibi bir niyeti yoktu, üstelik bunun tek sebebi Niyx'e söz vermiş olması değildi.

"Her şey için teşekkür ederim, Zaylin," dedi büyük bir içtenlikle.

Kızın veda ettiğini anlayan Tia Auran yavaşça gözlerini kapadı. "Gitmeden önce sana bir şey vereceğim," dedi ve sanki Alex'in verdiği hediye kendine hatırlatmak istermiş gibi, boynundaki myrox kolyeye dokundu.

"Buna hiç gerek..."

Alex cümlesini tamamlayamadan parlak bir kül bulutu Zaylin'in eline bir çanta bıraktı. Çantanın içinde her biri altın kâğıtla kaplanıp parlak sicimlerle bağlanmış üç paket vardı.

Zaylin çantayı kıza uzatıp, "Al hadi," dedi.

Merakına yenik düşen Alex paketleri yatağına koydu ve ilk pakete uzanıp önce parlak sicimini, sonra da altın renkli kâğıdını açtı. Bulduğu şey karşısında kaşlarını çattı ve soru sorar gibi Zaylin'e baktı. Ancak ölümsüz, devam etmesi için ona başıyla işaret etti. Alex ikinci ve üçüncü paketi de açtı. Sonra geri çekildi ve hediyelerin hepsine şöyle bir baktı.

Bu bir kıyafetti. Ama sıradan bir kıyafet değil, bir zırhtı. İmkânsız derecede hafif, anlaşılmaz derecede pürüzsüz bu zırh; Alex'in şimdiye dek gördüklerinin en iyisiydi. Hattara Meyarin zaltoraların giydiklerinden bile iyiydi.

İlk pakette çizme vardı. Siyahın en siyahı, dize kadar gelen bu çizmelerin rengi ışıktaki parlardı. İkinci pakette Alex'in şu an giydiğine benzer ama yine hafif ışıktaki bile parlayan siyah deri bir pantolon bulunuyordu. Üçüncü pakette, üste giyilen zırh vardı; uzun kollu, dik yakalı, aynı parlak siyah malzemeden yapılmış bir sanat eseri idi ancak göğsünden tek omzuna kadar kıvrılarak uzanan altın desenler mevcuttu.

Alex bakarken bile bunun vücudunu saran ancak esnek olduğu için hareket kabiliyetine engel olmayan ve boynundan ayak parmağına kadar koruyucu özelliğe sahip, rahat bir kıyafet olduğunu anlamıştı.

"Bundan çok daha fazlasını hak ediyorsun," dedi Zaylin yavaşça. "Ama bu seni her şeyden olduğu kadar Vae'varka'dan da korur." Parmaklarını zırhın kıvrımlarında gezdirerek, "Bu kumaşa *vaeronis* deriz. Yıldız tozuyla güçlendirildiği için parlıyor," diye açıkladı.

Alex irkildi. "Yıldız tozu mu?"

"Vae'varka'nın ufak bir yara açarak bile herkesi öldürebileceğini zaten biliyorsun," dedi Zaylin. "Bunun nedeni güçlendirilme şekli. Karanlıktan yapılmış ama içine bir damla yıldız tozu serpilmiştir. Sana dün de anlattığım gibi, bu karışım bıçağın duyarlı olmasını sağlar ancak karanlık ve aydınlığın bu aşırı özellikleri bir arada yaşayamaz, dolayısıyla silahın uçucu bir doğası vardır. Bu zırh..." Yine zırha dokundu. "...türünün son örneğidir. Bu zırh, üzerindeyken, Vae'varka seni çizecek olursa, *vaeronis* bıçağın karanlığını emer. Sadece yaralanırsın ama etkisi normal bir silahınkiyle aynı olur." Sözlerini bitirirken Alex'in gözlerine baktı. "Bu da ölümcül bir şekilde sokulmadığı takdirde Ölüm Habercisi'nin seni öldüremeyeceği anlamına gelir. En azında doğası gereği bunu yapamayacaktır."

Alex, şimdiye dek Aven'la fiziksel olarak karşı karşıya kalacağını düşünmemeye çalışmıştı. Vae'varka'ya karşı daha önce bir kez onunla dövüşmüştü. O zaman bir şekilde bıçaktan kaçmayı başarmıştı ama bunun nedeni Niyx'in araya girip kontrolü ele almasıydı. Aven'la karşılaştığı her mücadeleden şu ana dek sağ çıkmış olmasına rağmen, aklının bir köşesinde onunla ve karanlık kılıcıyla yüzleşmek zorunda kalacağı günün geleceğini biliyordu. Tıpkı bıçağın yüzeysel de olsa kendisini çizmesinden kaçınamayacağını bildiği gibi.

O yüzden bu anı hiç düşünmemeye çalışmıştı. Zira bıçak onu hafifçe bir defa çizse bile, ölümüne yol açacaktı.

Şu ana kadar...

"Zaylin," diye fısıldadı ısıldayan kumaşa bakarak, "ne diyeceğimi bilemiyorum."

Kızın sesindeki duygusallık Tia Auran'ı rahatsız etmiş gibiydi. "Sen benim canıma dokunmadın. Ben de en azından senin için bunu yapmak istedim."

Zaylin'in verdiği hediyenin değerini geçiştirmesine izin vermeyen Alex başını iki yana salladı. "Eğer bu türünün son örneğiye, benim alma iznim var mı ki? İmparatoriçenin bundan haberi var mı?"

"Biliyor," dedi Zaylin zırhsı katlayarak. "Ve almanı istiyor."

Alex şaşkınlığını bastırmaya çalışarak kaşlarını kaldırdı. "Aynı Saefii'den mi söz ediyoruz?" diye sordu.

"İmparatoriçenin sana nasıl saygı duyduğunu bilsen şaşardın," dedi giysiyi tekrar paketleyen Zaylin. "Bugünkü sonuca rağmen, dünyanızdaki savaşta mümkün olan en iyi şansın seninle olmasını istiyor."

"Beni kandırıyorsun," diye mırıldanmadan edemedi Alex.

Eşyaları çantaya geri koyan Zaylin doğruldu ve "İmparatoriçe, yaptığımız şeyi halkımızın iyiliği için yaptı ama bu pişmanlık duymadığı anlamına gelmiyor," dedi.

"Tüm bu olanlarda mağdur taraf oymuş gibi konuşuyorsun," dedi Alex. "Oysa dilediği zaman parmağını şıklatıp fikrini değiştirebilir."

"Halkım hiçbir şey olmasa da politiktir," dedi Zaylin. "Hayal bile edemeyeceğin güçler ve anlamını hiçbir açıklamanın sağlamayacağı sonuçlar var." Sesini alçalttı. "Bazen en kolay seçenek gibi görünen şey aslında en zordur. O yüzden ne kadar zor olsa da, senden bir yargıya varmamamı istiyorum, imparatoriçenin kararına etki eden sebepleri bilmeden yani."

Alex derin bir iç çekip yavaşça başını salladı. "Zaten artık bir önemi yok."

Kızın gözlerine uzun uzun bakan Zaylin de başını salladı. Tekrar konuştuğunda zırhtan ya da Saefii'den bahsetmedi. Onun yerine kendince veda etti. Alex'in kısa vedasından çok daha iyi bir vedaydı bu.

"Sana hizmet etmek bir onur ve bir ayrıcalıktı, Alexandra Jennings," diye fısıldadı. Kolunu büktü, göğsüne götürdü ve eğilerek onu yürekten selamladı. "Işık her zaman üzerinde parlсын, dostum. Ve yolundan asla sapma," diye fısıldadı.

Sonra parlak bir kül bulutuyla birlikte Alex, ayak ucunda hediye paketi ile birlikte yine kendini taht odasında buldu ama Zaylin ortalıkta yoktu.

Kutlamalar tüm hızıyla devam ediyor ama yavaş yavaş bitiyor gibi görünüyordu. Nihayet eve gideceklerini anlayan Alex bu duruma çok sevindi.

Zikzaklar çizerek masaların arasından geçti ve kendisini beklemekte olan dostlarının yanına döndü.

Gerçekten bacaklarını esnetmeye gitmiş gibi davranarak -elinde tuttuğu gizemli çantaya rağmen- Kaiden ile D.C.'nin arasındaki koltuğa oturdu ve gruba dönüp, "Eve gitme vakti hâlâ gelmedi mi?" diye sordu.

"Birazdan," dedi Declan. "Birkaç dakika kaldı sanırım."

"Acayip bir konuşma kaçırdın," dedi Bear. "Duysan bayılırdın."

Çocuğun "bayılırdın" derken aslında tam tersini ima ettiğini ses tonundan anlayan Alex, Zaylin'in onu bu ortamdan götürmüş olmasına bir kez daha sevindi.

"Eminim öyledir," diye mırıldanarak umutla Kaiden'e baktı. "Bana..."

Cümlesini bitiremeden, çocuğun çantaya bakıp ses çıkarmadan kaşını kaldırdığını fark etti. Kaiden bir yandan da üzerinde metalik altın rengi kaplaması olan bir dilim pasta uzatıyordu.

"Mmmm," dedi Alex. "Kahramanımsın."

Çocuk hafifçe güldü. "Bunun için çok fazla şey yapmam gerekmedi, değil mi?"

Niyx'in Kaiden'i çabalaması için nasıl uyardığını ama bu çabasına değeceğini söylediğini anımsayan Alex'in gözleri yumuşadı. "Artık değil," diye fısıldadı.

Bitmek bilmeyen yemekte ona Kayıp Ruhlar Kapısı'nda yaşadıklarını anlattığı için, Kaiden ne demek istediğini çok iyi anladı ve uzanıp nazikçe kızın bacağına sıktı. Zaten daha fazlasını yapamazdı çünkü Alex'in bütün yüzü pasta olmuştu. Ve ayrıca Saefii de ayağa kalktığı için oda sessizliğe gömülmüştü.

Kalan tatlıyı hızla bitiren Alex dostlarıyla birlikte ayağa kalkıp, kendilerini çağıran imparatoriçenin yanına gitti.

Taşıdığı çantaya Kaiden'in hiç yorum yapmaması üzerine, Alex, Saefii'nin kalabalığın bu hediyeden haberinin olmamasını tercih ettiğini anladı. Zaylin'e zaten teşekkür etmiş ve minnetini sunmuştu. Eğer imparatoriçe bu hediyeyi gerçekten onayladiysa, Alex yardımcının imparatoriçeye teşekkürlerini ileteceğinden emindi.

"Bu haftaki kısa ziyaretinizde sizi ağırlamak bizim için bir onurdu," dedi Saefii herkesin duyabileceği bir ses tonuyla. "Bizimle birlikte olduğunuz ve paylaştığınız maceralarınız için size minnettarız. Bir daha asla görüşmeyecek olsak da siz Medora'nın ölümlülerine en iyi dileklerimizi sunuyoruz. Geleceğiniz parlak ve yaşamlarınız ışıltı dolu olsun."

Tia Auranlar son cümleyi hep birlikte tekrarlardı ve tıpkı Zaylin gibi onları selamladı ama tabii ki imparatoriçe olduğu için sadece Saefii eğilmedi.

Ölümsüzler Saefii'nin işareti ile tekrar doğrulduğunda, kel kafalı bir adam öne çıktı ve Alex'le dostlarının önünde durdu.

“Ben, kapı muhafızıyım ama dünyanıza hiç ayak basmadım, o yüzden Tia Auras ile Medora arasında köprü açmak için size *eiden* yolunu çağırmak dışında bir şey yapamam. Yolu, gitmek istediğiniz yere siz yönlendireceksiniz,” dedi.

Daha önce bu deneyimi defalarca yaşamış olan Alex, başını salladı.

Adam kapıyı çağırınca, Alex anın ağırlığını hissetti. Tüm hafta boyunca yaşadıklarının ve dönecekleri belirsizliğin ağırlığını...

Saefii'ye dönüp, yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden, içinden gelen tek şeyi söyledi. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz, imparatoriçe. Biz çok... çok... minnettarız...”

Kekeledi çünkü aslında hiç de minnettar hissetmediği için cümleyi nasıl tamamlayacağını bilemedi.

Alex'in zor durumda kaldığını fark eden D.C., aldığı diplomasi eğitimi sayesinde araya girip, gözleri öfkeden alev alev parlada, onları kurtardı. “Alex'in söylemeye çalıştığı şey, bizi Medora'nın elçileri olarak gördüğünüz için size minnettar olduğumuzdur, ayrıca dünyamızı ziyaret etmeniz için sizi her zaman davet ettiğimizi ve dilediğiniz zaman gelebileceğinizi bilmenizi isteriz.”

Sanki *bu* olacaktı da. Ancak Alex, D.C.'nin hızlı düşünüp cevap vermesine çok memnun oldu.

Saefii resmî bir şekilde başını sallamak dışında bir tepki vermedi ve söylemek istediği her şeyi zaten söylemiş olduğunu belli etti.

Arkadaşlarına dönen Alex, “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Hepsi başını sallayınca, Alex odaya son bir kez baktı ve Raife'in gülümseyen yüzü ile Aes Orsa'nın sessiz bakışlarını yakaladı. Sonra Saefii, Tayros ve Calivere'nin duygusuz suratlarına bakıp, odanın en arkasındaki karanlık bir köşede duran Zaylin'i gördü. Zaylin veda eder gibi başını bir kez sallamadan önce gülmüşü gözleri, kızın gözlerine uzun uzun baktı.

Alex, Tia Auras'taki vaktinin dolduğunu anladığı için tek bir adımda kapıdan geçti ve nihayet ama *nihayet* eve dönüş yolculuğu başladı.

Yirmi Sekiz

Alex, en iyi varış noktalarının Kütüphane olacağını düşünerek, yolu oraya yönlendirdi. Yoldan, onları, özellikle de Kaiden ile ikisinin ilk yola çıktıkları nokta olan mağaraya götürmesini istedi.

Engelibeli bir yolculuktu -iki dünya arasında seyahat etmek, kısa mesafe gitmekten her zaman daha zahmetliydi- ama dostlarıyla birlikte diğer tarafa geçer geçmez, hepsi gözle görülür derecede rahatladı. Ancak bir belirsizlik hissi de vardı.

Özellikle de Athora'nın kendilerini beklediğini görünce.

Karşısında dururlarken, cübbeli Tia Auran hiçbir şey söylemedi. Onlar da hiçbir şey söylemedi. Onlar yokken neler olduğunu ve sonuçlarını adamın kendisinin anlatmasını beklediler.

Athora'nın gerçeği fark etmesi çok uzun sürmedi.

O tanıdık ve monoton sesi mağarada yankılanırken, "Demek başarısız oldunuz," demekle yetindi.

Başka tek kelime daha etmeden bir anda ve çok ani bir şekilde ortadan kayboldu.

Adamın az evvel durduğu yere bakakalan Alex, karnına bıçak saplanmış gibi hissederek midelerini tuttu ve arkadaşlarına baktı.

D.C., "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Kaiden, Alex'in midmesini tutan elini nazikçe kendi avucuna aldı ve acısını anlayıp elini hafifçe sıktı. "Yapacağımız ilk şey biz yokken neler olduğunu öğrenmek," diye cevap verdi. "Gideli bir hafta oldu, o yüzden başka bir şey yapmadan evvel etrafı kolaçan edelim."

Alex acısını bir kenara bırakıp çocuğu onayladı. "Ben doğru-
dan Kule'ye gidip Darrius'tan bilgi alalım derim. Ondan sonra umarım..." Ne yapacaklarını bilmediğinden duraksadı. "...bir plan yaparız."

"Hazır gelmişken aileni görmek istemez misin?" diye sordu Bear.

Alex bunu istiyordu. Hem de çok. Özellikle de Tia Auras'tayken onları bu kadar özledikten sonra. Bu his günlerce geçmemişti ve hâlâ onları kucaklamayı çok istiyordu. Yine de, "Ben sonra gelirim," dedi. "Onlar oldukları yerde güvendeler... Şu an önceliğimiz, diğer herkesin de güvende olduğundan emin olmak."

Ailesini ziyaret edip, sunacakları rahatlığı ertelemek Alex için bir fedakârlıktı ama doğruyu söylüyordu; Aven, Kütüphane'ye ulaşabilirdi, anne ve babasının Medora'da olduğunu bir şekilde keşfederse onları Antik Mısır bölgesinde gizlendikleri yerde bulabilirdi. Gelecek görüşüne rağmen, Aven'in hedefi ailesi değildi, hatta henüz radarına bile girmemişlerdi. Alex de böyle kalmasını sağlamak konusunda kararlıydı.

"O zaman gidip müdürü görelim ve ona nereye gittiğimizi açıklayalım," dedi arkasını dönüp yürümeye başlayan Jordan. Ama sonra durdu ve şaşkın gözlerle etrafa bakıp tekrar arkadaşlarına dönerek, "Şey, çıkış nerede?" dedi.

Athora'nın ani gidişi yüzünden kendini hâlâ çok kötü hissetmesine rağmen, Alex mühürlü ortamı inceleyen arkadaşının şaşkın yüz ifadesini görünce gülümsedi. Buraya ilk geldiğinde o da aynı şeyi merak etmişti ama arkadaşlarını delice akan nehre atlamaya ve fuayedeki şelale tablosundan dışarı fırlamaya zorlayacak kadar zalim değildi.

Onun yerine zihninden bir kapı çağırdı ve oradan geçip Kütüphane'den düzgünce çıkmalarını sağladı. Ancak diğer tarafa geçtiğinde içindeki endişenin yine kaynamaya başladığını hissetti.

Arkasından gelen dostları da aynı anda konuşmaya başladı.

"Aaahhh!" diye bağırdı D.C.. "Alex, çekil!"

Sonra Jordan'ın sesi duyuldu: "Neler oluyor... Önümü göremiyorum... Aahh, Bear, bu sen misin? Ayağıma basıyorsun!"

"Biraz kayın, çocuklar," dedi Declan, "ve biri lütfen ışığı açsın!"

"Alex, bizi nereye getirdin?" diye sordu Bear.

"Herkes *sussun*."

Son cümleyi söyleyen Kaiden'di. Sesindeki telaş herkesi anında susturdu.

Etraflarını saran zifirî karanlıkta, Alex bile güçlü görüşüne rağmen kendi *vaeliana* ışıltısı dışında başka hiçbir şey göremiyordu. Böylesine saf ve mürekkep siyahıyla karşılaşmayalı epey zaman geçmişti ama yine de bunun ne olduğunu biliyordu. Üstelik bunu bilen tek kişi o değildi.

"Burası... Burası Kütüphane'nin fuayesi mi?" diye fısıldadı D.C.. "Akademi, karantina da mı?"

Alex önce başını salladı ama arkadaşlarının kendisini göremeyeceğini hatırlayınca, "Evet ve evet," diye cevap verdi.

"Yani bunun anlamı..." diye sormaya çalıştı Jordan.

"Hiçbir anlamı yok," diye sözünü kesti Kaiden. "Herhangi bir bilginiz olmadan hemen sonuca varmayalım."

"Kesinti de olabilir," diye onaylayan Alex kazara içlerine girmemek için, fuayenin duvarlarındaki tablolarla dokunmamaya çalışarak el yordamıyla ilerlemeyi denedi. "Dışarı çıkınca neler olduğunu öğreniriz."

D.C. normalden daha yüksek bir sesle, "Ama ya Aven dışarıdaysa?" dedi.

Bunu duyunca Alex'in kanı dondu. Ama sakın bir sesle, "Başka seçeneğimiz yok, burada kör gibiyiz. Neler olduğunu öğrenmek zorundayız," diye cevap verdi.

Sonra aklına bir fikir geldi ve hemen A'enara'yı çağırdı. Işık Getiren, mavi alevler saçarak gelince, arkadaşları karanlıkta bir anda parlayan bu ışıltıdan korunmak için gözlerini kapattılar.

"Bu iyi oldu," dedi Bear. Diğerleri de onu onaylar gibi başlarını salladı.

"Bütün sihirli kılıçlara sahip olmamamız ne kötü," dedi Jordan.

"Ya da herhangi bir kılıca," diye ekledi, gerilerek parmaklarını çıkırdatan Declan. Kaiden ile ikisi Epsilon Muharebe sınıfında olduklarından, kılıç kullanmaktan daha fazlasını yapabiliyordu. Jordan ve Bear da iki iyi dövüşçüydüler zira onlar da Delta sınıfındaydı. Asıl sorun A'enara dışında, başka hiçbir silahlarının olmamasıydı.

"Peşimden gelin ve uzaklaşmayın," dedi Alex dostlarına. Ancak tam yürümeye başlarken Kaiden dirseğini tuttu ve kızı kendine doğru çevirdi.

Alex bıçağının mavi ışığında Kaiden'in hediyeği uzattığını gördü. Kaiden, "Ne olur ne olmaz," dedi.

Alex ne demek istediğini anladı. Arkadaşları korunmasızken, kendisinin korunaklı olması fikrinden nefret ediyordu ama eğer Aven dışarıdaysa, onlar için değil Alex için gelmiş demektir. Tıpkı bu durumda karşılaştığı silahın Vae'varka olacağı gibi. Bu yüzden herkesten arkalarını dönmelerini istedi ve silahını dikkatle Kaiden'e verdi. Bunu yapar yapmaz alevler söndü ve tekrar karanlığa gömüldüler. Alex hemen üzerini değiştirip Tia Auran zırhını giydi. Tenine değen yumuşak ama güçlü, parlak dokuya hayran oldu.

Silahını yeniden eline alınca alevler tekrar yandı. Üzerinde yeni kostümüyle onu gören dostlarının yüzlerindeki ifade çok komikti.

"Vay canına," dedi D.C.. "Şu an sana bakarken bile gözüm korktu."

Çok gergin olmasına rağmen Alex gülümsemeyi başardı ve “Dışarıda biri varsa, umarım o da senin gibi hissediyor,” dedi. Aceleyle merdivenlerden çıkarken, “Birbirinizden ayrılmayın,” diye tekrarlardı ve dostları geride kalmasını diye ölümsüz hızını kullanmadığı için sinirlendi.

Nihayet Kule binasının zemin katına vardıklarında hemen dışarıya koştular. Tepedeki ay tüm kampüs alanını aydınlatıyordu ve neler olduğunu -ya da *olmadığını*- görebiliyorlardı.

“Demek ki yanlış alarmmış?” dedi Bear çekinerek ama etrafta hiç kıpırtı olmadığını da fark etti.

Aven’in akademi kalkanlarını tetiklediğinde yapılan karantinanın nasıl bir şey olduğunu daha önce tecrübe etmiş olduklarından, Alex bundan pek de emin olamadı. Hiçbir şey yokmuş gibi *görünüyordu* ama bu yanıltıcı bir görüntü de olabilirdi.

“Acaba şey mi yapsak...” diye tereddüt etti D.C.. “...tekrar içeriye girip planladığımız gibi Profesör Marselle’nin ofisine mi çıksak?”

Bunun anlamı yine karanlık merdivenlerden çıkacakları olsa da yapılacak en mantıklı şey buydu... Ki daha önceki karantinada Jordan, Bear ve Alex bunu zaten yapmışlardı. Ama Alex yine de gecenin bu durgunluğunun ve sessizliğinin hiç normal olmadığını hissediyordu.

Kaiden’e dönüp, “Sen bundan ne anlıyorsun?” diye fısıldadı.

Kaiden kampüsü tararken gözlerinde telaş vardı. “Bir şeylerin doğru olmadığını.”

Alex’in ihtiyacı olan onay da buydu zira Kaiden’in öngörü yeteneğine güvenmesi gerektiğini biliyordu. Ama bir sonraki adımlarının ne olacağına yine de karar veremedi, Kule’ye geri dönüp Kütüphane’ye mi inseler, yoksa Darrius’un ofisine mi çık-salar yahut dışarıda neyin ters gittiğini mi araştırırsalar, bilemedi.

“Bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama,” dedi Jordan sessizce, “burada bir eksiklik olduğunu hisseden bir tek ben miyim?”

Ona soru sorar gibi bakan tek kişi Alex olmadı. Ama cevap veren Bear oldu.

“Kar nerede?”

Hepsi birden yere bakınca, ayaklarının altında çimenli topraktan başka bir şey olmadığını gördüler.

“Ne...?”

Declan cümlesini bitirme fırsatı bulamadı çünkü bir anda önlerindeki hava dalgalandı ve başlarından aşağıya görünmez bir perde iner gibi oldu. Artık kampüs sessiz ve sakin değildi.

“EĞİLİN!”

Bir alev topu üzerlerine doğru gelirken Alex içgüdüsel olarak bu emre uydu ve dostlarını kenara itti.

“ÖZÜR DİLERİM!” Mel bağırarak yanlarından geçti, söylebildiği tek şey buydu. Çünkü elinde kılıçla yaklaşmakta olan dişi Meyarin’e bir alev topu daha fırlatmakla meşguldü.

Alex, Mel’in bir sonraki alev topunu doğrudan Meyarin’in göğsüne göndermesini şaşkın bir sessizlikle izledi. Ölümsüz, geriye doğru tökezledi ve *valisyolunu* etkinleştirip ortadan kaybolmadan önce ellerini kıyafetlerine vurarak çığlık attı. Ama o gittikten sonra Mel durmadı, doğrudan çatışmanın içine koştu.

Ve bir arbede yaşandı. Önlerinde en az iki düzine Meyarin vardı, her biri silahlarını çekmişti. Hem akademi öğrencilerine hem de öğretmenlere saldırıyorlardı.

Darrius, Kule binasının önündeki alanın ortasındaydı; bir elinde kılıç, diğer elinde dengeleyici vardı, Hunter ve Karter’la omuz omuza savaşıyordu. Üç adam yanlarına yaklaşmaya cesaret eden herkese karşı savunma yapıyordu. Finn ve Varin de gruptan biraz ayrılmış olsalar da aynısını yapıyorlardı. Tayla ve Mayra onlardan birkaç adım uzaktaydı; ikisi de kılıç yerine yayı tercih ediyordu. Ama seçtikleri silahlarla aynı şekilde saldırıyorlardı. Özellikle Mayra, kendi türüne karşı kolayca ayakta durabilen, görülmeye değer bir manzaraydı.

Ancak bu küçük ama ölümcül ölümsüzler grubuna karşı savaşan tek öğretmenler onlar değildi.

Caspar Lennox da oradaydı ve gölgelere girip çıkarak, kendi kılıcıyla gizli saldırıları savuşturuyordu. Bu durum, Profesör Marmaduke'un Meyarinleri yavaşlatmak için düşük seviyeli telekinetik yeteneğini kullanmasıyla daha da kolaylaştı.

Fletcher da savaşıyor, belki de en büyük sürprizi o sunuyordu çünkü parmağını işaret ettiği Meyarinler aniden ellerini kulaklarının üstüne kapatıp acı içinde çığlık atıyordu.

Alex kocaman gözlerle önünde olup bitenlere hayret etti; sadece savaşan öğretmenlere değil, aynı zamanda Mel gibi onlarla birlikte savaşan öğrencilere de.

Baktığı her yerde tanıdık yüzler vardı: Connor, hava durumunu kullanarak, kendisine yaklaşan Meyarinlere yıldırımlar gönderiyordu; Savannah, dondurucu yeteneğini rakiplerini canlı buz sarkıtlarına dönüştürmek için kullanıyordu; kollarını öne doğru kaldıran Kelly, yerde kan içinde baygın yatan Sean'ın önünde bir rüzgâr tüneli oluşturarak koruma sağlıyordu. Alex birdenbire dalgalı görünmez perdenin Kelly'nin yarattığı bir kalkan olduğunu, Meyarinlerin araziye daha fazla girmesini engellemek için bir savunma balonu olduğunu anladı. Sean düşünce kalkanı da düşmüştü.

Muharebe sınıfındaki çocuklar da oradaydı: Sebastian, hem insan hem de kedi formunda saldırarak kara pantere benzer bir yaratığa dönüşüyor ve geri dönüyor; Brendan, kendisine doğru hızla gelen Meyarinlere patlayan enerji dalgaları gönderiyordu. Nick de kendisinin kopyalanmış versiyonlarını üretip saldırganlarının kafasını yeterince karıştırarak savaşıyordu.

Her şeyi göz açıp kapayıncaya kadar algılayan Alex, gördüklerine inanamadı. Meyarinler inanılmayacak kadar güçlü ve hızlıydı ama sayıları azdı. Akademi öğretmenlerinin ve öğrencilerinin yeteneklerine ve dövüş becerilerine karşın, yavaş ama emin adımlarla yeniliyorlardı.

Ama sonra içlerinden birinin, Fletcher yeteneği ile bir başkasını devirmeye odaklanırken, ona saldırdığını gördü. Meyarin, kılıcını doktorun sırtına saplayacakken, Alex onu durdurmak için hiç tereddüt etmeden ileri atıldı.

Kılıçları çarpışıp mavi alevler parlayınca Meyarin geriye doğru tökezledi ve ancak o zaman Alex yüzüne odaklandı.

Bu Gaiel'di.

"Sen!" diye haykırdı adam, kılıcını tekrar savurarak.

Ama Alex daha önce Draekora'da onunla dövüşmüştü ve adam şu an talep altındayken bile onun rakibi olamazdı. Üç hamlede silahını düşürdü ve yere diz çöktürdü.

"Aven nerede?" diye tısladı. Adam cevap vermeyince öne doğru uzanıp yakasından tuttu. "*Nerede o?*"

"Burada değil," dedi Gaiel tükürür gibi ve daha Alex gözlerini kırptıramadan başka bir Meyarin ona çok sert bir şekilde çarptı. Kız, ölümsüzün sadece koşmadığını, ona sert bir şekilde saldırmak için *valisyolunu* kullandığını anladı.

Yere yapışan Alex'in sırtüstü dönüp Vaera'nın kılıcıyla karşılaşmak için çok az vakti vardı. Çelik gözlü kadın babasını mı koruyordu yoksa talep altında olduğu için kendisine verilen saldırı emrine göre mi hareket ediyordu, Alex bilmiyordu. Bildiği şey, bir *zeltora* savaşçısı olarak Vaera'nın Gaiel'den çok daha büyük bir rakip olduğuydu. Ve Alex'in yüzüstü pozisyonu tehlikeli derecede savunmasızdı.

"Kral Aven seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Vaera gözleri parlayarak.

Ses tonundaki tehdit, Alex'in önemli bir şeyi anlaması için yeterliydi: Aven onu kendisi öldürmek istiyordu. Astlarından birinin onu bu zevkten mahrum etmesine asla izin vermezdi. Zaten bu nedenle Niyx'ten canını çıkartacak bir eğitim almıştı.

Vaera silahını savurarak tekrar saldırdığında, Alex, onu düşürmek için bacaklarını tekmeledi. Vaera tökezleyip düşerken kılıcı sinir bozucu bir şekilde Alex'in gözünü çıkarmaya çok yaklaştı. Neyse ki son anda sıyırdı ama yine de yanağından anında kan damlamasına neden olan sığ bir kesik attı. Ancak acıdan dolayı hızlı bir tıslama sesi çıkarmak dışında Alex bunu görmezden geldi ve ayağa fırladı, A'enara'yı Vaera'nın boğazına doğrulttu. Ardından dönüp Gaiel'i kontrol etti. Adamın şu an kendilerine birer kılıç bulan Kaiden ve Declan'a karşı dövüştüğünü görmek onu hem rahatlattı hem de endişelendirdi.

Alex durup onların sırt sırta savaşmasını izlemeyi çok isterdi. Kaiden'in boştaki elini uzatmadan önce kılıcını savurmasını, Gaiel ile ikinci bir Meyarin'i neredeyse hiç dokunmadan havaya fırlatmasını hayranlıkla izleyecek zamanı olmasını isterdi. İki ölümsüz daha onların yerini alırken arkasına yaslanıp Kaiden'in, Connor'ın şimşeklerini ve Kelly'nin rüzgâr yeteneğini taklit ederek onlara karşı kullanmasını keyifle izlemeyi çok isterdi. Savunmasını aşmayı başaran tüm Meyarinler, Declan'ın kılıcıyla karşılaştı ve ikisi, yaklaşmaya cesaret eden herkese galip geldi.

Kendilerini ne kadar iyi idare ederlerse etsinler, Alex onları -ya da başka birini- uzun süre yardımsız bırakma riskine girmek istemiyordu. Vaera'ya dönüp A'enara'ya bastırdı ve önceki sorusunu tekrarladı.

"Aven nerede?" dedi. "Neden burada değil?"

"Seni çok yakında görmeyi sabırsızlıkla bekliyor, *Aeylia*," dedi Vaera. Gözlerine garip bir netlik geldi, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi bir fısıltıyla eklerken ses tonu alçaldı: "Burada olacağını bilmediği için, seni kendisine teslim etmemizi emretmedi. Hemen gitmen gerek. O bize bu emri vermeden önce."

Samimi gibi görünen bu uyarı karşısında Alex'in kaşları çatıldı ama Gaiel, Vaera'yı götürmek için *valisyolu* ile Alex'e saldırmadan önce, Alex'in başka bir şey sorma şansı olmadı. Daha hızlı hareket edebilir ve kılıcını Vaera'ya -ve Gaiel'e de- saplayabilirdi ama onların yalnızca Aven'in emirleri doğrultusunda hareket ettiklerini biliyordu. Ve Gaiel'in Alex'e olan nefreti, talep edilmeden önce filizlenmiş olsa da, onu soğukkanlılıkla öldürmeye hâlâ istekli değildi. Tıpkı gecenin erken saatlerinde Zaylin'e açıkladığı gibi, Alex böyle biri değildi.

Gaiel ve Vaera gittikten sonra Alex'in etrafındaki alanı kaplayan Meyarinler dağıldı ve o da kendisine bundan sonra nerede ihtiyaç duyulabileceğini görmek için döndü. Ama etrafı izlerken, ölümsüzler birer birer geri çekilmeye, valisyolunu etkinleştirmeye ve akademi alanından ayrılmaya başladılar.

Tam sonuncusu da ayrıldığı sırada, Alex artık gardını düşürürken, aynı anda üç şey oldu.

Birincisi, tanıdık olduğu kadar endişe verici de olan bir ısıklık sesi duymasıydı.

İkincisi, arkasını dönerek Meyarin haydutu Skraegon'un Ezera Ormanı'nın kenarında saklandığını ve fırlattığı hançerin, kalbine doğru gidişini neşeyle izlediğini görmesiydi. Yaklaşan hançerin hızı ve yoğunluğu, darbeden kaçınması için Alex'e zaman vermiyordu.

Ama buna gerek kalmadı çünkü üçüncü şey, bir gölge ve ışık patlamasında Soraya'nın Alex'in önünde belirmesiydi. Skraegon'un kılıcı Alex'in yerine kurdun böğrüne saplandı.

Gölge Kurt acıyla uluyarak Alex'in ayaklarının dibine çöktü.

"Hayır! Soreya... *Hayır!*" Skraegon *valisyoluna* binip gözden kaybolurken Alex dizlerinin üzerine çökerek ağladı. Soraya'nın ipeksi siyah tüylerinin içine, saplanan bıçağa uzandı ama içgüdüleri ona bunu söylemesine rağmen hançeri çıkarmaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine, "FLETCHER! *YARDIM ET!*" diye bağırarak çaresizce kan akışını durdurmaya çalıştı.

Ama doktora bağırmasına gerek yoktu çünkü o zaten Kaiden ve Declan'la birlikte hızla Alex'e doğru koşuyor ve diğerleri de onlara eşlik ediyordu.

"Onu kıpırdatmamaya çalış, Alex," diye emretti Fletcher, kızın yanında diz çökerken. Alex, Soraya'nın kafasını tutmaya çalışırken, Fletcher da yetkin elleriyle yaranın çevresine baskı yapıyordu.

Ancak Soraya normal bir yaratık değildi. Anlaşılamayacak kadar, sakinleştirilmeye ihtiyaç duymayacak kadar zekiye. O yüzden, Fletcher tıbbi malzeme isterken, kurt tamamen hareketsiz yattı. Sığ nefesleri ve acı dolu sessiz inlemeleri bir şeylerin ters gittiğinin tek göstergesiydi.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldayan Alex, hayvanın parlak siyah kürkünü okşuyor, gözlerinden yaşlar sızıyor ve yanağındaki kesiği acıtiyordu.

Ancak Soraya zekâsına rağmen, zihinden veya kelimelerle iletişim kuramıyordu. Ama yine de, acı dolu kehribar rengi gözleri Alex'inkilere kilidendi. Kurdu onu koruma içgüdüyle hareket ettiğiydi ve eğer bu Alex'in güvende olacağı anlamına geliyorsa aynı şeyi tekrar tekrar yapardı.

Alex'in gözyaşları dinmiyordu. Caspar Lennox, doktorun istediği malzemeleri getirerek yanlarına geldi. Alex, Fletcher'a döndü. "İyi olacak mı?" diye sordu. Soraya'nın etinde bir ürperti dalgalanırken, Alex de acıyla ağrıyordu.

"Onu burada stabilize edelim ki daha ileri tedavi için tıbbi koğuşa taşıyabilelim," dedi Fletcher. Hançerin gömülü kaldığı yerdeki yaraya iyileştirici bir merhem sürüyordu. "Bakalım ona bunu içirebilecek misin?"

Güçlü bir ağrı kesici olan yeşil sıvıyla dolu bir şişeyi uzatınca, Alex itiraz etti. "Fletcher... O bir *kurt*. Bu insan ilacı..."

"Ona zarar vermez," diye sözünü kesti doktor. "Bana güven, Alex. Hayvanları sık sık tedavi etmiyor olabilirim ama yıllar boyunca gördüğüm tek canlı insanlar değil. Faydadan çok zarar getireceğini düşünseydim bunu ona vermezdim."

Hastalarından biri olarak doktorla hatırı sayılır bir zaman geçirmiş olan Alex, ona yeteneklerine inanacak kadar güveniyordu. Ağzını açması için Soraya'yı nazikçe teşvik etti.

Kurt yeniden ürperirken, Alex, Niyx'le yaptığı idman maçlarından hâlâ biraz *laendra* kalmış olmasını diledi ancak elindeki son malzemeyi de Graevale'deki savaştan hemen önce kullanmıştı. Yapabileceği tek şey, Fletcher'ın Soraya'yı modern tıpla iyileştirebileceğini veya en azından alternatif bir çözüm bulana kadar onu yeterince uzun süre stabil tutabileceğini ummaktı. Belki Zain ve Kyia'da, Niyx'in onlara sağladığı malzemelerin bir kısmı hâlâ duruyor olabilirdi. Aksi takdirde Alex, Raelia'ya bizzat gitmeyi ve kendisini orada bekleyen pusu riskini göze alacaktı. Sadık arkadaşını kurtarmak için ne gerekiyorsa *-ne gerekiyorsa-* yapardı.

"Lütfen, Fletcher, durum ne kadar kötü?" diye sordu, doktor yarayı incelemeye devam ederken.

"Pek iyi değil, Alex," diye itiraf etti adam ve kızın gözleri yine yaşlarla doldu, kalbinin sıkıştığını hissetti. Ta ki doktor sözlerine devam edene kadar: "Fakat bıçağın herhangi bir hayati organa isabet ettiği görünmüyor. Onu koğuşa geri götürüp bazı taramalar yaptıktan sonra bunu kesin olarak bileceğim ama sanırım gerçekte olduğundan daha kötü görünüyor. Herhangi bir komplikasyona karşı ona uygun ilaç verdiğimizde iyileşmeye başlayacaktır."

Henüz erken olduğunu bilse bile Alex'in içi rahatladı. "Duydun mu, kızım?" dedi Soraya'nın yüzünü şefkatle okşayarak. "İyileşeceksin."

Vücuduna ağrı kesicinin girmesiyle birlikte Soraya artık o korkunç inleme seslerini çıkarmıyordu ama titremeye başlamıştı; bu çoğunlukla şoktan kaynaklanan bir tepkiydi ve ayrıca yerde çaresizce yatarken etrafı tanımadığı insanlarla çevriliydi. Bunun üzerine Alex sessizce herkesin geri çekilmesini ve biraz alan açılmasını istedi. Hepsi de onun isteği üzerine bunu yaptı. Yalnızca iki kişi yaklaştı: Caspar Lennox ve Varin.

“Artık onu bırakman lazım, Alex,” dedi Fletcher nazikçe. “Buradan sonrasını biz devralalım.”

“Ben de sizinle geliyorum,” dedi Alex ama Fletcher başını iki yana salladı.

“Bize ayak bağı olursun. Sen olmadan ona çok daha hızlı yardım edebilirim.”

“Ama...”

Soraya yumuşak bir ses çıkararak Alex’in dikkatini, *beni bırakman sorun değil* der gibi bakan, kendi gözlerine çekti.

Alex, Fletcher’a dönüp ağlayarak, “Ona göz kulak olacağına söz veriyor musun?” dedi.

“Bıçak sana saplanmış olsaydı sana nasıl bakacaksam, ona da öyle bakacağım,” diyen doktor böyle bir anın zaten yaşandığını anımsayınca irkildi. “Yemin ederim, Alex. O emin ellerde.”

Adamın güven verici gözlerine uzun süre bakan Alex, sonunda onay verir gibi başını salladı.

“İşte,” dedi doktor, şifalı merhemi ona uzatıp, hâlâ kanayan yanağını işaret ederek. “Sadece yüzeye sür, dikkatli ol...”

“Ben iyiyim,” diye sözünü kesti Alex, merhemi alırken. “Sen sadece ona odaklan.”

Başını sallama sırası şimdi doktordaydı ve çevrelerinde toplananlara hızlıca bir göz attıktan sonra Alex’e, “İşin bittiğinde bunu dağıt, ihtiyacı olan çok kişi var gibi görünüyor,” dedi.

O anda Alex, Soraya’nın kendisi için ne kadar önemli olduğunu ve hayatları için savaşan insanlardan ziyade bir hayvana öncelik vermeye istekli olduğunu anladığı için Fletcher’a minnettar kaldı. Ona sarılmamak için kendini zor tuttu ve bunun yerine adama sessizce teşekkür edip bu küçük tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan herkese yardım edeceğine söz verdi.

Kurdu son bir kez sıvazlayıp yakında tekrar birlikte olacaklarına dair söz veren Alex ayağa kalktı ve geriye doğru bir adım atarak, Fletcher'ın yanına eğilmeleri için Caspar Lennox ve Varin'e müsaade etti. Üçü ortaklaşa Soraya'nın iri bedenini dikkatlice havaya kaldırıp bir gölge bulutu içinde hızla gözle kayboldular.

Alex ancak o zaman dönüp etrafındakilere baktı ve Kaiden'in yüzündeki yaradan damlayan kanı ve Declan'ın üst kolundaki kanlı bir kesiği fark etti. Aslına bakılırsa, etrafındaki insanların çoğunun bir şekilde yarası vardı, bu yüzden yanağına şifalı merhemi sürdükten sonra kabı Kaiden ve Declan'a verdi. Onlar da merhemi kullanıp ardından grupta elden ele paylaştılar.

Bütün bunlar sessizce yapıldı, kimse ne diyeceğini bilemedi. Ama sonra Karter öne çıktı. Üzeri hem kırmızı hem de gümüş rengi kan lekeleriyle kaplıydı, buz mavisi gözleri hem öfke hem de rahatlama karışımıyla parlıyordu. "Siz nerelerdeydiniz?" diye bağırdı.

Alex irkildi ama adamın öfkesinden korkmadı, özellikle de Kaiden ve Declan birleşip onunla bir cephe oluşturur gibi, yanına geçtiklerinde. Gözleri Jordan, Bear ve D.C.'yi aradı, kalabalıkların arasında onları görmeye çalıştı. Karter'in gazabından kaçınmak için arka tarafa saklanmış olabileceklerini düşündü. Öfkeli Muharebe öğretmenini sakinleştirmek için Bear cazibe yeteneğini kullansaydı, Alex onu asla suçlamazdı.

Yolculuklarının öyküsünü herkesle paylaşmamanın daha iyi olduğunu bilen Alex, "Bu uzun bir hikâye," diye açıkladı. "Ama artık geri döndük. Belli ki tam da zamanında dönmüşüz. Bu Meyarinler neden buradaydı ve neden sayıları çok azdı?"

Cevap veren Hunter'dı. Öne çıkıp, "Haftalardır böyle saldırıyorlar, küçük savunmamızı test etmek için çatışma yaratıyorlar," dedi. "Buraya daha fazlasını getirmeye çalışıyorlar ama Kütüphane'nin kalkanları onları engelliyor. Kalkanlardan ayrı anda sadece birkaç Meyarin geçebiliyor. Bizi zayıflatmaya yetecek ama yok etmeye yetmeyecek kadar az kişi." Adamın gölgeli pelerini gümüş kanla kaplıydı.

Kaiden ve Declan da ıpki Alex gibi donakaldı.

“*Haftalardır... saldırıyorlar mı dedin?*” diye tekrarladı Alex ama yanlış duyduğundan emindi. Ancak Hunter başını iki yana sallayınca, Alex, “Böyle olamaz... Sen... İyi de biz sadece yedi gündür yoktuk,” diye kekeledi.

Bunun üzerine Darrius kalabalığın arasından geçerek Alex’in önünde durdu. Yüzü yorgunluktan morarmıştı ama ona, Kaiden’e ve Declan’a bakarken şaşkınlıklarını fark edip sessizce, “Yedi gündür değil, Alex. Neredeyse iki aydır kayıpsınız,” dedi.

Alex ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini hissetti.

“*Ne?*” dedi Declan, sesinde net bir endişeyle. Darrius’un yedi gün değil, yedi hafta geçtiğini tekrarlaması karşısında suskun kalan Alex, adamı dikkatle dinledi. Onun yanında dimdik duran Kaiden ve Declan da duyduklarına inanmakta zorlanıyorlardı. Jordan, Bear ve D.C. de muhtemelen bunu anlamakta zorluk çekiyorlardı ama bakışlarını tekrar toplanmış öğrenci ve öğretmenlere çeviren Alex, kalabalıkta hâlâ onlardan hiçbir iz göremiyordu.

Declan’ın sessiz -ama yaratıcı- küfrünü yarıda kesen Alex, Jordan’ın adını seslendi; çatışma sırasında hepsini korumak için görünmezlik yeteneğini kullanmış olabileceğini ve hâlâ görünmez hâlde olabileceklerini düşündü. Ama çocuk ortaya çıkmadı ve cevap da vermedi. D.C.’ye ve Bear’a seslendiğinde de cevap alamadı.

Kaiden ve Declan’la bakışıp ardından gruba, “Jordan’ı, D.C.’yi veya Bear’ı gören var mı?” diye sordu. Göğsündeki endişe artmaya başladı.

Grupta mırıldanamalar oldu, derken Sean ay ışığında parlayan başındaki kanlı yara ile sendeleyerek öne doğru çıktı. Ama Alex’in dikkatini çeken ve kalbini bir anda durduran şey, çocuğun ağzından çıkan şu iki kelime oldu:

“Onları aldılar.”

Yirmi Dokuz

Yerde yarı baygın vaziyette yatan Sean, Meyarinlerin gelişiyle birlikte Jordan, D.C. ve Bear'ın götürüldüğünü hayal meyal izlemekten başka bir şey yapamamıştı.

Gaiel ve Vaera'nın tarifine uyan bir dişi, bir erkek Meyarin'in özellikle onları hedef aldığını anlattı. Ve anlattığına göre, dövüşürlerken Jordan hepsinin üzerinde görünmezlik yeteneğini kullanmasına rağmen, ölümsüzlerin gücüne karşı koyamamışlardı. Bağırıp çağırarak zorla *valisyoluna* konduklarını ve diğerleriyle birlikte gözden kaybolduklarını söyledi.

Sean'ın verdiği bu sarsıcı haberin ardından panik içindeki Alex, Kaiden ve Declan'ı doğruca ofisine götürdü. Onları zorla oturttu ve harcayacak vakitlerinin olmadığını, arkadaşlarının peşinden gitmeleri ve şimdi gitmeleri gerektiğini söylerken, sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Ancak orada olmadıkları sürede Akarnae'de ufak tefek şeylerden çok daha fazlası yaşanmıştı. Darrius da daha fazla riske girip düşünmeden hareket etmemelerini ve gitmeden evvel her şeyi öğrenmeleri gerektiğini söyledi.

Alex yokluklarında neler olduğunu öğrenirken, üç yakın dostunun başına gelecekleri düşündükçe titriyor ve şiddetle sarsılan bedenine hâkim olmaya çalışıyordu. Alex, Darrius ile birlikte Avcı, Karter ve Mayra'yı da dinledi. Üçü de hızlıca şu an Medora'da hüküm süren ortamı anlattılar. Ağızlarından çıkan her bir kelimedede Alex, kendisi gibi Declan'la birlikte yanına oturmuş, sessiz bir panik içinde onları dinleyen Kaiden'in elini sıktı.

Orada olmadıkları yedi hafta içinde Tryllin Sarayı düşmüştü. Medoralı insanların başkenti olduğu için, Aven önce orayı yerle bir etmiş ve tıpkı Alex'in gelecek görüşündeki gibi, bütün ordusunu şehri diz çöktürmek için üzerlerine salmıştı.

Ancak görünün aksine D.C.'nin ailesi bir şekilde kurtulmayı başarmıştı; şu an Soori Karakolunun duvarları içinde ülkeyi yönetiyorlar, insan ordusundan geri kalanları izliyorlardı. Saldırıdan Nisha ve Jeera ile General Drock da kurtulmuştu. Bunu duyan Kaiden ve Alex rahatladı. Ancak diğerlerine kaçma fırsatı vermek için maalesef General Tyson ve Danışman Jaxon kendi canlarını feda etmişlerdi.

Büyükbabasının vefat haberini alan Declan başını yere eğdi, yüzü bembeyaz oldu. Bunun üzerine Kaiden kızın elini bırakıp, arkadaşının omzunu tuttu. Alex de çaresizlik içindeki Declan'ın sımsıkı duran eline yapıştı. Kraliyet danışmanı her ne kadar huy-suz bir ihtiyar da olsa, ailesinin ölümünden bu yana Declan'a o bakmıştı. Geçinilmesi son derece zor biriydi ama Jaxon, Declan'ın tek akrabasıydı; sahip olduğu tek kişiydi.

Ancak gergin yüzü ve sımsıkı duran elleri dışında Declan kendini acısına kaptırmadı zira Darrius'un daha paylaşılabilecek pek çok dehşet dolu haberi vardı.

Onlar yokken Aven sadece Tryllin'e saldırmakla kalmamıştı. Garevale'deki savaştan sonra Medora'nın ölümlü hükümdarlarına yönelttiği tehdit son derece netti ve daha ertesi gün bu tehditleri gerçekleştirmeye başlamıştı.

"Bundan sonra artık merhamet göstermeyeceğim. İşim bittiğinde, hiçbiriniz gazabımdan kurtulamayacaksınız."

Tryllin'in düşüşünün ardından, Aven kendini tüm ölümlülerden ama en çok da *Alex*'ten intikam alma tutkusuna kaptırmıştı. O ve ordusu fare ile oynayan bir kedi gibi, karşılarına çıkan bir köyü yerle bir edip şehrin savunma hatlarını deldikçe Aven hep aynı talepte bulunuyordu: *"Bana Alexandra Jennings'i getirirseniz, size merhamet ederim."*

Kızın başına bir ödül koymuştu: onu teslim edene merhamet gösterecekti. Ancak Alex onun sözünü tutmayacağını biliyordu. Neyse ki saldırdığı kişiler de ona güvenemeyeceklerini çok iyi bilmekteydi. Graevale'deki Gölge Yürüyenlerden Gündüz Binicilerine, Niala'staki Fliplere ve Maroo'daki ağaç tepelerinde yaşayan Jarnocklardan tüm Deniz Altı Adaları'na kadar herkes bunun bilincindeydi. Bu ölümlü türlerin her biri Aven'in güçleri tarafından vurulmuş ancak artık aralarında ittifak kurdukları için yerle bir olmaktan kıl payı kurtulmuşlardı. Bu birleşik güçlerin sayısı, her bir türün kendine has özellikleri, yetenek ve silahları, Meyarinler tarafından tamamen yok edilmelerini engellemiş ancak saldırılar sırasında pek çok can kaybı olmuştu.

Tüm bu endişe verici olaylara rağmen, neyse ki Bear'ın tasarımı sayesinde Fitzzy, Luranda ve Fletcher hyroa kanı fırlatan fonksiyonel silahlar geliştirmeyi başarmıştı. Bear bu konuyu Alex'le paylaşmayı unutmuştu ancak Alex bunun arkasında Bear'ın dehasının yattığını duyunca hiç şaşırmadı. Sprey fırlatıcı silahlar tam tasarlandığı gibi çalışmış, hyroa kanı Meyarinleri zayıflatarak gerilemelerini sağlamış ancak az miktarda püskürtüldüğü için onları öldürmemişti. Asıl sorun, Aven'in, ordusuna karşı kullanılan bu silahtan haberdar olur olmaz tüm avcılarını geri kalan hyroaları bulup öldürmeleri için yollamış olmasıydı. Aven'in bu hamlesinden evvel Avcı sık sık yaşanan saldırılar arasında yoğun miktarda hyroa kanı kaynağı bulmasına rağmen silah stoku tükenmek üzereydi.

Ağır ama emin adımlarla ilerleyen Aven, karşısına çıkan mümkün olduğunca çok ölümlüyü katlediyordu. Bunu bazen bizzat kendi elleriyle, bazen de talep altındaki destekçileri ile yapıyordu. Saldırı sırasında her zaman mevcut bölgelere gitmiyor, tıpkı o geceki çatışmada yaptığı gibi, olanları bağ kurduğu kişilerin zihinleri aracılığıyla izliyordu.

“Burada olacağını bilmediği için, seni kendisine teslim etmemizi emretmedi. Hemen gitmen gerek. O bize bu emri vermeden önce.”

Vaera, Alex'i uyarmak için bir şekilde Aven'in talebini kırmayı başarmıştı. Ancak Aven, Alex'in kaçırılması emrini vermemişti. Yedi haftalık yokluğundan beri, döndüğünü öğrenir öğrenmez, talebi altındakilerden Alex'i kaçırmalarını istemek yerine onu en çok incitecek yerden vurmayı -yani Alex'in sevdiklerinin peşine düşmeyi- tercih etmişti.

Oturduğu yerden arkadaşları için korkan Alex'in midesi bulanmaya başladı. Bir an evvel onları kurtarmaya gitmek istiyordu ama önce kâbus gibi haberleri bitirmek üzere olan Darrius ve diğer öğretmenlerin anlattıklarını dinlemeliydi.

“...ve bir şekilde artık o da yetenekli oldu,” diyordu Darrius kederli bir sesle. Böylece Alex'in, Zaylin'den öğrendiklerini doğrulamış oldu. “Bunu nasıl becerdiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama kendi gözlerimle gördüm. Elementlere hükmedişini bizzat izledim, zihin gücüyle nesneleri ve insanları hareket ettirdiğini, kurbanlarını sadece bakarak boğduğunu gördüm. O sadece tek bir yetenekle sınırlı değil, yapamayacağı hiçbir şey yok gibi görünüyor.”

Alex, Kaiden ve Declan dışında odada Aven'in yamyamlığından haberi olan belki de tek kişi olan Mayra'ya baktı. Ancak o da diğer öğretmenler gibi şaşkına dönmüştü.

Alex bunu onlara anlatmamayı tercih etti ve sadece, “Biliyorum,” demekle yetindi.

Cevabı hiçbirini tatmin etmedi ve son birkaç haftadır yaşadıkları göz önüne alınınca Alex endişesini güçlükle bastırıp, gitmek için sabırsızlanmasına rağmen, Niyx'in Aven hakkında söylediklerini anlatıp, Zaylin'den öğrendiği bilgileri paylaştı. Bu yeni haber tüm öğretmenlerini çok şaşırttı ve hepsi art arda sorular sormaya başladı:

Tükettiği kişilerin yeteneklerini ne kadar süre kullanabiliyor?

Aynı anda birden fazla yeteneği kullanabiliyor mu?

Transferin işe yaraması için kurbanlarını talep altına alması mı gerekiyor yoksa kalbini yediği birinin yeteneğine sahip olabiliyor mu?

Tüm bunları kendisi de bilmediği için, Alex onlara cevap veremezdi.

Elinde olmayan bilgiyi almak istemelerine dikkatini vermek yerine, erkek kardeşinin adını duyunca yüzü kül gibi olan Mayra'ya odaklandı. Kadının yüz ifadesinden Niyx'in ölüm haberini çoktan aldığını anladı. O günden bu yana Medora'da çok uzun bir zaman geçtiği için, bu pek de sürpriz sayılmazdı.

Sorular önüne serilmeye devam ederken Alex, Declan'ın elini bıraktı ve eğilip bu defa Mayra'nın elini tuttu.

Herkesi görmezden gelip, sadece Mayra'nın anlayabileceği lirik Meyarin dilinde, Niyx'in Paedris Dağı'nda söylediği son sözleri tekrarladı. "Seni sevdiğini sana söylememi istedi. Ve üzgün olduğunu."

Dudakları titreyen Mayra'nın gözleri yaşlarla doldu, bir damlası yanağından aşağıya süzülürken Meyarin dilinde, "Ona daha yeni kavuşmuştum," diye fısıldadı.

Alex gözlerini yavaşça kapattı. Yüreği, tıpkı Niyx gibi hayatını kendisi uğruna ama farklı bir şekilde feda eden Mayra için acıdı. Niyx'in kaybının acısını dindirmek için Alex'in yapabileceği hiçbir şey yoktu... Ta ki yakın zamanda kardeşiyle yeniden bir araya gelene kadar. Bu yası binlerce yıldır tutmuştu. Yeniden ve bu defa böylesi bir sonla yeniden ayrı kalmaları hiç adil değildi.

Ancak Mayra acısını güce dönüştürmeyi öğreneli çok uzun zaman olmuştu. Bu nedenle fırtınalı bakışları kederden kararsa da, gözyaşlarını silip Alex'in elini sıktı ve olacaklar için dimdik bir şekilde hazırlandı.

Bunun üzerine Alex diğerlerine dönerek arkadaşları için endişelendiğini ve bir an evvel onların yanında olmak için sabırsızlandığını gizlemeye ihtiyaç duymadan çatlak bir sesle, "Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Öğretmenler birbirlerine baktı ve Darrius boğazını temizleyip, "Son bir şey daha var," dedi.

"Anlat o zaman," diye yanıt verdi Alex. "Ve lütfen çabuk ol. Zira konuşarak kaybettiğimiz her dakika Aven'in Jordan, D.C. ve Bear'a bir şey yapması için olanak sağlıyor. Bir an evvel onlara... onlara..." Cümlesini bitiremedi.

Darrius alçak sesle, "Meya'ya gidemezsin, Alex. Bunun farkındasındır sanırım," dedi.

Bağırılmamak için kendini zor tutan kız, "Eğer onları tek başlarına bırakacağımı sanıyorsan..." diye söze başladı.

Darrius yorgun gözlerini ovuşturarak kızın sözünü kesti. "Sence neden kaçırıldılar? Onlar yem. Aven sana şahsen ulaşamayınca, seni kendine çekmeye çalışıyor. Onları kurtarmaya çalışmanı *istiyor*. Bu bir tuzak."

Alex ellerini havaya kaldırdı. "Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Bence..."

"Hiç fark etmez," diye araya girdi. "Beni gitmekten alıkoyacak hiçbir şey söyleyemezsin."

"Peki, oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu ses tonu meraklı olmaktan ziyade eleştirel olan Avcı. Sanki kızın planını hakikaten öğrenmek istiyormuş gibiydi. "Raelia'ya varır varmaz pusuya düşürüleceksin, o yüzden Kütüphane'den gidemezsin."

Kızın seçeneklerini tek tek çürütmeye devam ederken bakışları içe döndü. "Meya'yı çevreleyen kalkanlar, sen Gölge Yürüyenler ya da Gündüz Binicilerini oraya götürmek için gittiğinden bu yana, daha da güçlendirildi. O yüzden onlardan da yardım isteyemezsin. Soraya yaralanmamış olsaydı bile, aynı kısıtlamalar onun için de geçerli."

Tıbbi koğuştta yatan yaralı kurdunu düşününce Alex'in yüreği sızladı ve Fletcher'ın onu insan ilaçlarıyla iyileşeceğini söylediğini hatırlayıp, bunun için dua etti. Şu an Soraya'nın yanında, tüm dostlarıyla birlikte güven içinde olmayı çok isterdi.

Yakında, diye söz verdi kendine. Yakında dostları geri dönecek ve her şey tıpkı düşündüğü gibi olacaktı. Öyle olmak zorundaydı. Başka bir sonucu kabul edemezdi.

"Köpükkapılar da seni kalkanlardan geçiremez," diye devam etti Avcı. "O yüzden sanırım tek çaren sonsuzluk yolu. Ama bunun için istekli bir Meyarin'e ihtiyacın var."

"Öyle bir Meyarin var," dedi Mayra hiç tereddüt etmeden, belli ki son birkaç hafta içinde sırrını diğerleri de öğrenmişti. Ancak Alex her ne kadar bu teklifine minnettar olsa da, işe yarayacağını bildiği için, başını iki yana salladı.

"Eğer benden başka biri şehre yaklaşmaya kalkarsa Aven'in zihin okuyucuları bunu hemen öğrenir," dedi Alex. İçinden, *tabbii eğer Aven bu tarz yeteneğe sahip birinin kalbini yediyse, bizzat kendisi de öğrenir diye* geçirdi. "Eğer onları kurtarma şansı varsa, zihni okunamayacak tek kişi benim, yani fark edilmeden girip çıkabilecek tek kişiyim."

Alex aptal değildi. Meya'nın her yerinin Aven'in ordusuyla dolu olduğunun farkındaydı. Onunla Meya'da yüzleşmenin sonu ölümden başka bir şey olmazdı. Dostlarının tek umudu gizlice kaçabilecek bir yol bulmaktı ki bunu da sadece Alex sağlayabilirdi.

"Bu tamamen doğru değil," diye sessizce karşı çıktı Kaiden. Kıza anlamlı gözlerle bakınca, Alex tek istisnanın Kaiden olduğunu fark edip şaşkın bir çılgılık arttı. Tek başına gitmek zorunda kalmayacağını anlayınca çok rahatladı, gerçi bir yandan ikisinin de riske gireceğini düşününce çok korktu.

"Kaiden haklı," diye onayladı Avcı. "Kaiden bebekliğinden beri zihnini yetenek manipülasyonundan korumak üzerine eğitiliyor. Signa Zu bile onun zihnini okuyamaz."

Signa Zu... Aven'in ordusundaki en güçlü zihin okuyucu. Soori Karakolunda ve daha sonra Sir Oswald'ın yemekli parti-sinde Kaiden'in düşüncelerini okuyamamıştı ki her iki mekânda da Avcı G.V.H. dersinde onları gizlice izliyordu.

"Ama tek kişi Kaiden değil," dedi Alex'in gözlerine bakarak.

Alex, adamın bakışlarından, işler ters giderse devreye girmek için o hafta sonu hepsini gizlice izlemesinin ardındaki gerçeği fark etti. (Onları bakış açısı ve farkındalık yeteneğini kullanıp izlemişti.) Aksi takdirde Signa saklandığı yerde onun varlığını da fark ederdi.

"Senin zihnin de mi korunaklı?" diye kocaman gözlerle sordu Alex.

Avcı buna sadece başını sallayarak yanıt verdi ancak detaya girmede. Adamın bütün hayatı koca bir gizem olduğundan, Alex zaten bunu yapmasını beklemiyordu.

"O hâlde üçümüz gidiyoruz," dedi Kaiden.

Bu görevde Gizlilik ve Hile dersi öğretmenlerinin de onlara eşlik edeceğini düşününce Alex çok rahatladı. Avcı'nın uzmanlığı, engelleri aşma konusundaki sorunu azaltıyordu; bu engeller hâlâ çok endişe verici olsa bile.

"Yine de hâlâ içeriye girecek bir yolunuz yok," dedi Darrius endişe dolu bir sesle. Lena Merrow müdürün bilgelik yeteneğini etkisiz hâle getirdiği için, Alex onun kendine olan güveninin zayıfladığını düşündü. Yine de Alex'e gitmemesini söylerken boşa konuşmamıştı. Gerçi Alex onun sözünü dinleyecek değildi.

Her ne kadar müdürün fikirlerine ve rehberliğine çok değer verse de, üç dostunun hayatı tehlikedeydi. Hiçbir şey onu dostlarını kurtarmaktan alıkoyamazdı. *Hiçbir şey.*

"Avcı'nın da dediği gibi tek seçeneğimiz *valisyolu*," diye yanıt verdi.

"Ama *senin de* dediğin gibi, sen hariç şehre yaklaşan her kim olursa olsun Aven bunu öğrenir," diye karşılık verdi Declan. Geride kalacağı için çok sinirlendiği belli oluyordu.

Alex ona şefkatle baktı ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Zihinleri korunmayan hiç kimse onlarla birlikte gidemezdi, buna Meyarinler de dâhildi.

"Benim bir fikrim var ama işe yaraması için önce Draekora'ya gitmemiz gerek," dedi Alex. Vaktin de nabızı gibi hızlı aktığının son derece farkındaydı.

Herkes ona meraklı gözlerle baktı ama Alex henüz planını açıklama niyetinde değildi. Zira bunu düşünmek bile midesinin kasılmasına neden oluyordu.

Tedirginliğini bir kenara bırakarak Mayra'ya baktı ve "Fletcher, Soraya'yı stabil hâle getirir getirmez, onu Draekora'ya getirebilir misin? Zira Fletcher'in... yardımına ihtiyacım olacak," dedi.

Alex'in sesinde her ne fark ettiyse, gözleri parlayan Mayra evet der gibi başını salladı.

"Biz yokken alarmı çalıştırmalısınız," diye devam etti Alex, bir Darrius'a bir Karter'a bakarak. "Herkesin hazırlandığından emin olun. Şey için... şey..."

Son için.

Çünkü Alex karşı karşıya oldukları şeyin bu olduğunu biliyordu.

Amacı dostlarını emniyete almaktı ama sonrasında Aven'la son kez yüzleşme vakti gelecekti.

"Müteffik ordularıyla irtibata geçeriz," diye söz verdi başını hafifçe sallayan Karter. "Sen kurtarma görevine odaklan, siz sağ salim dönünce biz geri kalanıyla ilgileniriz."

Önlerindeki görevi tamamlamayı başarsalar bile hiçbir huzurlu olamayacaktı. Hiç kimse güvende değildi ve Aven yenilene kadar da kimse güvende olmayacaktı. Tabii artık onu yenmek mümkünse.

“Kehaneti boş ver,” demişti Niyx. *“Ne söylediğini unut, her iki versiyonunu da. Git ve kendi kaderini kendin yaz.”*

Bu anı hatırlayınca cesaretini toplayan Alex, ayağa kalktı. *“Gitmemiz gerek.”*

“Bekle... Alex...”

Alex homurdanarak Darrius’a döndü ama adamın yüzündeki ifade duraksamasına yol açtı.

“Bilmen gereken hâlâ bir şey daha var.”

Alex adamın daha önce kendisine hiç böyle baktığını görmemişti. Özür, pişmanlık, çaresizlik, şefkat... Müdürün yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu ama tüyleri diken diken olmuştu.

Adam yüzü bembeyaz bir vaziyette kızın tam önüne gelip durdu. Hem tereddütlü hem de telaşlıydı. Ta ki nihayet konuşmaya başlayana kadar.

“Sir Camden iki hafta önce bana geldi. Dedi ki... Dedi ki...” Darrius gözlerini sıkıca kapattı, sonra tekrar açıp kızın gözlerinin içine baktı. *“Çok çok üzgünüm, Alex.”*

Adamın neden özür dilediği, zırhtan ibaret şovalyenin ona ne söylemiş olabileceği hakkında Alex’in hiçbir fikri yoktu. Yine de içi içini yiyerek, *“Ne için üzgünsün?”* diye sordu.

Darrius güçlükle yutkundu. *“İki hafta önce ailen seni aramak için Kütüphane’den ayrılmış. Sir Camden gitmemeleri için onları uyarmaya çalışmış ama onlar senden hiç haber alamadıkları için çok endişeliymişler.”*

Alex’in bedeni kaskatı kesildi.

“Zamanlama... hiç iyi değilmiş. Tam küçük bir grup Meyarın kampüse saldırırken çıkmışlar. Ama aralarından bir tanesi Marcus Sparker’miş, başkaları da varmış.”

Jordan’ın babası... O da çok güçlü bir zihin okuyucuydu.

Hayır.

“Marcus onların kim olduğunu hemen anlamış, senin neyin olduklarını...” diye fısıldadı Darrius.

Alex, Kaiden’in kendisine ne zaman sarıldığını anlamadı bile ama onu şu an ayakta tutan tek şey çocuğun kollarıydı.

“Darrius.” Bunu söylerken dudakları titriyor, en korktuğu şeyi söylemesin diye müdüre âdeta yalvarıyordu.

“Onları götürmüş, Alex,” diye fısıldamaya devam etti Darrius. “Ben... İki hafta oldu ve onlardan hiç haber almadık. Bilmiyorum hâlâ... hâlâ...”

Hâlâ yaşıyorlar mı?

Alex’in, adamın sesindeki şüpheyi duyması için bu sözleri söylemesine gerek yoktu.

Ama duyduğu tek şey bu değildi.

Zira gelecek görüşünün zihninde yankılanan çığlıklarını, işken-ce gören anne ve babasının seslerini, yavaş yavaş... acı içinde çok yavaşça ölüme sürüklenirken çıkardıkları sesleri de duyuyordu.

En kötü korkularının gerçekleştiği bir kâbusun içine sıkışıp kalan Alex hafifçe ve şefkatle yüzüne dokunan parmakları zar zor hissetti. Kaiden’in nefesini ve “Eğer Aven onları öldürseydi bunu herkese duyururdu. Sırf seni mahvetmek için bunu bir zafer gibi açıklardı,” diyen fısıltısını zar zor duydu.

Sözleri, zihninde yankılanmaya devam eden çığlıkların hafiflemesini, ciğerlerine hava çekmesine yetecek kadar susmasını sağladı. Kendi yüzünden sadece birkaç santim uzakta olan Kaiden’in yüzüne odaklandı. Çocuk, gözlerinin içine bakıyor, güçlü kollarıyla onu sararak anda kalmasını sağlıyordu. Kaiden haklıydı... Eğer anne ve babasını öldürmüş olsaydı, Aven bunu ilan ederdi. Ailesi sağ olduğu sürece, götürüldükleri iki hafta boyunca ne kadar korkunç şeylerle karşılaşmış olurlarsa olsunlar, onlar için hâlâ bir umut vardı.

“Onları almalıyız.” Sözler ağzında bir nefes gibi sessizce çıktı ama Kaiden bunu yapacaklarına dair sessizce söz verircesine başını öne doğru salladı.

Alex önce Darrius ile Karter, sonra Mayra ile Declan’a, ardından Avcı’ya ve en sonunda yeniden Kaiden’e bakıp derin bir nefes alarak önceki cümlesini tekrarladı. “Gitmemiz gerek.”

Sesindeki kararlılık herkesi şoke etti. Sadece Kaiden ve Declan şaşırmamıştı çünkü geçen hafta kızın mücadele üzerine mücadele ettiğini ve baskı altında neler yapabileceğini çok iyi görmüşlerdi.

“Sizinle Kütüphane’de buluşuruz,” diyen Avcı, sanki kızın delice ağlamasını bekler gibi, onu temkinli gözlerle süzdü. Ama Alex’in ağlamadığını görünce gözleri parladı. “Benim önce birkaç şey almam lazım.”

O gidince Alex ailesiyle ilgili bütün düşüncelerini bastırıp, sağ olduklarına ve çok yakında buluşacaklarına inanarak, geride kalanlara döndü. Çaresizliğine ve korkularına teslim olmayacaktı. Ailesi -ve dostları- için güçlü ve odaklanmış olmalıydı.

Mayra’ya, Fletcher’ı mümkün olan en kısa sürede Draekora’ya getirmesini bir kez daha hatırlattıktan sonra, Darrius ile Karter’a ölümlüler ordusuna haber göndermelerini söyledi. Sonra Kaiden ile birlikte Declan’a sıkıca sarıldılar, sessiz ama umut dolu bir iyimserlikle yakında yeniden görüşeceklerini söylediler. Ardından hızla Kütüphane’ye gittiler. Avcı’yı beklemek için şu an ışıkları yanmakta olan fuayeye vardıklarında telaşları gözle görülür derecede artmıştı.

Artık karantina etkisi kalktığından, Alex bir yandan huzursuzca hareket ederken bir yandan da kendini sakinleştirmek için, duvarlardaki resimlere bakmaya başladı. Sürekli değişen tabloları bakarsa zihnini biraz boşaltabilirdi.

Bir zamanlar içine düştüğü şelale tablosunu gördü, ardından da bir keresinde içinde uyuyakaldığı yatak odası resmine baktı. Tablolarda ayrıca seyahat ettiği gerçek hayattaki şehirlerin ıssız tasvirleri de yer alıyordu; Graevale, Maroo, Mardenia, Dupressa ve su altındaki Nialas'ın. Meyra da vardı, spiral kuleleri tabloda bile içten yanan bir ışıkla parılıyordu. Ancak gözlerinin sulanmasına Tryllin tablosu neden oldu zira burası, içinde yaşayanlarla birlikte, bir zamanlar son derece canlı bir insan şehriydi.

Kızın gerginliğini hisseden Kaiden, onu kendine doğru çevirip kollarına aldı.

Çocuğun kollarına teslim olan Alex, göğsüne yaslandı. Ona ne kadar korktuğunu söylemesine gerek yoktu... Kaiden bunu zaten biliyordu; Alex bunu sözcüklere dökmese de, yanında olduğu için ne kadar minnettar olduğunu da biliyordu. Alex'in peşinden başka bir dünyaya kadar gitmişti. O yüzden Alex, eğer gerekirse bu işin sonuna kadar yine peşinden geleceğinden en ufak bir şüphe bile duymuyordu.

Bir anda Kaiden'e karşı hissettiği duyguların ağırlığından bunaldı ve hafifçe geri çekildi. Kaiden onun uzaklaşmak istediğini tahmin ederek kollarını gevşetti. Ama Alex bunun yerine uzanıp kollarını çocuğun boynuna doladı ve başını kendine doğru çekip dudaklarını Kaiden'in dudaklarına bastırdı.

Bu son derece hassas, tatlı ve mükemmel bir öpücüktü. Kaiden onun her şeyiydi ve o da Kaiden'in her şeyi olduğunu umuyordu. Ama öpüşmeleri çok kısa sürdü çünkü imalı bir öksürük sesi ile Avcı varlığını belli etti. Eğer Alex kendini anın büyüüne bu kadar kapırmamış olsaydı, adamın geldiğini daha evvel fark edebilirdi.

"İkinizin de durumdan fayda yarattığınızı görmek ne kadar hoş," dedi Avcı dalga geçer gibi.

Alex yanaklarının kızardığını ve Kaiden'in alçak sesle güldüğünü yok sayıp boğazını temizledi ve "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu.

Cevap olarak öğretmen ona sıkıca kılıflarına geçirilmiş olan iki hançer uzattı. Bunlardan biri Alex, diğeri Kaiden içindi. Herhangi bir özellikleri yoktu ve Alex tam kendisinin A'enara'ya, Kaiden'in de zaten bir kılıca sahip olduğunu -çatışmadayken bulduğu kılıç şu an çocuğun sırtındaydı- ve fazladan silahlara ihtiyaçları olmadığını söyleyecekken, Avcı açıklama yaptı.

"İkisi de hyroa kanıyla kaplı." Alex bunu duyar duymaz, bu kana karşı Meyarinler gibi hassas olduğu için, silahı daha dikkatli bir şekilde tuttu. "Bunları sadece son çare olarak kullanın." Avucunda duran iletişim küresine benzer bir aleti gösterdi. "Zira bıçakların panzehri yok."

Alex gözlerini kısarak küreye baktı. "Bu...?"

Avcı başını salladı. "Sonuncusu. Acil bir durum olursa diye saklamıştım. Çok gerekmedikçe kullanmayacağız ancak çok kötü bir durumda kalırsak, spre yirmi metrelik alan içindeki herkesi etkiler."

Alex buna kendisinin de dâhil olduğunu biliyordu ama neyse ki hyroa kanı püskürten silahın bir panzehri vardı. Şu an sıkıca bacağına sardığı bıçağın aksine.

Hazır olduklarını görünce bir kapı çağırmak için daha fazla beklemedi. Etrafta gösterisini izleyecek hiç kimse yoktu. Bunun nedeni dışarı çıkma yasağının saatler önce başlamış olması ya da Aven'in akademiye yaptığı saldırılar yüzünden yeni bir güvenlik tedbiri konmuş olması olabilirdi. Bilmiyordu. Gerçi etrafta birileri de olsa umursamazdı, Seçilmiş kişi olduğunun öğrenilmesi kaygısını aşılamazdı çok olmuştu.

"Gidelim," dedi ve Akarnae'den doğruca Draekora'ya vardılar.

Geldiklerinde güneş yükselmeye başlıyordu ki bu da Tia Auras ile Medora arasındaki zaman akışının farklı olduğunu vurgulayan başka bir göstergeydi. Yıldızların ötesindeki dünyada verilen şölen gecenin bir yarısına kadar sürmüştü ama nihayet oradan ayrılmayı başardıklarında burada *o kadar* da geç bir saat değildi. Artık gece, yerini gündüze bırakıyordu ve Alex dostlarına ve ailesine kavuşmak için fena hâlde sabırsızlanıyordu.

Güneşin yavaş yavaş yükselmeye başladığı yerleşkede telaşla ilerlerken burada bulunmadığı yedi hafta boyunca hafif değişiklikler olduğunu fark etti. Kampüsteki gibi mevsim sadece kıştan ilkbahara dönmekle kalmamıştı. Gerçi etrafta açan kır çiçekleri yoktu ve yerleşke bir zamanlar olduğu gibi, muhteşem bir güzellğe sahip değildi. Alex, Xira ve diğerleri geri dönünce buranın yine eski görkeminde kavuşmasını umuyordu.

Erken kalkan birkaç Meyarin'in mırıldanmalarını duymazdan gelerek, Kaiden ile Avcı'yı kampüsün merkezindeki myrox çadırına doğru götürdü. Hiç tereddüt etmeden açıp içeri girdi.

Odayı ayıran perdenin arkasından Roka'nın hâlâ kıpırdamadan yatan bedenini görünce içine bir ağırlık oturdu. Ama dikkati hızla Kyia ve Zain tarafından dağıldı. İkisi de uyanıktı ve kızın girdiğini görünce şaşkınlık içinde bakakaldılar. Ayrıca çok da rahatladıkları anlaşılıyordu ve bunu görmek Alex'in içini acıttı.

"Yıldızlar aşkına, Alex," dedi Kyia ve ölümsüz hızıyla koşup kıza sıkıca sarıldı. "Biz de seni... seni..."

Daha sözünü bitiremeden Zain kızı onun kollarından çekip kendi kollarına aldı ve kemiklerini kıracak kadar sıkı sıkı sarılarak çatlak bir sesle kulağına, "Küçük insan," diye fısıldadı.

Adamın bir zamanlar takmış olduğu bu lakabı yeniden duyunca, Alex gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tuttu.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı ilgisine de. "İnanın çok iyiyim."

"Nerelerdeydin?" dedi Kyia, Zain Alex'i bırakır bırakmaz. Dişi Meyarin'in gözleri, köşede sessizce bekleyen Kaiden ile Avcı'ya kaydı, sonra tekrar Alex'e odaklanarak devam etti. "Hafızamız geri geldi... Bize anlattığın her şeyi, geçmişte Aeylia olarak seninle yaşadığımız her şeyi hatırladık. Sonra Aes Daega'nın Graevale'deki çatışmada öldürüldüğünü duyduk ve neler olduğunu anladık."

"Sonrasında Aven'in doğruca senin peşine düştüğünü, geçmişte ve şimdi kim olduğunu bildiğini ve tam seni öldürecekken Niyx'in araya girdiğini duyduk," dedi Zain, sanki gözlerini kızıdan ayırırsa yeniden ortadan kaybolacağından korkarmış gibi, Alex'e iyice sokularak.

Onun bu koruyucu tavrının yanı sıra, bir zamanlar hain dediği Niyx'ten artık nefretle bahsetmediğini duymak Alex'i çok rahatlattı. Bu yeni tavrı, son görüşmelerinde ona Niyx'in masum olduğunu açıklamasından mı kaynaklanıyordu yoksa Niyx canını feda ettiği için kendisinin bugün yaşıyor olmasında mı, Alex bilemedi ama ne olursa olsun, sevgili arkadaşının yıllarca gösterdiği fedakârlıktan sonra artık kötü biri olmadığını bilmesinden çok memnun oldu.

"Ama ondan sonra... Niyx ile yaşananlardan sonra," dedi adamın Alex için ne anlam ifade ettiğini hatırladığı için kelimelerini dikkatle seçen Kyia, "hiç kimseden bir şey öğrenemedik. Sen... ortadan kayboldun. Öldüğünü sanıp çok korktuk."

"Tia Auras'taydım. Yardım almaya çalıştım ama başarısız oldum," dedi Alex. İkisi de gözlerini kocaman açıp, bir sürü soru sormaya hazırlanınca Alex onları durdurmak için elini kaldırdı. "Keşke şimdi açıklayabilseydim ama buna vakit yok. Az evvel ailemin iki hafta önce kaçırıldığını öğrendim ve bu gece Aven'in adamları; Jordan, D.C. ve Bear'ı da götürdü. Biz..." Başıyla Kaiden ve Avcı'yı işaret etti. "...Meya'ya Aven'in zihin okuyucularının haberi olmadan girebilen tek kişileriz. Onları kurtarmaya gidiyoruz."

Zain ve Kyia daha da şaşkın bir hâlde baktılar. Ancak neyse ki Alex'in karşı karşıya olduğu durumun aciliyetini anladılar ve sorularını bastırdılar.

Ancak ikisi de Meya'ya gizlice girmenin ne kadar zor olduğunu bilecek kadar akıllıydı, o yüzden Zain, "Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu.

Gelecek olan şeyi çok iyi bildiği için nabızı giderek hızlanmaya başlayan Alex, "*Valisyolunu* kullanmayı planlıyorum," dedi.

İkisinin de kaşları çatıldı. Zain, "Seni oraya indirmemizi mi istiyorsun? Bizi algılayacaklardır, ânında deşifre olursun," dedi.

Alex başını iki yana salladı. "Hayır, *valisyolunu ben* kullanmayı planlıyorum."

Bu açıklama üzerine hem onların hem de yanına gelen Kaiden ile Avcı'nın merakı arttı.

"Artık geçmişte değilsin, Alex," dedi Kyia yavaşça. "Artık sonsuzluk yoluna erişimin yok."

Alex dizlerinin titremesini durdurmaya çalıştı. "Bunun nedeni Aven'in kanının hâlâ hükümsüz olması. Roka sağ olduğu sürece, tahta geçme hakkına o sahip."

"Bu da *valisyolunun* seçenek olmadığı anlamına gelir," diye vurguladı Zain. "Senin için yani."

Alex titrek bir nefes aldı. "Ama olabilir."

Odadaki hiç kimse Alex'in ne ima etmeye çalıştığını anlamadı.

"Alex," dedi gittikçe sabırsızlanmaya başlayan Kyia. "Nasıl..?"

"Onu öldürmemiz lazım," diye fısıldadı Alex. Gözlerine bakmak için kendini zorlayarak tekrarladı: "Planımın işe yaraması için Roka ölmeli."

Otuz

Açıklamasına verilen tepkiler tam da Alex'in hayal ettiği gibiydi. Öfkeli haykırırları, yine öfkeli itirazlar izledi. Kaiden ve Avcı bile çok şaşırdı, Meya Kralı olma hakkına sahip olan kişinin öldürülerek, tahtın Aven'a gümüş tabakla sunulmasının ne işe yarayacağını ikisi de anlayamıyordu.

"Önerinin delilikten farklı bir şekilde değerlendirebileceği bambaşka bir dünyada," dedi bedeni öfkeyle gerilen Zain, "*valis-yolunu* yeniden kullanmaya başlayacak tek kişi sen olmazdın... Aven'ın da erişimi olurdu. Onun eline bir silah daha vermemize hiç gerek yok," dedi.

"Peki, bu erişime sahip olacağından hemen haberi olur muydu?" diye itiraz etti Alex. "Roka'nın öldüğünü, böylece tahta geçme hakkının ortadan kalktığını kendisi bizzat görmeden ya da biri olanları ona anlatmadan nereden bilecekti?" Perdenin arkasına doğru bakıp devam etti. "Yoksa bir şekilde hisseder miydi?"

Yüzü bembeyaz olan Kyia, sanki Roka'yı korumak için her an koşup üzerine atlayacakmış gibi görünmesine rağmen cevap verdi:

"Hiçbir şey hissetmezdi. Ama bu '*gerçekleşmeyecek senaryoda*' senin şehre nasıl girdiğini anladığı an gerçeği fark ederdi. Ondan sonra da Drakeora da *dâhil olmak üzere* dilediği her yere giderdi ki zaten onu ve ordusunu şu an bunu yapmaktan alıkoyan tek şey de bu."

Bu olasılığı daha önce düşünmüş olan Alex, "O zaman biz de buradaki herkesin ya savaşmaya ya da tercihen geri kalan ölüm-lülere katılmaya hazır olduğundan emin olmalıyız," dedi. "Ben gittiğimden beri sizlerden burada kalan var mı?"

"Aven'in her saldırısında bize aynı anda burada saldırabilme riski çok az olduğundan, senin halkına yardıma koşuyoruz," diye yanıt verdi Zain. Ellerini silahından ayırmadan sanki saldırıyormuş gibi Alex'in her hareketini dikkatle izliyordu. "Gerçi çok karmaşık bir durum bu. Çünkü insanlar kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt edemiyor, özellikle de ellerinde sarnaph kanı püskürten silahlar varken. Gerçi itiraf etmeliyim ki bu iyi bir fikir olmuş."

Kim dost kim düşman? Bu çözmeleri gereken bir bilmeceydi. Ama *sonra*. Şu an Alex'in Meya'ya, dostlarına ve ailesine ulaşması gerekiyordu. Ancak önünde duran çok öfkeli iki Meyarin vardı.

"Alex," dedi Kyia sessizce, "her ne düşünüyorsan bil ki Roka'yı öldürmene asla izin veremeyiz." Yüz ifadesi kaskatı olsa da sesi titriyordu. "Onu öldürmene izin vermemizin imkânı yok."

"Sanırım ben de tam bu noktada devreye giriyorum."

Mayra ile birlikte çadıra giren Fletcher'in zamanlaması bundan daha mükemmel olamazdı.

Doktor, Alex'in yanına gelip, "Gerçi önce beni bir uyarsan iyi olurdu," dedi.

"Ama sen meşguldün," dedi Alex. Sonra daha sessiz bir şekilde, "Soraya nasıl?" diye sordu.

"Stabil. Ben yokken onunla Varin ilgileniyor ama onu iyileştireceğine olan güvenim tam."

Bunu duyunca Alex rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Fletcher."

“Bana planını anlatarak teşekkür edebilirsin,” diye karşılık verdi doktor. “Maggie... Şey, Mayra yani, beni daha önce buraya birkaç kez Roka’yı kontrol etmem için getirmişti. O yüzden mevcut durumuna aşinayım ama ona ne yapılacağı ile ilgili söylediklerini tam anlayamadım.”

Terleyen ellerini deri zırhına silen Alex yine perdeli alana baktı ve “Roka’yı öldürmenin ama yine de sağ bırakmanın bir yolu var mı?” diye sordu.

Zain ve Kyia nefeslerini tuttular.

“İstediğin şey,” dedi Fletcher yavaşça, “tavsiye edebileceğim bir şey değil.”

Normal şartlar altında Alex’in de *asla* düşünebileceği bir şey değildi. Ancak içinde bulundukları şartların normallikle alakası yoktu.

“Çaresiz bir dönemdeyiz, Fletcher,” diye fısıldadı. “Aven’in kanının yeniden geçerlilik kazanması için Roka’nın sadece bir saniyeliğine ölmesi gerek.” Onay almak için Kyia ile Zain’e baktı. İkisi de başlarını sallayınca tekrar doktora dönüp, “Bu yapılabilir mi?” diye sordu.

Adamın cevap vermesi bir saniye sürdü. Son derece net bir tedirginlikle konuştu: “Kalbini normalde tekrar dirilmesine yol açacak şekilde durdurabilirim ama şu anki durumu göz önüne alındığında, her zaman kullandığım diriltme yöntemlerinin işe yarayıp yaramayacağından emin değilim.” Çenesini ovuşturdu. “Anladığım kadarıyla Grimm Helkin’in uyku yeteneğini aktif tutmak için herhangi bir şey yapmasına gerek yok. Bunu *dengeleyicinin* yarattığı etkiye benzetebiliriz, tek bir vuruş yeterli olur ve Roka yalnızca Grimm’in bilinçli kararı ile uyanabilir. Yani ters etki yaratan ikinci bir vuruş gibi. O zamana kadar ölüm bile onu komadan çıkartamaz.” Biraz duraksadı ve sözlerini bitirdi. “Şu an bedeni ve zihni arafta olduğundan, eğer kalbini durdurursam, diriltme girişimlerime tepki vermeyeceğinden korkuyorum. Grimm’in yeteneği etkisini sürdürürken bu mümkün olmaz.”

Alex'in zihninde yavaş yavaş yeni bir plan oluşmaya başladı. "Eğer onu tamamen diriltemezsen, uyandırmamıza yetecek kadar uzun süre sağ tutabilir misin?"

Fletcher sorgular gibi başını kaldırdı.

"Mesela..." diye kekeleyen Alex'in aklına bir fikir geldi. "Kalp masajı nedir, biliyor musun?"

Fletcher'ın yüzündeki ifade, başka şartlar altında olsalar, komik görünebilirdi. "Ben bir doktorem. Tabii ki biliyorum."

Alex, Medora tıbbi çok gelişmiş olduğu için, kalp masajının Freya haricinde bir yerde var olup olmadığından emin olmadığını açıklamakla vakit kaybetmedi.

"O hâlde biz yokken kalbinin atmasını sağlayabilir misin?"

Adam temkinli bir şekilde başını öne doğru salladı.

"Ne kadar süre?" diye sordu Alex.

"Kalp masajı ne kadar uzun olursa hasar o kadar büyük olur," diye uyardı Fletcher. "Ancak... Bir ölümsüz olarak iyileşme sürecinin hızı göz önüne alındığında, sen Meya'ya girip çıkana kadar kalbinin atmasını ve ciğerlerine oksijen dolmasını sağlayabileceğimizi düşünüyorum. Tabii tahmin etmediğimiz durumlar da oluşabilir. Ama Grimm olmadan..."

Alex sert bir sesle, "Grimm de bizimle birlikte dönecek," dedi.

Bu açıklaması sessizlikle karşılandı. Ta ki Avcı konuşana kadar.

"Onu da sürekli büyüyen listeye ekleyelim o zaman," dedi öğretmen yavaşça. Belli ki giderek karmaşık hâle gelen bu plandan hiç hoşlanmamıştı ama yetenekli adamın neden onlarla birlikte geri dönmesi gerektiğinin bilincindeydi.

"Valisyoluna tek seferde kaç kişi binebiliyor?" diye sordu Kaiden odadaki Meyarinlere. Alex bunu daha önce hiç düşünmemişti.

“*Valisyolu* ağırlık ya da rakamla değil, onu çağıran kişinin konsantrasyonuyla çalışır,” dedi Kyia. Sözlerini bitirirken gözleri Alex’e, Fletcher’a, perdeye ve sonra tekrar Kaiden’e döndü. “Yolu kullanan kişi yolculuk boyunca odağını korursa, herhangi bir sınır yoktur. Ancak tek seferde bir düzineden fazla kişiyi nakledebilen birini görmedim. Bu bile büyük bir sayı.”

Avcı sessizce saymaya başladı. “Üçümüz, Jordan, Bear, Delucia, Grimm ve annenle baban. Dokuz eder, Alex. Sence bunu başarabilir misin?”

“On,” diye yanıt verdi Alex. Daha önce aynı anda sadece iki kişiyi taşıdığını itiraf etmek istemedi. “Bizimle gelmek zorunda olan biri daha var.”

Alex, Astophe’nin koz fikrini unutmuş değildi. Her ne kadar kurtarma görevi öncelikli olsa da, bu Niida’yı ele geçirmek için tek şansı olabilirdi. Ancak bunu diğerleriyle paylaşınca, tıpkı Roka’yı öldürmeleri gerektiğini söylediğinde olduğu gibi, hepsi yine şoke oldu.

“*Kraliçeyi* mi kaçıracaksın?” dedi Kyia. Alex o an kadının Kyia’nın müstakbel kayınvalidesi olduğunu hatırladı. “Sanırım Tia Aura’da geçirdiğin süre, kafanda ağır hasar bırakmış.”

Kyia çok haklıydı. Ancak bu, Alex’in fikrini değiştireceği anlamına gelmiyordu.

“Kendi isteğiyle gelmeyecektir,” dedi, “ama Astophe’nin önerdiğini yapıp yapmamaya karar verene kadar, onu olay çıkarmadan buraya getirmem gerek.” Çadırın çeşitli tıbbi malzemelerle dolu kısmına dikkatle baktı. “Gaiel beni *Taevarg*’a kaçırdığı gece, yüzüme siyah bir toz üflemiş ve beni anında bayıltmıştı. O tozun ne olduğunu biliyor olma ihtimaliniz var mı?”

Zain kaşlarını kaldırdı, sonra gidip malzemeleri biraz karıştırdı ve içinde çok az toz kalmış olan minik bir cam şişeyi Alex’e uzattı.

"Buna *seros* deniyor," dedi. "*Myraesten* bile daha nadir bulunur ki artık hiç kalmadı." Başıyla tozu işaret edip, "Bu stoklarımızda son kalan," diye ekledi. "Bunu kaçarken Meya'dan bizzat alıp getirdim, dolayısıyla artık *hiç kimsenin* stokunda kalmadığını rahatlıkla söyleyebilirim."

Alex gözlerini kısarak cam şişeye baktı. "Bunda ne kadar var?"

"İki doz yetecek kadar." Sonra nasıl yapacağını anlattı: "Tıpkı Gaiel'in sana yaptığı gibi elindeki yarısını kurbanının yüzüne üfleyeceksin."

"Mükemmel," diyen Alex şişeyi cebine koyarken tozu yanlışlıkla içine çekmemesi gerektiğini de zihnine not etti. Bu çok utanç verici olurdu.

Ellerindeki bu iki dozla hem Grimm'i hem Niida'yı halledebilirlerdi... Tabii aralarındaki bağdan dolayı Aven olup bite-ni öğrenmeden evvel, Alex, Grimm'i bayıltabilmeyi umuyordu. En kolay çözüm Alex'in hazır şehirdeyken Grimm'i *serbest* bırakmasıydı ama mümkün olduğunca hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Alex Draekora'ya sağ salim döndükten *sonra*, Aven'in iradesiyle savaşarak adamın zihnine zorla girip aralarındaki bağı kırmalı ve yetenekli adamın kendi isteğiyle Roka'yı uyandırmasını sağlamalıydı.

Çok kolay, değil mi? diye içinden dalga geçmeden edemedi.

Karşı karşıya kalacakları her şeyi tekrar düşünüp, zihninde doluşan işkence görüntülerini bir kenara bırakan Alex başıyla malzeme masasını gösterip, "Elinizde hiç *laendra* kaldı mı?" diye sordu.

Kyia az miktardaki birkaç gümüş çiçeği Avcı, Kaiden ve Alex'e uzattı.

Alex'in elindeki çiçekten bir parça koparan Mayra yavaşça, "Sen yokken bunu Soraya'ya vereceğim zira içimden bir ses onun hızlı bir şekilde sağlığına kavuşmasını isteyeceğini söylüyor."

Alex, kurdun Meya'nın kalkanlarından geçip yardımlarına koşamayacak olmasını umursamıyor, sadece hızla iyileşmesini istiyordu. Başını minnetle sallayarak Mayra'ya, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Hâlâ gözle görülür şekilde huzursuz olan Kyia ve Zain'e dönüp, güçlkle gözlerine baktı ve ona engel olmamaları için sessizce yalvardı.

Zain karşılık olarak kollarını kavuşturdu ve "Yani bunu gerçekten yapıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Zain... konu ailem. Arkadaşlarım," diye yumuşak bir sesle yanıt verdi Alex. "Tek yöntemin bu olduğunu ve işe yarayacağını düşünmesem teklif bile etmezdim. Aksi takdirde Roka'yı asla riske atmayacağımı bilirsin, tıpkı eğer kendinde olsa bunu yapmaya bizzat gönüllü olacağını bildiğin gibi." Kyia'ya ve sonra tekrar Zain'e bakıp ikisine de, "Lütfen beni durdurmaya kalkmayın," diye yalvardı.

Derin bir iç çeken Zain, "Roka'yı sağ tutabileceğinden emin misin?" diye sordu Fletcher'a.

Alex onun Fletcher'ın sözüne güveneceğini biliyordu zira doktor bir zamanlar onun da hayatını kurtarmıştı. O yüzden nefesini tutup Fletcher'ın cevabını bekledi, adam yüzünde anlaşılmayan bir ifadeyle kendisine bakınca gerginliği iyice arttı. Doktor daha sonra Zain'e döndü.

Ve başını evet der gibi salladı.

"Eğer her şey planlandığı gibi giderse, evet." Kyia'ya baktı. "Gerçi yardımınıza ihtiyacım olacak." Tekrar Zain'e dönerken dudakları garip bir biçimde seğirdi ve "Tabii eğer benim asistanım olursanız," dedi.

Doktor, Meyarinlere, kalp masajı yapılırken ağızdan ağıza nefes verilmesi de gerektiğini açıklarken, dudaklarının neden seğirdiği de anlaşıldı zira Fletcher, Roka'nın kalbine masaj yaparken, birinin de ağızından içeriye hava vermesi gerekecekti. Alex bu kadar endişeli olmasaydı, bu görevi Kyia'ya devreden Zain'in yüzündeki ifade karşısında bir kahkaha patlatırdı.

“Unutma, Alex,” dedi Fletcher, hep birlikte perdeyi çekip, hareketsiz yatan Roka’nın yatağının yanına giderlerken. “Ne kadar hızlı dönersen o kadar iyi.”

Alex adama yemek ve gösteriye kalmayı planlamadığını söylememek için kendini zor tuttu. Onun yerine onaylar gibi bir ses çıkardı ve endişeyle Roka’ya bakmakta olan Kyia ile Zain’e döndü.

İkisinin de ellerini tuttu ve gözlerine bakıp, “Bana güveniyor musunuz?” diye sordu.

İkisi de ağır ağır -ve *acıyla*- başlarını *evet* der gibi öne doğru salladılar.

“O hâlde Fletcher’a canım pahasına ve bu durumda *Roka’nın* canı pahasına güvendiğimi söylerken bana inanın. Ne o ne de ben, kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğiz,” dedi mümkün olduğunca kesin bir dille. “Ve tüm bunlar biterse ya da *bittiğinde*, Grimm burada olacağı için Roka’yı uyandıracacağız. Bu kez gerçekten aramıza dönmüş olacak.”

Çok endişeli olduklarını anlayabiliyordu ama ikisinin de yüzü umutla parladı. Bu da Alex’in, Fletcher’ı engellemeyeceklerini anlamasına yetti.

İkisinin de ellerini sıkıp Zain’e, “Kyia burada Fletcher’a yardım ederken, sen de gidip diğerlerini uyandır. Eğer Meya’dan sorunsuzca çıkmayı başaramazsak, peşimizde birileri gelebilir.”

“Hazır olacağız,” diye söz verdi Zain. “Eğer gerekirse sen Grimm’e Roka’yı uyandırtana kadar, biz onları oyalarız, sonra da hep birlikte Akarnae’ye döneriz. Kütüphane kalkanları bizi her yerden çok daha fazla güvende tutacaktır.”

Alex, *zeltora* ordusunun lideri olan Zain’in plana uymakta kararlı olduğunu görünce çok rahatladı zira kızın ricası üzerine herkesi toparlayacaktı. Ondan, aslında *ikisinden de* çok fazla şey istiyordu. Zain’in en iyi dostunu, Kyia’nın sevdiği adamı öldürmek istemişti ve bu hiç de azımsanacak bir talep değildi. Yine de Alex’e inanmışlar ve her zamanki gibi ona sadakatle bağlı kalmışlardı.

Ellerini son bir kez sıkıp, "O hâlde haydi yapalım şu işi," diye fısıldadı.

Her ne kadar çekinerek de olsa onu başlarıyla onayladılar, bunun üzerine Fletcher sessizce Mayra'dan tıbbi çantasını vermesini istedi. Çantadan MedTek aletlerini çıkardı ve Roka'nın kalp atışlarını takip etmek için ona bir monitör taktı. Cihazdan gelen sabit *bip, bip, bip* sesleri etraflarında yankılandı. Sonra doktor tekrar çantasına uzanıp neon sarı bir sıvı ile bir şırınga çıkardı.

"Seni daha önce hiç iğneyle görmemiştim," dedi bu manzara karşısında biraz sersemleyen Alex.

"Tıbbi konularda berbatsın da ondan," diye mırıldandı sıvıyı şırıngaya dolduran adam. "Yanına iğne ile sadece sen bayginken yaklaşabiliyorum. Ama uyanıksan seni bebek tedavi eder gibi, farklı alternatiflerle iyileştirmeye çalışıyorum."

Eğer bu sözler ortamın gerginliğini hafifletmeseydi, Alex çok utanırdı ama doktorun bu yorumu karşısında herkes hafifçe de olsa gülümsedi. Adam tekrar konuşmaya başlayınca onlar da yeniden ciddileşti.

"Bu çok hızlı olacak," dedi iğneyi Roka'nın dirseğine hizalayan Fletcher. "Hazır olun."

Herkes başını salladı, Alex kendisine *git* talimatı verilir verilmez *valisyoluna* çıkmak için çadırın girişine gidip hazır vaziyette bekledi. Avcı ve Kaiden de arkasındaydı. Bu sırada Zain, Kyia, Mayra ve Fletcher da Roka'nın başında bekliyorlardı.

"Kendine dikkat et, küçük insan," diye fısıldadı Zain. "Ve hızla bize geri dön."

Alex bunu yapacağına sessizce söz verdi ve Fletcher iğneyi Roka'nın koluna sokup sarı sıvıyı anında damarlarına boşalttı.

Doktorun daha önce uyardığı gibi, birkaç saniye içinde monitörden gelen sesler yavaşladı ve uzun bir *iiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiip* sesi duyuldu.

"Bitti," dedi Fletcher ve Roka'nın göğsüne masaj yapmaya başladı. Bu sırada Kyia da sevgilisinin başındaki yerini almıştı. "Git, Alex. *Git*."

Otuz Bir

Fletcher'ın ağzından ikinci "git" kelimesi çıkar çıkmaz Alex, Avcı ve Kaiden ile birlikte çoktan çadırdan çıkmıştı bile. Hemen *valisyolunu* çağırdı ve eski bir dostu selamlarmış hissiyle sonsuzluk yolunu aktive etti. Yol üçünü birden Draekora'dan alıp hızla aşağıdaki şehrin tehlikelerine doğru götürdü.

Şafakla aydınlanmaya başlayan bulutların arasında süzülen adalardan aşağıya görünmez bir hız trenindeymiş gibi kayarlar-ken ne Kaiden ne de Avcı etkilenmişe benzemiyordu.

"Doğrudan saraya gidiyoruz," dedi Alex. Bir yandan yola odaklanırken, bir yandan da *valisyolunu* geçmişteki kadar iyi kullanıyor olmasına sevindi. "Oradalar mı yoksa *Taevarg*'dalar mı, bilmiyorum ama Jordan, D.C. ve Bear alınalı ancak bir saat oldu. Önce Aven'in yanına götürülmüşlerdir diye düşünüyorum..."

Onları bir yere kapatmadan ya da çok çok daha kötüsünü yapmadan önce... Ki Alex bu olasılıkların hiç birini düşünmek bile istemedi.

"Katılıyorum," dedi Avcı.

Valisyolu berrak gökyüzüne ulaştığı ve parlayan güneşin altında Meya'nın manzarası belirlediğinde, Alex, "Unutmayın..." demeye çalışırken bir anda irkildi.

"*Nedir bu böyle?*" diye bağırdı.

Şehrin etrafı kalın, kara bulutlarla çevriliydi. Ya da *hareket ettiklerini* anlayacak kadar yakınlaşmadan evvel Alex öyle olduğunu sandı. Bunlar *kanat, pençe* ve *diş* yığınlarıydı. Bulut sandığı şey, uçan binlerce yaratıktı ve şehri korur gibi, myrox kulelerin etrafında dönüyorlardı.

Avcı küfretti. "Size *veeyon*'ları anlatmayı unuttum." Ardından bir kez daha ama yüksek sesle yine küfretti.

Alex bir açıklama için hızla adama döndü ama Kaiden beklemedi ve ikisinin de ellerine uzandı. Bir saniye içinde Alex içinde o tanıdık gıdıklanma hissini fark etti ve görüşü bulanıklaştı.

Az evvel Kaiden'in ne yaptığını bilen Alex ona endişeyle bakıp, "Bizi böyle görünmez olarak ne kadar tutabilirsin?" diye sordu.

"Ne kadar gerekirse," diye yanıtladı Kaiden çelik gibi bir kararlılıkla.

Çocuğun bu cesur iddiasına rağmen Alex'in endişesi artıyordu. Jordan bile kendine ait bu yeteneği çok uzun süre kullandığında bitkin düşüyordu. Alex o yüzden Kaiden'in başkalarından aldığı yetenekleri uygularken daha da yorulacağının farkındaydı. Yine de bu simsiyah yaratık kalabalığının içine hiç görünmeden girip, yarattıkları kara bulutların arasından geçerlerken, Alex tam zamanında davranıp onları bu uçan canavarlardan kurtardığı için Kaiden'in elini minnetle ve daha sıkı tuttu.

Veeyonlar, draekonlar kadar büyük ve korkutucu olmasa da hiç de küçük sayılmazlardı. Keskin diş ve pençeleri insanı fena hâlde korkutmaya yetiyordu. Dahası, Alex Türler Ayrımı dersinde onların zehirli, yeşil tükürükler saçtığını da öğrenmişti. Bu bile onlardan uzak durması için yeterli bir sebepti ama etraflarını saran korkunç sayıdaki canavarla, bu pek de mümkün görünmüyordu.

"Bize *tam olarak* neyi anlatmayı unuttun?" diye sordu Alex, Avcı'ya. Binlerce karganın aynı anda çıkardığı seslere benzer çığlıklar atan yaratıklar ve *valisyolu* arasında, dedikleri duyulmasın diye alçak sesle konuşmaya çalıştı.

"Aven bir şekilde onları kontrol ediyor," diye cevap verdi Avcı. "Bu yaratıklar daha yeni görüldü. Belki bir hafta kadar önce Graevale'deki çatışmada ortaya çıktılar. Bunu nasıl yaptığını bilmiyoruz ama bu yaratıklar bir kovan mantığıyla liderlerini takip ettikleri için tahminimce..."

Adamın sözünü sert bir küfürle kesen bu kez Alex oldu. "Bu yaratıkların lideri ile bağ kurduğunu mu düşünüyorsun?" Tıpkı Alex'in Xira ile kurduğu bağ gibi.

"Böyle bir şey mümkünse, evet, tahminim bu yönde."

Ne diyeceğini bilemeyen Alex'i, elinin üzerinde yavaşça gezinen Kaiden'in parmakları sakinleştirdi. Dönüp çocuğun onu rahatlatan mavi gözlerine baktı ve tıpkı her zaman olduğu gibi, bunu da atlatacaklarına sessizce söz verdiğini gördü.

"Bizi fark etmedikleri sürece sorun yaratmazlar," dedi Avcı.

Şimdilik, diye eklemek istedi Alex. Ancak ilerisini düşünmeye cesaret edemedi ve fikirlerini kendine saklayıp âna odaklanmaya karar verdi.

Görünmez olduklarından saraya yaklaşıırken tedirgin olmasına gerek yoktu zira Meyarin görüşü bile Kaiden'in görünmezlik yeteneğini aşamazdı. Odaların çoğunun *valisyoluna* karşı kalkanla engellendiğini tahmin ettiği için, gidebilecekleri en iyi yerin sarayın kütüphanesi olduğunu düşünmüştü. Saraydaki bu merkezî bölgeye inerlerse, bir sonraki hamlelerini güvenle planlayabilirlerdi. Jordan, D.C. ve Bear'ın bir arada olacağını tahmin ediyor, en azından öyle olmasını umuyordu ancak anne ve babası başka bir yerde olmalıydı. Ayrıca Niida ve Grimm Helkin'in de yerlerini tespit etmeleri gerekiyordu. Bu da Meya'ya geri dönmenden önce dört ayrı noktaya uğramaları gerektiği anlamına gelirdi ve Alex önce hangisini seçeceklerini bilmiyordu.

Ancak Meyarin Sarayı'nın kütüphanesine inip de boş olmadığını gördüklerinde zaten herhangi bir seçenek kalmadı.

Jordan, D.C. ve Bear'ın elleri myrox kelepçelerle bağlı bir vaziyette, kitaplıklardan birine asılı durduklarını görünce atılmamak için kendini zor tuttu. Elleri başlarının üzerine bağlanmış olan dostları, kurtulmak için öfkeyle çırpınıyordu. Üzerleri kan olmuştu, yaralıydılar. D.C.'nin şakağında berbat bir kesik vardı, Bear'ın tek gözü mosmordu ve kapanmak üzereydi, Jordan'ın kollarında derin tırnak izlerini andıran yaralar vardı... Onun dışında çok da hasar görmüşse benzemiyorlardı.

Çok rahatlayan Alex bilinçsizce onlara doğru bir adım atmak üzereyken, Kaiden onu tutup köşeye çekti. Alex ancak o zaman etrafına baktı ve içeride dostları dışında başkalarının da olduğunu fark etti.

Üç *zeltora* savaşçısı nöbet tutar gibi dikiliyor ve anlamsız gözlerle boşluğa bakıyordu. Sarı saçlı Calista Maine da hemen yanlarındaki bir çalışma masasında oturmaktaydı. Alex kadının yanında Grimm Helkin'i görünce daha da rahatladı. Esmer tenli, sıska adam tıpkı onu *Taevarg*'da ilk gördüğü günkü gibi duruyordu.

Aven aralarında değildi ve Alex dostlarıyla Grimm'i hemen alıp götürmek, ailesi için geri dönmek istedi. Ancak aklına Calista'nın telekinesis yeteneğinin -her ne kadar kendi üzerinde işe yaramasa da- diğer herkesi etkilediği geldi. Grimm'inki de öyleydi. Üç *zeltora* savaşçısını da unutmamalıydı, tüm bunları düşününce başarısızlık riskini en aza indirgeyerek patırtı çıkarmadan kaçmaları gerektiğini düşündü.

İçgüdüleriyle hareket etmektense *valisyolunu* sessizce tekrar çalıştırdı ve onları duvardan ayrı duran başka bir kitaplığın arkasına götürdü. Burası indikleri köşenin tam karşısında, daha kararlık bir köşeydi. Buraya gizlendikleri için Kaiden üzerlerinde görünmezlik etkisini kaldırdı ve her biri temkinli bir şekilde rafın arkasından bakıp, kütüphane alanında olanları izlemeye başladı.

Birkaç saniye sonra Aven kapıdan içeriye girdi. Simsiyah giyinmişti, başı dikti, altın renkli gözleri marifetli bir zekâyla parlıyordu. Bir adım arkasındaki Signa Zu, bir gölge gibi neşeyle efendisini takip ediyordu.

Alex korkuyla derin bir nefes aldı. Korkusu, Aven'i görmekten değil, belki de Signa hakkında yanlış olmuş olduklarını ve adamın onların varlığını algılayabileceğini düşünmekten kaynaklanıyordu. Ama zihin okuyucu, gizlendikleri köşeye dönüp bakmadı bile. Bu da Alex'in paniğini az da olsa rahatlatı.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi onu görünce hazır ola geçen ve Alex gibi güçlkle nefes olan arkadaşlarına. "Kahvaltı ediyordum."

Bunu söylerken çenesinden akan bir damla kırmızı sıvıyı sildi. Alex'in midesi ağzına geldi. Kusmamak için kendini zor tuttu, bu sırada Kaiden de kızın elini neredeyse acıtana kadar sıktı. Alex, Kaiden'e bakınca, gözleriyle ona dostlarının hatırı için kendini kaybetmemesini söylediğini fark etti.

Avcı da gözlerinde aynı net mesajla kızı yakından izliyordu. Alex, kendilerini ele verecek hiçbir şey yapmayacağını ima eden bir şekilde, ikisine de başını salladı. Ailesini ve Kraliçe Niida'yı alana kadar, dikkat çekecek bir şey yapmaları intihar olurdu. Kaçmak için mükemmel zamanı beklemeleri gerekiyordu.

Ancak o zamana kadar dostları, önlerinde duran Meyarin'in kâbuslarıyla yüz yüze kalacaklardı.

Aven; D.C., Bear ve Jordan'ın bağlı oldukları kitaplığa doğru yürüyerek, "Söyleyin bakalım," dedi. "Alexandra nerede saklanıyor?"

Alex onun bu yumuşak ama düşmanca tavrını görünce ürperdi ve aptalca bir şey yapıp da çocuğun araya girmek zorunda kalmaması için Kaiden'e sessizce sokuldu. Ama olduğu yerde donakalmış bir vaziyette olanları izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Haydi ama utanmayın," dedi Aven, hiçbiri cevap vermeyince. "Alex'le uzun bir geçmişimiz olduğunu artık eminim öğrenmişsinizdir." Sesi karardı. "Hem de çok uzun."

Ses tonu, gözlerinin ifadesi... Aven'in her şeyi, Alex'in tepeden tırnağa kadar ürpermesine yol açtı. Bu sadece intikam için yaşayan bir canavar, tüm ölümlüleri Medora'dan silmek isteyen biriydi. Bu canavar bir zamanlar arkadaşı olan, bir zamanlar Alex'e âşık olan kişiydi.

Bu canavarı Alex yaratmıştı...

Ve o yok etmeliydi...

"Kimse söylemek istemiyor mu?" diye sordu ama öfkeli değil, keyifli görünüyordu. Alex boşta kalan elini fena hâlde bulanan midesine bastırmak zorunda kaldı. "O hâlde sanırım... Sizi biraz motive etmem gerekecek."

Mümkün olabileceğinden çok daha hızlı hareket etti... Hatta Alex'in gelişmiş görüsü bile onu takip etmesine yetmedi. Daha ne olduğunu bile anlamadan, Aven kemerinden bir myrox hançer çekti ve D.C.'nin başının üzerinde bağlı duran bileklerindeki bağı kesti.

"Ne..." dedi D.C. dehşet dolu bir sesle. Bu sırada Jordan ve Bear da ondan uzak durması için Aven'a bağıırıyordu. Ama Aven onları dinlemedi.

Onun yerine aşağılık ama güzel bir tebessümle ve son derece hızlı bir hareketle hançeri kaldırıp kendi avucunda bir kesik açtı. Sonra da avucunu D.C.'nin kanayan şakağının üzerine bastırdı.

Kırmızı ve gümüş kan birleşti ve bir saniye sonra D.C.'nin gözleri, tıpkı Aven gibi zafer dolu bir alevle yanmaya başladı.

Alex dehşetle geriye doğru sendeledi. Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Bunun nedeni, ciğerlerine hava çekememesiydi ama daha çok içinden yükselen çığlığı bastırmak için Avcı'nın eliyle kızın ağzını kapatmasıydı. Alex, yeteneği sayesinde, eğer bağıırırsa neler olacağını Avcı'nın görmüş olabileceğini düşündü. Belki de Aven dostlarından birini daha talep altına alırken, Avcı, kızın vereceği tepkinin önüne geçmek ve riske girmelerini engellemek için bunu yapmıştı. Sebep her ne olursa olsun, elini çekmedi.

Dahası Alex'in uyuşmuş bedenine rağmen ayakta kalmasını sağlayan tek şey, Kaiden ile Avcı'nın onu tutuyor olmalarıydı.

"İşte oldu," dedi Aven sakince. "Böyle daha iyi."

"*Seni aşağılık...*"

Jordan'ın sesi, boynunu sıkın görünmez bir mengene ile anında kesildi. Boğazına kadar gelen çığlığı bastırılan Alex'in bedeni şiddetle titremeye, Jordan'a ulaşıp onu kurtarmak için çaresizce sarsılmaya başladı. Ancak kıpırdayamadı. Kaiden ile Avcı'nın beton gibi kolları onu yeterince uyarıyordu, eğer orada oldukları anlaşılırsa hiçbirini kurtarmayı başaramazlardı. O yüzden Alex gördüklerine dayanmalı; Bear, Aven'a durması için bağırıken, Jordan'ın yüzünün morarmaya başladığını izlemeye devam etmeliydi.

Derken, tam Alex, Aven'ın Jordan boğulana kadar bekleyeceğini sanırken, Meyarin eliyle bir hareket yaptı. Sonrasında Jordan öksürmeye ve ciğerlerine acı dolu nefesler çekmeye başladı.

"Seni özlediğimi söyleyemem, Jordan," dedi Aven, sanki az evvel onu öldürmeye çalışmamış gibi gayet normal bir tavırla. "Her zaman kontrol edilmesi zor biriydin. Sürekli benimle mücadele ederdin."

Jordan yanıt vermedi, yeniden doğru dürüst nefes almaya çalışmakla meşguldü.

"Artık kız arkadaşın parmağımın ucunda olduğu için belki artık daha uyumlu olursun," dedi Aven. D.C.'nin yanağında parmağını gezdirdi ve karışmış olan kanlarını alaycı bir şefkatle sildi. Aven'ın talebine karşı koyamayan D.C. hiç kıpırdamadı. "Medora'nın asil prensi... Her ne kadar istediğim ödül olmasa da bu da iyi bir ödül sayılır. Merak ediyorum..."

Başını kaldırıp, gözlerini D.C.'den Jordan'a doğru çevirdi. Bear'a çok ilgi göstermemesi, Alex'i biraz da olsa rahatlatmıştı.

"Bununla biraz eğlenebileceğimize inanıyorum," diye devam eden Aven'ın dudakları yukarıya doğru kıvrıldı.

Hançerin kabzasını D.C.'nin eline bastırdı ve kızın parmakları anında kabzayı sıkıca kavradı.

"Neden erkek arkadaşına beni hayal kırıklığına uğratanların başına ne geldiğini sen göstermiyorsun, sevgili Delucia?"

D.C., Jordan'a bir adım yaklaşıırken Alex'in kalp atışları sağır edici bir şekilde kulaklarında yankılandı. Aven'in zihninden verdiği emir her ne ise, onu uygulamaya hazırlanan arkadaşını izlerken -maalesef sadece *izlerken*- kütüphane sisli ve bulanık görünmeye başladı.

D.C. elindeki hançeri Jordan'a sapladı....

Alex, hançer saplanan kişi kendisiymiş gibi irkildi. Jordan, kulak zarlarını yırtacak kadar tiz bir çığlık attı. Bear da öyle. Çocuk çatlak bir sesle Aven'a, D.C.'ye, kendisini dinlemesi için herhangi birine delice bağıyordu.

"Ya şimdi, Jordan?" dedi Aven. "Bana Alexandra'nın nerede saklandığını söylemeye hazır mısın?"

Jordan'ın yarısından kanlar fışkırıyor, yan tarafına saplanmış olan hançerin acısından yüzündeki tüm kan çekilmeye başlıyordu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Bear da öyle... Ya da en azından Alex konusunda. Çünkü ağzından küfürler dökülüyordu.

"Belki de daha fazla motivasyona ihtiyacın vardır," diye dalga geçti Aven.

Başka bir zihinsel emri takip eden D.C., hançeri Jordan'ın etinden çıkarıp yine sapladı.

Jordan'ın çıkardığı ses öncekinden çok daha kötüydü, çığlığı Alex'i büyük bir acı içinde bıraktı.

"Dix, *lütfe*," dedi Jordan, acıyla sıktığı dişlerinin arasından. "Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün. Dövüş onunla. *Dövüş onunla.*"

Ancak talep edilmiş bir emre direnmenin ne kadar zor olduğunu -hatta *imkânsız olduğunu*- Jordan herkesten daha iyi bilirdi.

D.C. bir emir daha alıp hançeri tekrar çıkaracakken, Bear o kadar yüksek sesle "*DUR!*" diye kükredi ki, Aven ona döndü ve D.C. de sanki kendisine bekle denmiş gibi, olduğu yerde kaldı.

"Dix'i talep altına aldın... Bizim bildiğimiz her şeyi artık zaten sen de biliyorsun!" dedi Bear. O kadar çok çırpınıyordu ki myrox kelepçesiyle bağlı bilekleri kanamaya başlamıştı.

"Ben her şeyi daha içeriye girmeden biliyordum zaten," dedi Aven ve gururla sırıtan Signa'ya duygusuz bir ifadeyle baktı. "Ama konu benim bunları zaten biliyor olmam değil, sizin sevgili dostunuza ihanet etmeye razı olmanız."

"Bu..." dedi Jordan güçlükle nefes almaya çalışarak. "...asla..." Zar zor nefes aldı. "...olmayacak..."

Jordan'ın bu kararlı cümlesi üzerine Aven'in gözleri parlarken, arkadaşının bu sarsılmaz sadakati karşısında Alex'in içi yandı. Ancak Aven'in tek cevabı, "Göreceğiz," demek oldu.

Daha fazla bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, *valisyo-lu* ile içeriye giren Skraegon, Aven'in dikkatini çekti. Neredeyse Soraya'yı öldürecek olan zalim saldırgan, Meyarin dilinde, "Anladığımız kadarıyla akademide değil," dedi.

Meyarin dilinde yanıt veren Aven'in dudaklarında kapkara bir tebessüm belirdi. "Demek ki buraya geliyor. Mükemmel."

Aven, Calista ve *zeltora* nöbetçilerine dönüp Jordan ve Bear'ı göstererek Meyarin dilinde, "Onlara göz kulak olun," diye emretti. Ardından Grimm'e, "Marcus'u bul ve Alexandra'nın ailesini *Taevalg*'dan buraya getirmesini söyle," emrini verdi. "Buraya geldiğinde onu hep birlikte bekleyelim, o da hepsini tek tek öldüreceğim sırada beni izlesin."

Alex kulaklarındaki çınlama yüzünden gözlerini kapattı. Kaiden'in sıkıca tutuşuna ve hâlâ ağzını kapatmakta olan Avci'nin eline odaklandı. Bu sayede, gittikçe artan uyuşukluğunu yenmeyi ve duygularını kontrol etmeyi bir şekilde başardı.

“O görülür görülmez döneceğim,” dedi Aven, sanki talep altındaki yandaşları onun hamlelerini umursuyormuş gibi. O kadar çok insanı kan bağı ritüeli ile kendine bağlamıştı ki, hepsini aynı anda kontrol etmesi imkânsızdı. Zihinsel bağları sayesinde hepsini sürekli izliyor olabilirdi ancak onlara belirli emirler vermediği sürece, hayatlarını yaşamakta serbestlerdi. Tıpkı Niyx’in, Alex onu talep ettiğinde yaptığı gibi.

O yüzden odadakilerin Aven’in geri döneceğini duymaya ihtiyaçları yoktu ama Alex’in vardı. Zira Skraegon yaklaşıp Aven ve Signa’yı *valisyoluna* bindirirken, Alex bir fırsat yakaladığının farkındaydı. Ve bu fırsatı kullanacaktı.

Acil yardım sağlamadan evvel Jordan’ın kan kaybından ölmesi ve elinde sıkıca tuttuğu hançeriyle D.C.’nin yerinden kıpırdamaması için dua ederek, görünmezlik yeteneğini aktive etmesi için Kaiden’e başıyla işaret verdi. Ardından *valisyolunu* çağırdı. Hep birlikte boş bir oda bulana kadar sarayın koridorlarında sessizce ilerlediler. Odaya vardıklarında Kaiden’in elini bıraktı ve görünmezliği kaldırmasını işaret etti. Çocuğun yüzündeki gergin ifadeden dolayı Alex telaşlandı. Ama Kaiden’in bakışında son derece kararlı bir ifade vardı.

Kaiden ve Avcı bir şey söylemeden önce, Alex, “Ayrılmamız lazım,” diye fısıldadı. İkisi de itiraz etmek üzere olunca, “Tartışacak vaktimiz yok,” dedi. “Ailem buraya getiriliyor, bu da onları hemen bulmamız gerektiği anlamına gelir.” İki haftadır o karanlık hapis hanede neler çektiklerini düşünmemeye çalıştı. “Ancak eğer Grimm görevini tamamladıktan sonra kütüphaneye dönmezse onu ve ayrıca Niida’yı da bulmamız lazım. Hep birlikte kaçabilmemiz için ikisinin de kütüphanede olması gerekiyor.” Özellikle de artık tepede uçan veyyonlar varken, o yaratıkların arasında yine görünmez olarak geçmeleri gerekecekti. Yani birkaç kez gelip gitmek gibi bir seçenekleri yoktu.

“Eğer acele ederseniz, Aven’in ailemle ilgili emrini yerine getirdikten sonra Grimm’i bulup bayıltabilirsiniz,” dedi Alex. Siyah tozu çıkarıp yarısını kendi avucuna döktükten sonra minik şişeyi Avcı’ya uzattı. “Çok hızlı olun ki Aven’i uyarmaya vakti kalmasın. Ben de Niida’yı alır almaz dönerim. Gerisini sonra düşünürüz.”

“Kraliçenin yerini nereden biliyorsun?” diye soran Kaiden, ayrılacakları için bozulmuştu ama bunun gerekli olduğunu da farkındaydı.

“Eğer Niida bir zamanlar onu tanıdığım gibiyse, şu an güneş odasında kahvaltı ediyordur,” dedi Alex son derece büyük bir öz güvenle. “İkinizi de Grimm’e yaklaştırabilirim ama sonrasında kütüphaneyi kendi başınıza bulmalısınız. Bunu yapabilir misiniz?”

“Buraya daha önce de geldim,” dedi Avcı. Alex bunu duyunca kaşlarını kaldırdı çünkü binlerce yıl önce kendisinin gelmesi dışında, o zamandan bu yana Meya’ya gelen tek ölümlülerin D.C., Jordan ve Bear olduğunu sanıyordu. Ama şu an soru sorma vakti değildi. Avcı, “Bizi kolayca geri getirebilirim,” diye devam etti.

Alex onu onaylar gibi başını salladı ve ikisinin de ellerini yeniden tuttu. Hepsi görünmez olurken, Kaiden’in yüzü yine bembeyaz kesilince Alex iyice telaşlandı ve “İkinizi bırakır bırakmaz yerim belirlenmesin diye hemen gideceğim,” dedi. Sonrasında *valisyolu* ile sarayın koridorlarından geçerken hiçbir Meyarin onu görmesin diye içinden dua etti.

“Kütüphanede görüşürüz,” diyen Kaiden’in ses tonundan, kızın sağ salım dönmesini çok istediği anlaşıyordu.

“Orada olacağım,” diye söz veren Alex, bu sözlerinin doğru çıkmasını umut etti. Bu sırada Kaiden de orada olacağına dair ona gözleriyle söz verdi.

Sonra yine harekete geçtiler ve Alex, Grimm’in Jordan’ın babasının yanına gittiğini tahmin edip, onları süslü duvarların, şık koridorların arasından geçirerek ilerledi.

Bir yandan da Aven'in bu emri neden Marcus'a bizzat kendi zihninden vermeyip de Grimm'i gönderdiğini merak ediyordu. Marcus talep altında olmayabilir mi diye düşündü. Belki de tüm o kötücül tavırları, Aven'in iradesi altına girmesine bile gerek kalmadan, çoktan tarafını seçtiği anlamına geliyordu.

Alex'in bunu bilmesinin imkânı yoktu, tıpkı Marcus'un yerini bilmediği gibi... Ki bu da Grimm'in peşine bir şey bilmeden düştükleri anlamına geliyordu. Neyse ki şanslarına koridorlar uzun ve dardı ve sadece birkaç yanlış dönemeçle merdivenden sonra, insan hızıyla ilerleyen adama yetiştiler.

Kaiden ile Avcı'nın, Grimm mesajını Marcus'a ilettikten sonra onu bayılıp kütüphaneye geri getireceklerinden emin olan Alex hızla Kaiden'in elini sıktı ve Avcı ile ikisine başını sallayıp *valisyolunu* durdurdu. Grimm'in, peşindekileri görmediğinden emin olunca, Alex hemen Kaiden'in elini bırakıp gitti.

Dostlarının *-hepsinin-* iyi olması için içinden bir kez daha dua ederek yolda hiçbir Meyarin ile karşılaşmadan doğruca güneş odasına gitti. Tam da umduğu gibi Niida'nın orada olduğunu görmek, içini daha da rahatlattı.

Çok hızlı hareket etmesinin hayati önem taşıdığını biliyordu. Astophe'nin haklı olduğunu ve kraliçenin talep altında olmadığını tahmin ediyordu ama kadın bir çılgılık atacak olsa bütün saray onu duyardı. O yüzden *valisyolunu* çalıştırdığı gibi kaçması gerekiyordu. Bildiği tek şey kadını derhâl bayılması gerektiği idi.

Hiç tereddüt etmeden hızla Niida'nın yanına geldi. Kraliçe başını kaldırdığı anda Alex istediği fırsatı yakalayıp tozu kadının yüzüne üfleme için avucunu açtı.

Ancak kadın, Alex'in geleceğini tahmin etmiş gibi hızla başını eğdi ve Alex'in elindeki ilaç, işe yaramaz siyah toz zerrecikleri gibi yere yapıştı.

Alex'in gözlerinin içine bakan kraliçenin yüz ifadesi öfke ve intikam doluydu. "Ben de seni bekliyordum, *Aeylia*," dedi.

Ve daha Alex ne olduğunu bile anlayamadan, ileri doğru atılıp tırnaklarını birer pençe gibi kızın koluna geçirdi.

Otuz İki

Alex şaşkınlıktan kraliçenin hamlesinden kaçamadı. Niida kızın üzerine sıçrayınca ikisi birden yere yuvarlandı.

Niida tırnaklarını Alex'in yanağındaki daha yeni iyileşen yara-ya geçirdi ama Alex kadının bileklerini kavrayıp sıkıca bükerek üzerine çıkmayı başardı.

Asil kanına ve ölümsüzlüğüne rağmen Niida bir savaşçı değildi, bu da Alex'in hiç güçlük çekmeden bıçağını çekmesine yaradı. Alex altında şiddetle kıvranan kraliçenin gözlerine bakınca intikam dolu, öfkeli bir canavardan başka bir şey göremedi.

"Benim kızım gibiydin!" diye haykırdı Niida tiz bir sesle.

Alex hem sesinin tizliğinden hem de yüksekliğinden irkildi. Kimsenin onları duyacak kadar yakınlarda olmadığını umarak, alçak sesle yanıt verdi: "Değişen ben değilim."

"Bize yalan söyledin!"

Çırpınmaya devam eden kraliçeyi daha sıkı kavrayan Alex, "Damarlarımda Meyarin kanı var, bu asla yalan değildi. Aven'in kanı benim kanımla birlikte akıyor, ben onun yüzünden bu hâle geldim."

"O da *senin* yüzünden bu hâle geldi!"

Kadının sözlerindeki gerçeklik payını görmezden gelemeyen Alex yine irkildi. Yine de ona Astophe'nin sözleriyle cevap verdi: "Aven kendi seçimini kendisi yaptı. Bunu sen de biliyorsun, Niida." Kraliçe yine çırpınca Alex onu daha sıkı kavradı ve gözlerinin içine bakıp, "Bunu *sen de* biliyorsun, Niida. Hiç kimse Aven'a zorla bir şey yaptırmadı. Tüm bunların hepsini o kendisi başlattı," dedi.

"Ben senin yüzünden kocamı kaybettim!" diye haykırdı Niida. Mücadele etmeye devam ederken altın sarısı gözleri yaşlarla doldu. "Oğlum senin yüzünden öldü!"

Şiddetle yukarıya doğru hamle yapınca neredeyse Alex'i etkisiz hâle getirmeyi başaracaktı. Ancak bu, Alex'in sabrını taşırmaya yetti. Kraliçeyi iyice altına alıp hareketsiz bıraktı.

"Roka ölmedi, Niida!" dedi, dişi Meyarin'i tutmaya çalışarak. "Hâlâ yaşıyor!"

Önce hareketsiz kalan kraliçe, sonra daha sert çırpınmaya başladı. "Bana yalan söylemeyi kes!"

"Yalan değil," diye tısladı Alex. "Dinle beni, Niida... *Dinle beni!*"

Ancak kraliçe dinleyecek gibi değildi, o yüzden Alex de aklına gelen tek şeyi yaptı. Tek bir hamleyle bacağındaki hançeri çekip kraliçenin boğazına dayadı.

Gözleri kısılan Niida donakaldı. Kaskatı kesilmiş yakut kırmızısı dudaklarının arasından, "Buna cüret edemezsin," sözcükleri döküldü.

"Seni öldürmem, bu konuda haklısın ama bu bıçak sarnaph kanıyla kaplı. İnce bir kesik açarsam işim kolaylaşır," dedi Alex.

Alex blöf yapmıyordu; eğer Niida'yı hyroa kanı ile götürmesi gerekecekse götürür ve Fletcher'ın Draekora'daki çantasında panzehir olmasını umut ederdi.

Altında hiç kımıldamadan duran kraliçeye sessizce, "Roka yaşıyor, yemin ederim. Aven sana ne söylediye, hepsi yalan," dedi. Niida itiraz etmek için ağzını açınca Alex ona fırsat vermeden devam etti: "Roka ile dövüşüyordu ve Roka kazanıyordu. Bunun üzerine Aven da yetenekli adamlarından biri olan Grimm Helkin'in Roka'yı katatonik uykuya sokmasını istedi."

Niida'nın yüzü bembeyaz oldu.

"Ama Lady... Aes Daega da oradaydı ve Roka ile birlikte kaçtı, Aven onu öldürmeden evvel kaçtı," diye devam etti Alex hızla. "Aven Meya'nın kontrolünü ele geçirdiğinden beri, Roka Draekora'da komada."

Başını iki yana sallayan kraliçenin gözleri yine yaşlarla doldu. "Sana... Sana inanmıyorum."

"Neden yalan söyleyeyim?" diye karşılık verdi Alex. "Sen de oradaydın, Niida... Geçmişte Roka ile ne kadar yakın olduğumu ve onu ne kadar çok önemsemişimi gayet iyi biliyorsun. Sana ölmedi diyorum." Duraksadı ve sesini yumuşatıp, "Ama eğer Grimm'i Draekora'ya götürüp onu uyandırmasını sağlayamazsak çok yakında ölecek," diye itiraf etti.

Alex çabucak Roka'nın mevcut durumunu açıkladı ve böyle bir şeye Kaiden ve Avcı ile birlikte gizlice Meya'ya sızmak için neden gerek duyulduğunu anlattı. Ayrıca risk alıp Grimm'i kaçırmayı ve Meya'nın gerçek kralı olan Roka'yı kendi iradesi ile uyandırması için sonrasında *serbest* bırakmayı planladığından söz etti.

Konuşması bittiğinde, uzun süre sessiz kalan Niida ona kocaman olmuş, ışıldayan gözlerle baktı ve en sonunda...

"Oğlumu mu öldürdün?" dedi.

Bu kez cümle suçlamadan çok, bir soruydu ama yine de bağırarak söylemişti. Alex, "Sesini kıs!" diye tısladı.

Hâlâ hiç kimsenin gelmemesine... kraliçe ile boğuşmalarını kimsenin duymamış olmasına çok şaşırdı.

Ama sonra Niida, “Hiç kimse hiçbir şey duyamaz,” dedi. “Bu oda ses yalıtımı ile korunuyor. Sabahları biraz huzurlu olabileyim diye Astophe’nin bir hediyesi.” Son cümleyi fısıldayarak söylerken sesindeki keder belli oluyordu.

Bunu duyunca kraliçeye daha dikkatli bakan Alex kadının artık mücadele etmediğini gördü. Temkinli bir şekilde, “Eğer seni bırakırsam bana yine saldıracak mısın?” diye sordu.

Niida yavaşça başını iki yana salladı.

Alex kıpırdamadan önce biraz düşündü zira aklında yeni bir plan şekillenmeye başlıyordu ve işe yaraması için Niida’nın yardımını lazımdı. Kraliçenin boğazındaki hançeri santim santim geri çekti ve ayağa kalkıp hafifçe titreyen boştaki elini kadına uzattı.

Niida tereddütle kızın elini tutup, ayağa kalkmasına yardım etsin diye Alex’e izin verdi. Sonra ne diyeceklerini bilemez bir hâlde birbirlerine baktılar ve Alex, “Onu durdurmamız gerektiğini biliyorsun,” diye fısıldadı.

Gözlerinde biriken yaşlar bir anda sel gibi akmaya başlayan kraliçe, “Biliyorum,” diye cevap verdi.

Çok rahatlayan Alex kadının devam eden şu sözleriyle daha da rahatladı: “Onun ne yaptığını öğrendiğimden beri bunu biliyorum. Neye dönüştüğünü... Ne *yediğini*...”

Kadının yüzündeki ifade o kadar sertti ki Alex bunu nasıl öğrendiğini sormaya cesaret edemedi. Onun yerine hançerini kınına geçirip dikkatli ve alçak bir sesle, “Astophe sana gelmemi söyledi,” dedi.

Kraliçe şok geçirir gibi kızın gözlerine bakınca, Alex, Kayıp Ruhlar Kapısı’nda kralın anlattıklarını ve Alex’e önerdiği şeyi açıkladı.

“Koz benim,” diye fısıldayan Niida, merhum kocasının bu tavsiyesine bozulmamış, aksine tıpkı Alex’in umduğu gibi, buna gönüllü olmuştu. Bir zamanlar arkadaşı olan, onu bir zamanlar kendi kızı gibi gören Niida hâlâ oradaydı. Sevgili oğlunun sürgün edilmesinden sonra dönüştüğü kraliçeye rağmen, hâlâ orada bir yerdeydi.

“Böyle olmayacaktı,” dedi Alex. “Ama artık buradan çıkmak için en iyi şansımız sensin.”

Kızın gözlerine uzun süre bakan Niida doğruldu ve “Yap şunu,” dedi.

Alex derin bir nefes alıp A'enara'yı çağırdı. Özür dileyen gözlerle kadının eline uzandı. Niida elini kendi iradesiyle uzattı, geri çekmedi, hatta yumuşak avucunda keskin bıçağın bir kesik açtığı sırada bile.

Çok ama çok kısa bir an tereddüt yaşayan Niida, “Umarım ne yaptığını biliyorsundur,” diye fısıldadı.

Alex A'enara ile kendi avucunu keserken, “Ben de öyle umuyorum,” diye fısıldayarak yanıt verdi.

Sonra da avuçlarını birleştirdiler.

Alex ile Niida kütüphaneye vardıklarında hiçbir şeyin iyiye gitmediği ve *daha da beter olduğu* ortaya çıktı.

Hem de çok daha beter.

Avcı, planlandığı gibi yanında baygın yatan Grimm ile birlikte kitaplığın arkasında bekliyordu ama Kaiden yanında değildi. Alex hızla ve panikle kütüphanenin merkezindeki alana göz gezdirince, onu daha evvel D.C.'nin olduğu yere asılmış gördü. Yüzünün bir tarafı kanlıydı ama onun dışında çok hasar almışa benzemiyordu. Jordan da kızın onu son gördüğünden bu yana başka yara almamıştı ancak kötü durumdaydı. Bilekleri bağlı bir vaziyette asılı duruyordu ve baygındı. Alex daha önce yaşadığı korkuyu yine hissedip, göğsü inip kalkıyor mu diye baktı. Evet, çocuk sadece *baygındı*.

Kaiden ile Jordan'ın aksine Bear bir başına bırakılmamıştı. Alex, o yokken yanlarına gelen Gerald Togen'in elini salladığını gördü. Adamın teninden fırlayan siyah bir dövme kamçı gibi savrularak Bear'ın gövdesine indi. Çocuğun zaten parçalanmış olan gömleğinde bir yırtık daha açtı. Bear çatlak bir sesle çığlık atarken, göğsünde kanlı bir yara açıldı.

Alex dehşet dolu gözlerle sahneyi izleyen Niida'yı susturmak için uzandı. Kadının bayılmasından ya da oracıkta kusmasından korktu. Ama Niida kendini toparlamayı başardı ve Alex yeniden Bear'a baktığında Gerald'ın çocuğa doğru eğilip bir şeyler söylediğini gördü.

"Ölmeden önce babanın hissettiği son şeyin bu olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Sonra adamın dövme kırbaçları bir kez daha hızla şaklayarak Bear'ın acıyla inleyip çığlık atmasına neden oldu.

"O fazla dayanamadı," diye devam etti Gerald, gözlerinde zalim bir ışıltıyla. "Ama sende hiç acele etmeyeceğim."

Son bir kez şaklayan dövmeler yine adamın tenine döndü. Gerald, tıpkı emredildiği gibi boş gözlerle bakarak masada oturmakta olan Calista'nın yanına geçti.

Alex, gözlerini iki büklüm olmuş Bear'dan, baygın Jordan'dan, yüzü kanayan Kaiden'den ve elinde myrox hançerle hiç kıpırdamadan duran D.C.'den ayırmak zorunda kalıp etrafı taradı. Ailesinin henüz gelmediğini görünce yüreği sızladı. Bu da üç *zeltora* savaşçısı; Gerald, Calista ve Lena Morrow'a -o da sonradan gelmişti- rağmen ellerindeki bu fırsatı -zira Aven henüz dönmemişti- kullanamayacakları ve henüz gidemeyecekleri anlamına geliyordu. Şimdi harekete geçme vaktiydi ama Alex'in anne ve babası gelmeden hiçbir yere gidemezlerdi.

Temkinli gözlerle kraliçeyi süzmekte olan Avcı'ya bakıp başını salladı ve ağzını oynatıp anne babasıyla ilgili herhangi bir şey duydu mu diye sordu. Adam hayır anlamında başını iki yana salladı ama Alex, Kaiden'in nasıl yakalandığını -ve Avcı'nın herhangi bir kaçış planı olup olmadığını- anlamaya çalışırken, bir şey araya girdi.

"Hiç sana ne kadar güzel olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kaiden'in bu tatlı sözlerini duyunca Alex hızla başını çevirdi ama sözler kesinlikle kendisine değil, Kaiden'den birkaç adım ötede duran Lena'ya söyleniyordu.

Kadın konuşmadı ama Kaiden durmadı.

"Kızıl saçlıları hep sevmişimdir," dedi kadının zencefil rengi saçlarına bakarak. "Benim kız arkadaşım kumral ama benim için saçlarını kızıla boyayacağını söyledi. Senle ikimiz onu bu zahmetten kurtarabiliriz aslında. Eğer... *ilgiliniyorsan*."

Alex çocuğun ne halt ettiğini, neler söylediğini merak ederek yüzünü buruşturdu. Ancak izlerken Lena'nın dikkatinin Kaiden'e odaklandığını gördü.

Tek kaşını kaldırarak çocuğa bir adım yaklaşan kadın, "Öyle mi?" dedi. Sonra bir adım daha yaklaştı. "Şu kız arkadaşın... İlişkiniz ciddi mi?"

Kaiden suratını buruşturdu. "Pek sayılmaz."

Lena'ya sırtıttığını gören Alex, çocuğun ne -daha da önemlisi *neden*- yaptığını anlasa da öfkeyle yumruklarını sıktı.

"Ama ondan daha ısrarcı birini hiç görmedim," diye devam etti. "Bitmesine imkân yok fakat sen..." Durdu, dudaklarını yaladı ve haylaz bir ses tonuyla, "Biz seninle çok farklı olurduk," dedi.

Bunun üzerine Lena çocuğun yanına gitti ve elini kaldırıp yüzünün hasar almamış kısmında tırnağını gezdirdi. "Hakkını vereyim, bakması güzel bir tıpsın." Lena eğildi ve çocuğun kulağına, Alex'in ancak Meyarin algısı sayesinde duyabildiği, bir şeyler fısıldadı. "Ama ben daha büyük adamları severim. Tercihen binlerce yıl yaşında olanları ve *asil* olanları."

Lena geri çekilip baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarını sallayarak Calista ve Gerald'ın arasından geçip kütüphaneden çıkarken, Alex kendini tutamayıp yine yüzünü buruşturdu. Gerald havlar gibi kahkaha atıyor ama Calista zihnini kavrayan emir yüzünden boş boş bakarak oturmaya devam ediyordu.

Alex kimin Aven'in parmağının ucunda olduğunu, kimin onunla mücadele ettiğini giderek daha çok anlıyordu. Zira Lena ile Gerald kendi sadist tavırlarını sergilerken, Calista'nın gözleri D.C.'ninkiler gibi cam gibi ve cansızdı. İkisi de zihinlerinin kontrolünü ele geçirmek için mücadele ederken, gözleri içe dönük gibiydi.

Bir an evvel buradan gitmek için ailesinin gelişini sabırsızlıkla bekleyen Alex, tam yine Avcı'ya bir şeyler soracaktı ki kütüphanenin kapısı açıldı ve Marcus içeriye girdi. Son gördüğünden bu yana son derece zayıflamış olan anne ve babasının da adamın peşinden içeriye girdiklerini görünce çok rahatladı. Kilo kaybı dışında başka bir zarar ya da işkence görmüşe benzemiyorlardı. Alex onlara hasretle baktı. Biraz daha dayanmalarını diledi. Oadaki herkesin biraz daha dayanmasını diledi.

Nefretle baktığı Marcus'un adımlarının, Jordan'ın baygın ve kanlı bedenini görünce duraksadığını fark edip kaşlarını çatı. Ama sonra bakışları, Marcus'un kitaplıkta asılı duran Kaiden'in yanına gitmelerini emrettiği anne ve babasına kaydı. İkisi de Kaiden'e telaşlı gözlerle bakıyordu zira Darrius dışında Alex'in onları tanıştırdığı tek Medoralı, Kaiden'di. Onun kim olduğunu ve Alex'in nesi olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Alex'in dikkati yine, anne ve babasına kıpırdamamalarını söyleyen Marcus'a kaydı. Adam onların ellerini bağlamadan, sadece sert bir emirle bunu yaptığı için, kısa süreli tanışmalarında yaptığı onca iğrenç şey yüzünden adamdan sonsuza dek nefret etmesine rağmen, Alex ona minnettar oldu. Zira bilmeden olsa da ailesine karşı gösterdiği bu minicik merhamet, kaçışlarını kolaylaştıracaktı.

Harekete geçme vakti geldiğini bilen Alex, Avcı'ya hızla başını sallayarak işaret verdi ve adam da aynısını yapınca ikisi de silahlarını çekti. Bu kısım için bir planları yoktu ama Alex bir karmaşa yaratıp herkesi kurtararak buradan çıkmaları için öğretmeninin yeteneklerine güveniyordu. Ancak tam *valisyolunu* çağırmaya hazırlanırken, Aven, Skraegon ile birlikte odaya daldı... ve peşlerinde en az bir düzineden fazla *zeltora* vardı.

Aven yüzünde keyifli bir ifadeyle Alex'in dünyada en çok sevdiği kişileri süzerken, Avcı da uyarır gibi kızın kolunu tuttu.

"Kaiden James," dedi. Ses tonu Alex'in yüreğini sarstı. "Geldiğini duydum, sanırım bu Alexandra'nın da yakınlarda olduğu anlamına gelir." Başını kaldırdı. "Görülmeden şehrim nasıl sızdığını merak ettiğimi söylemem gerek ve neden seni yakalamamıza izin verdiğini de."

Alex'in şaşkın gözleri Avcı'ya döndü ama sonra Lena odadan çıkmadan evvel, onunla paylaştığı anı hatırlayıp neler olduğunu anlayınca içine bir ağırlık çöktü.

"O kale gibi güçlü zihnine girip hangi sırları sakladığını öğrenmeyi dört gözle bekliyorum," dedi Aven ve D.C.'nin elindeki myrox hançeri alıp tehditkâr bir şekilde Kaiden'e yaklaştı. "Bundan çok hoşlanacağıma inanıyorum."

Tıpkı D.C.'ye yaptığı gibi, büyük bir hızla avucunda bir kesik açtı ve elini Kaiden'in yüzündeki yaraya kapattı.

Çocuğu kurtarmaya koşmasını diye, Avcı, Alex'in kolunu âdetâ morartırcasına sıktı. Ama Alex inme inmiş gibi olduğu için buna gerek yoktu. Uyuşmuş gibi durup olanları izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordu.

Aven'in altın gözlerindeki zafer ışıltısı Alex'in daha fazla katlanamayacağı bir görüntüydü ama olduğu yere yığılmamasını sağlayan şey, *Kaiden'in* gözlerindeki zafer ışıltısı oldu.

“Çok geç, Aven,” dedi Kaiden. Aven elini gözle görülür derecede sert bir şekilde suratına bastırırken, Kaiden onunla alay eder gibi sırıttı. Birleşen kırmızı ve gümüşü kanları mermer zemine damlıyordu.

Aralarındaki kan bağıny yaratmaya odaklanan asi prensin yüzünde ciddi bir ifade vardı ama neler olduğunu, yani nihayet gerçeğı anladığında yüzünün aldığı şekli, Alex ömrü boyunca unutmuyacaktı.

Kaiden’i talep edemiyordu.

Çünkü Alex bunu çoktan yapmıştı.

“Yapmanı istediğim bir şey var.”

Alex’in zihninde çocuğun Vardaesia’daki balkonda söyledikleri yankılandı. Onu talep etmesini rica eden kararlı ve sessiz sözleri...

“Mantıklı olduğunu sen de biliyorsun,” demişti. *“Biliyorsun, Alex.”*

Biliyordu da çünkü eğer Aven, çocuğun Alex için ne ifade ettiğini öğrenecek olursa onu hemen talep ederdi. Sonra da Kaiden’in yeteneklerine erişebilir... hatta kalbini bile yemesine gerek kalmadan, çocuğun kullanabildiğı diğer tüm yeteneklere ulaşabilirdi. Bu, ikisinin de alamayacağı bir riskti. O yüzden Kaiden’in bu ricasını, güvende oldukları anda onu serbest bırakmak ve birbirleriyle zihinsel iletişim kurmamaları şartıyla kabul etmişti çünkü düşüncelerini Kaiden’in öğrenmesini istemiyordu, özellikle de bunların çoğı çocuğun bizzat kendisiyle ilgiliyken.

“Dün gece onunla yaptığın şu numara? Çok cesursun, Aeylia. İkisini de ayakta mı alkışlayayım, yoksa azarlayayım mı, bilmiyorum.”

Alex, Niyx’in Kayıp Ruhlar Kapısı’ndaki sözlerini anımsadı, o an içten içe hemfikir olduğu sözlerini. Ama Aven’in yüzündeki ifadeyi görünce Kaiden ile Xira’nın bu iş için kendisini ikna etmelerine ve asi prensten önce Kaiden’i talep etmeslne çok sevindi. İkisine de önlerinde diz çökecek kadar minnettardı.

“Görünüşe bakılırsa Alexandra’yı yine hafife almışım,” diye tısladı Aven dişlerinin arasından.

"Sürprizlerle dolu olduğu kesin," diye gururla karşılık verdi Kaiden. Yüzündeki alaycı gülümseme hâlâ yerli yerinde duruyordu.

"Bu konuda tek değıl," dedi Aven. Bir saniye sonra Kaiden çığlıklar atmaya başladı.

Aven'in elinin altında acıyla kıvranan Kaiden'in ızdırabı, Alex'in kalbini parçalıyor, ruhunu yırtıyordu. Ama Alex ona ne yapıldığını göremiyordu... Aven silah çekmemiş hatta *kısırdamamıştı* bile. Eli hâlâ Kaiden'in yanağındaydı. (Niida'nın Alex'in yanağında tırnaklarıyla açtığı sıyrıklarla aynı noktada.) Aralarındaki bağ sebebiyle, tıpkı daha evvel kızın akademide aldığı yaralar yüzünden olduğu gibi, Kaiden yine yaralanmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla aranızdaki bağ Alexandra'yı fiziksel yaralardan koruyacak kadar büyük değıl," dedi Aven, sohbet eder gibi. Bu sırada Kaiden öyle bir çırpınıyordu ki, bağlı olduğu kitaplıkta duran kitaplar yere devrilmeye başladı. "Bunun için arkadaşın Blink'e teşekkür edebilirsin. Tuhaf bir ismi olabilir ama ben bunun yeni yeteneğim olduğuna inanıyorum. Zayıflayıp kaybolması kötü olacak."

Alex, onun Blink'in kan kaynatan yeteneğini çaldığını düşünce donakaldı. O... O...

Geçirdi ve kusmamak için elini ağzına götürdü. Ağzına gelen safrayı güçlükle yuttu. Avcı artık kızın kolunu morartma seviyesini geçmiş, kemiğini kıracak kadar sert tutmaya başlamıştı. Ve Niida... Niida gözlerinde tarif edilemez bir acıyla, oğluna daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Bakalım ne kadar sürecek," diye dalga geçti Aven. Bu sırada Kaiden çığlıklar atarak kıvranmaya devam ediyor, bedeni iki büküm olurken myrox kelepçesiyle bağlı kolları gittikçe geriliyordu. "Bakalım iç organlarının erimeye başlaması ne kadar sürecek."

Alex'in ailesi olanları dehşet ve korku dolu gözlerle izliyor ama elleri bağlı olmasa da -Marcus tam önlerinde durduğu için- hareket edemiyorlardı.

“Bakalım ne kadar sürecek,” diye devam etti Aven. “Alexandra ne kadar dayanabilecek.”

Fazla uzun beklemesi gerekmedi çünkü Alex sınırlarını çoktan aşmıştı.

Kolunu kavrayan Avcı'nın parmaklarından kurtulup, az evvel çektiği silahını başıyla gösterdi. Adamın başını hayır der gibi sallamasını yok sayıp tekrar gösterdi ve sonunda Avcı biraz çekinecek de olsa, bu kez başıyla onu onayladı. Sonra Niida'ya anlamlı bir bakış atıp saklandıkları yeri ve yalnız olmadığını ele vermek için *valisyluna* atladı.

Kütüphanenin ortasına, onu durdurmaya gelirken mümkün olduğunca bağırarak, “Yeter, Aven!” dedi. “Artık buradayım. Kaiden'i rahat bırak.”

Alex'in ailesi, kızlarına büyük bir şaşkınlıkla baktı... Belki de üzerindeki Tia Auran zırhı ve yüzünde Niida'nın kanlı pençe izlerinden dolayı. Veya insan gözleriyle hızını göremedikleri için, bir anda karşılarında belirdiğinden bu denli şaşırmışlardı. Yine de Jack de Rachel de kızlarının yanına gitmek için öne doğru atıldılar. Ancak Marcus önlerini tıkamaya devam ederek elini havaya kaldırdı, bir yandan da Alex'i tartar gibi dikkatle izliyordu.

Alex tüm bunların hepsini mikro saniyeler içinde gördü ve sonra dikkatini, elini Kaiden'in yanağından çekip şaşkın gözlerle kendisine bakmakta olan Aven'a odakladı.

Alex kısa süreliğine, bağlarından kurtulmak için acıyla homurdanan Kaiden'e baktı. Çocuğun yüzü bembeyaz, dudakları masmaviydi ve gözleri kapanmak üzereydi. Bayılmamak için zor direniyordu... *Hayata zar zor tutunuyordu. Ama Alex şimdi bunu düşünmeyecekti... düşünemezdi.*

“Aeylia,” dedi ona tatlı bir şurup gibi hitap eden Aven ve kızı ölümcül bir asaletle yaklaştı. “Yine buluştuk.”

Alex ona yanıt vermedi. Hitap edişine, açıklamasına ve gözlerindeki katil bakışına...

"Bu kez çok uzun ve çok fazla düşündüm," diye devam etti, Alex'in durduğu yere en fazla otuz santim mesafede duran Aven. "Geçtiğimiz haftalarda hakkındaki gerçeği öğrendiğimden bu yana zihnim hasretle, sevdiğin herkesin canını alırken yüzünde belirecek ifadeyi görmenin hasretiyle doldu. Tıpkı binlerce yıl evvel senin yaptığın gibi, bu kez benim onlara acı çektirişimi izleyeceksin."

Alex kıpırdamamak için kendini zor tuttu, ona saldırmamak ya da A'enara'yı çağırmamak için. Onun yerine istifini hiç bozmadı ve ellerini kıpırdatmadan öylece durdu. Bu an, o an değildi. Tehlikede olan çok fazla şey vardı, çatışmanın içinde kalma riskiyle karşılaşacak çok fazla sevdiği vardı. Aven'in tek bir emriyle Alex'in üzerine atlayacak ve fazlasıyla hasara yol açacak çok fazla *zeltora* savaşçısı ve çok fazla yetenekli insan vardı.

"Burada olman neredeyse mükemmel sayılır," diye devam etti Aven. "Tam da seni istediğim yerde olman neredeyse mükemmel bir şey. Soru, ilk kiminle başlanacağı..."

Alex'in gözleri idam edilir gibi kitaplıklarda asılı duran dostlarına ve ailesine kaydı.

"Benden gizlemek için çok dikkatli davrandığın ailen mi? Ya da belki benden çalabileceğini sandığın Jordan mı?" dedi Aven.

Oğlunun ismi geçince Marcus hafifçe irkilir gibi oldu ama bu o kadar çabuk olup bitti ki Alex bunu zihninin uydurmuş olabileceğini düşündü.

"Ya da belki ilk Kaiden olur," diye dalga geçti Aven, "zira Signa, onun senin için ne büyük anlam ifade ettiğini, arkadaşlarından öğrendi. Delucia ile olan bağım da bunu doğruladı."

Alex o an anne ve babasının son derece uygunsuz bir tepki verip hafifçe sırttıktıklarına yemin edebilirdi ama sonra ikisi de tekrar ciddileşti. Her ne kadar Kaiden'le ilişkisini bu şekilde öğrenmelerini tercih etmese de, bunları bir kenara bırakıp, şu an Aven, Skraegon ve tüm bu fazladan *zeltoralarla* dolu kütüphaneye

Signa'nın dönmemiş olmasına minnet duydu. Odada bırakın iki tanesini, bir tane zihin okuyucunun olması bile zaten yeterince berbattı. Bu sırada Marcus'un *neden* Niida'nın köşede saklandığını duyurmadığını merak etti. Alex planlama yaparken krallığın zihninin korunmasız olduğu faktörünü atlamıştı. Marcus buna rağmen sessizliğini korudu.

"Bir de tüm bunlar başladığında onu korumak için seve seve canını feda ettiğin prenses var," diye devam etti kızın düşüncelerini bölen Aven. "Belki de onunla başlamak işe şiirsel bir güzellik katar, tıpkı aylar önce olması gerektiği gibi."

Zihinsel çağrıya cevap veren D.C., Aven kütüphaneden ayrıldığından beri kıpırdamadan durduğu yerden ayrılıp adamın yanına gitti.

Aven bir kez daha hançeri D.C.'ye verdi. Kız, hançeri sıkıca kavrarırken, Alex onu kalbi ağzında izledi.

Aven'in D.C.'ye bir sonraki hedefini emretmesinden korkarak, "Bunu yapman gerekmez, Aven. Senin istediğin benim, başkası değil," dedi.

"Bu konuda haklısın," dedi Aven. "Ama seni öldürmeden önce mahvolduğunu görmek istiyorum ve bunu sağlamanın en garanti yolu da bu." Dudaklarında karanlık bir gülümsemeyle D.C.'ye dönüp, "Bir zamanlar, beş para etmez türün için kendi canını feda etmeye çok istekliydin, Delucia. Bu isteğini gerçekleştirme vaktin geldi," dedi.

D.C. gözünü bile kırpmadan hançeri boğazına dayadı ve hassas etine sapladı.

O an Alex'in zihninde, Aven'in D.C.'ye kendini öldürme emri verdiği an belirdi. Şu an koşullar farklı olabilirdi ama gerçekler aynıydı. Ve Alex minik kesğin gittikçe kanayan bir yaraya dönüştüğünü ağır çekimde izlerken, boğazından derin bir çığlık yükseldi.

"DUR!" diye haykırdı Aven'a. "Ya onu durdurusun ya da annen onunla aynı kaderi paylaşır!"

D.C.'nin elleri durdu. Bıçak boğazına batmış ama yeterince derine inmemişti.

"Böylesi saçma bir açıklama yapmak için nasıl bir sebebin var?" dedi çok eğlendiği belli olan Aven. Kızla açıkça dalga geçiyordu ama bıçak D.C.'nin boğazında daha derine inmediği sürece, bu Alex'in umurunda bile değildi.

Alex cevaben yumruklarından birini havaya kaldırıp avucunu açarak talep yaralarını -ki artık birkaç tane vardı- ve teninde kuruyan gümüş ve kırmızı kanın karışımını gösterdi. Aven'in burun deliklerinden alevler çıkarken, Niida *valisyolu* ile Alex'in yanına geldi.

Alex, "Göster ona," diye emredince, boş gözlerle bakan kraliçe kendi kanlı avucunu açıp, Alex'in talebi altında olduğunun kanıtını gösterdi.

Aven şaşkınlık içinde, "*Hayır*," diye tısladı.

"Eğer sen benim sevdiklerimi talep ediyorsan," dedi Alex, D.C.'yi göstererek, "ben de senin sevdiklerini talep ederim. Sadece bir aptal adil olmayan bir düşmanla adil dövüşmeye çalışır."

Vae'evarka siyah alevler saçarak bir anda Aven'in elinde belirdi. Alex de buna karşılık A'enara'yı çağırdı ve Görkemli Bıçak'ı havaya kaldırdı. Ancak Aven hamle yapmadı. Kararsız gibiydi ve bu, saldırıya geçmesinden daha çok korkutuyordu Alex'i. Saldırısa, Alex en azından adamın ne düşündüğünü bilirdi.

"Dikkatli ol, Aven," dedi Alex. Gözleri D.C.'ye kaydı. Eğer eli hafifçe kıpırdayacak bile olsa, hançer daha derine saplanacaktı. "Eğer sen benim dostlarımı ve ailemi öldürürsen, ben de senin anneni öldürürüm."

Buna karşılık Niida kendi boynuna bir hançer dayadı. Mayrox kaplamanın üzerinde şık desenleri olan bu zarif hançer, belli ki kraliçenin şahsi silahıydı.

D.C.'nin kırmızı kanlar damlayan eli anında boğazından indi. Bu sırada Aven da Va'evarka'yı kaldırmış ve gözlerini kısıp Alex'e odaklanmıştı. Hiçbir şey söylemedi, sadece Alex'e gizlemediği öfkesiyle öylece baktı. Alex ona yeni bir uyarı vermesi gerektiğini düşündü.

"Bunu belirtmem gerek olmadığından eminim ama eğer *beni* öldürürsen, kendi anneni de öldüren *sen* olursun," dedi Aven'a, aralarındaki bağın sonuçlarını bir kez daha hatırlatarak... Ki bu Kaiden'in de öleceği anlamına gelirdi. Ve Xira'nın da. Ama Aven'ın annesine olan sevgisinin, intikam hırsına ağır basmasını umduğu bir kumar oynuyordu.

Bu, Aven'ın gergin dudakları arasından verdiği şu cevap için oynadığı bir kumardı: "Görünüşe bakılırsa çıkmazdayız."

Alex de tam olarak bunu istiyordu.

"Şöyle yapacağız," dedi bedenini saran mide bulandırıcı korkuya rağmen, mümkün olduğunca öz güvenli bir sesle, "hepimizi bırakacaksın." Elini ailesine ve dostlarına doğru salladı. "Biz Meya'dan güvenle çıkar çıkmaz; sana geri dönmekte özgür olması için Niida'yı serbest bırakacağıma söz veriyorum."

Alex elbette Niida'nın böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Tıpkı kraliçeyi serbest bırakmasına gerek olmadığını bildiği gibi. Zira Niida ile kan bağı ritüelini zaten tamamlamamıştı.

Bu tehlikeli bir blöftü ancak Astophe ona karısını talep altına almasını önerse de -ki buna inanmakta *hâlâ* güçlük çekiyordu- Alex bunu yapamamıştı. Onun yerine Niida plana uygun davranmayı kabul etmiş, hatta yanağını çizip Alex'le bağ kurduğunu göstereceğini diye hızlıca iyileşen ve gümüşü kan akan bir yara bile açmıştı.

"Söz mü veriyorsun?" diye çıkıştı Aven. "Bana sunduğun her şey yalanken, benim için bunun ne değeri olabilir?"

Alex ona geçmişte yaptığı yanlış tahminlerin, kendisinin yalancı olduğu anlamına gelmediğini anlatma zahmetine bile girmedii.

"Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" dedi. Calista, Gerald, Skraegon ve *zeltora* savaşçılarının yavaşça yaklaşımaya başladıklarını görünce A'enara'yı daha sıkı kavradı. Herkes hazır vaziyette, Aven'in emrini bekliyordu.

Buna rağmen Aven hiçbir şey söylemeden yalnızca Alex'i izledi. Altın gözleri, Alex'in A'enara'yı kaldırıp bacaklarını açmasına ve ağırlığını dengelemesine yetecek kadar hesaplı bakıyordu.

"Buradan güvenle çıkmamıza izin ver, Aven," dedi. Sessiz kütüphanenin duvarlarında sesi yankılandı. "Yoksa bugün annenin ölümü ya senin ya da benim elimden olacak."

Alex, cevap olarak adamın yüzüne yansıyan duygularıyla beraber ağzından çıkan iki kelimeyi aldı:

"Öyle olsun."

Derken Alex'in üzerine atıldı ve tam o anda D.C. de elindeki hançeri yine boynuna kaldırdı.

Otuz Üç

Aven'in kendi *annesini* feda etmeye istekli olduğunu fark eden Alex kısa bir süre şoke oldu. Bir seçim yapmak zorundaydı, ya Aven'in silahını engellemek için A'enara'yı kaldıracak ya da ölümsüz hızını kullanıp D.C.'yi durduracaktı ama bunu yaparsa Aven'in hamlesini engelleyemezdi.

Hiç sorgusuz doğrudan D.C.'nin üzerine atladı ve Aven'in hamlesi her ne olacaksa, o riski almaya hazırlandı. Zaylin'in zırhı sayesinde Vae'varka onu zehirleyemezdi, o yüzden D.C.'nin elindeki hançeri düşüremeden ölümcül bir yara almamak adına içinden dua etti.

Ancak tahminlerinin hiçbiri olmadı çünkü o D.C.'ye, Aven da ona ulaşmadan, Marcus Sparker, Aven'i D.C.'ye doğru itip kızın elindeki hançerin düşmesine neden oldu, derken üçü birden yere yuvarlandı.

Ortalık bir anda cehenneme döndü.

Bunun nedeni de Aven'in kısa süreli duraksamasını fırsat bilen Avcı'nın gizlendiği köşeden fırlayıp hyroa püskürtücü silahını kütüphanenin merkezinde olan herkesin üzerine sıkmaya başlamasıydı. Aslında bunu yapmasını, yanından ayrılmadan hemen önce Alex söylemişti.

Silah hemen etkisini gösterdi ve özellikle hızla Avcı'nın üzerine doğru koşan Skraegon ile *zeltora* savaşçıları en çok etkilenenler oldu. Meyarin savaşçıları silahlarını düşürdü ve başlarını ve midelerini tuta tuta yere yuvarlanıp diz üstü çöktüler.

Alex onların nasıl hissettiğini biliyordu çünkü kanı tamamen saf Meyarin kanı olmasa ve tam bir doz almasa da, yine de spreyden sıçrayan bir miktar, açıktaki tenine değmiş ve bir anda başı dönmeye, midesi bulanmaya başlamıştı. O kadar bitkin düştü ki A'enara'yı bile güçlkle tutuyordu.

Zarif hançerini boğazından çekerek ellerini midesine bastıran Niida da iki büklüm olmuş inliyordu. Ancak ikisinin de şimdi bunlarla uğraşacak lüksü yoktu çünkü hâlâ yapabiliyorken, mümkün olduğunca hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Marcus onlara bir mucize sunmuştu. Şu an Aven'la yerde boğuşuyordu ama Alex bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu çünkü Aven şoku atlatıp kendine gelir gelmez Mayerin doğası onun zayıf rakibini kolayca alt etmesini sağlayacaktı. Hyroa kanı hareketlerini gözle görülür derecede yavaşlatıyordu ama Alex, bunun Marcus'a avantaj sağlayacağına inanacak kadar saf değildi. Üzerindeki bitkinliği atacaktı ama Aven da atacaktı. Ancak kaçmak için saatleri yoktu, çok kısa bir zamanları vardı ki bu zamanı da Marcus onlara sağlamıştı.

Mide bulantısı ve baş dönmesiyle mücadele ederken soluk soluğa bir vaziyette Niida'ya Jordan, Bear ve Kaiden'in bağlarını elindeki myrox hançerle kesmesini söyledi ve kendisi de D.C.'nin üzerine atlayıp onu yerde boğuşan Aven ile Marcus'tan uzaklaştırdı. Bu sırada Avcı, kitaplığın arkasında baygın yatan Grimm'in yanında duruyor ve sprey silahtan etkilenmeyip üzerine gelen birkaç *zeltora* savaşçısına hyroa kanıyla kaplı hançerini saplıyordu.

Meyarinler acılar içinde kıvranıyor olabilirdi ama Calista ve Gerald birer insandı ve Alex'in aksine Aven'in kanı onların damarlarında zehirden etkilenmelerine yetecek kadar çok değildi. O yüzden rahatça saldırıya geçebilirlerdi. Gerald dövme kırbaçlarını, Calista da telekinetik yeteneğini kullanıp herkesi durdurabilirdi ama ikisi de yeteneklerini kullanmadılar. Çünkü bunu yapamıyorlardı.

Aven'in da dediği gibi, Kaiden kendi kendini yakalatmıştı ve Alex çocuğun sırf Lena ile yaşadığı o an için teslim olduğunu artık biliyordu. Lena'nın tırnağıyla yanağını okşadığı o an için. Çünkü kadının etkisiz hâle getirme yeteneğini çalabilmesi için bu dokunuş yeterliydi hatta şu an yarı baygınken bile Gerald ve Calista'nın -hatta Aven'in bile- yeteneklerini etkisiz hâle getiriyordu.

Ama eğer durmazsa çocuğun birazdan tamamen bayılacağını bilen Alex, çok güçsüz düşeceği için Aven'in kan kaynatan işkenesinden sağ salim kurtulamayacağından korkuyordu.

Bir saniye bile daha kaybetmeden, hyroa kanının yol açtığı acıya biraz daha dayanabileceğini başıyla onaylayan Niida'ya baktı. Kraliçe büyük bir hızla, tıpkı güneş odasında planladıkları gibi, *valisyoluna* atlayıp Avcı'yı, Grimm'i, Jack ve Rachel'i de alarak gözden kayboldu. Alex kütüphaneden çıkmadan önce ailesinin yüzündeki itirazı gördü. Eğer seçenekleri olsaydı, burada onunla kalırlardı. Zaten Alex de bu yüzden onlara seçenek bırakmamıştı.

Niida'nın yardımı büyük bir mucize gibi geldi çünkü Alex, on kişiyi aynı anda nasıl odaklanıp götüreceğini bilmiyordu. Ama beş kişiyi kraliçe alacaktı. Şu an kendisi dâhil toplam dört kişi gidecekleri fikri bile ona yorucu geliyordu çünkü hyroa kanı yüzünden çok bitkin düşmüştü. Ancak şüphelerini bir kenara itip D.C.'yi, Jordan'ı taşımaya çalışan Kaiden ve Bear'ın yanına sürükledi. Gerçi arkadaşlarının ikisi de kendilerinden geçmek üzere oldukları için bunun beyhude bir çaba olduğunu düşündü ve işte sesi o an duydu.

Havada süzülen bir bıçağın mide bulandıran sesi, Marcus'un acı dolu çığlığını anında kesti ve kulakları sağır eden bir sessizlik oldu.

Öncekinden daha da telaşlanan Alex, çabucak *valisyolunu* çalıştırdı ve dostlarını da alıp hızla kütüphaneden çıkarken arkasına dönüp baktı. Aven'in, artık cansız olan Marcus'un bedeninden Vae'varka'yı çekip çıkardığını gördü. Aven gözlerini Alex'in gözlerine kilitlerken, ağzını açıp şehri sarsacak kadar büyük bir kükremeyele ona aynı sözü verdi.

Bıçağını saplayacağı diğer kişinin... Alex olacağı sözünü.

Saray duvarlarından hızla çıkmış olabilirlerdi ama henüz tehlikenin geçmediğini biliyordu. Bunun bir nedeni, D.C.'nin sanki hayatı buna bağlıymış gibi çırpınmaya başlaması ve hatta bağırarak Alex'in kalçasına takılı olan bıçağı kapıp, kızın bacaklarını kesmesi -böylece içine daha fazla zehir doldurması- idi. Zira hem kendi kanıyla hem de Jordan ve Bear'ın kanlarıyla kaplı olan Kaiden vaktinde yetişip D.C.'yi durduramamıştı. Kendileri gibi bitkin olan Bear ile birlikte iki çocuk, D.C.'yi yakalayıp Aven'in zihinsel emrini uygulayamaması için onu durdurdular. Kaiden bir yandan cebindeki *laendrayı* çıkarıp birini Bear'a uzattı, diğerini de kendi ağzına attı ve çiğnemeye başladı. Hızla iyileşip güçlenmeye başladılar. Bear artık D.C.'yi tek başına tutabiliyordu. Kaiden hızla elindeki nektarı Jordan'ın yarasına damlatmaya başladı, hatta zorla ağzını açıp sıvının bir kısmını boğazından içeriye bile boşalttı.

Alex tüm bunların hepsini bulanıklaşmaya başlayan gözlerle izliyor, bir yandan da yere çakılmasınlar diye konstantre olmaya çalışıyordu... Hyroa kanı yüzünden bunu yapmakta daha şimdiden zorlanmaya başlamıştı. Tamamen unuttuğu veeyonları hatırlayınca, işinin daha da zorlaşacağını fark etti.

Kaiden gücünü yeni yeni kazanmaya başladığı ve Jordan da henüz ayılmadığı için görünmezlik yeteneklerini kullanamayacaklardı... Tıpkı Alex'in hemen önlerinde ilerlediklerini gördüğü Niida ve diğerleri gibi, onlar da siyah yaratıkların arasına görünmeden giremeyecekti.

"Tutunun!" diye bağırdı ve son sürat giden *valisyolunun* kalkanını üzerlerine indirdi. Bunu yaparak rüzgâr ve havaya maruz kalmayacaklarını biliyordu ama araba büyüklüğünde uçan canavarların hamlelerinden korunup korunamayacakları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aven'la bağı olan liderlerinin emirlerine göre hareket edip şehrin üzerinde daireler çizerek uçan veeyonlar Niida'nın grubunun ve saniyeler sonra da Alexlerin üzerine doğru inişe geçtiler. *Valisyolu* onlardan daha hızlı hareket ediyordu ama veeyonların sayısı çok fazlaydı. Hiç fark edilmeden geçip gitmek yerine, Alex ile kraliçenin geri kalan son fiziksel ve zihinsel sağlıklarını da koruyarak, yaratıkların arasından eğilip manevralar yaparak geçmeleri şarttı. Alex *valisyolunun* doğrudan binaların içinden geçerek hareket edebildiğini biliyordu ama ilk veeyon saldırısında, konu canlı yaratıklar olduğunda, yolun farklı çalıştığını anladı.

Artık dönmeyi bırakıp, Niida ve Alex'in *peşine düşen* veeyonların arasından bata çıka ilerlediler. Güç kalkanına çok yaklaşan birkaç tanesi öfkeli çığlıklar attı. Ancak hamleleri çarpışan araba etkisinden daha fazlasını yaratmıyordu. Yine de her bir hamle Alex'in odaklanmaya çalışan beynine bıçak gibi saplanıyor ve dostlarını güvenle havada tutup yükselmek için *valisyolunu* kontrol etmesini zorlaştırıyordu.

Tek endişesi kendi konsantrasyonu değildi. Zorlanıyor olabilirdi ama onları Draekora'ya götürmeye öylesine kararlıydı ki acısını ve mide bulantısını görmezden geldi. Sadece *onları Draekora'ya götürmeye* odaklandı. Ancak peşlerindeki veeyonlarla, yüzen adalara vardıkları anda, Niida ile birlikte bu uçan orduyu da oraya götürmüş olacaktı. Eğer Zain oradaki Meyarinleri bölgeyi boşaltmaya hâlâ ikna edemediyse hepsi yakında pençelerin, dişlerin ve zehirli salyaların kurbanı olacaktı. *Neyse ki* bu salyalar, veeyonlar çok uğraşsa da, şu an *valisyolunun* üzerini kapatan koruma kalkanını delip geçemiyordu.

Alex ne yapacağını bilemedi. Draekora'ya varmalı, Grimm'i serbest bırakmalıydı çünkü her an kanındaki zehre yenik düşebilirdi, *laendranın* bile iyileştiremeyeceği zehre. Daha şimdiden tüm bedeninin kendini kapatmaya başladığını ve tükendiğini hissediyordu. Eğer oraya varır varmaz Grimm'in Aven'la olan bağı kesemezse, spreynin panzehrinin ne kadar sürede işe yarayacağını ve serbest bırakma ritüelini uygulamak için gücünü ne kadar sürede toplayacağını bilmiyordu. Üstelik Roka da Fletcher'ın kalp masajı sayesinde hayattaydı...

Hiçbir seçeneği yoktu. Bu derhâl yapılmak zorundaydı. Ama bunu yaparken aynı anda veeyonların saldırısı altında olurlarsa...

Düşünemiyordu. İlk adaları görene kadar yükseldiklerinde kontrolü zar zor sağlıyordu. Onları doğruca çorak vadilerin üzerine doğru götürdü. Kendine gelmeye başlayan Jordan homurdanıyor ama Bear ile Kaiden, hâlâ öfkeden ağzı köpürerek çırpınan D.C. ile uğraşıyordu. Veeyonlar artık çok yakınlarda olmasalar da uzaktan rakibe devam ediyor ve kovalamaktan vazgeçemiyordu.

Nihayet ada yerleşkesine ulaştılar. Roka'nın çadırına doğru giden yolu yarıl原因 Alex daha fazla direnemedi. Öne doğru düşünce *valisyolu* da kayboldu ve hepsi birden yere kapaklandı. Bitkinleştığının farkındaydı ama bedeninin böyle aniden kendini kapatması ona da sürpriz olmuştu. Bunu birkaç saniye önce havadayken yapsa neler olurdu diye düşünerek korktu. Ama yerde soluk soluğa yatıp gökyüzüne bakarken buna değil, aklına gelen başka bir endişeye kapıldı. Daha büyük, daha acil ve gökyüzünden hızla üzerine doğru gelen bir endişeydi bu.

Tepki verecek vakti yoktu. Yeniden *valisyoluna* binecek, A'enara'yı çağırarak, hatta top gibi kıvrılıp yüzünü korumak için elini kaldıracak kadar bile vakti olmadı. Veeyon tam üzerindeydi, hatta o kadar yakındı ki sarı gözlerinde parlayan zekâsını bile görebiliyor, ona doğru çığlık atarken nefesini hissedebiliyor, daha dokunmadan bile bedenini parçalarken yaşayacağı acıyı hissedebiliyordu.

Ama dokunamadı.

Çünkü mürekkep siyahı bir patlamayla veeyon yukarıya doğru çekildi ve çok daha büyük pençeler onu Alex'ten uzaklaşarak, oyuncuğıyla boğuşan bir köpek gibi yaratığı sallamaya başladı. Veeyon acı dolu bir haykırıyla gökyüzüne fırlatılıp adaların çok uzağında gözden kayboldu. Kâbus gibi yaratığın ezici kavrayışı yüzünden kanatları kırılan veeyon yere çakıldı.

"Zaman seninleyken hiç sıkıcı geçmiyor, Alex."

Cevap vermeyecek kadar bitkin olan Alex gökyüzündeki simsiyah bulutların arasında *abrassadan* geçerek gelen Xira ile diğer draekonları gördü. Bu draekonlar veeyonlarla hiç tereddüt etmeden savaşmaya başlayınca, pençe ve dişlerden oluşan karmaşaya çığlıklar ve kükremeler eşlik etti. Bu sesler Alex'in daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Bayılmak üzereyken biri kulağına iğneler batırıyormuş gibi hissetti. İki eliyle başını kavradı, gürültüyü ve bedenine pompaladığı acıyı engellemeye çalıştı.

Sadece bir dakika dinlenmeye ihtiyacı vardı, bir saniyelik sessizliğe, gözlerini kapamak için kısa bir âna. Sonra etrafında olup bitenle baş edebilirdi. Şimdi sadece... uyuması... gerekiyordu...

"ALEX!" diye zihnine bağırdı Xira. Gökyüzünde her neredeyse, Alex'i uyandırmak için, "*Henüz işin bitmedi... KALK!*" diye seslendi.

Daha yeni gelmiş olmasına rağmen bunu nereden bildiğini merak eden Alex homurdanarak yüzüstü döndü. Bulanık gözleriyle, yüzü bembeyaz olsa da kendine gelmiş olan Jordan'ın Kaiden ve Bear'la birlikte, öncekinden daha berbat bir şekilde çırpınan D.C.'yi tutmaya çalıştığını gördü. Aven sanki onların icabına bakmak için veeyonlara güveniyordu ama şimdi draekonlar işin içine karışınca sanki daha da sinirlenmişti ve bu öfkesini D.C.'ye yansıtarak gösteriyordu. Draekonların gelmelerini beklemediği kesindi... Alex bile Xira ile diğerlerinin bu kadar kısa sürede Medora'da olacaklarını bilmiyordu ama zamanlamaları mükemmeldi.

Gökyüzünde savaşılan canavarlar ve yerde mücadele eden dostlarına baktı, kararmaya başlayan görüşünü odaklamaya çalıştı. Çok az vakti vardı, geçen her saniye onu gözlerini kapamaya ve saatlerce açmamaya yaklaşıtıyordu. Grimm'i bulmalıydı...

İşte. Çok da uzakta değildi, Niida da yerleşkenin ortasına gelmeyi başaramamıştı. Avcı, Rachel, Jack ve Niida yerde Grimm'in yanında, hiç kıpırdamadan yatıyorlardı. Zain'in onlara doğru koştuğunu gördü. Kendisi Roka'yı kurtarmakla uğraşırken, Meyarin dostunun da onlara ilgileneneğine inanıyordu.

Tamamen ayağa kalkamasa da yarı sürünür yarı koşar vaziyette ağırlığını dizleriyle ellerine vererek, Grimm'in yanına gitti. Bir anlık hareketle midesi aşırı bulandı ve durdu, hayatı boyunca yediklerini kusar gibi kustu. Artık kusacak bir şey kalmayınca yine ilerledi ve sonunda baygın adamın yanına yığıldı.

A'enara'yı çağırdı ve adamın avucuna bir kesik atarak kendisinininkiyle birleştirdi. İçinden talep etme sözlerini tekrarladı: *Trae Menada Sae!*

Çok bitkin olmasına rağmen, zihni Grimm'in zihnindeki boşluğa girmek için çabalıyordu. Direnç, beynini yakan teller varmış gibi acı vericiydi... Bu saldırı, zaten pes etmek üzere olan bedenini iki büklüm etti. Katlanması çok zordu. Ama sonra bir anda, tıpkı Jordan'ın üzerindeki talebi ele geçirdiğinde olduğu gibi, bu his kayboldu. Ancak bu defa önüne Shondelle Şatosu'nun hayali görüntüsü belirmedi. Grimm orada talep altına alınmamıştı. Şöminede yanan bir ateş ve masada duran bir yemek vardı... Derken görüntü kesintiye uğradı. Grimm de oradaydı, köşede bir top gibi kıvrılmış, kollarını dizlerine sarmış ve başını eğmişti. Duruşundan ne kadar çaresiz ve yenik olduğu anlaşılıyordu ve başını kaldırıp Alex'e korku dolu, çaresiz gözlerle baktı.

Sonra Aven belirdi.

"İyi kaçıştı, Alexandra," dedi ama ses tonundaki nezaket öfkesini gizlemeye yetmiyordu. "Ama sevgili kardeşim ölmüşken neden Grimm'le uğraştığını merak ediyorum." Başını kaldırdı. "Bu kadar şaşırma... *Valisyolunu* çağırdığını gördüm. Bunu yapabilmenin tek bir yolu var."

Kızın başı zonkluyor, nabızı şakaklarında davul gibi atıyordu. Bu hiç de iyiye işaret değildi zira fiziksel durumu, zihinsel durumunu da etkileyeme başlamış demekti.

"Damarlarında benim kanım akıyor, değil mi?" diye devam etti Aven. "Geçmişte beni böyle kandırdın, ölümsüz olduğuna böyle inandırdın bizi. Çünkü talebimden kurtulmuştun ama yine de bir parçam seninle kalmıştı."

Alex onun bu durumu çözeceğini başından beri biliyordu ama şu an onun avatarına açıklama yapacak veya bunu inkâr edecek vakti yoktu. Ona bakınca, normalden daha solgun olduğunu

gördü zira hyroa kanı, kendisi gibi, Aven'i da etkiliyordu, belki de daha çok... çünkü Alex'e D.C.'nin bulaştırdığı kirli hançerin sıyrığı eklenmiş ama Aven'a -Marcus'un fedakârlığı sayesinde- daha yüksek dozda sprey sıçramıştı.

Kendini bu kadar kötü hissettiğine bir anda minnettar olan Alex, artık Niida ile ikisi *valisyolunda* olmadıklarından, Aven'ın uçan ordusuna katılmak için Draekora'ya hemen gelemeyeceğini fark etti. Bu da onun talep altındaki savaşçıları adaları ele geçirmeden evvel, en azından biraz vakit olduğu anlamına gelirdi. Yani adayı boşaltmaya yetecek kadar vakit.

"Kalıp sohbet etmek isterdim," dedi sesi telaşla gerilen Alex. "Ama buna daha sonra devam etmemiz gerekecek."

Aven'in cevabı hızlı ve tehditkârdı. "Bir sonraki görüşmemizde konuşuyor olmayacağız."

Alex de bunun farkındaydı. Tıpkı Aven'in onunla Grimm'in zihnini ele geçirmek için dövüşmeyeceğinin farkında olduğu gibi. Zira Jordan olayında iradesinin kızın iradesine galip gelemeyeceğini çoktan öğrenmişti ve Alex onunla dövüşmek zorunda değildi çünkü artık tüm kontrolü ele geçirmiş ve talep ritüelinin sözlerini söylemişti. Aven ne kadar çok kişiyi öldürmüştü, ne kadar çok kalp yemişti, bedeni ve yetenekleri ne kadar güçlenmiş olursa olsun, Alex'in iradesine daima boyun eğmek zorunda kalacaktı.

Şu anda yaptığı da buydu. Tıpkı Jordan'da yaptığı gibi, Alex sessizce ona, Grimm'in zihninde kaldıkları sürece, her isteğine itaat etmek zorunda olduğunu ve yetenekli insanı serbest bırakıp, başka bir gün savaşabileceklerini Aven'a hatırlattı.

"Çok yakında yeniden görüşeceğiz, Alexandra," dedi Aven kötücül bir fısıltıyla ve serbest bırakma sözlerini tıslayarak Grimm'in zihninden çıktı.

Kır evi bir anda kayboldu ve Alex yine kendi bedenine döndü... Zain'in çıldırmış gibi sarstığı bedenine.

“Yaşıyorum,” diye mınıldandı Alex ve Zain’i itip, az evvel olanlara inanamıyormuş gibi etrafa şaşkınca bakmakta olan Grimm’in yanına yaklaştı. Gözleri hâlâ dalgın baksa da az evvelki çaresizliğin yerini büyük bir şaşkınlık almıştı.

“Beni... Beni özgür bıraktın,” dedi neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle, Alex’e.

“Henüz değil,” dedi Alex güçlükle nefes almaya çalışarak.

Hyroa kanı asit gibi onu içten içe yemeye başlamıştı ve tüm bedeni yanıyordu. İnsanların ona seslendiğini duydu -Zain, Kaiden, Jordan, Bear ve diğerlerinin- ancak başladığı şeyi bitirmek için elinden gelenin fazlasını yaparak, serbest bırakma eylemini kabul etmesi için Grimm’e talimatlar vermeye başladı.

En sonunda kanlı ellerini bir kez daha birleştirdi ve içinden *Trae Gaverran sae* diye tekrar etti. Aralarında yeni bir bağ oluştuğunu hissetti. Grimm *Trae morras rae Gaverran* diyerek cevap verince, bu bağ da kayboldu ve Alex yine kendi zihninde ve kendi bedeninde olduğunu hissetti.

Sonra bir anda karanlığa teslim oldu.

Otuz Dört

Parmaklarına değen tüylerin ardından ıslak bir burun ve daha da ıslak bir dilin yalamasıyla Alex gözlerini kırptırdı ve yatağının kenarında oturmuş, esrarengiz bir zekâ ile kendisine bakmakta olan Soraya'yı gördü.

"Selam, güzel kız," diye fısıldadı kuruyan boğazından. Eğer zaten yatıyor olmasaydı, yaralarından eser bile kalmamış olan kurdun yanına içi rahatlamış bir vaziyette yığılırdı.

Alex de kendisini bayıldığı andan çok daha iyi hissediyordu, yaraları iyileşmiş ve panzehir damarlarındaki hyroa kanını temizlemişti. Ancak bitkinliği ve buna bağlı sonuçlar ortadan kalkmış olsa da uzun bir kış uykusundan uyanmış gibi uzuvları gergin ve zihni bulanıktı. Bu nedenle Akarnae'deki yurt odasında olduğunu ve Soraya ile baş başa olmadığını anlaması biraz zaman aldı.

"Görünüşe bakılırsa dünya parçalanmadan biraz kestiremiyorum bile."

Hızla yukarı bakınca Soraya da korkudan geriye doğru sıçradı. Alex ayak ucuna bakınca, kendisine sırtlamakta olan Roka'yı gördü.

Parlak gözleri dikkatle kızın altın sarısı tenini inceliyordu. "Görünüşe bakılırsa değişen birkaç şey daha olmuş, *Aeylia*."

Alex hıçkırarak ayağa fırladı ve ölümsüz hızıyla Roka'nın kollarına atladı. Adam geriye doğru hafifçe sendeledi.

"Çok üzgünüm!" dedi başını göğsüne yaslayarak. "Bunu yapmak zorundaydım! Aklıma gelen tek çıkar yol buydu..."

"Sanırım beni nasıl öldürmeye çalıştığından bahsediyorsun?" dedi Roka kızın sırtını sıvazlayarak. Sonra Alex'in gözlerine baktı. "Uyanık olma sebebimin de sen olduğunu unutmayalım, Alex. Bence ikisi birbirini eşitliyor."

"Ama neredeyse başaramayacaktım..."

"Nereveyseler sayılmaz. Başardın ve önemli olan da bu."

Derin bir nefes alan Alex kendini topladı. "Yine de o kadar..."

"Özrün kabul edildi," dedi daha fazla çabalamasına izin vermeyen Roka. "Şimdi *benim* özür dilemem lazım."

Alex kaşlarını çatı.

"Eğitimine daha fazla önem vermeliydim. Seni incitmemek için o kadar da tedbirli davranmamalıyım," dedi. Alex geçmişte birlikte geçirdikleri zamanı kastettiğini anladı. "Artık ne yaptığımı bildiğim için, bu benim en önemli önceliğim olacak."

Alex başını iki yana sallayarak, "Bilmen mümkün değil," dedi.

"Ama biliyorum," dedi Roka. "Dövüşmeyi öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu bana kendin söyledin. Ben seni dinlemedim. Neyse ki başka biri dinlemiş." Sesini alçalttı. "Zain, Kyia ve Mayra bana hem o zamanlar hem de yakın geçmişte Niyx ile neler yaşadığını anlattı." Kızın omzuna nazikçe dokundu. "Çok üzgünüm, Alex, biliyorum şu an bunun hiç önemi yok ama pek çok sebepten ötürü, çok üzgünüm."

Alex başını sallayarak ona olan minnetini gösterdi. Ağlamayacaktı... Niyx'e artık arkasından ağlamayacağına söz vermişti. Onun yerine sadece, "Teşekkür ederim, Roka," dedi.

Roka kızın omzunu bir kez daha sıktıktan sonra elini çekti.

Alex bir sonraki sorusuna alacağı cevaptan korkarak, "Ailem... Dostlarım..." dedi ama Kaiden, Jordan ve Bear'ı en son kanlar içinde D.C.'yi tutmaya çalışırken, anne ve babasıyla Avcı ve Niida'yı da yerde kıpırdamadan yatarken gördüğü için alacağı cevaptan korkup sustu.

Kızın endişesini hisseden Soraya ona iyice sokuldu. Artık tamamen büyümüş olan kurdun başını okşamak için Alex elini göğüs hizasına kadar kaldırmak zorunda kaldı.

"Herkes iyi," dedi Roka. O an eğer Soraya'ya yaslanmıyor olsaydı, Alex üzerindeki ağırlık kalktığı için yere yığılabiliirdi. "Hepsi çok bitkin ve yaşadıkları onca şeyden sonra biraz dinlenmek için uyuyorlar ancak fiziksel olarak hızla iyileşeceklerdir."

Roka, anlattıklarını iyice sindirmesi için kızı bir süre verdikten sonra devam etti: "Veeyonlar, draekonlar sayesinde geri çekilmek zorunda kaldı. Ancak tekrar dönerler diye adayı boşaltıp herkesi Akarnae'ye getirdik. Draekonlar çok güçlü olsalar da sayıları kardeşimin canavarlarından çok daha az ve yaptıkları dünyalararası yolculuk onları bitkin düşürmüştü. İyileşmek için zamana ihtiyaçları var. Eğer Draekora'da kalsaydık böyle bir vakitleri olmayacaktı."

"Aven yeniden *valisylolu*nu kullanabileceği için zaten herkesin oradan bir an evvel ayrılması gerekiyordu," dedi Alex. Bir yandan da zihninden Xira'ya seslendi. Draekon da ona iyi olduğunu ve yakında konuşacaklarını söyleyerek yanıt verdi.

"Aven artık sonsuzluk yolunu kullanamaz," dedi Roka. Bunun üzerine Alex yine ona odaklandı.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak, "Ama... sen öldün..." diye mırıldandı.

“Ama sen Grimm’i serbest bırakınca, o da üzerimdeki yeteneğinin etkisini kaldırınca kalbim kendi kendine atmaya başladı. Bu da tahtın gerçek sahibinin yine ben olduğum anlamına gelir.” Açıklarken gözlerinde kederli bir ifade belirdi: “Babamın vefatıyla birlikte artık Meya’nın yeni kralı benim. Böylece Aven resmen mirastan mahrum oldu.”

Buna inanmakta güçlük çeken Alex, *valis yolunu* çağırmaya çalıştı ama yol gelmeyince, Roka’nın haklı olduğunu anladı. Bir kahkaha attı ve “Çok hızlı oldu. Sen uykudayken tüm bunları nasıl düşündün?” diye sordu.

“Grimm’in uyku lanetinin etkisi altındayken, Fletcher bilincimin açık olmadığı konusunda yanıliyordu,” dedi Roka. “Etrafımda söylenen her şeyi duyabiliyordum.”

Alex’in gözleri büyüdü. “Başından beri mi?” Roka başını salladı. “Sanırım bu beni birtakım uzun açıklamalar yapmaktan da kurtarmış oldu...”

Onu öldürme planını Roka’nın duymuş ve ne düşünmüş olabileceğini merak edince irkildi ama zaten Roka özrünü kabul ettiği için o konuya geri dönmeyecekti. Tercihen asla.

“Kaçırdığım kısımlar hakkında adayı boşaltırken bilgi aldım,” dedi Roka. Nedense biraz çekinerek, “Sen de neredeyse tüm gün uyudun,” diye ekledi.

Alex çok şaşırdı. “Tüm gün mü?”

O sırada artık ayaklanmış ve pijamalarını değiştirmek için hızla gardırobunun yanına gitmişti. Bitmek bilemeyen saatler boyunca uyurken, biri üzerindeki Tia Auran zırhını çıkarmış ve katlayıp D.C.’nin yatağına koymuştu. Ayrıca zırh temizlenmiş benziyordu... D.C.’nin, Avcı’nın bıçağını kapıp bacağının üst kısmına batırırken açtığı hafif yırtık dışında, zırh neredeyse yepyeni görünüyordu.

Roka’nın sorularına, Soraya’nın başını yana eğip bakmasına aldırmadan banyoya girdi. Kapıyı kapattı ve üzerine kotunu, tişörtünü ve ceketle botlarını da geçirip hızla dışarıya çıktı.

"*Tüm gün ha?*" dedi bu kez daha tiz bir sesle. "Neden kimse beni uyandırmadı?"

"Uyuman gerekiyordu da ondan," dedi Roka, bu çok basit bir cevapmış gibi.

Alex gözlerini kısarak, "Bu iş bir bitsin de o zaman uyurum," dedi. Bunun ne tip bir uyku olacağını düşünmek istemedi... ya da sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini.

Roka'nın yüzündeki ifade Alex'in, "Ne oldu?" diye sormasına yetecek kadar temkinliydi. Adam sessizliğini bozmayınca, Alex, "Bana anlatmadığın ne var, Roka?" diye ısrar etti.

Roka kızın gözlerine bakıp, "Aven iletişime geçti, seninle konuşmak istiyor," diye yanıt verdi.

Alnını kırıştıran Alex, "Nasıl?" diye sordu ama sonra aklına geldi ve "D.C. aracılığıyla," diye ekledi.

"Fletcher ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Ama kendisine ya da başkalarına saldırmasa da... sesi çok çıkıyor."

Alex gözlerini kapadı ve kendini iyice hazırladıktan sonra Roka'ya baktı. "Beni ona götür."

Meyarin Prensi -*Kralı*- kıza uzun uzun baktıktan sonra *valis-yolunu* çalıştırdı ve onları hemen Darrius'un Kule binasının en üst katındaki ofisine götürdü. İçerisi çok kalabalıktı.

Müdürle birlikte öğretmenlerin çoğu da ofisteydi. Ama dahası da vardı. Oda bir çeşit savaş konseyi odası gibi hazırlanmıştı, diğer türlerin liderleri de gelmişti ya da en azından Aven'in ordusunun tam olarak yok edemediği türlerin liderleri.

Azalia Shaw ve Gölge Yürüyenlerin lideri Saber Karn, Caspar Lennox'un arkadaşı Shirez Ganare de oradaydı ama büyükbabası Radek yoktu. Alex'in *vateli targo* esnasında yendiği dişi Trel Ro-ven da masada oturuyor ve Shirez'in elini tutuyordu ama Alex kimin kimi rahatlattığını bilemedi.

Gölge Yürüyenlerin yanında, Gündüz Binicilerinden Kaysia ve Lidael oturuyordu ama Xayder yoktu ancak her iki kadının yüzündeki gergin ifade, Alex'in nedeni anlamasına yetti.

Fliplerden yalnızca Tork, Glyn ve Eefi gelmişti. Ayva ya da Neiko orada değildi. Jarnocklardan da Taka ve Micatta yoktu ancak Mareek ve Tibbs asık suratla masada oturuyor, kısa bacakları sandalyelerinden sarkıyordu.

Alex odaya bakıp gözlerini insanların temsilcilerine çevirirken ortamın kederli havasını somut şekilde hissetti.

Kumandan Nisha, General Drock ve Muhafız Jeera'nın yüzlerinde taş gibi bir ifade vardı. Jeera, Alex'in geldiğini görünce yerinden fırladığı gibi gidip onu sıkıca kucakladı.

Sesi titreyerek, "Yedi hafta oldu, Alex," dedi. "Senin... Kaiden'in..." Muhafız cümlesini bitiremedi ama kızı daha da sıkı kucakladı. Alex de ona sıkıca sarıldı. Sonra Jeera kendini toparlayıp geri çekildi.

Alex ancak o zaman kalpleri yerinden sökülmiş gibi duran Kral Aurileus ile Kraliçe Osmada'yı fark etti. Şehirleri düştüğü için böyle çaresiz görünüyor olabilirlerdi ama Alex, odanın diğer ucunda bağlı duran ve çırpınmaya devam eden D.C.'ye baktıklarını gördü ve sebebin bu olabileceğini tahmin etti.

Ağır adımlarla, sanki kendini kaybedip bir anda bağlarından kurtulacakmış gibi çırpınan en yakın dostunun yanına gitti. Zain ile Kyia, bu yüzden kızın başında bekliyordu. Odadaki tek Meyarinler bu ikisi değildi. Niida da oradaydı ve sanki başka yere bakarsa onu bir daha hiç göremeyecekmiş gibi, gözleri sürekli Roka'nın üzerindeydi. Roathus ve Cykor, kadının yanında sessiz nöbetçiler gibi dikiliyordu ancak Cykor diğer öğretmenlerin arasında oturan Mayra'ya şaşkın şaşkın bakıyor, Mayra ise onun yalvaran gözlerinden kaçıyordu. Alex, *Mayra son birkaç hafta içinde eğer Fletcher ile birlikte Draekora'ya gittiye, Cykor'dan nasıl uzak durdu?* diye merak etti. Ya da belki o zaman da şimdi yaptığı gibi babasını görmezden gelmişti. Gerçi Mayra'nın, kendisini doğduğundan beri dışlayan adamı "baba" gibi görmediği açıktı. Onun tek ailesi Niyx olmuş ve maalesef ölümüyle birlikte onu ikinci kez kaybetmişti.

Roka hafifçe omzuna dokununca, Alex durdu ve ile D.C. ile arasında Kyia ve Zain'in yaptığı gibi, biraz mesafe bıraktı. Zira Aven'in kızın bedeni aracılığıyla bir anda fırlayıp hepsini katletmeye çalışacağından korkuyordu. Hem durumun saçmalığından hem de sinirleri çok gergin olduğundan Alex'in zihnindeki imgeler neredeyse bir histeri krizine girmesine yol açacaktı.

Onu tekrar ayakları üzerinde görünce rahatladığı çok belli olan Zain'e başını sallayıp D.C.'nin ağzındaki bandı çıkarması için işaret etti. O bunu yaparken, Alex de en yakın dostunun tanıdık mavi-yeşil gözlerinden fışkıran saf öldürme hırsı karşısında sarsılmamaya çalıştı.

Aven onu bekletmedi.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlıyordum, Alexandra."

Alex, D.C.'nin Aven'in ağızlığı gibi davranmasından ürkümeye çalıştı ama kendi adı kulaklarına zehir gibi gelmişti. Daha arkadaş olmadan önce bile, D.C. ona, *Alexandra* diye değil, *Jennings* diye hitap ederdi.

"Bir sonraki görüşmemizde konuşmuyor olacağımızı söylemiştin," diye yanıtladı Alex güçlkle. "Ama işte buradayız."

D.C.'nin gözleri kısıldı. Alex o an içlerinde altın sarısı bir ışıltı gördüğüne yemin edebilirdi ama sonra gözler yine normale döndü. "Bir sonraki görüşmemizde dedim. Ama sen şu an arkadaşından başka bir şey göremiyorsun."

"Şu an baktığım kişi arkadaşım değil."

D.C.'nin dudaklarında karanlık bir kahkaha patladı. Alex göz ucuyla, kral ve kraliçenin irkildiklerini gördü.

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi Aven (D.C. aracılığıyla). "Sana bir teklifte bulunmaya geldim. Tek seferlik bir teklif."

Alex hem Aven'in sözleri hem de bu sözler üzerine odada oluşan gerginlik yüzünden kasıldı.

"Bunların hepsi senin yüzünden başladı, Alexandra Jennings," dedi Aven. "Ve seninle bitmesini istiyorum."

Bu cümlesine karşılık oluşan sessizlik, Alex'in daha önce hiç duymadığı bir sessizlikti ama Aven daha bitirmemişti.

"İki seçeneğin var. İlki kendi iradenle teslim olman, ki bunu yaparsan hiçbir sevdiğine zarar vermeyeceğime yıldızlar üzerine yemin ederim. Başka hiçbir ölümlü ölmeyecek. Artık başkasından değil, *senden* intikam alacağım."

Aven'in önerisi, Alex'in bedeninin kaldıramayacağı kadar ağırdı, el ve ayak parmaklarına iğneler batıyordu sanki.

"Ya..." Boğazını temizleyip yeniden denedi. "Ya talep altına aldıkların? Onları serbest bırakacak mısın?" Bu teklifi değerlendirdiği için bile şaşırarak irkilen Roka, Zain ve Kyia'yı görmezden geldi.

"Bırakmayacağım," dedi Aven. "Onlar benim ve sonsuza dek öyle olacaklar. *Kardeşime* rağmen Meya'nın da benim olduğu ve olacağı gibi." Bunları tükürür gibi söylerken D.C. aracılığıyla baktığı gözleri nefretle Roka'ya dikildi. "Ki sırf Meya'nın başına geçmek için mucizevi bir şekilde ölümden döndü. Bir daha *valisyonunu* kullanamayacak olabilirim ama ne şehrimden ne de içinde yaşayanlardan vazgeçerim. Bununla birlikte, burada yaşayacağımıza ve dünyanızı rahat bırakacağımıza yemin ederim. Meya bin yıldır ölümlü gözlerden gizleniyor, aynı şeyi bu defa benim hükmüm altında bir kez daha yapacağız. Senin yapman gereken tek şey ise, bana teslim olmak."

Alex nefes alamadı. Yapamazdı... Olmazdı.

"İkinci seçenek şu," diye devam etti Aven, "öğlene kadar bu cömert teklifi geri çevirdiğin takdirde sen ve Medora'daki bütün ölümlüler gazabın tadına bakacaksınız. Bütün ordum üzerinize gönderilecek ve içinizden tek bir kişi bile sağ kalamayacak. Ölümlülerin soyu tükenecek. Sevdiğin herkesin mümkün olduğunca acı çıkarak ölmesini sağlayacağım. Bu sözüme güvenebilirsiniz."

Alex'in damarlarındaki kan öyle hızlı akmaya başladı ki kulakları uğuldadı, görüşü buğulandı. Ciğerlerinin çalışmaya devam etmesiyle meşgul olduğundan, daha ne diyeceğini bile düşünemedi.

Sözü Roka aldı. "Anlaşma falan olmayacak," dedi. O kadar inatçıydı ki eğer bu, Alex'i Aven'in planladığı kaderden kurtarmak anlamına geliyorsa; Alex, Roka'nın dünyanın sonu gelene kadar savaşacağını anladı.

"Bu teklif sana sunulmadı, sevgili kardeşim."

"Hiç fark etmez," diye gürledi Zain. "Zira biz Alex'in bu teklifi kabul etmesine asla izin..."

"Anlaştık."

Alex kuruyan dudaklarından çıkan bu kelimeyi neredeyse fısıltıyla söylemesine rağmen bütün oda bir anda sessizleşti.

"*Alex, hayır!*"

Alex bunu kimin söylediğinden emin değildi zira odadaki neredeyse herkes ayağa fırlamış ve bağırarak itiraz etmeye başlamıştı. Ama o kendisine kuru gürültü gibi gelen bu seslerin hiçbirini duymadı çünkü D.C.'nin yüzüne yayılan zafer ifadesine odaklanmıştı.

"O hâlde tüm bunların başladığı yerde buluşalım," dedi Aven. Ve D.C.'nin gözleri neşeyle parladı. "Sana öğlene kadar süre veriyorum ancak o saate kadar gelmezsen, eğer teklifimi geri çevirirsen ordularım tereddüt bile etmez ve bildiğin gibi, dünya yerle bir olur." Kötücül bir fısıltıyla, "Onlara karşılık sen, Alexandra... Ve ben senin doğru kararı vereceğine inanıyorum," diye hatırlattı.

D.C. bir anda öne doğru fırladı, dudaklarından şaşkın bir çığlık yükseldi. Önce Alex'e, sonra ailesine berrak gözlerle baktı, sonra yine Alex'e dönüp gözyaşlarına boğuldu.

"O... o... o gi... gitti," diye hıçkırdı ve tam sandalyesinden düşecekken Alex uzanıp onu yakaladı.

Alex'in sessiz ricası üzerine Zain, D.C.'nin bağlarını temkinli bir şekilde çözdü. Alex, Aven'in hâlâ D.C.'nin zihnini kontrol ettiğini biliyordu ama şu an konu bu değildi. Zira arkadaşının samimi acısı kesinlikle rol olamazdı.

"Jo... Jo... Jordan," diye hıçkırdı D.C., Alex'in omzunda. "O... be... ben... o... onu..."

"Jordan iyi, Dix," diye fısıldadı Alex, Roka'nın doğruyu söylediğine güvenerek. "Dinleniyor."

D.C. daha da yüksek sesle ağlamaya başladı, ailesi yanına gelince Alex hemen onlarla yer değiştirdi.

Ancak o zaman dönüp odadakilere bakabilme fırsatı buldu. Hepsi de ona yıkılmış gibi çaresiz gözlerle bakıyordu.

"Alex, onunla buluşamazsın," dedi Darrius. Sessizce ve yalvarır gibi, "Buluşamazsın," diye tekrarladı.

Avcı ve Karter ona kederli gözlerle bakıyor, diğer öğretmenleri bunu onaylamadıklarını mırıldanıyorlardı. Diğer türlerin temsilcileri de onu ciddi gözlerle izliyorlar ve ona ne yapacağını söylemeye hakları olmadığını biliyorlardı ama yine de vereceği her kararda yanında olacaktı. Alex onların saygısını hak etmişti. Artık kibir ve gururları Alex'i desteklemelerine engel değildi.

"Başka seçeneğim yok," diye fısıldadı Alex.

"Aven bir yalancı," dedi Kyia korku dolu bir sesle. "Ne söz verirse versin, yıldızlar üzerine ne yemin ederse etsin..."

"Bunu ben de biliyorum," diye fısıldadı Alex. "O yüzden hazır olmak zorundasınız." Bakışlarını odada gezdirdi. İnsanlara, Gölge Yürüyenlere, Gündüz Binicilerine, Fliplere ve Jarnocklara baktı. "*Hepiniz* hazır olmalısınız çünkü eğer yapılması gerekeni yapamazsam, kendi canlarınız için kendiniz savaşmak zorunda kalacaksınız. Bu dünya için."

Avcı sessizce, "Onunla gerçekten yüzleşeceksin," dedi.

Kelimeler boğazına takıldığı için Alex yalnızca başını sallayarak yanıt verebildi.

“O hâlde yalnız gitmiyorsun,” dedi Roka elini kızın omzuna koyarak. Zain ile Kyia da kızın yanına geçtiler. Derken Mayra ve odadaki herkes de aynısını yaptı.

Bu sadakatleri karşısında Alex gözyaşlarını güçlükle tuttu ama bir yandan da başını iki yana sallıyordu. “Aven tek bir konuda haklı: Her şey benimle başladı ve benimle bitmek zorunda.”

Herkesten önce konuşan kişinin, düşmanca tavırları olan Gölge Yürüyenlerin kadimi Azalia olması şaşırtıcıydı. “Sana daha önce güvenmemek gibi bir hata yaptık, Alexandra. Eğer bunların seninle bitmesi gerektiğini söylüyorsan, talebini onurlandırırız. Ancak bu senin yanında savaşmayacağımız anlamına gelmez. Bu yolculuğu birlikte başlatmamış olabiliriz ama birlikte bitireceğiz. Bizim kaderimiz de seninkiyle aynı olacak.”

Alex korkularına, yürek acısına ve şüphelerine teslim olmamak için elinden geleni yaptı. Roka’ya, ardından Kyia ile Zain’e bakınca onların da sakın ve net bakan gözleriyle karşılaştı. Bu zaman diliminde ve geçmişte bu üç kuvvetli kişi, sağlam birer sütun gibi, daima Alex’in yanında olmuşlardı. Varlıkları Alex’i dengelemiş, hiç bitmeyen destekleri ve korumaları, Alex’i yorucu duygularından şifalı bir merhem gibi korumuştur.

Onların bu sessiz desteklerinden güç alan Alex, Azalia ve odadaki diğer herkese dönüp elinden geldiğince kuvvetli bir sesle, “O hâlde hepiniz hazırlıklarınızı yapın çünkü öyle ya da böyle, bu iş bugün bitecek,” dedi.

Alex herkese ailesi ile dostlarını ziyaret etmek istediğini söyledi ve her ne kadar öğlene kadarki birkaç saat içinde bunu yapmayı planlasa da, Kule'den ayrıldıktan sonra gittiği yer tıbbi koğuş değildi.

Kütüphane'ydi.

Mağaraya gitti ve tıpkı Niyx'in ölümünden sonra yaptığı gibi, sert kayaların üzerine oturup bacaklarını göğsüne çekerek yanığını dizlerine dayadı ve çılgınca akan nehri izledi. Top gibi kıvrıldığıнын ve yenik pozisyonda olduğunun farkındaydı ama bunu umursamadı. Etrafta onu görebilecek hiç kimse yoktu.

"Onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Bu sözcükler dudaklarından neredeyse birer fısıltı gibi dökülmüştü ama Kütüphane yine de onu duymuştu.

"Evet, biliyorsun."

Alex pozisyonunu hiç bozmadan, sadece başını kaldırdı. "Ne kadar çok düşünürsem düşüneyim, ne kadar çok seçeneği değerlendirsem değerlendireyim aklıma sadece tek bir yol geliyor."

"Zaten tek bir yola ihtiyacın var. Bu doğru yol olduğu sürece."

Alex başını iki yana salladı. "Ama yapabilir miyim, bilmiyorum. Fark edecektir, bunu bekliyor olacaktır. Nasıl becereceğimi hiç bilmiyorum..."

"Kendinden şüphe etme vaktin çoktan geldi de geçti, Alexandra. Denemeden bilemezsin. Ve denemezsen asla bilemeyeceksin."

"Peki ya denersem ve işe yaramazsa?"

"Peki ya'ların vakti de çoktan gelip geçti."

"Ama..."

"Ama'ların da öyle," diye sözünü kesti Kürüphane.

Alex'in dudağında, elinde olmadan hafif bir tebessüm belirdi.

"Her şeye bir cevabın var, değil mi?"

"Kim olduğum düşünülürse, umarım öyledir."

Doğru. Bir kütüphanenin her şeyi bilmesi umulurdu ama yine de bu çok tuhaftı.

"İşe yarayacak mı?" diye sessizce soran Alex, Kütüphane'nin aklından geçen şeyi zaten bildiğinin farkındaydı. "Planım?"

"Bunu kendin öğrenmek zorundasın," diye cevap verdi Kütüphane nazikçe. *"Sen daima kendi kaderinin efendisi oldun. Şimdi yolunu seçme ve seni nereye götüreceğini görme vaktidir."*

"Ama... kehanet..?" Alex her ne kadar kehaneti yok saymayı istese de, aklının bir köşesinde duruyordu. Kehanetin onun davranışlarını yönlendirmesine izin verecek değildi -Niyx'in de dediği gibi, *"kehaneti boş ver"* - ama ne kadarının doğru olduğundan yine de korkuyordu.

Ancak Kütüphane sessiz kaldı, Alex sorusunu tekrar etse de, Kütüphane'nin varlığı kayboldu.

Ama başka biri yanıt verdi.

"Kehanet, Aven'in Tia Auranların yardımı *olmadan* yenilemeyeceğini asla söylemiyor. Söylediği şey, yıldızların ötesindeki bir dünyanın yardımıyla esirlerin serbest kalacağı."

Alex ayağa kalkıp Athora ile yüz yüze geldi. "Seni bir daha göreceğimi düşünmüyordum," dedi yavaşça.

Adam kısa bir yanıt verdi: "Yanlış düşünmüşsün."

Adamın bildiği kehaneti ve sonra kehanetin tamamını düşününce, Astophe'nin haklı olduğunu fark etti. Kehanet yalnızca Tia Auranlar onlara katılırsa neler olacağından bahsediyordu. Ama son kıtada, yani Astophe'nin bilmediği bölümde, "...*Ancak eğer karanlık kazanacak olursa, kaybedilecek şeyleri korumak için başka strateji olmayacak ve bu hep böyle kalacak,*" deniyordu.

...Yine de Tia Auranlar olmadan karanlık kazanacak diye net bir şey söylemiyordu. Sadece *eğer* karanlık kazanacak olursa her şeyin kaybedileceğini söylüyordu.

Alex zonklayan şakaklarına masaj yaptı. Athora'ya bakıp çekinerek, "Ya... Ya *sen* bize katılsan?" dedi.

Adam cübbeli başını iki yana salladı. "Benim vaktim henüz gelmedi."

"Ama..."

"Ben de Aes Daega ile birlikte sürgün edildim," diye hatırlattı Athora. "Artık bir Tia Auran yerlisi sayılmıyorum ve bu yüzden kehanetin gerektirdiklerine tam anlamıyla sahip değilim."

Alex bunu tahmin etmiş olsa da, yine de denemeye değerdi.

"Sana şunu söyleyeceğim, Alexandra," dedi Athora, monoton sesinde çok hafif bir duygu belirtisiyle. "Şimdiye dek hiç senin kadar müthiş şekilde başarısız olan birini tanımadım."

Alex güçlkle yutkundu. Kısa süre içinde neyle karşılaşacağı düşünülürse, bu filtresiz yorum ihtiyacı olan son şeydi.

Ağzını açıp tam karşılık verecekti ama adam, "Ama..." diye devam etti. "Senin kadar azimli birini de daha önce hiç tanımadım. Geçmişte ve şimdi yoluna çıkan tüm engellere rağmen asla pes etmedin. O yüzden eğer imkânsızı başarabilecek biri varsa, o da sensin. Bugün bu dünyaya özünün ne olduğunu gösterme vaktidir. Onları hayal kırıklığına uğratma."

Sonra da çekip gitti.

Ancak Athora onunla yer değiştirmeyi bekliyormuş gibi, kızın karşısında aniden Kaiden belirdi.

Alex nefesini tutup Kaiden'e koştu ve çocuğun kollarına atıldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Lena... ve Aven'la yaptıkların..."

"Ben iyiyim," diye nazikçe kızın cümlesini yarım bıraktı Kaiden. "O zaman çok iyi hissetmesem de şimdi çok iyiyim."

"Neden Aven'ı etkisiz hâle getirip onun..." Alex, Blink'in yeteneğinden bahsedecek gücü bulamadı çünkü vefat eden arkadaşını düşününce içini büyük bir keder kapladı.

Kaiden kızın sırtını hafifçe sıvazlayarak, "Şaşkınlık yaratmak için tek bir şansım olduğunu fark ettim ve birazcık acıdan kaçmaktansa herkesin oradan çıkmasını sağlamak bana daha önemli geldi," dedi.

Birazcık acı mı? Alex çocuğun çığlıklarını, teninin renk değiştiğini, dudaklarının morarışını ve eriyen organlardan söz eden Aven'ın neşeli ses tonunu asla unutmayacaktı.

Ürpererek Kaiden'e daha sıkı sarıldı, onun gerçek olduğunu, burada ve *güvende* olduğunu hissetmek ister gibi çocuğa tutundu. Sonra hafifçe geri çekilip hâlâ kollarında mı diye baktı.

"Olanları biliyor musun?" diye sordu. "Aven'ın ne teklif ettiğini?"

Alex ne kadar süredir mağarada olduğundan emin değildi. Tek bildiği, Kütüphane'nin geri kalan kısımlarının aksine, mağarada zamanın tıpkı ailesinin Antik Mısır ortamındaki gibi, dışarıdakiyle eş zamanlı aktığıydı. Bu da saatin öğlene doğru ilerlediği anlamına gelirdi.

"Ailesi Dix'i getirdiğinde ben de tıbbi koğuştaydım," diye cevap verdi Kaiden. "Jordan'la tekrar bir araya gelince çıkan patırtı bütün Meya'yı uyandıracak kadar gürültülüydü ve D.C. bir yandan özür üstüne özür dilerken, bir yandan da bize Aven'ın teklifini anlattı."

Alex titrek bir sesle, "O hâlde ne yapacağımı biliyorsun," diye fısıldadı.

Çocuk kızın gözlerine bakmak için çenesini kaldırdı. "Onunla mı, benimle mi?"

Alex, Kaiden'in kendisini bu kadar iyi tanıyor olmasına bir kez daha hayran oldu. "İkinizle de. Ama önce seninle."

Kaiden başparmağıyla kızın çenesini okşadı. "Bunu neden yapman gerektiğini düşündüğünü anlıyorum. Keşke sandığın sebeplerle yapmıyor olsaydın."

"Eğer yapmazsam... yapamazsam..." Alex bir nefes alıp tekrar denedi. "Eğer Aven başarılı olursa, aramızdaki bağ yüzünden Xira da benimle birlikte ölür. Aynı şeyi senin için de düşünmem." Ürpererek bir nefes daha aldı. "Aven seni talep altına aldığı mı bildiği için ikinci kez denemeyecektir. En azından bugün için. Ve eğer... eğer başaramazsam, ikinizin yollarının bir daha kesişmeyeceğinden emin olmak zorundasın."

Alex bunu yapmanın söylemekten çok daha zor olduğunu bilse de, bunun Kaiden'in yüzleşmek zorunda kalacağı bir sorun olmamasını diledi.

"Emin misin..."

"Evet," diye araya girdi ve Kaiden'in fikrini değiştirmesine izin vermek istemedi. Feda edilecek tek bir can olacaktı, bu onun kendi canı olmasa bile. Özellikle kendi canı olmasa iyi olurdu tabii. "Ne diyeceğini hatırladın mı?"

Kaiden uzun bir süre düşündükten sonra başını salladı.

Alex de alevler içinde beliren A'enara'yı çağırıp her ikisinin de avucuna birer kesik attı. Niyx'le yaptığıının aksine, Kaiden'e çoktan serbest bırakılmayı kabul ettiği sözünü verdirtmişti ve çocuk sözüne sadık kalıp, dakikalar içinde özgürlüğüne yeniden kavuştu.

"Zihinlerimiz arasında bağ varken kazara bir şeyi açık etmemen beni biraz hayal kırıklığına uğrattı aslında," dedi Kaiden. Kansız eliyle kızın yanağına dokunup hafifçe eğilirken gözlerinde haylaz bir pırıltı vardı.

"Eğer hatırlarsan seninle zihinsel iletişim kurmayı istememiştim, bunun da bir sebebi vardı."

"Ah, hatırladım. Çok inat etmiştin. Hatta o kadar inat ettin ki aklında benimle ilgili ne gibi düşünceler gizlediğini fazlasıyla merak ettim."

Parmaklarını çocuğun boynuna dolayıp sonra da saçlarında gezdirerek onu kendine doğru çeken Alex, "Eğer bugünü sağ salim atlatırsak belki bizzat anlatırım," dedi.

"İşte *bu* tutmanı beklediğim bir söz," diye kızın dudaklarına doğru fısıldadı Kaiden.

Ama sonra başka bir şey söyleyemedi, Alex de öyle.

Onun yerine Alex'i öptü. Sanki hayatları buna bağlıymış gibi, içine çekmesi gereken hava Alex'miş gibi öptü. Bu, kızın verdiği sözü mühürleyen, söylediği şeyleri yapmasını isteyen, sağ salim ona geri dönmesi için verilen bir öpücüktü. Alex'in de niyeti bunu yapmaktı.

Sorun, başarıp başaramayacağını bilmiyor olmasıydı.

Ancak geri döneceğine söz verir gibi aynı tutku ile Kaiden'i öpen Alex, bunun için elinden geleni yapacağını çok iyi biliyordu.

Kaiden ile birlikte tıbbi koğuşa vardıklarında Jordan, Bear ve D.C. yoktu.

Çok yoğun olan Fletcher ile biraz konuşup üçünün de Alex'i bulmaya gittiğini öğrendiler. Kaiden peşlerinden gitmeyi teklif etti, bir yandan da koğuşun köşesindeki yatağın kenarında oturmuş, bembeyaz yüzlerle Alex'e bakmakta olan anne ve babasını gösterdi.

Alex onlarla ne konuşacağını bilemeden yanlarına gitti. Birkaç adım kala ağlamaya başladı ve kollarına atılıp tıpkı Tia Auras'ta olduğu gibi hasretle ikisine de sıkıca sarıldı. Onlar da kızlarını kucaklayıp iyi olduklarını, Alex'in de iyi olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadılar... Alex'in onlardan duymayı istediği bütün sözleri verdiler.

Kendini ifade edecek kadar toparlanabildiğinde Alex geri çekilip, "Anne, baba. Ben..." diye söz başladı.

"Şu Kaiden çok zeki çocuk," diye sözünü kesti Jack ve Kaiden'in çıkarken açık bıraktığı kapıya baktı.

Babasının bakışlarını takip eden Alex, "Pardon?" dedi.

Yüzü bembeyaz olmasına rağmen, Rachel hafifçe gülümsedi. "Çok da yakışıklı. O senin için mükemmel biri, tatlım. Bizi tanıştırdığın an bunu anlamıştık."

"Cidden mi?" dedi Alex net bir şaşkınlıkla. Tamam, Aven, Kaiden'in onun erkek arkadaşı olduğunu herkese duyurmuştu ama *yine de*... "Sizce de şu an konuşmamız gereken daha önemli şeyler yok mu?"

İkisi de kızlarına baktı. "Ne gibi?" dedi Jack.

"*Ne gibi mi?*" dedi Alex hayretle. Ailesinin rahat tipler olduğunu biliyordu ama bu kadarı da fazlaydı. "Mesela iki hafta önceki kaçırılışınız? Bu süre zarfında neler çektiğinizi hayal bile edemiyorum ve ben..." Gözleri yaşlarla dolunca konuşamadı. Fısıldayarak yeniden denedi. "Başınıza gelen her şey benim hatam. Sizi bu dünyaya asla getirmemeliydim."

"Ah, tatlım," dedi Jack kızını kendine doğru çekip yatakta annesiyle ikisinin arasına sıkıştırarak. "Eğer hatırlarsan bizi buraya getirmen konusunda sana hiç seçenek bırakmamıştık."

"Sen bizi güvende tutmak için elinden geleni yaptın," dedi Rachel ve kolunu kızına sardı. Başının üzerinden öptü ve "Eğer bize defalarca söylediğin gibi Kütüphane'de kalsaydık asla kaçırılmazdık," dedi.

"Dolayısıyla bu senin değil, bizim hatamız" diye ekledi babası.

"Ama," dedi kızının eline uzanan Rachel, "o süreçte başımıza geldiğini sandığın ne varsa inan bana gerçeklerden çok daha berterdi, tatlım."

Alex ikisinin de ona kendini daha iyi hissettirmeye çalıştığından emin bir vaziyette başını iki yana salladı. "Siz *Taevarg*'daydınız. Siz..."

"Korunuyorduk."

Rachel'in bu sözü Alex'in duraksamasına yol açtı.

Kızının şaşırdığını gören Jack, "Aslında biz o hapishanede sadece birkaç saat kaldık, sonra seninle karşılaştığımız yere götürüldük," dedi. "Geri kalan zamanda bizi Aven ve adamlarından koruyan Marcus ve Natasha Sparker'la birlikte Shondelle Şatosu'ndaydık. Aven denen o cine, onun umduğu gibi, bize kötü muamale ettikleri konusunda garanti vermişler. O yüzden bizi rahat bıraktı."

Alex, onca şeyden sonra babasının Aven'dan hâlâ "cin" diye bahsetmesine inanamadı. Ama Jordan'ın ailesi hakkında söyledikleri... Alex buna inanmakta güçlük çekiyordu. Yine de Marcus, Aven'la baş etmiş ve bu fedakârlığı hepsini kurtarmıştı.

"Marcus, onun gözetimindeyken bize bir sürü şey anlattı," dedi Rachel. "Yaptıklarından dolayı... çok pişmandı. Oğluna yaptığı şeyler ve Aven'in yapmasına izin verdiği şeyler için kendini affedemiyordu. Natasha ile ikisinin istediği tek şey Jordan'ın güvende olmasıydı. Arkadaşın sana... bir zamanlar bir ağabeyi olduğundan hiç söz etti mi?"

Alex yavaşça, "Luka," dedi.

"Onu kaybettikten sonra Marcus ve Natasha bir daha hiç eskisi gibi olamamış," dedi Jack. "Jordan'ın başına da bir şey gelecek diye ödleri kopuyor. Yaptıkları her şeyi onu korumak için yapmışlar."

"Keşke onu 'korumak' yerine daha iyi birer ebeveyn olmaya odaklansalarmış," dedi, onları yargılayamadan duramayan Alex. "Jordan dün Aven yüzünden neredeyse ölüyordu... Marcus ve Natasha'nın yandaş olmayı seçtikleri kişi yüzünden."

"Aven onları hiç talep etmemiş," dedi Jack yumuşak bir sesle. "Bu da karar vakti geldiğinde, doğru seçimi yapmış oldukları anlamına geliyor."

Gözleri odada gezindi. Alex de etrafa baktı ve tıbbi koğuşun yataklarından birinde oturan Natasha'yı gördü. Yaşadığı şok ve

keder kadının tüm yüzünden okunuyordu. Marcus, Aven'la boğuşurken Jordan baygındı -hiçbir çocuğun ebeveynlerinden birinin ölümüne tanıklık etmemesi gerektiği için belki de baygın olması daha uygun olmuştu- o yüzden Natasha'ya eşinin vefatını başka biri haber vermiş olmalıydı. Muhtemelen Jordan da haberi almıştı ve Alex onun bunu nasıl karşıladığını bilemiyordu. Özellikle de babasını en son gördüğünde, adam onu talep altına alsın diye Aven'a bizzat teslim etmişken.

Alex dudaklarını yaladı ve Meyarin Sarayı'nın kütüphanesinde olanları düşündü. Marcus'un ailesinin ellerini bağlamadığını, önlerinde durduğunu; Aven, Kaiden'e saldırıp Alex'le yüzleşirken kendilerini öne atmasınlar diye onlara nasıl engel olduğunu. Oysa Marcus'un onları kaçmasınlar ya da yardım etmesinler diye durdurduğunu sanmıştı ama şu an ailesinin iddialarına bakılacak olursa onları korumak için bu şekilde davranmış olması *mümkündü*.

"İki hafta boyunca Shondelle Şatosu'nda misafirdik diyebiliriz," dedi Rachel. "Marcus ve Natasha bize çok iyi davrandı. Son derece kibar ve açıklayıcıydılar."

Annesinin sesindeki bir şey Alex'i huzursuz etti. Ki Jack söz alınca, Alex bu huzursuzluğunda haklı çıktı.

"Bize neden başının ne kadar belada olduğunu anlatmadın?" diye sordu babası. Alex adamın bakışları altında âdeta iki büküm oldu. "Bizi kilit altında tutmanın bir sebebi olduğunun farkındaydık ama sürekli hallettiğini söyleyip duruyordun, şu cin sorununla kendi kendine baş edebildiğini söylüyordun."

"Aslında hiçbir zaman böyle söylemedim," diye savunmaya geçti Alex. "Bunları söyleyen sizdiniz."

Alex'in son gördüğünden bu yana biraz daha uzamış olan sakallarını ovuşturarak Jack, "Yine de Marcus ve Natasha bize nelerle karşılaştığını ve karşılaşacağını son derece kapsamlı bir şekilde anlattı," dedi.

Bu iyi bir şeydi. Her ne kadar Sparkerların iyi niyetli olduklarına inanmakta güçlük çekse de, en azından bu çabaları sayesinde onu saatler boyu sürecektir uzun açıklamalardan kurtarmışlardı.

“O hâlde neden sizi Freya’ya... dünyaya geri götüreceğimi de anlarsınız,” dedi Alex.

İkisi de bunu zaten bekliyorlarmış gibi, hiç şaşırmadılar.

“Sen de bizimle geliyor musun?” diye sordu Jack.

Alex çekinerek, “Eğer Marcus’la Natasha size gerçekten her şeyi anlatırlarsa, gelemeyeceğimi biliyor olmalısınız.”

“Hayır, canım, *gelmeyeceğini* biliyoruz,” dedi Rachel kibarca.

İkisinin de anlayışla karşıladığını görünce duygulanan ve gözleri sulanan Alex, “Bu dünyanın insanlarını korumak için elimden ne geliyorsa yapmalıyım,” derken sesi çatlamıştı.

Jack ve Rachel birbirlerine bakıp sessizce iletişim kurduktan sonra yine kızlarına döndüler.

“Biz seni özgür, güçlü ve kendi seçimlerini yapabilen biri olarak yetiştirdik,” dedi Jack. “O yüzden her ne kadar itiraz etmeyi çok istesek de...”

“Hem de çok,” diye araya girdi Rachel.

“...ikiyüzlülük etmiş oluruz,” diye devam etti Jack. “Seninle her zaman hak ettiğin gibi ilgilenemedik. Ebeveyn olarak yetersiz kaldık, bu bizim suçumuz...” diye de sessizce ekledi.

“Hayır,” diye başını iki yana salladı Alex. “Öyle bir şey yok...”

“...ancak daima en iyi olduğunu düşündüğümüz şeyi yapmaya çalıştık,” diye sözünü kesti Jack. “Şu anda da yapılacak en iyi şeyin, kararına saygı duymak olduğunu düşünüyoruz.”

Bunun üzerine Alex, hele de annesinin şu sözlerinden sonra endişeyle iyice gerildi:

“Seni bırakmıyoruz, tatlım,” dedi Rachel sertçe.

Kendini çok çaresiz hissedenden Alex itiraz etmek için ağzını açtı ama Rachel devam etti: "Sen bizim kızımızsın ve biz seni seviyoruz. Her zaman çok iyi birer anne baba olamasak da seni hep destekledik. O yüzden bunu yapmak zorundaysan, biz de yanında olacağız."

Boğazının gerildiğini hissedenden Alex yutkundu. "Ama ayak bağı olacağınızdan korkarsam yapmak zorunda olduğum şeyi yapamam," dedi. Kısa bir duraksamadan sonra, "Alınmayın lütfen ama ikiniz de dövüşmeyi bilmiyorsunuz," diye ekledi.

"Bilmeni isterim ki senden sadece birkaç yaş büyükken Dünya Eskrim Şampiyonası'nda ikinci olmuşum," dedi Jack. Kızının yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce güldü. "Bu kadar şaşırma," dedi. "Sürekli geçmişle deşmekle ilgilenen biri değildim."

"Geçmişin belirli elementlerinin gömülmesinin bir sebebi olduğunun farkına varmadan önce, en büyük dileği zamanda yolculuk edip antik çağlardaki aksiyonlara katılmaktı," dedi Rachel eşine bakıp gülümseyerek. "Peru'da çalışırken okçuluk dersleri aldığın ve kendi ayağını okla vurduğun o günleri hatırlıyor musun?"

Alex babasına şaşkınlıkla bakıp, "Bana o yaranın kazara bir çivi tabancasından olduğunu söylemiştin," dedi.

"Gerçek biraz utanç vericiydi," dedi yanakları kızaran Jack.

"Konu," dedi Rachel kızına, "kendi kendimizi idare edebiliyor olmamız. O yüzden hiçbir yere gitmiyoruz. Sen kalıyorsan, biz de kalıyoruz."

Alex elini alına götürüp düşündü. Onları bağıra çağıra Freya'ya götüremeyeceğine göre -ya da Fletcher'ı onları uyuşturmaya ikna edemeyeceğine göre- fikirlerini değiştirmeyeceklerini gayet iyi biliyordu. Ama bu...

"Bugün olacakları tam anlamıyla kavradığınızı sanmıyorum," dedi.

"Onunla savaşacağını anladık," dedi Jack sıkıntılı bir şekilde. "Eğer başaramazsan da o, bu dünyadaki her ölümlüyü öldürecek. Biz de dâhil."

Tamam, belki de kavramışlardı.

Alex yavaşça, "Ve onunla yüzleşmeme razısınız?" diye sordu.

İkisi de ona hayretle baktı.

"Tabii ki değiliz," dedi Rachel. Ses tonundan kızının saçmaladığını düşündüğü belli oluyordu. "Ama sana yapma desek, bizi dinleyecek misin?"

Alex gözlerine bakamadan başını iki yana salladı.

"Bu da her ne kadar sürekli yanında olamasak da seni iyi yetiştirdiğimiz anlamına gelir," dedi Jack. Yumuşak sesi Alex'in tekrar ikisine de bakmasına neden oldu. "Bunun senin savaşın olmamasını her şeyden çok isterdim, bebeğim. Ama ben *-biz-* seninle hayal bile edemeyeceğin kadar gurur duyuyoruz."

Sulanmaya başlayan gözlerini hızla kırıştıran Rachel başını salladı. "Her ne olarsa, ailece yaşayacağız. Anlaştık mı?"

Kollarına atlayıp bir daha kucaklarından hiç ayrılmamak için can atan Alex, bu dürtüsünü bastırıp, "Anlaştık," diye fısıldadı.

Fakat bir şey daha söylemelerine fırsat bırakmadan, "Ama tek bir şartla..." diye çabucak ekledi.

Alex tıpkı tahmin ettiği gibi, dostlarını odasında buldu.

Kaiden, Declan, Jordan, Bear ve D.C. oradaydılar. Declan ona çabucak sarılıp, Kaiden de hızla öptükten sonra odadan ayrıldılar. Kalan vaktini ona yavaşça hatırlatıp Alex'i en iyi dostlarıyla baş başa bıraktılar.

İlk başta hiç kimse konuşmadı. Ama sonra Alex üzerlerine atladığı gibi, üçünü birden sıkıca kucakladı.

"Ödümü kopardınız," dedi sıkıca sarılarak. Sonra geri çekildi ve üçünün de gözlerine sertçe bakıp, "Bir daha asla *ama asla* kaçırılmayın, duyuyor musunuz?" diye emretti.

Üçü de başlarını salladılar ama bu itaatkâr tepkilerine gözle-
rindeki neşe eşlik etti. Alex yaşadıkları onca şeyden sonra hâlâ
neşeli olmalarından, dostlarının gayet iyi olduğunu anladı. D.C.
talep altına alınmış, Jordan kız arkadaşı tarafından bıçaklanmış,
Bear babasını öldüren adamın işkencesine maruz kalmış olabilir-
di ama yaşıyorlardı ve birlikteydiler.

Ancak Alex'e ciddi gözlerle bakarlarken, neşeleri kayboldu.
Onlar daha ağızlarını açamadan Alex, "Lütfen yapmayın. Sa-
dece..." Duraksadı ve etrafa baktı. "Sadece birkaç dakikalığına
eskisi gibi vakit geçirebilir miyiz? Sanki öğlen olanlar hiç yaşan-
mamış gibi davranıp..." Sözünü nasıl bitireceğini, birazdan kar-
şılaşacağı şeyden önce birkaç normal dakika için nasıl yalvaraca-
ğını bilemedi.

Ama dostları onu, devam etmesine gerek kalmayacak kadar
iyi tanıyordu. "Ben gidip biraz atıştırmalık alayım," dedi Jordan.

D.C., Alex'in kendisine nasıl baktığını görünce, Jordan'ın
göğsüne bastırıp onu durdurdu. "Hayır, *biz* gidip biraz atıştıır-
malık alalım. Haydi, Bear. Bana kaslarını ödünç ver."

"Benim de kaslarım var, biliyorsun," dedi Jordan imalı bir
şekilde.

Onu duymazdan gelen D.C., Bear'ın koluna girip kapıya yö-
neldi. "Bana çikolata lazım. Tam yedi hafta oldu. Bu çok uzun
bir süre."

Alex kaşlarını çatı. "Aslına bakarsan sadece bir..."

"*Yedi* hafta, Alex," diye omzunun üzerinden bağırarak D.C.
kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Bear da kıkırdayarak peşinden
gidiyordu.

Alex tam gülecekken, Jordan'ın savunmaya geçmiş yüz ifade-
sini görüp ciddileşti. Çocuk belli ki Alex'in neler söyleyeceğini
biliyordu.

Alex yavaşça, "Biri... Baban... Sana hiç..." dedi.

Cevap verirken Jordan'ın yüzündeki savunma ifadesi değişmedi. "Evet, biliyorum." Biraz duraksayıp ekledi: "Tıbbi koğuştta ailen benimle de konuştu, yani olayları onların bakış açısından da öğrendim."

Alex bunu bilmiyordu.

Çekinerek, "Oraya gittiğimde annen..." diye devam etmeye çalıştı.

"Onu görmeye henüz hazır değilim," diye sözünü kesti Jordan. "Belki zamanla... ama... babamın en sonunda yaptığı şeye rağmen bu çok zor..."

Alex anlayışla başını salladı. "Babanın hiçbir zaman hayranı olmadım ama bizim için yaptığı şey..."

Jordan'ın boğazının titrediğini gören Alex ona biraz daha yaklaşp yumuşak bir sesle devam etti: "Baban hayatlarımızı kurtardı, Jordan. Bunu senin için yaptı."

Jordan'ın yanıt vermesi birkaç saniye sürdü. "Bear senin *vatali targondan* sonra onunla Graevale'de karşılaşmış," dedi.

Alex gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden hiçbir şey söylememiş?"

"Hatırlamıyordu," dedi Jordan alnını ovuşturarak. "Babam sadece bir zihin okuyucu değildir... *değildi*. Kısa süreli hafıza kaybı da yaratabiliyordu. Karşılaştıklarını hatırlamasın diye Bear'a da bunu yapmış. Ama dün... dün olanlardan sonra Bear'ın hafızası geri geldi."

"Ne hatırladı?"

"Babam zihnini okuyup senin geçmişe gittiğini öğrenmiş ama Bear'ın hafızasını silmeden önce talep altında olmadığını ve bunu Aven'a anlatmak için bir sebep göremediğini söylemiş."

Alex irkilerek, Aven eğer o dönem bu bilgiyi öğrensedi, bunun ne kadar yıkıcı sonuçları olabileceğini düşündü.

"Ayrıca..." Jordan'ın boğazı yine titredi. "Ayrıca Bear gibi bir dostum olduğum için çok şanslı olduğumu ve bana iyi bakmasını söylemiş."

Arkadaşının yüzündeki karmaşık duyguları gören Alex, elini çocuğun koluna koydu.

“O bir pislikti,” diye fısıldadı Jordan sanki kendine bunu hatırlatmak ister gibi. “Ama yine de babamdı. Dün olanları ve ailenin bana anlattıklarını nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Ama henüz buna hazır değilim. Bir gün hepsiyle ve annemle de yüzleşmem gerekecek ama o güne kadar... artık bu konudan söz etmesek?”

Alex aralarındaki mesafeyi kapatıp, arkadaşına sıkıca sarıldı. “Bunu yapabiliriz, Jordan,” dedi yavaşça. “Ama konuşmak istersen ben...” Ama teklif edeceği şeyi yapamayabileceğini düşününce sustu.

Jordan geri çekilip kızın gözlerinin içine baktı. “Yanımda olacaksın, biliyorum.” Sonra da ciddiyetle, “*Olacaksın, Alex,*” diye ekledi. Mavi gözleri parladı ve hafif bir tebessüm yüzündeki gölgeleri yok edip dudaklarına değerken, “Daha ne olduğunu bile anlamadan kır saçlı, buruşuk ve çirkin bir ihtiyar olacaksın,” dedi.

“Buruşuk ve çirkin mi?” Alex çocuğun göğsüne vurdu. “İlk olarak, bu hiç hoş değil. İhtiyarlar buruşuk olabilir ama tatlıdır. Onlar bilge birer meşe ağacı gibidir.”

Jordan yüzünü buruşturdu. “Bilge bir meşe ağacı mı? Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?”

Alex onu duymazdan gelip, “*İkinci olarak, sen de kır saçlı bir ihtiyar olacaksın. Yani sen de ‘buruşuk ve çirkin’ birine dönüşeceksin,*” dedi.

Jordan kendini işaret edip sırtarak, “Şu suratı görüyor musun? Bu suratın çekici olmaması genetik olarak imkânsız,” diye yanıt verdi.

Alex gözlerini devirse de az evvelki zor konuşmanın ardından, ortamın bu şekilde yumuşamasına sevindi. “Kendini beğenmişlik konusunda Niyx’le kapışırsın. Ondan daha kibirli birini tanımadım.”

Jordan kızın yeniden üzüleceğinden korkup ona dikkatle baktı ama gülümsemeye devam ettiğini görünce sırtarak, "Neden söz ettiğini bilmiyorum. Benim göbek adım 'mütevazı'dır," dedi.

Bu kez suratını buruşturma sırası Alex'teydi ama cevap vermesine fırsat kalmadan D.C. ile Bear kucaklarında sanki dünyanın yiyeceğini taşıyıcı gibi, içeriye girdiler.

"Herkesin ne istediğini bilemediğimiz için hepsinden birazcık aldık," dedi Bear ve kucağındakileri Alex'in yatağına boşalttı. "Neyse ki E. odasında sınır yok."

"Çikolata benim," diyen D.C. de kendi kucağındakileri yatağına boşaltıp yanlarına uzandı. "Ama bir prenses olduğum için sizlerle paylaşırım."

"Ben prenses değilim ama yine de paylaşırım," dedi Bear ve Alex'in yastıklarının yanına çöküp bir çikolata aldı. "Haydi, dalın."

Alex ile Jordan'ın daha fazla söze ihtiyacı yoktu ya da çok kısa zamanları olduğunun hatırlatılmasına. Alex şu an sadece dostlarıyla birlikte olmanın tadını çıkarmaya odaklanmıştı. D.C. ile Bear'ın getirdiklerini keyifle yemeye başladılar.

"Bunu ilk yaptığımız zamanı hatırlıyor musunuz?" diye sordu Jordan'a doğru eğilip ballı patlamış mısırından biraz alan D.C..

"Onu hatırlamıyorum ama bu sene sürpriz doğum günü pastası yapmak için, siz üçünüzün nasıl gizlice Kimya laboratuvarına sızdığınızı hatırlıyorum," dedi koyu renk gözleri haylaz haylaz bakan Bear.

Alex ve D.C. kahkahalar atarken Jordan homurdandı.

"Ben onu unutmuştum," dedi Alex. Bear için özel bir şey yapmayı ne kadar çok istediklerini ama E. odasında yemek pişirilemediğinden daha yaratıcı davranmak zorunda kaldıklarını anımsadı.

"Keşke ben de unutabilsem," diye homurdanan Jordan, D.C.'ye sarmadığı boş koluyla midesine bastırdı. "Üç gün boyunca kusmuştum."

"Mavi," diye düzeltti D.C.. "Üç gün boyunca *mavi* kusmuştun."

Alex güldü. Bear, "Üç mantıklı insansınız, o gün labortauvar fırınında ne pişmiş olacağı *birinizin* aklına bile gelmemiş," dedi.

"*Hepimiz* dâhi olamayız," dedi patlamış mısırlarından birkaçını Bear'a doğru fırlatan Jordan. "Hediyen için o kadar uğraştık diye bize teşekkür etmen gerekir."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam bana vermeden önce kendini tutamayıp pastamın tadına bakmışsın," dedi Bear. "Yani suçla-man gereken tek kişi sensin."

"Bear'ın haklı olduğunu biliyorsun," dedi D.C. sırtarak. "Alex'le ben bekledik. Sen beklemedin."

"Ve bedelini ödedim," diye karşılık verdi Jordan. "Hem de üç gün boyunca. Fletcher bile bana yardım edemedi. 'İçeride kalacağına dışarıya çıksın' dedi. Buna inanabiliyor musunuz?"

Alex bir daha güldü ve gülen tek kişi o değildi.

"Burada çok güzel zamanlarımız oldu," dedi D.C. etrafa bakarak. "Birlikte sadece bir yılımızın kalmış olması çok üzücü."

"Ya da üç," diye hatırlattı Bear. "Eğer çirak olarak alınırsak tabii."

Alex eskiden Kaiden'le yaptığı benzer bir konuşmayı hatırladı. Tıpkı o zaman olduğu gibi, şimdi de dostlarının onun normal bir şekilde davranma ricasını kırmadıklarına minnettardı, sanki birazdan yaşayacaklarından sonra ölümden kurtulmalarının çok az bir olasılığı yokmuş gibi.

"Bir gece ormanda at binmeye kaçtığımızı hatırlıyor musunuz?" dedi Jordan.

"Bear'ın bağırışlarını hatırlıyorum," dedi D.C. dans eden gözlerle. "Bütün akademiye uyandırmamasına çok şaşırmıştım."

"Ben atlardan hoşlanmam, tamam mı?" Ağzına biraz daha çikolata tıkan Bear'ın yanakları pembeleşti. "Hem bu karşılıklı. O şeytani canavar beni öldürmeye çalışırken ben yine de iyi baş ettim."

D.C. güldü ama sonra yüzünde yumuşak bir ifadeyle, "Baban da atları sevmezdi," dedi.

Kaskatı kesilen Bear kıza baktı.

"Seninle tanışmadan önce sarayda at sürerken, hep bana eşlik ederdi." D.C. başını iki yana sallayıp tekrar güldü. "Berbattı. En az senin kadar."

Bear'ın yüzünde kederli bir tebessüm belirdi ama sonra tebessümü yüzüne biraz daha yayıldı ve "Yıllar önce ailece bir çiftliğe gitmiştik. Annemi hep birlikte sahilde at binmemizin eğlenceli olacağını düşündü. Babam üç kere, ben dört kere attan düştük. Büyükanнем bize ağıri kesici verip ikimizi de yatağı sokmadan evvel gün boyu sızlanıp durduk," dedi. Sessizce güldü. "O tatilde bir daha ikimiz de ahırların yanına bile yaklaşmadık. Biri bizi zorlayacak olsa babam *dengeleyicisini* çekip onları vuracağını söylerdi."

İyi kalpli William'ın böylesi bir tehdit savurduğunu duyunca hepsi yine kahkahalara boğıldu. Tam yanında duran Bear'ın babasıyla ilgili bir anısını anlatıp gülmesi Alex'i öylesine duygulandırdı ki gözleri sulandı ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

"İyiden de iyi."

Bear'a bu sözü vermişti. Bear da karşılığında ona bu sözü.

"Ya sen Jordan?" diye sordu D.C. dikkatle. "Çocukluğundan kalma eğlenceli anıların var mı?"

Alex nefesini tutup D.C.'nin ne yapmaya çalıştığını merak etti. Ama Jordan sadece yüzünü buruşturup, "Eğlence, Sparker evinde çok da aşına olduğumuz bir sözcük değildi," demekle yetindi.

"Bir şeyler olmalı," diye üsteledi D.C.. "Bazı güzel anlar."

Jordan omuz silkti, Alex çocuğun yüz ifadesinden, çok kısa sürede çok fazla üstüne gelinmiş gibi hissettiğini anlayıp korktu. Ama sonra acı dolu yıllarının ötesini düşünüyormuş gibi, "O kadar da kötü değildi," diye itiraf etti. "Çocukken annem bana piyano dersi aldirtmişti. Bütün 'düzgün genç erkeklerin' piyano çalmayı bilmesi gerektiğini söylerdi." Gözlerini devirip biraz daha patlamış mısır aldı. "Nefret ederdim ama annem ısrarla bana her gün saatlerce pratik yaptırdı."

“Piyano çaldığını bilmiyordum,” dedi D.C. rüya gibi gözlerle Jordan’a bakıp.

“Uzun zaman oldu,” dedi Jordan. “Ama bir zamanlar evet, çaldım.” Mısırını çiğneyip yuttuktan sonra devam etti: “Babam eve geldiğinde eğer çaldığımı duyarsa mutlaka müzik odasına girip beni izlerdi. Uzun süre, hata yapmadığımdan emin olmak için beni izlediğini düşünmüştüm ama bir gün annem yokken kulağıma eğilip benim yaşımdayken ailesinin ona da zorla piyano dersi aldirttiğini ve bundan nefret ettiğini fısıldadı. Sonra bana Luka’nın tatilde eve geleceğini ve yaz boyunca pratik yapmam gerekmediğini söyledi. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama Luka buraya geri döndükten sonra bile, bir daha hiç piyano çalmak zorunda kalmadım.”

Jordan’ın yüzünde eski günlere özlem duyarmış gibi bir ifade belirince D.C. ona daha da çok sokuldu.

“Bir ara bize bir şeyler çal bari,” dedi Bear kısık sesle. O da sanki Jordan’ın çocukluğuna dair merhum babasıyla en azından bir güzel anısı olduğunu duyunca mutlu olmuş gibiydi.

“Kesinlikle,” dedi Alex. Onun da sesi kısıktı. “Piyano dinlemeye bayılırım.”

“Sevdiğin bir parça var mı?” diye sordu Jordan.

“Sadece Freya’dan,” dedi Alex, “o yüzden bilmene imkân...”

“*Hayalperestlerin Yükselişi*,” diye heyecanla iç çeken D.C. araya girdi.

Jordan kıza baktı. “André Parovel? Bunu çalabilirim.”

D.C.’nin gözleri parladı. “En sevdiğim parçadır. Hep düğün şarkım olsun isterdim.”

Bunun üzerine Alex kaşlarını havaya kaldırdı, Bear da öksürerek yüzünü gizledi.

D.C. o an ne söylediğini fark edince panik dolu gözlerle Jordan’a dönüp, “Ben... Yani... Sen... Biz...” diye kekelemeye başladı.

Hafifçe gülen Jordan kızın pembeleşmiş yanağını öpüp, “İyi ki benim de en sevdiğim parça o,” dedi.

Birbirlerine nasıl baktıklarını gören Alex, o an olduğu yerde eriye bilirdi.

İşte bugün bunun için savaşıyordu. Ta başından beri bunun için savaşıyordu, bunun için defalarca canını riske atmayı göze almıştı. *Bunu* korumak, kurtarmak için. Dostlarını, paylaştıkları sevgiyi ve hepsinin umut ettiği geleceği.

Aven bunların hiçbirini onlardan alamazdı. Ölümle bile. Ama Alex çok daha uzun süre yaşayacak olmalarını umuyordu. Birlikte anılar yaratacakları çok daha uzun zamanlarının olmasını, birbirlerinin yanında yaşlanıp kır saçlı, buruşuk ve çirkin birer ihtiyar olmalarını.

Onlarla yaşadığı bu an, kaybetmeyi göze alamayacağını ve kazanmaya ne kadar kararlı olduğunu hatırlaması için yeterdi. Dostları, ailesi ve dünyası için.

Alex gibi Jordan, Bear ve D.C. de artık yüzleşecekleri şeyle yüzleşme vakti geldiğini fark ettiler ve Alex'in düşüncelerini yargılamak ya da planlarından söz etmektense ona Bear'ın sözcülüğünde şöyle dediler: "Sonuna kadar seninleyiz, Alex. Bize ne yapacağımızı söyle."

Zaman son hızla akmış gibi saat on bir otuz olduğunda, Alex yine Tia Auran zırhını giydi ve Jordan, D.C., Bear ve birkaç dakika sonra yanlarına gelen Declan ve Kaiden ile birlikte yurt odasından çıktı. Birlikte çok fazla şey yaşayan bu altılı artık her tür şekil ve ebattaki insanlarla dolu olan akademi sınırlarında ilerlediler.

Ancak kalabalık olan sadece akademi sınırları değildi.

Gökyüzü daireler çizerek uçan drakeonlarla doluydu. Alex zihninden Xira'ya Aven'in anlaşma teklifini ve onu yenebilmek için yaptığı planı anlattıktan sonra, Xira draekonların oraya gitmelerini emretmişti. Xira da Kütüphane gibi, şüphelerini yok sayması için Alex'i teşvik etmişti. Ayrıca emrindeki draekonları ile birlikte Medora'yı ve karadaki herkesi kurtarmak için ona yardım edeceklerine de söz vermişti.

Alex kalabalıkların içinden ilerlerken Gölge Yürüyenlerin, Gündüz Binicilerinin, Fliplerin, Jarnockların ve insanların tanıdık yüzlerini görüyordu. Öğretmenler ve diğer öğrenciler de oradaydı. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmamış olan bir sürü masum ölümlü, bir savaşın ortasında kalmıştı.

Meyarinler de oradaydı. *Zeltora* zırhları giymişler, talep altında olmadıklarını müteffik güçler anlasınlar diye, kollarına koyu sarı bantlar takmışlardı. Yaklaşmakta olan savaşta omuz omuza mücadele etmek için ölümlülerle yan yana durdular.

Alex aptal değildi. Kyia'nın da dediği gibi, Aven "sana karşılık onlar" anlaşmasına uymayacaktı. Alex de herkes gibi bugün çok kan akacağını biliyordu. Ancak bu anlaşma sayesinde onu kovalamasına gerek kalmamıştı. Aven'a ulaşmak için mücadele etmek yerine, onunla eşit şartlarda yüzleşecekti. Bu da planının başarılı olması için ona çok az da olsa bir fırsat veriyordu. Ancak bunun gerçekleşebilmesi için, önce Aven'la yüzleşip sağ çıkmak zorundaydı.

Gelişikle birlikte sessizliğe gömülen kalabalığın arasından geçerken midesi kasılıyor, ellerini yumruk yapmış, gergin bir şekilde ilerliyordu. Onun kim olduğu, ne yapmak zorunda olduğu... ve onu bu noktaya sürükleyen geçmiş hakkında çoğunun hiçbir fikri yoktu. Yine de birazdan yapmaya kalkışacağı şeyin ağırlığını hissediyorlardı. Kaderlerinin onun ellerinde olduğunun farkındaydılar.

Her an tırnaklarıyla paramparça edecek kadar gerginleştiği ellerinde...

Ya da Kaiden ve D.C. gerginliğini hissedip ellerini tutarak parmaklarını parmaklarına geçirmeseydi, paramparça edeceği ellerinde.

Alex dostlarıyla birlikte el ele, konsey üyeleri ve ailesinin bekledikleri Kule binasının önüne kadar geldi. Bear'ın ailesi de oradaydı. Tamamen silahlı olan Johnny ve Blake, Jack ve Rachel ile Nastasha Sparker'ın yanında duran Gammy, Dorothy ve küçük Evie de gelmişti.

Alex anne ve babasının Freya'ya geri dönmeme taleplerini tek bir şartla kabul etmişti. Savaş başladığı an uzak durmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardı. Tıbbi koğuşta kalıp gelecek olan yaralılara yardım edeceklerdi çünkü Fletcher da dışarıda diğerleriyle birlikte savaşıyor olacaktı. Alex'in öğrendiğine göre Fletcher yeteneği sayesinde basınçlı bir ses dalgası yayabiliyordu. Bu sayede Meyarinlerin kulak zarları patlayacak ve saldırı güçleri zayıflayacaktı. O yüzden sahada olması çok kıymetliydi. Tıbbi yeteneklerini daha sonra kullanabilirdi.

Tabii eğer "daha sonra" diye bir şey olursa.

Kraliçe Nüda, tıbbi koğuşun ele geçirilmesi durumunda bir Meyarin savunma hattı sağlamak ve Kyia'nın Draekora'dan getirdiği *laendrayı* kontrollü bir şekilde kullanmak için Alex'in ailesiyle birlikte kalmayı teklif etmişti. Ama asıl neden iyi bir savaşçı olmamasıydı. Kadın ölümlülerle savaşırken onlara ayak bağı olacağını biliyordu. Onlarla birlikte hem Kraliçe Osmada, Gammy, Dorothy, Evie ve Natasha hem de akademi sınırlarına göç eden diğer öğrencilerin aileleleri tıbbi koğuşta görev yapacaktı. Bu aile üyelerinin hepsine iki seçenek sunulmuştu: ya savaşa katılacaklardı ya da katılanların bakımına yardım edeceklerdi. Birçoğu düşmanın gücüne rağmen silahlanıp dövüşmeyi kabul etmişti. Alex bunun için onlara minnettardı çünkü mümkün olan her türlü yardıma ve desteğe ihtiyaçları olacaktı.

Şüphelerini bir kenara bırakan Alex, Kule'nin önünde toplanan grubun yüzlerine tek tek baktı. Gözleri, ışıldayan Kaysia ve Lidael'den, sarı-turuncu-mor işaretli Tork, Glyn ve Eefi'ye; kömür karasıyla boyanmış Mareek ve Tibbs'ten, gölgeli Azalia, Saber, Shirez ve Trell'in üzerlerinde gezindi.

Gözleri son Gölge Yürüyen'e biraz fazla takılı kalınca, Trell bakışlarını yakaladı ve sessizce, "Bu iş sende, ha?" diye sordu.

Sorunun ne anlama geldiğini çok iyi anlayan Alex, hafifçe gülümseyip başını öne doğru sallayamadan edemedi. Buradaki herkesin içinde en iyi dövüşen kişinin Trel olduğunu biliyordu. Şu an yapması gereken tek şey farklı bir rakibe karşı kazanmaktı.

Daha sonra gözleri Kral Aurileus ve Kraliçe Osmada'nın yanında duran Kumandan Nisha'ya, ardından hemen yanlarındaki General Drock'a döndü. Adam bir denizci gibi daha şimdiden sessizce küfretmeye başlamıştı. Ancak sesi o kadar alçaktı ki söylediklerini sadece ölümsüz kulaklar duyabiliyor ve ellerinde olmadan gülüyorlardı. Blake ile el ele tutuşmuş olan Jeera biraz mesafeli duruyordu. Hemen arkasında baştan ayağa simsiyah üniformalarıyla muhafızlar durmaktaydı. *Onların* arkasında da insan ordusunun bir kısmı vardı. Kalan kısım; Gölge Yürüylenler, Gündüz Binicileri, Flipler ve Jarnocklarla birlikte Medora'nın çeşitli yerlerine konuşlanmıştı.

Gittikçe bunalmaya başlayan Alex, Meyarin zırhlarında son derece etkileyici görünen Roka, Kyia ve Zain'e döndü. Kıza bakışları Alex'in içini ısıttı, gözleriyle ona bu işten birlikte çıkacakları -ya da çıkamayacakları- sözünü veriyorlardı.

Alex ağlamamak için hızla gözlerini kırptırdı ve nihayet bakışlarını Medora'da geçirdiği süre boyunca en büyük destekçisi hâline gelen öğretmenlerine çevirdi. Kalabalıkların arasından yürürken, hepsi de okulları ve dünyaları için savaşmaya hazır olan Finn, Varin, Tayla, Doc, Luranda, Fitzzy, Marmaduke, Müdür Yardımcısı Jarvis ve kütüphaneciyi çoktan fark etmişti. Şimdi de öğretmenden ziyade birer arkadaşı gibi hissettiği diğerlerine bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatan Karter'a, koyu renk zeki gözleriyle Avcı'ya, asık ama kararlı suratıyla Caspar Lennox'a, kendinden emin ifadesiyle Mayra'ya ve destekleyici gülümsemeyle Fletcher'a baktı. En sonunda da Darrius'a döndü.

Adam kızın gözlerine bakıp sessizce, "Son zamanlarda Aven güçlendiğinden, Lena da yeteneğimi engellediğinden bu yana, sana şüpheden başka bir şey göstermediğimin ve bana olan inancının azalması için geçerli sebepler verdiğimin farkındayım ama bugün izinle, sana inandığını söyleyen ilk kişi ben olayım, Alexandra Jennings. Bugün ve getireceği her şeyle seninle birlikte ve senin için savaşacağım."

Nefesi kesilen Alex, Kaiden ile D.C.'nin ellerini bıraktı ve koşarak Darrius'a sarıldı. Ama ona geri sarılan sadece Darrius olmadı; herkes kızı kucakladı. Bağırışlar, tezahüratlar yükseldi ve müdürün inancını bağırarak tekrar eden insanların sözleri kampüste yankulandı. Yavaşça geri çekilen Alex derin bir nefes alıp çevresindekilerin gözlerine baktı. Öğretmenlerine, arkadaşlarına, ailesine. Tanımadığı insanlara. Sevdiklerine.

Yaklaşmakta olan savaştaki rollerini anladıklarına, birlik olduklarına, imkânsız engellere rağmen az da olsa bir şansları olduğuna güvenerek hafifçe gülümsemeyi başardı. Sonra da titrek bir sesle, "Yakında görüşürüz," diye bağırdı.

Sonra öğretmenlerine, Medora ittifakının liderlerine, Meyarin dostlarına, sınıf arkadaşlarına, toplanan kalabalığa ve en sonunda da ailesine, Jordan, Bear, D.C., Declan ve nihayet Kaiden'e de son bir kez bakıp arkasını döndü. Ardından, geriye bile bakmadan Kütüphane'ye doğru emin adımlarla ilerledi.

Alex'in buluşmaya gittiği kişi Aven değildi, henüz değildi.

Buluşma saatine kadar hâlâ birkaç dakikası vardı, o yüzden önce görmesi ve konuşması gereken birine daha uğramalıydı.

Kütüphane'nin fuayesinden geçerken, Meya'ya gittiği kurtarma görevinden bu yana duvardaki tabloların değişmemiş olduklarını fark etti, ardından bir sonraki merdivenlerden aşağıya inip zemin kata vardı ve bir kapı çağırıp Draekora'ya adım attı.

Xira, tıpkı zihninden ona rica ettiği gibi, kendisini çorak adada bekliyordu. Kır çiçeklerinin yeniden açmaya başladıklarını görünce çok şaşırdı. Drakeonların dönüşü, tıpkı umduğu gibi, adaları yine canlandırmıştı.

Uzanıp elini Xira'nın aşağıya indirdiği yüzüne bastırdı ve gök mavisi gözlerine bakıp, "Burada bunun için bulunmamalıydın," dedi.

"Peki, gelmeseydim acaba şimdi sen nerede olurdun?" diye biraz ukala bir cevap verdi Xira. "İtiraf et, bana ihtiyacın var."

"Elbette var," dedi Alex. "Ama bu başına bir şey gelecek diye korkmadığım anlamına gelmiyor. Eğer Aven Vae'varka'yı kullanırsa..."

"Onun yanına bile yaklaşmayacağım," diye araya girdi Xira. "Söz veriyorum, Alex. Tüm draekonlara, Aven'in saldıracağına inandığın şehirlerin üzerlerinde uçmalarını emrettim bile. Senin için veeyonlarla savaşacak, gökyüzünü koruyacak ve yerdekilere saldırmalarını engelleyeceğiz."

Bunun üzerinden defalarca geçmiş olsalar da Alex yüzünü buruşturarak, "Onlar sizin kadar büyük olmayabilirler ama sayıları çok. *Abrassadan* seninle birlikte gelen draekonlardan çok daha fazlalar," dedi.

"Onları sen Aven'i yenene kadar engellememiz yeterli."

Xira'nın sorgusuz güveni karşısında Alex destek almak için ona daha da çok yaslandı.

"Veeyonların liderinin Aven'la olan bağı kesilince diğerleri de geri çekilecektir," dedi Xira.

Xira'ya, Aven'in veeyonların lideri ile bağ kurduğundan söz ettiğini hiç hatırlamayan Alex, "Ben uyurken zihnimi mi okudun?" diye sordu.

Xira özür bile dilemedi ve "Beni hızlıca bilgilendirme şansın olmaz diye düşündüm."

Kaşlarını daha çok çatan Alex, "Eğer bu işten sağ çıkarsam kişisel sınırlarımız hakkında seninle çok ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek," dedi.

"Bu işten sağ çıktığında. Konuşmamızı dört gözle bekliyor olacağım," diye karşılık verdi Xira. "Şimdi beni gölge kurdunla tanıştırsan da planının nasıl işleyeceğini kendi gözlerimle göreyim."

Alex daha ismini söyler söylemez Soraya bir gölge ve şimşek patlamasıyla yanlarında belirdi. Draekonla kurdun göz göze gelmelerini, farklı bir seviyede iletişim kurmalarını izlemek büyüleyiciydi. Ya da birbirlerini tartuklarını. İkisinin de Alex'le bağları vardı, ikisi de kendi çaplarında inanılmaz güçlüydü, ikisi de Alex'i korumakta fazlasıyla kararlıydı.

Nihayet tekrar Alex'e baktıklarında, "Yapacak," diyen Xira oldu.

Karşılığında Soraya hafifçe havladı. Belli ki Xira'nın cümlesini onaylıyordu.

"Artık hepimiz arkadaş olduğumuza göre," dedi Alex, "gösteriye başlamamız iyi olur diyorum."

Xira'nın pullarını ve Soraya'nın ipeksi tüylerini okşadı.

"Ne yapacağını biliyorsun, değil mi, güzel kız?" diye sorunca, Soraya bir kez daha havladı.

"Bana hiç böyle tatlı sözler söylemiyorsun," diye homurdandı Xira.

Gülmemek için kendini zor tutan Alex, "Eğer istersen sana da 'güzel kız' diyebilirim," dedi.

Xira'nın dik dik baktığını görünce bir kahkaha patlatmamak için direndi. Midesindeki düğümlere rağmen böyle neşelenebilmesi inanılmazdı.

Ama neşesi geldiği gibi hızla kayboldu. Son bir kez ikisine de bakıp, dikkatli olmalarını istedi ve kapıyı tekrar açıp Kütüphane'ye geri döndü. Labirentten geçmek için sessizce yardım istedi. Sonra koridora vardı ve kendinden emin adımlarla onu Aven'a götürecek olan yolun önünde durdu.

"...tüm bunların başladığı yerde buluşalım."

Aven ona böyle demişti. Alex'in bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Zira Aven'in Raelia'dan söz ettiğini zaten biliyordu.

Alex'e olan hislerini açıkladığı yerden.

Alex'in ölümsüz olduğunu öğrendiği yerden.

Astophe tarafından, sürgün edilme emrinin verildiği yerden.

Raelia her şeyin başladığı yerdı ve Aven'a göre, her şeyin biteceği yer de orası olacaktı.

Böylece Alex derin bir nefes aldı, A'enara'yı çağırdı ve onunla son bir kez yüzleşmeye hazır vaziyette kapıdan geçti.

Aven, tam da Alex'in beklediği gibi, mantarlarla çevrili açıklıkta bekliyordu. Ancak Alex'in aksine, Aven onu karşısında görünce şaşırdı.

"Geleceğine inanmadım," dedi şaşkınlığı memnun ama surat-sız bir hayrete dönüşürken. "Aptallık ettin, Alexandra. Anlaşmaya asla sadık kalmayacağımı biliyor olmalıydın."

Alex hiçbir şey söylemedi.

Kıza doğru ölümcül bir asaletle yaklaşan Aven'in elinde Vac'varka vardı. "Biz konuşurken ordularım bu dünyaya doğru yola çıktılar. Gün batarken ölümlülerin varlığı hiç de hoş olmayan bir anıya dönüşecek. Üstelik Medora ile de kalmayacağım. Burada işim bitince, sence nereye gideceğim, Alexandra?"

Alex'in zihninde, gelecek görüşünde kendisine eşlik eden Kaiden'in sözleri yankılandı: "*Medora'yı yerle bir ettikten sonra daha da ileriye gidip gözlerini insanların Freya'sına dikecek.*"

"Tüm bunları sen başlattın," diye tısladı Aven. "Ve bir kere-sinde sana bir söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Artık tehlikeli derecede yakınlaşan Aven'dan uzaklaşmak için Alex birkaç adım geriledi. Birbirlerinin etrafında daireler çizerlerken, Aven'in bahsettiği söz Alex'in zihninde yankılandı.

"Yıldızlar üzerine yemin ederim ki bu gece kasledilecek olan sen ve diğerleri daha başlangıçsınız. Sözüm söz."

"Bu dünyayla, *seninle* işim biter bitmez insanların varlığını siline kadar durmayacağımdan emin olabilirsin," diye çıkıştı Aven.

Bu sözleri onu çok sarssa da, Alex görünün o kısmının gerçekleşeceğine ve Tia Auranların en azından o noktada araya gireceklerine inanmak zorundaydı. Eğer Aven, Medora'dan öteye geçerse İmparatoriçe Saefii bunu fark ederdi; tıpkı görüde olduğu gibi, Tia Auranları devreye sokup Aven'ı durdururdu. Alex buna inanmak zorundaydı.

"Beni yenemezsin, Alexandra," diye devam etti Aven. "Aynen son yedi haftadır nerede olduğunu, kendine yandaş aradığını bildiğim gibi, kehaneti de biliyorum."

Signa; Jordan, Bear ve D.C.'nin zihinlerini okumuştı, Alex bunu zaten biliyordu. Aven, kaçırdığı şeyler varsa, onları da D.C. ile olan bağı sayesinde öğrenmiş olmalıydı. Ama Alex içinden de olsa irkildi. Dışından hiçbir şey belli etmedi, yüzünde boş ve anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Başarısız olduğunu ikimiz de biliyoruz," dedi gözleri erimiş altın gibi ışıldayan Aven. "İkimiz de benim çoktan kazandığımı biliyoruz."

Ancak bu sözleri, Alex'in zihninde, Aven'in asla hayal bile edemeyeceği, başka birinin sözleri gibi yankılanıyordu. Zira bu kez zihninde yankılanan ses ne Aven'in ne de Kaiden'in sesiydi. Onun yerine Niyx'in Kayıp Ruhlar Kapısı'nda söylediklerini duyuyordu.

"...çoktan kazandın demektir. Sadece buna inanmalısın."

Niyx'in sözlerinden aldığı güçle Aven'in ateşli gözlerine baktı ve açıklığa adım attığından bu yana ilk kez konuştu. "Konuşma vaktinin bittiği konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Alex devam ederken, Aven ona gözlerini kısarak baktı. "Çoktan kazandığını mı düşünüyorsun? Kanıtla o zaman. Binlerce yıl önce yapmaya çalıştığın şeyi bitir... ve bu kez beni gerçekten öldürebilecek misin, gör bakalım."

Sanki Alex'in sessizliğini bozmasıyla Aven da içinde tuttuğu şeyi kırmış gibi kükredi: "Kıymetli Niyx'ine benden selam söyle."

Sonra da saldırdı.

Son derece hızlı bir şekilde, ölümcül silahı havada, Alex'in üzerine atıldı. Alex'in şimdiye dek karşılaştığı bütün ölümsüzlerden çok daha hızlıydı, kuvveti yediği yüzlerce Meyarin kalbinden geliyor ve onu yenilmez bir düşman yapıyordu. Alex, onu dönüştüğü bu hâliyle yenebilmek için hiçbir eğitimin yeterli olmayaacağını biliyordu. İki kardeş içinde en iyi dövüşen Roka'dan aldığı eğitim bile Aven'in çalıntı gücüne karşı koymasına yetmezdi. Yine de Alex onun karşısında, her vuruşta siyah ve mavi alevler saçan A'enara'sı ile duruyordu.

Alex onunla, ölümsüz reflekslerinden şoke olmayacak kadar çok çarpışmıştı -hem geçmişte hem şimdiki zamanda- ve bıçağını engellemesine rağmen, Aven hiç durmadı ve büyük bir hızla arka arkaya saldırmaya devam etti. Kemik kıracak kadar sert olan dördüncü saldırısında Alex geriye doğru sendeledi ve dengesi bozulduğu için, Aven'in savurduğu bıçak, sol kolunu hafifçe yardı.

Acıyla çığlık atan kız, adamın bir sonraki hamlesini engellemeyi başardı. Aven'in gözlerindeki neşeli ışıltıyı görebiliyordu. Vae'varka ile yaralanınca, Ölüm Habercisi'nin zehrinin Alex'in damarlarına işlemesine saniyeler kaldığını sanıyordu. Ama Alex her hamlesini engellemeye devam ettikçe, Aven'in bakışları karardı ve sadece kolunu değil, her yerini kanatmak için ona daha da öfkeyle saldırdı.

Alex arkadaşlarının, özellikle de D.C.'nin, Tia Auran zırhının özelliklerini bilmediklerine çok sevindi. Akademideki karantina esnasında D.C. kızın üzerinde bu zırhı görmüş ama *neden* bu kadar önemli olduğunu öğrenememişti çünkü Alex'in bunu onlara anlatacak vakti olmamıştı. Bu da Aven'in bu bilgiyi D.C.'nin, Signa'nın da diğerlerinin zihninden çalamadığı anlamına geliyordu.

"Çoktan ölmüş olmalıydın," diye tısladı Aven, açıklıkta birbirlerinin etrafında halkalar çizmeye devam ederlerken. Alex kolundaki kesikten daha fazlasını almıştı ama bunların hiçbirisi çok kötü yaralar değildi.

Nefes nefese bir hâlde, "Beni durdurman için bir kesikten daha fazlası gerekir," diye cevap verdi.

Aven'in, kızın sözlerindeki bu çifte anlamı kaçırmaması imkânsızdı. Çok daha büyük bir öfkeyle kükreyip kızın üzerine gelmesi belki de bu yüzdendi.

Az evvelki kibirli cevabına rağmen, Alex başının belada olduğunun farkındaydı. Birkaç yerinden kanlar akarken, Aven'da çizik bile yoktu. Bu arada Alex herhangi bir uzvunu kaybetmemek için -ya da daha fenasını- mücadele ediyor, Aven'in hamlelerini engelliyor ama karşılığında hamle yapamıyordu. Aven çok hızlı, çok güçlü, çok kuvvetliydi.

Ama böyle olacağını Alex zaten biliyordu.

"*Bu iş sende, ha?*" Akademiden çıkmadan önce Trell ona böyle söylemişti çünkü dişi Gölge Yürüyen sayesinde Alex'in planı tamamlanmıştı. Ya da en azından planın ilk kısmı.

Yer değiştirerek bile şu anki Aven'in karşısında başarılı olmasının imkânı yoktu ama onunla yer değiştirme taktiğini kullanarak dövüşmeyi de planlamıyordu. Bir sonraki hamlesini engellediğinde, yeniden geri çekilmek yerine bu kez öne doğru eğildi ve boştaki elini Aven'in bileğine sarıp bir yandan da zihninden Soraya'yı çağırdı.

Bu savaştaki rolünü anlamış olan kurt ışık ve karanlık patlaması içinde açıklıkta belirdi ve Alex'le Aven'i alıp yeniden kayboldu.

Bu beklenmedik nakil yüzünden şaşkınlık içinde sendeleyeyen Aven'la beraber Graevale'a geldiler. Aven yine de ayağa kalkıp Alex'in yumruğuna karşı koymayı başardı, ki bu kızın ilk saldırı hamlesiydi. Çevrelerinde olan bitene rağmen dikkatini dağıtmayan adam hemen toparlandı. Burası Alex'in en son gördüğü hâldeydi. Obscuria'nın zemin katındaki şehir meydanı, Aven'in talep altındaki Meyarin ordusu ve yetenekli insanlarıyla dövüşen Gölge Yürüyenler ve Gündüz Binicileriyle doluydu. Ancak Graevale yerlilerine yardım etmeye çalışan Medora ordusu ve muhafızların yanı sıra, Fliplerle Jarnocklar ve birkaç özgür Meyarin de vardı... Bütün türler ortak düşmana karşı ittifak kurmuştu.

Alex, Aven'la bu gotik katedralin basamaklarında çarpışırken şimşekleri çağıran ve bir orada bir burada beliren Gündüz Binicileriyle karanlık dumanların içinden bir görünüp bir kaybolan Gölge Yürüyenleri, atıkları zehirli oklarla vurmaya başardıkları herkesi -Meyarinleri ya da talep altındaki insanları- deviren Jarnockları gördü. Muhafızlar ve Medora askerleri, hyroa kanıyla kaplı hançer ve kılıçlarla güvenilir *dengeleyici* silahlarını kullanıyor ve Alex'in daha önce dövüşürken hiç görmediği, suları çağırıp düşmanlarının yüzüne fırlatabilen ve diğerleri indirsin diye onların dikkatini dağıtan Fliplerle takım hâlinde dövüşüyorlardı. Tüm bunların üzerine gökyüzü de pençe ve dişleriyle draekonlarla çarpışmakta olan veyyonlarla doluydu.

Bu Alex'in uzun uzun seyredecek kadar vaktinin olmadığı çılgın bir manzaraydı. Zira Aven sabırsızlanmaya ve çok daha düşmanca saldırmaya başlamıştı.

Kızın ölmesini, şimdi ölmesini istiyordu.

Ancak Alex'in teslim olmaya niyeti yoktu. Aven tekrar tekrar üzerine gelirken, Alex de *tekrar tekrar* Soraya'yı çağırırdı.

Üçü birden dünyanın çeşitli noktalarına gidiyor ve Aven bir noktadan diğerine doğru savrulurlarken bile Alex'e saldırmayı sürdürüyordu. Graevale'in ardından Soraya onları Maroo'ya, Bear yakalanmadan evvel Jarnock lideriyle buluştukları yere getirdi. Alex ve Aven şu an ağaçların tepesinde dövüşüyordu.

Ancak Jarnock savaşçıları da Aven'in ağaç tepelerine kurulmuş şehri kaplayan ordularıyla dövüşmekle meşguldü. Ama tıpkı Graevale'da olduğu gibi, Jarnockların da yardımına diğer ölümlüler koşmuştu. Işık saçan küller, patlayan gölgeler, akan sular, *dengeleyicilerin* patlamaları ve birbirine çarpan çelik sesleri etrafta kaplıyordu. Ağaçların kapattığı gökyüzünden Alex draekonlarla savaşmakta olan veeyonların kulakları delen çirkin çığlıklarını işitebiliyordu.

Ancak Alex bunlara dikkatini tam olarak veremiyordu çünkü Aven saldırılarını arttırıyor, sürekli yer değiştirmeleri Alex'e yalnızca bir kez saldırma şansı veriyordu, ki Aven da zaten onun bu hamlelerini engelliyordu.

Sonra yine gittiler. Soraya, adamın savurduğu bıçaktan Alex'in kurtulmasına yetecek kadar hızlı hareket etti ve onları Nialas'a getirdi. Aven'in bıçağı hedefini bulamadan, kurt ortadan kayboldu.

Aven odağını kızın kurduna çevirince, Alex bu kez bir değil tam iki hamle yapmayı başardı ama hiçbirisi Aven'a zarar vermedi. Ama Aven huzursuzlanmaya başlıyordu, özellikle de Soraya'nın onları getirdiği bu su altı şehrinin en yüksek sütununda yer alan daire şeklindeki toplantı odasına bakarken. Cam duvarlar sayesinde Atlantis benzeri şehir kuş bakışı görülebiliyordu ve tıpkı ziyaret ettikleri diğer yerler gibi, bu kez draekonlar ve veeyonlar

hariç, tüm türler köpük şeklindeki kürelerin içinde savaşmaktaydı. Aven'in Meyarinleri, suyun altına inmek için *valis yolunu* kullanıyordu.

"Bu yaptığın çok etkileyici," diye hırladı, dikkatini tekrar Alex'e odaklayan Aven. "Ancak hiçbir ölümlü, bir ölümsüzün hızına ve yeteneklerine karşı koyamaz. Müteffiklerin yakında yorulacaktır ve yorulduklarında da..."

"Evet, evet," diye soluk soluğa araya giren Alex, zihninden Soraya'ya seslendi. "Sözlerini seni dinleyen birine sakla."

Aven kıza bir kez daha saldırırken gözlerindeki öfke dayanılmayacak kadar korkunçtu. Vae'varka ile bir kez daha karşı karşıya kalan Alex neredeyse Aven'in ağırlığı altında ezilecekti ama Soraya tam zamanında ortaya çıkıp bu kez onları Tryllin rıhtımına götürdü.

Alex'e söylendiği gibi, saray yanıyordu. Alevler hiç bitmeyecekmiş gibi canlıydı. Ancak şehrin kalanı mücadele hâlinde görünse de, Alex'in baktığı yerden çok da çaresiz görünmüyordu. Eğer başarılı olursa Tryllin'in yine yükseleceğinden emindi.

Ama önce Aven'i durdurmalıydı.

Uzakta yanan alevlerin ışığında, suyun kenarında bir ileri bir geri hareket ederlerken, Aven onunla daha sert dövüşmeye başlamıştı. Alex yorulmaya başladığını, onu şaşırtmak için tek bir şeyin daha üstesinden gelmesi gerektiğini, Zaylin'in de şaşırtmasına neden olan, Gölge Yürüyenlerden öğrendiği tekniği kullanması gerektiğini biliyordu.

Ama henüz işi bitmemişti.

Soraya'yı bir kez daha çağırdı ve kurt onları başka bir yere götürdü.

Sonra bir daha.

Ve ardından iki kez daha.

Çok kısa süre içinde dört kez yer değiştirdiklerinden Alex'in başı dönüyordu. Önce Woodhaven, sonra Mardenia, ardından Dupressa ve Meya sokaklarına bile gittiler. Soraya en son onları Alex'in başından beri olmak istediği yere, yani Akarnae'nin kampüsüne getirdi.

Kütüphane, Alex'in planını biliyordu, savaşmak için kampüse giren rakip güçlere rağmen bu nedenle karantina uygulamadı. Alex'in, Aven'ı istediği yere götürebilmesi için kalkanların inik olması lazımdı. Sadece bunu *nasıl* gerçekleştireceğini bulması gerekiyordu, özellikle de şimdiye dek yaptığı tüm hamleler başarısız olduğu için.

"Burada mı olsun istiyorsun yani?" diye sordu Aven, gözlerinde ölümlle. Ancak sürekli yer değiştirdikleri için, o da Alex gibi biraz dikkati dağılmış görünüyordu. Zaten Alex'in istediği de buydu; Aven'ın dikkatini dağıtmak ve böylece şu an oldukları yere gelebilecek kadar uzun yaşamak.

"Ben seni öldürürken dostların ve ailen izlesin mi istiyorsun?" diye devam etti Aven saldırarak. "Yüce Alexandra Jennings'in düşüşünü görsünler mi istiyorsun?"

"Benim istediklerimi çok ama çok uzun zamandır umursamıyordun," dedi Alex, kaçmayı başardığı hamlelerin arasında. "Neden şimdi umursaya başladın?"

Alex ter içindeydi, Aven'ın arka arkaya gelen hamlelerini engellemekten kolları titriyor ve hâlâ fena hâlde kanayan kolundaki yara yüzünden, A'enara'yı tutarken yapış yapış olan elleri kayıyordu. Ancak bunların hiçbirine odaklanmadı. Çevresinde devam eden savaşa da dikkat etmedi, ona ihtiyacı olan zamanı vermeye çalışarak dövüşen en sevdiği insanlara da. Sadece Aven'a odaklandı. *Ve sağ kalmaya.*

Aven'ın saldırılarını önlemeye çalışırken, yan yana dövüşen Kaiden ile Declan'a bakmamaya çalıştı. Nisha ve Jeera da yakınlardaydı, dördü de birbirlerini kollayarak savaşıyordu.

Meyarinler ve talep altındaki insanların görünmez bir güç tarafından alaşağı edildiklerine bakmamaya çalıştı... Jordan ve Bear, Jordan dayanabilene kadar onun görünmezlik kalkanı altında dövüşeceklerine dair Alex'e söz vermişlerdi.

Alex, büyük bir hedef olan Kral Aurileous'u korumak için insan ordusu ile beraber çarpışan General Drock, Karter, Avcı ve Fletcher'a bakmamaya çalıştı.

Öğretmenleri ve öğrencileri güvende tutarak yeteneklerini silah olarak kullanan ve konu kılıç oyunları olduğunda insanların ölümsüzlerle baş edemeyeceklerini çok iyi bilen üç Meyarin lideri Roka, Kyia ve Zain'e bakmamaya çalıştı.

Gen-Sek binasının önünde ve içinde -tam da herkesle birlikte ailesinin ve D.C.'nin de içinde olduğu tıbbi koğuşun bulunduğu yerde- süren mücadeleye bakmamaya çalıştı.

Tepede uçarak gökyüzünü veeyonlardan temizleyen Xira ve draekonlardan oluşan karanlığa ve Gökyüzü Krallığı'nı çevreleyen ve draekonlardan daha küçük ama daha kalabalık olan bu yaratıklara bakmamaya çalıştı.

Alex bunların hiçbirine bakmamaya çalıştı. Ancak Aven'in bitmek bilmeyen saldırılarını engellerken, görmezden gelemeyeceği birkaç şey oldu.

Tek gözlü hokkabaz Samson Graver'ın kampüste hızla koşarak karşısına çıkan Meyarinlere ve saldırgan insanlara dumanla dolu toplarını fırlattığı ve bunu yaparken manyakça güldüğü gibi şeyler.

Binicilik derslerinden bu yana görmediği ve aklına bile gelmeyen tüylü, küçük midilli Monster'ın kalabalıkların arasından fırlayıp kafasını ve toynaklarını kullanarak önüne çıkan herkesi ezdiği gibi şeyler.

Şu an Aven'in ordusuna karşı savaşan ve talep altındakilere parmağını tutup onları komaya sokan Grimm Helkin gibi şeyler.

Kütüphane duvarlarından dışarıya çıkıp içinde bir insan varmış gibi dövüşürken bir yandan da, "Sevgili Lady Alexandra için!" diye bağırarak zırhtan şövalye Sir Camden gibi şeyler.

Ancak tüm bunların yanında, duyup görmemeyi tercih ettiği pek çok talihsiz anı da görmezden gelemeydi.

Calista'nın telekinesis yeteneği ile bir binanın kenarına fırlattığı Müdür Yardımcısı Jarvis'in duvara çarptığı an kemiklerinden çıkan ses gibi. Alex adamın bir daha ayağa kalkamayacağını biliyordu.

Pipsqueak'in Gerald'in dövme kırbaçlarıyla hayatını kaybettiği an gibi, birkaç saniye sonra Blake ve Johnny'nin gelip babalarının intikamını alarak Gerald'in bir daha hiç kimseye zarar vermemesini sağladıkları an gibi.

Muharebe sınıfından iki arkadaşı Brendan ve Nick'in Vaera ve Gaiel'in bıçak darbeleriyle birkaç saniye içinde hayatlarını kaybettikleri an gibi.

Dört Meyarin ile aynı anda dövüşen Trell'in alaşağı edildiği ve Shirez'in kanla kaplı yere çöküp acı acı çığlık attığı an gibi.

Yüreği çok acıyor olsa da Alex, bu kederin içinde kaybolmaması gerektiğini biliyordu. Bunu yaparsa dikkatsiz davranırdı, oysa şu an duygularına gem vurmalıydı. Niyx, öfkeyle dövüşmemesi konusunda onu hep uyarırdı. Aynı şey keder için de geçerliydi. Bu nedenle Alex bir çelik gibi durdu ve zihnindeki tüm düşüncelerden sıyrılıp yalnızca bir tanesine odaklandı: karşısındaki Meyarin'e.

"Bunları görüyor musun?" dedi Aven ve Alex ilk kez adamın *nihayet* nefes nefese kaldığını duydu. Ama bunun nedeni Aven'in şu an sadece onunla dövüşmüyor olması olabilirdi, bir yandan da şok dalgasına benzer bir yetenek kullanarak boştaki kolunu sallıyor ve onlar bitkin bir hâlde tekrar ayaklanmadan önce, etrafındaki herkesi yere düşürüyordu. Bunu üç kez yaptı, derken Kaiden adamın üzerinde etkisiz hâle getirme yeteneğini kullandı.

VARDAESIA

Alex onunla birkaç saniyeliğine göz göze gelince bunu anladı ve ardından bütün Meyarinler Kaiden'e doğru hamle yaptı. Ama Kyia, Zain ve Roka da olanları izlemiş ve Declan, Nisha ve Jeera ile birlikte çocuğun yardımına koşmuştu.

"Bunların hepsi senin yüzünden oluyor," diye devam eden Aven, gözlerini kısarak Kaiden ile etrafındakilerin ortaya koydukları mücadeleyi izledi. Görünmez olan Jordan ve Bear da onlara katılmış, Kaiden'i daha da emniyete almışlardı. Şu an Kaiden'in tek yaptığı Aven'in çalıntı yeteneklerini kullanmasını engellemekti.

"Hayır, Aven," dedi Alex soluk soluğa. Artık dayanamayacağının bilincindeydi. Gücü tükenmiş, çok kan kaybetmiş ve kendinden geçmeye başlamıştı. Son hamlesini şu an yapmalıydı, aksi takdirde zafer kazanma şansını kaybedecekti. "Bunların hepsi senin yüzünden oluyor."

İçinden yükselen büyük bir güçle Aven'a saldırdı. O kadar hızlı hareket etti ki Aven'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Alex'i zamanında durduramayacaktı ve Alex bunu biliyordu. Büyük bir öz güvenle, bıçağını öne doğru savurdu.

Ama saplayamadı çünkü birisi ellerini arkadan yakaladı ve onu geriye doğru çekti. Bu, yaklaştığını hiç fark etmediği Skraegon'du.

Ancak yine de Alex'e öldürücü bir darbe indirmeden ya da Aven'a bunu yapma şansı vermeden acı içinde bağırarak dizlerinin üzerine çöktü. Arkasında duran Mayra gümüşü kanla kaplı okunu adamın omzundan çekip çıkardı. Hızlı bir hareketle yayını gerdi ve "Bu kardeşim için, seni pislik *kregon!*" diye bağırarak okunu Aven'a fırlattı.

Aven hızla yana kaymaya çalışsa da ok boynunu çizdi. Derisinde çok sığ bir yara açıldı.

Skraegon göz açıp kapayana kadar tekrar ayağa kalktı ve Mayra'yı yere indirip onunla boğuşmaya başladı. Kadının yayı, havada bir kerner çizerek doğrudan kalbine inen kılıcın önünü kesemedi.

Kılıç kadının kalbine saplandı.

"*Hayır!*" diye haykırdı Alex ama yalnız değildi çünkü savaş alanından Cykor'un çılgılığı da yükseldi. Anında kızının yanına koşan adam maalesef çok geç kalmıştı.

İşkence çeker gibi bir çığlık atıp Skraegon'a döndü ve ikisi aynı anda birbirlerine kılıçlarını savurarak boğuşmaya başladılar. Mayra gibi, ölürlerken ikisinin de gözlerindeki ışık söndü.

Her şey çok hızlı oldu. Üç kişi daha ölmüştü. Üç kişi daha sonsuza dek bu dünyadan gitmişti.

Boğazında hıçkırıklarla Aven'a dönen Alex, onu elleri boyunda donakalmış vaziyette dururken gördü. Parmaklarının arasından gümüşü kanlar damlıyor ve ilk defa gözlerinde endişeyle Alex'e bakıyordu.

Canını tenindeki kesiklerden ve yaralardan çok daha fazla yakan acısını bir kenara koyan Alex, Kütüphane ile korkularını paylaşırken haklı olduğunu anladı. Aven, ne planladığını *kesinlikle* biliyordu. Ve bunun olmaması için tüm gücünü kullanacaktı.

Aven daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir güçle saldırıp ardı ardına yumruklar yağdırırken, Alex düşmemek ve elindeki A'enara'yı da düşürmemek için zor dayandı. Kollarında, bacaklarında ve gövdesinde derin kesikler açıldı. İnsandan yapılmış bir iğne yastığı gibi ağır ağır kanıyordu. Onu koruyan tek şey üzerindeki ölümsüzlerin zırhıydı.

Özellikle şiddetli bir darbe tökezleyip yere düşmesine neden olduğunda, kalbi durdu. Bu hatanın çöküşüne yol açacağından emindi. Ancak Aven avantaj elde edemedi Roka yetişti ve onu itti. Zain de ileri atıldı. İkisi birden Aven'ın kılıç darbeleriyle savaşmaya başlayıp ölümcül bir dansa giriştiler.

Bunu gören Alex sevinmedi ya da rahatlamadı, onun yerine içi korkuyla doldu çünkü birkaç dakika içinde ölmeleri için Vae'varka'nın tek bir çizığının yeterli geleceğini biliyordu.

"*Durun!*" diye bağırdı onlara.

Ancak ayağa kalkarken, Aven onların savunmasında bir boşluk buldu ve Vae'varka'yı ağabeyine doğru indirdi. Alex onlara vaktinde ulaşamadı.

Aven'in yüzündeki zafer ifadesi, silahın Roka'nın üzerine inişini izleyen Alex'in ciğerlerinde kalan son havayı da söküp aldı. Fakat bıçak Roka'ya saplanmadı.

Niida'ya saplandı.

Alex'in çılgınlığını duyan kraliçe, *valisyoluna* atlayıp gelmiş ve bir oğlunun diğer oğlunu katletmesini engellemek için, bedenini bir kalkan olarak kullanmıştı.

"*HAYIR!*" diye haykırdı Roka. Bu sırada Alex'le Mayra da kraliçeyi tutmak için atladı. Ancak daha kadını tutamadan Vaera ve Gaiel, *valisyolu* ile, talep altındaki dört *zeltora* ile birlikte geldi. Altısı birden Roka'ya doğru atladı ve Zain ile ikisini savaşın içine geri çekip, annesiyle son anını yaşamasını engellediler.

Bununla birlikte Aven hiç kıpırdamadan öylece kalakaldı. Yüzünde bomboş bir ifadeyle Niida'ya bakarken gözleri alev alev yanıyordu.

Kraliçe ona uzandı, gümüşü kanla kaplı ellerini Aven'in zırhla kaplı bacaklarına bastırıp, "Seni affediyorum," diye fısıldadı.

Sonra bedeni uyustu ve altın sarısı gözleri bomboş bir şekilde boşluğa baktı.

Aven'in göğsü derin ve çalkantılı nefeslerle inip kalkıyordu. Sanki sarayın kütüphanesinde Niida'yı bizzat gözden çıkardığını unutmuş gibi, alev alev yanan bakışlarını Alex'e yöneltip, "Bunu sen yaptın!" diye bağırdı.

Alex geleceğini bildiği hamleyi karşılamak için A'enara'yı kaldırdı ve bu işi sonsuza dek bitirmeye hazırlandı.

Ama Aven ona saldırmadı. Bu kez değil.

Onun yerine ardı ardına dört şey oldu.

İlki Lina Merrow'un geliyordu. Talep altındaki silahlı savaşçılarla çevrili bir vaziyette belirdi ve Kaiden'e odaklanıp, çocuğun Aven'i etkisiz hâle getirme yeteneğini engellemeye çalıştı.

İkinci olay, Aven'in şok dalgası yeteneğini kullanarak Alex'in altındaki zemini yarması oldu. Kız boşluktan içeriye düşmemek için sendeledi ve tam o sırada gökyüzünden kocaman bir veeyon indi. Diğerlerinin iki katı olan yaratık, asi prensi pençeleriyle kavradığı gibi havaya kaldırdı.

Üçüncü olay yaratığın Aven'i bırakmasıyla birlikte adamın yere çakılması ve düşerken elindeki bıçağın doğrudan...

"XIRA, DİKKAT ET!" diye haykıran Alex ayağa kalktı.

Ama artık çok geçti.

Çünkü Xira yana kaymayı başarsa ve *abrassayı* açıp simsiyah bir karanlık dalgası içinde kaybolsa da, birkaç saniye sonra yeniden belirdi. Devasa cüssesi ile yere düşerken kükremesi tüm dünyayı âdeta sarstı...

Vae'varka, göğsüne saplanmıştı...

Draekon gölün kenarına düşerken Alex de, "XIRA!" diye bağırdı. Yerin sarsılmasıyla birlikte sıçrayan sular ayaklarının altındaki toprağı ıııslak etti. "XIRA, HAYIR!"

Drekona doğru koşarken ciğerleri yanıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu, aralarındaki *vaelina* bağının, attığı her adımda zayıfladığını kabullenmeyi reddetti, ta ki hiçliğe dönüşüp içinde koca bir boşluk bırakana kadar.

"XIRA!" diye, draekonun zihnine tekrar bağırdı. "XIRA, CEVAP VER!"

Ama Xira cevap vermedi.

Aralarında derin bir sessizlikten başka bir şey yoktu.

Alex yine de pes etmedi. Sadece ona ulaşması gerekiyordu. *Sadece ona ulaşmalıydı.*

"SORAYA!" diye seslendi ama kurt ilk defa yanında belirmedi. Bir anda içi hem yandı hem soğudu zira Soraya'nın çağırduğında gelmemesinin tek nedeninin bunu yapamaması olduğunu biliyordu. Bunun yapamamasının tek sebebi de...

Alex savařan kalabalığın arasından geçip, yere dűřműř olan drekonunun yanına kořarken yine hıçkırıklara boėuldu. Ancak biri Kaiden'den, diėeri Jeera'dan olmak űzere eř zamanlı iki uyarı çıėlıėı duyduėunda henűz yolun yarısındaydı.

"ALEX!"

Lena, Kaiden'in diėer yeteneklerini deėil, yalnızca etkisiz hűle getirme yeteneėini kullanmasını engellediėinden, çocuėun kız kardeřiyle paylařtıėı sezgisel yetenek, ikisinin de birazdan olacakları hissetmelerini saėlamıřtı yani Aven'in dűrdűncű ve son hamlesini.

Veeyon tarafından dűřmekten kurtarılan Aven, evik bir řekilde Xira'nın yanına indi ve savař alanındaki Alex'in gűzlerine baktı.

"Bir draekonun kalbini yersen ne olur, biliyor musun, Aeylia?" Alex'in damarlarında akan kanı sayesinde onu duyabileceėini biliyordu. "İzin ver de gűstereyim."

Hűlű onlara doėru kořan ve hűlű hiçbir řey yapamayacak kadar uzakta olan Alex, Aven'in bıçaėını Xira'nın etinden çekip çıkarmasını ve kolunu gűėřűne sokup altın kalbin kűűk bir kısmını kopardıktan aėzına doėru kaldırmasını izledi...

Bu manzara karřısında Alex tepkisini engelleyemedi. Savařan gűlerin tam ortasında iki bűklűm oldu ve kusmaya bařladı. Midesindekileri çıkarırken bir yandan da aėlıyordu.

"ALEX!" diye tekrar baėırdı Kaiden ama Alex kıpırdayamadı, űfkesini kontrol edemiyor, Aven'in çenesinden damlayan saf altın kalbin gűrűntűsűnden gűzlerini ayıramıyordu. "ALEX!"

Kendini zorlayarak başını kaldırdı. Tam o sırada Aven da elini kaldırıp uzattı.

"Bu senin suçun, Alexandra Jennings," diye tısladı parmaklarını açarak.

"ALEX, HAYIR!"

Alex'in olanları kavramak için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Kaiden'in ona doėru kořup kollarını iki yana atıėını gűrdű.

Derken birdenbire kendini koruyucu bir güç alanının içinde buldu... Bu, Sean'ın yeteneğiydi. Ancak savaşmaktan bitkin düşen Kaiden bu alanı sadece kızı korumak için kullanabilmişti. Alex yarım saniye sonra Aven'dan görünmez bir dalganın yükseldiğini ve savaş alanının ötesindeki ve üstündeki her canlıya çarptığını fark etti.

"Bir draekonun kalbini yersen ne olur, biliyor musun, Acylia?"

Artık biliyordu.

Çünkü tek vücut hâlinde düşmüşlerdi.

Otuz Sekiz

Aven'in gücünün çarptığı -Alex dâhil- tüm ölümlü ve ölümsüzler geriye doğru savruldu. Kaiden'in sağladığı güç alanı, çarpışmanın ağır darbesinden Alex'i korusa da gökyüzünde savaşan veeyon ve draekonlar yere yapışırken, kız ardı ardına sarsıldı.

Hareketsiz kalan Alex kulaklarının çınlaması dışında hiçbir şey duyamadı ve görüşünü karıncalandıran yıldızların ötesinde bir şey göremedi.

Savaşın henüz bitmediğini bilerek *kalk, kalk, kalk* dedi kendi kendine.

Ancak inleyerek oturmaya çalışırken, görüşü netleşip işitme duyusu sakinleştiğinde her şeyin bittiğini fark etti.

Çünkü başka hiç kimse ayağa kalkmıyordu.

Baktığı her yerde açık ve kıpırdamayan gözler gördü.

Alex bir daha kustu.

Bir daha.

Bir daha.

Çünkü onları görmüştü.

Kaiden. Jordan. Bear. Declan.

Ölmüş.

Roka. Kyia. Zain.

Ölmüş.

Darrius. Fletcher. Karter. Avcı.

Ölmüş.

İnsanlar. Gölge Yürüyenler. Gündüz Binicileri. Flipler.
Jarnocklar. Meyarinler.

Ölmüş.

Hepsi ölmüştü.

Aven ölümcül darbesiyle dost düşman herkesi yerle bir etmişti. Gen-Sek binasından da hiç ses gelmediğinden, Alex adamın gücünün orayı da etkilediğini anladı.

Ailesi.

Ölmüş.

D.C..

Ölmüş.

Ronniganlar.

Ölmüş.

Sevdiği herkes... ölmüş, ölmüş, ölmüştü.

Etrafını bir ölüm tarlası sarmıştı.

Sağ kalan sadece kendisiydi çünkü Kaiden son anını onu korumak, *onu kurtarmak* için kullanmıştı.

Gözlerini Kaiden'den alamıyordu. Sadece bir iki metre uzağındaydı. Aven'in gücü onu havaya fırlatıp kızın yanına çakmıştı.

Gördüklerine inanmayı reddederek titreyen bacaklarıyla çocuğa doğru süründü ve elini hâlâ sıcak olan yanağına koydu.

"Kaiden?" diye fısıldadı, sesi dudaklarından zar zor çıkıyordu.

Kaiden gözlerini kırpmıyordu, Alex'e doğru dönmedi. Güzelim mavi gözleri boşluğa bakıyordu.

"K-Kaiden!" diye haykırdı Alex ve hıçkırıklara boğuldu. Çocuğun omuzlarından tutup onu hafifçe sarstı, işe yaramayınca bu kez daha sert sarzmaya ve tüm bedenini itip çekmeye başladı.

Ancak Kaiden yine de uyanmadı.

"Hayır," diye inledi Alex. "Hayır, hayır, *l-lütfen, hayır.*"

Ona bakmadan edemedi, *hepsine* bakmadan edemedi. Çaresizlik onu avucunun içine alıp sıktı. *Un ufak etti.* Orada, ellerini Kaiden'i korur gibi göğsüne koymuş otururken vücudu uyuştu ve paramparça olmuş ruhunu da ele geçirdi.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Bu kadarı çok fazlaydı.

Yapamazdı...

Yapamazdı...

"İşte görmek için can attığım şey *buydu*," diye gıklayan Aven gözlerinde parlak bir zafer ışığıyla kızın yanına geldi. "Yüzündeki ifade... görmeyi tek istediğim şeydi."

Alex hiçbir şey diyemedi. Yapamadı.

Yüreği...

Yüreği...

"Bu işkenceden daha iyisi olmadığını bildiğim için neredeyse seni sağ bırakmak istiyorum, diyebilirim," diye devam etti Aven, aralarındaki mesafeyi kapatırken. "Ama zaman yolculuğun yüzünden sayamayacağım kadar uzun yıllar başımı belaya soktun, sevgili Aeylia. Artık sevdiklerini elinden almam yeterli değil, sen de onlara katılmalısın."

Alex yukarı baktı ve Aven'in kılıcını tam da başının üzerinde kaldırdığını gördü. Aven bunu yaparken, bir yandan da sözleri kızın zihninde yankılanıyordu.

"...zaman yolculuğun."

"...zaman yolculuğun."

"...zaman yolculuğun."

Sonra başka bir ses duydu, Kütüphane'nin sesini.

"*Sen hep kendi kaderinin efendisi oldun. Şimdi yolunu seçme ve seni götüreceği yere gitme vaktidir.*"

Bu Alex'in yolu değildi.

Bu onun kaderi değildi.

Bu sonu kabullenmeyi reddetti.

"...eğer imkânsız başarılabilecek biri varsa, o da sensin."

Athora haklıydı.

Alex bunu kanıtlayacaktı.

Böylece Vae'varka üzerine doğru inerken, Alex kımıldadı. Aven'a saldırmak ya da hamlesine karşı savunmaya geçmek için değil. Kaiden'i bırakıp Kule'ye yöneldi ve sessiz savaş alanındaki cesetleri bir bir geçerek koştu.

Hızlı, daha da hızlı, ölüm sanki peşindeymiş gibi koştu. Onu hızlı adımlarla izleyen Aven'ın haykırıışlarını, hemen arkasından binaya doğru gelişini duyabiliyordu.

Ama Seçilmiş Kişi, Alex'ti.

Çağrılan kişi, Alex'ti.

Kütüphane'nin koruması altındaki kişi, Alex'ti.

Böylece mağaraya giden bir kapı açarken Aven'ın peşinden glemeyeceğini biliyordu. Karanlığa düşmeden hemen önce kapıyı arkasından çarparak kapatınca, gördüğü son şey, Aven'ın fırtınalı yüzü; duyduğu son şey, döndüğünde kendisini burada bekleyeceğine dair verdiği sözdü.

Ama Alex'in dönmek gibi bir niyeti yoktu.

Çünkü imkânsız yapmak üzereydi.

Alex'i mağarada beklemekte olan Athora kapüşonunu çıkarmış, karanlık ve asık suratından kıza bakan süt gibi gözleri açığa çıkmıştı.

"Ben halkımın kâhiniyim."

Bir keresinde Alex'e böyle demişti. Alex şimdi ne demek istediğini anlıyordu. Bugün daha savaş alanına adım bile atmadan önce, Athora onun neyle karşı karşıya kalacağını görmüştü. Meydana gelecek olan katliamın çoktan farkındaydı.

"Henüz vaktim gelmedi."

Biliyordu. *Başından beri* biliyordu.

Zaman. Konu daima ama *daima* zamana geliyordu.

Geçmişe yaptığı yolculuk esnasında Kütüphane ona bir daha asla zamana açılan bir kapı sunmayacağını söylemişti.

Ama bu, yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Alex'in tek yapması gereken bir yolunu bulmaktı.

Athora'ya doğru yalpalayarak önünde diz çöktü çünkü onu mahveden ağırlık yüzünden ayağa kalkamıyordu. Çok fazla şey buna bağlıydı, o kadar ki Akex'in içindeki parçalar umut etmeye bile cesaret edemiyor ama başka bir sonucun gerçekliğini de kabullenemiyordu.

Yaşlı gözlerle Athora'ya baktı ve titreyen dudaklarının arasından, "Bana yardım eder misin? Beni geri götürür müsün?" diye sordu.

Athora ona kör gibi baksa da Alex'in tahmin edebileceğinden çok daha fazlasını görüyordu.

"Her şeyi," diye fısıldadı Alex. "her şeyi yaparım. Ne gerekirse." Yutkundu. "Lütfen, *lütfe*n..." Sustu ve kanlı elini ağzına götürdü. Vücudundaki acı, yüreğindeki yanıkta hiç kalırdı.

Athora kıza ciddi bir ifadeyle bakmaya devam ederken, "Sana bir daha zaman içinde asla bir kapı verilmeyeceği söylendi," dedi.

"Biliyorum," diye hıçkırdı Alex. "Ama *lütfe*n..."

"Ve sen zamanın kurallarını herkesten daha iyi bilirsin."

Lady Mystique'in sesi mağarada, kadın sanki yanlarındaymış gibi son derece net bir şekilde yankılandı.

"Çoktan meydana gelmiş olayları değiştiremezsin."

Alex bunu unutmuştu. Hatta üzüntüden, geçmişte geçirdiği zamanın geleceği etkilediğini... ama değiştiremediğini de unutmuştu.

"Hayır," diye hıçkırdı. "*Hayır*."

Athora pelerinini savurdu ve kızın yanına diz çöktü.

"Lütfen," dedi Alex nefes nefese. "Ben yapamam..." Boğulacak gibi oldu. "Ben onlarsız *yapamam*..."

Kırılıyordu.

Alex *kırılıyordu*.

"Bu yol asla senin seçeceğin yol değildi, Alexandra Jennings," dedi Athora yumuşak hatta neredeyse nazik bir sesle. Sonra şu alıntıyı tekrarladı: "...kaderin dokunduğu ölümlü kana sahip bir kızın selamladığı gün, değişimin gerçekleşeceği gün olacak."

Kehanet. Gerçek kehanet. Athora'nın hiç bilmiyor olması gereken kehanet.

"Ben halkımın kâhiniyim."

Ona buğulu gözlerle bakan Alex'in yüreği çok fazla şey anladığı için, acıdı.

"Değişiklik, vakti gelince olur, Alexandra," diye fısıldadı kıza.

Sonra tekrar ayağa kalktı, bunu yaparken elini salladı ve karşılarında bir kapı belirdi.

"Ben bir kapı nöbetçisiyim," dedi Athora. "Ancak bilmediğin şey benim aynı zamanda bir zaman nöbetçisi de olmam. Ve bugünün geleceğini çok uzun zamandır biliyordum."

Şu an mağarada Athora'nın sesi yankılanıyor, Lady Mystique'in ölümünden sonra Alex'e söylediklerini tekrarlıyordu.

"İkimizin de bu dünyadan kurtulacağı bir vaktin geleceğini biliyordum... Onun özgürlüğü bugün geldi, çok yakında benimki de gelecek."

"Bir dakika," dedi anlamaya başlayan Alex. "Bir dakika..."

"Tek bir şansın var," diye sözünü kesti Athora. "Sana ancak bu kadarını verebilirim. Seni tüm bunların başladığı yere geri götüremem ama bugün... bugün bir fark yaratabilirsin. Geleceğinin gidişatını tamamen değiştirecek ve başarılı olmanı sağlayacak tek bir fark."

Athora'nın söylemediği şeyin ne olduğunu anlayan Alex, içinde yepyeni bir umudun yeşerdiğini hissetti.

"Henüz vaktim gelmedi."

Ama şimdi gelmişti.

Böylesi bir hareketin bedelinin ne olacağını -tarihin gidişatını değiştirmenin- Alex çok iyi biliyordu.

Çatlak bir sesle yeniden, "Bir dakika," dedi.

Athora eliyle yüzüne dokundu. "Aven Dalmarta çok uzun zaman önce benden gözlerimi çaldı." Bunu duyan Alex şaşkın bir nefes aldı. "Bugün adaleti görecektir."

"Bir dakika..."

"Bu dünya için canını feda etmeye hazır olan tek kişi sen değilsin," dedi kapıdan geçmeye hazırlanan Athora. "Unutma, işleri düzeltmek için sadece tek bir şansın olacak." Sözlerini bitirirken kör gözlerini kıza çevirdi. "İyi değerlendir."

Sonra kapıdan geçti ve altın sarısı bir ışık patlamasıyla beraber Alex bir çığlık atıp gözlerini kapattı. Ardından ışık söndü ve geride ışıldayan bir kemer bıraktı.

Hayır, bir kemer değil.

Bir kapı.

Ve altında Tia Auran dilinde tek bir kelime yazıyordu.

Zelah.

Zaman.

Zaman Kapısı.

Athora, içinde kalan son ölümsüz güçle, bu kapıyı Alex'e verebilmek için canını feda etmişti.

Athora ölmüştü.

Ama bu kapı... onun Alex'e ölürken verdiği bir hediyeydi. Alex de onun verdiği son talimatları uygulamakta kararlıydı.

"İyi değerlendir."

Alex ayağa kalkarak yüzünü sildi, sırtını dikleştirdi ve kapının diğer tarafında, Athora'nın onu taşıdığı zaman diliminde karşılaşacağı şey için için A'enera'yı çağırdı.

Bir saniye daha beklemeden ışıldayan kemerin altından koşarak geçti.

Vardaesia'da olduğu gibi hemen diğerk tarafa geçmedi. Daha çok *abnassadan* geçer gibi hissetti. Bedeni bir o yana bir bu yana çekiliyor ve basınç onu acı noktasına kadar itiyordu. Ama sonra geçiş tamamlandı ve kapının sessizliğinin yerini savaş çığlıklarıyla birbirine çarpan çeliklerin sesleri aldı. Alex nerede olduğunu hemen anladı... ve *hangi zaman diliminde* olduğunu.

Çünkü hemen önünde yerde Kraliçe Niida yatıyordu; elini Aven'a uzatmış, onu affetiğine dair son sözlerini fısıldıyordu.

Alex hemen kendini toparlayıp birazdan olacıklara hazırlandı. Ama o anı da heba etmedi.

"İyi değerlendirdi."

Alex de bunu yaptı.

Tam Niida son nefesini verip de Aven alev alev gözlerini kendisine çevirirken, Alex, "XIRA, ÇEKİL ORADAN!" diye bağırdı.

"*Bunu sen yaptın!*"

Bu kez Aven'ın, üzerine saldırmasından korkmadı çünkü daha büyük bir felaket planladığını biliyordu.

"*Alex, neler...*"

Xira cümlesini tamamlayamadı çünkü Alex zihninden ona neler olacağını göstermişti. Tam o sırada Aven şok dalgasıyla yere vurdu ve Xira geriye doğru savrularak uçtu. Ama kızın uyarısını dikkate almıştı. Çılgınca kükreyerek diğerk draekonlara hızla toplanmaları için emir verdi.

Ancak Aven'ın veeyonu çoktan gökyüzünden aşağıya düşüyor ve keskin pençeleriyle Aven'ı kaldırmaya hazırlanıyordu.

"Hayır!" diye haykıran Alex, ayağı fırladı. "SORAYA!"

Işık ve gölge patlamasıyla birlikte yanında beliren kurdu görünce çok rahatladı. Hayvan kan içindeydi ve topallıyordu ama yine de yaşıyordu, henüz o ölümcül darbeyi almamıştı.

Soraya kendisine söylenmesine gerek kalmadan Alex'i sırtına aldı ve havaya fırlatarak ortadan kayboldu. Alex düştü, düştü, düştü ve nihayet veeyonun kaygan sırtına indi. Bacaklarıyla yaratığın gövdesini sıkıca sardı ve A'enara'sıyla canavarın boynunu kesti.

Veeyon Alex'in kulak zarını deiecek kadar tiz bir sesle bağıarak aşağıya doğru çakılırken, Aven da "Hayır!" diye haykırdı.

Yaranığın pençeleri açıldı ve üçü birden yere çakıldı. Ama Alex, Soraya'yı tekrar çağıramadan, Aven bıçağını Alex'e doğru salladı. Alex A'enara ile ona karşılık verdi ve çarpışarak aşağıya, aşağıya ta nehre kadar indiler.

Sonra da nehrin içine girdiler.

Düşüşlerini yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. Böylesi bir mesafe, damarlarında ölümsüz kanı akmayan herkesi yok edebilirdi. Alex darbeden dolayı kemikleri kırılmış gibi hissetti ve ciğerlerine hava doldurmak için yüzeye çıkmaya çabalarken uzuvlarını hareket ettirmekte zorlandı.

Buzlu gölde Aven'la savaşıma şansı olmayan, aynı zamanda Soraya'nın gölgeleme yeteneğinin de suda işe yaramadığının farkında olan Alex, Aven'ın yüzeye çıkıp kendisini takip ettiğini bildiği için kıyıya doğru çılgınca yüzdü.

"BENDEN KAÇAMAZSIN, AEYLIA!"

Su sığlaşınca kaygan kayaların üzerinden geçen Alex, arkasında onun olduğunu duydu. Yakındı... Çok yakın. Ama neredeyse karaya varmıştı, artık tamamen suyun dışındaydı ve sağlam zeminden yalnızca birkaç metre uzaktaydı.

İşte o an şok dalgasını tekrar hissetti, sonra ileri doğru uçtu ve sarsıcı bir gürültüyle kaygan kayalığın tepesine indi. Tam zamanında takla atarak, onu ortadan ikiye ayırmaya hazırlanan Vae'avarka'nın, üzerine üzerine geldiğini gördü.

Bu, Alex'in, hem gücü hem de hızı yüzünden engelleyemeyeceğini bildiği bir saldırıydı. Alternatif zaman çizgisinin görüsü aklında belirirken kalbi durdu ve hem o zaman hem de şimdi yaşadığı her şeyin boşuna olduğunu acı verici bir netlikle fark etti. Önce o sonra da dünyanın geri kalanıyla birlikte sevdiği herkes ölecekti. Ama sonra imkânsız olan gerçekleşti.

Parıldayan bir ışık külüyle birlikte Zaylin ortaya çıktı ve altın kılıcıyla Aven'ın siyah alevler saçan bıçağını durdurdu.

Aven'in yüzünde saf bir şok ifadesi belirdi, ağzı bir karış açık vaziyette Tia Auran'a bakan Alex'in de yüzünde aynı ifade vardı. Zihninde kehanetin mısralarının fısıldanarak yankılandığını duydu.

Eğer Gündüz ve Gece birleşip tek bir düşmana karşı savaşırsa...

"ŞİMDİ, ALEX!" diye bağırdı Zaylin.

Ölümsüzün gelişi Aven'in şaşkınlıktan bir süreliğine donakalmasına yol açmıştı ama bu kadar kısa bir süre bile Alex'e beklediği şeyi yapması için yeterdi.

"İyi değerlendirdi."

İleri doğru fırladı ve Mayra'nın okunun çizdiği Aven'in boyuna kanlı kolunu dayayıp, hem zihninden hem de ağzından şu sözleri söyleyerek bağırdı: "*Trae Menada sae!*"

Talep etme ritüelinin sözcükleri etkisini gösterirken Alex de bir anda kendi zihninden çıkıp Aven'in zihnine girdi.

Çığlıklar.

Alex'in şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şeye benzemeyen bir ızdırıp tarafından zihni bıçaklandığında duyduğu şey buydu. Aven kadar iradeli birine *sahip* olma çabasından kaynaklanan ızdırıp. Yıllar boyunca kendisine bağladığı ve çaresizce kontrolü altında tutmaya çalıştığı bir sürü kişinin acısı.

Bu, Alex'in dayanabileceğinin çok ötesinde bir acıydı.

Tam bilincine inen bu bıçak darbesi gibi ızdıraba daha fazla dayanamayacağını hissettiği an, acı hafifledi ama çığlıklar devam etti.

Alex daha önce sadece dört kişiyi talep altına almıştı. Niyx, ölmek üzere olduğundan aralarındaki bağa çok az direnç gösterebilmişti. Kaiden istekli olduğu için süreç çok kolay ilerlemişti. Ancak Jordan ve Grimm ona karşı zihinsel bir savaş vermişti... Ya da en azından Jordan olayında Alex kendi iradesinin Aven'in gücünün üstesinden geleceğini anlayana kadar, bunu Aven yapmıştı.

"...onunla karşı karşıya geldiğinde, zafer en keskin kılıcın sahibinin değil, en güçlü iradenin sahibinin olacak."

Alex Kayıp Ruhlar Kapısı'nda Niyx'in söylediği bu sözleri çok düşünmüş ve sonunda kendi yeteneğinin -kendi *iradesi-nin*- Aven'in nihai yenilgisine yol açacağını anlamıştı. Onunla savaşırken hiç kimsenin yardımını istememişti. Sadece Vae'varka tehlikesi yüzünden değil ama eğer onu öldürmeyi becerseler bile, Aven'in talep altına aldığı herkesin de onunla birlikte öleceğini bildiği için. Ona bağlı olanları özgür kılmanın tek bir yolu vardı, o da Aven'in onları *serbest* bırakmasıydı. Ama bunu asla kendi isteğiyle yapmayacağını bildiği için, Alex'in elinde tek bir seçenek, yani tek bir plan kalıyordu.

Aven'i onları serbest bırakması için zorlamalıydı. Bunu yapmasının da tek bir yolu vardı.

Tıpkı Jordan ve Grimm'de olduğu gibi, kendisine karşı koyacağını bildiği için Aven'in zihnine girdiğinde onu kendisini beklerken bulunca şaşırmadı.

Bu defa Meyarin Sarayı balo odasının balkonunda, Aven'in ölümsüz kurbanlarının çığlıklarıyla dolu şehrin manzarası karşısında duruyorlardı. Az sayıdaki insan kurbanları, balo salonundaki myrox kafeslerin içinde yan yana dizilmişti. Alex sadece Calista ile Lena'yı tanıyordu ki bu da Gerald, Sparkerlar ve hatta Signa'nın bile başından beri kendi hırslarıyla hareket ettiğini doğruluyordu. Ancak Calista ile Lina'nın gözlerindeki acı... Alex bu derinlikte duyguları daha önce sadece iki kez görmüştü: Jordan ve Grimm'in zihinlerine girdiğinde. Bu neye mal olursa olsun, bir daha hiç kimsenin bu çaresiz acıları çekmemesini sağlayacaktı.

"*Burada olamazsın!*" diye tısladı Aven ona balkondan. Her zamanki duruşu bozulmuştu. "Hiç kimse beni durduramaz... *hiç kimse!* Hele iğrenç bir ölümlü asla!"

Alex cevap vermedi. Onunla dalaşmadı ya da ona itiraz etmedi. Yaşadıkları onca şeye rağmen, Aven'in ona yapmaya çalıştığı onca şeye rağmen -ona ve sevdiklerine yaptığı- bu adam bir zamanlar onun arkadaşıydı ve Alex bu anı uzatmayı hiç istemiyordu. Onun yapacağı gibi, Aven'a işkence etmeyi hiç istemiyordu. Aven bunu merhamet olarak görmezdi ama bu kesinlikle merhametti.

"Onları serbest bırak, Aven," diye alçak ama sert bir sesle emretti. "Hepsini serbest bırak."

Aralarındaki gerilimi hissetti, verdiği emrin gücünün Aven'i zorladığını ve Aven'in bu güce direnemediğini biliyordu. Mayra'nın son anda intikam arzusuyla adamın boynunda açtığı o yaranın ve Zaylin'in tam vaktinde yetişmesinin sayesinde Aven'in hükmü sona ermişti. Artık onun sahibi Alex'ti... Aven, Alex'in kontrolü altındaydı.

Ama kehanetin gerçekleşmesi beklenen son bir kısmı daha vardı. Aven onun emrine direnmek için son bir girişimde bulunup Vae'varka'yı zihnine çağırdığında ve öfkeyle kükreyip saldırıya geçtiğinde, bunu gayet iyi bilen Alex hazırды.

Jordan'ın zihnindeyken yaptığıının aksine Aven'a durmasını emretmedi. Aven'in silahına son bir kez A'enera ile karşılık verdi. O an -Karanlık ve Aydınlık çarpıştığında- emrinin gücü etkisini gösterdi ve Aven nefes nefese bir vaziyette sanki sözcüklerle dövüşür gibi, "*Trae Gaverran sae,*" dedi.

Alex, Aven'in kurbanlarıyla kanını değiştirmeden, bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için nefesini tutarak bekledi. Ancak kehanet doğru çıktı çünkü balo salonundaki kafese kapatılanlar, tıpkı aşağıdaki çığlıkların kesildiği gibi, bir anda yok oldu. Acı veren sesler artık kesildiği için Alex kehanetin nihayet gerçekleştiğini anladı.

Tutsaklar serbest bırakılmıştı.

Ama yine de elinde öfkeli bir Meyarin kalmıştı. Alex onun zihninden çıkıp kendi bedenine döndüğünde, Aven'i tutmak için Roka ile Zain'in yanı sıra Zaylin ve Raife'in de (ikisi de Tia Auranlardan oluşan küçük bir grupla birlikte gelmişti) ortak çabaları gerekti. Alex'in ağzından tek bir söz çıktı: "Dur!"

Aven ancak o zaman durdu. Kıza öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki Alex onun kontrolüne sahip olduğunu bilmesine rağmen, ürperdiğini hissetti.

"Sen..."

Soraya karanlık ve aydınlık patlamasıyla birlikte gelip ona tehditkâr bir şekilde hurlayınca, Aven çenesini kapatıp gözlerini kurda çevirdi. Yine de sessiz kalacağından emin olmak için Alex ona, "Sessiz ol," diye emretti.

Mücadele esnasında hiç kimsenin Vae'varka ile yaralanmamış olması bir mucizeydi ama Alex, Aven'in ona direnirken başka birini yaralaması riskine girmek istemedi. O nedenle dostlarına sessizce geri çekilmelerini söylerken, Aven'a da bıçağını geri göndermesini emretti. Tereddüt eden Roka'nın gözlerine baktı ve içlerinde saf acıyı gördü. Ancak karşılığında Roka'ya kendisine güvenmesi için yalvarır gibi bir bakış attı. Roka da bunun üzerine başını hafifçe sallayarak diğerleriyle birlikte birkaç adım geri çekildi.

Alex akademi sınırlarında olan bitene, dostlarının güvende olup olmadığına bakacak vakit bulamamıştı. Yapabildiği tek şey bu süre zarfında sağ kalmış olmaları için dua etmek ve görevini tamamlamaya odaklanmak olmuştu... Çünkü görevi daha bitmemişti.

Alex yine sessizce Aven'a peşinden gelmesini emretti. Yanında Soraya ile birlikte onu Kule binasına doğru götürdü. Aven'ın yarattığı yıkımdan, ondan çaldığı hayatlardan önce Alex bir plan oluşturmuştu, o planın son kısmını Kule binasında uygulayacaktı. Artık Athora'nın fedakârlığı sayesinde geri döndüklerine göre, Alex Kayıp Ruhlar Kapısı'nda Lady Mystique'in söylediği sözlerden ilham alan son eylemini de gerçekleştirmeye hazırды.

"Her şey kaybolmuş gibi görüldüğünde," demişti kadim kadın, "Kelarna de la Soraya."

Alex o zaman kadının "ışığı hatırla" anlamına gelen sözlerini anlamamıştı ama şu an bu sözlerin aydınlık saçan herhangi bir ışığı kastetmediğini biliyordu. Kadın "Soraya" kelimesini söylerken vurgulayarak söylemişti. Bu da *Soraya de lah Torra* yani "Dünyaların Işığı" anlamında söylenmiş olduğunu gösteriyordu.

Kütüphane.

Alex tıpkı Aven'la yüzleşmek için Vardaesia'daki odasından kaçtığı zaman olduğu gibi, Kütüphane'nin onun ve herkesin özgürlüğünün anahtarı olduğunu bir kez daha fark etti. İşte planının son kısmı bu nedenle bir araya gelmişti.

Alex, zihinsel tasmaından çektiği ve Soraya'nın yakından izlediği Aven ile birlikte merdivenlerden çıkıp fuayeye girdi. Aven'a Meya'nın mükemmel şekilde tasvir edildiği bir tablonun önünde durmasını söyledi. Tablo olduğu yerden hiç kıpırdamamıştı çünkü Alex Kütüphane'den bunu rica etmişti.

"Sadece sorman yeterli, Alexandra. Bunu bir dahakine unutmayaya çalış."

Kütüphane'nin ona Tia Auran çöllerinde söylediği bu söz, Alex'in yüreğine kazındığı bir ders olmuştu. Her ne kadar konu zamanı değiştirmek olduğunda yardımcı olmasa da -çünkü Alex böyle bir kapının kendisine bir daha asla sunulmayacağı konusunda önceden uyarılmıştı- Alex, *bunun* Kütüphane'nin izin vereceği türden bir şey olduğunu biliyordu.

Bu nedenle Soraya'dan olduğu yerde kalmasını rica ettikten ve Aven'a kıpırdamamasını emrettikten sonra adamın kolunu tuttu...

...ve onu tablonun içine itti.

Birlikte diğer tarafa yuvarlanıp Altın Kayalık'ın tepesine indiler. Aven'ın bir zamanlar şehrin en iyi manzarasını göstermek için Alex'i götürdüğü noktaya.

Aven'a yüzünü dönen Alex, alev alev yanan gözlerinde gördüğü şeyle mücadele etti. O gözlerde nefret, hem de çok fazla nefret vardı. Ama şu an korku da vardı, neler olduğunu fark ettiği için hissettiği çaresizlikle birlikte.

Alex, Kütüphane'nin şu an bir Gümüş Orman ağacının önünde duran fuayesindeki tablonun ötesindeki dış dünyayı işaret ederek Aven'a, "Senin ölmeni istediler. Oy verme hakkını reddeden ağabeyin dışında oradaki herkes..." dedi.

Aven irkildi ancak kendisine emredildiği gibi, sessizliğini korudu.

"Bu benim uzlaşmamdı," diye devam etti Alex. "Başkalrı güvenderken senin sağ kalmanı sağlamamın tek yolu buydu. Burada hiç kimseyi incitmeden Meya'yı yönetebilirsin, bütün şehir senin oyun alanın olacak."

Aven'ın gözlerindeki bakış derinleşirken Alex duygularına hâkim olmak ve ne için acı çektiğini hatırlamak için kendini zorladı; sevdiği herkesi öldüren Aven'ın yarattığı ölüm tarlasını hatırlamak için. Hissettiklerine hâkim olan Alex ona gösterdiği merhameti, onun asla göstermeyeceğini biliyordu. Zaten Aven ona bu merhameti *göstermemiştir*. Onun yerine yoluna çıkan herkesi katletmiş ve aynısını Alex'e de yapmak istemiştir.

"O hâlde buraya kadarmış?" dedi Aven, kız yavaşça ona konuşmasını emredince. Geleceğinin artık neye benzediğini anladığı için sesi titriyordu. "Beni sonsuza dek bir tablonun içine mi hapsediyorsun?"

Aven'ın gözlerine bakan Alex, "Yaptığın şeyler göz önüne alınınca..." (Bu ve Alex'in değiştirdiği zaman çizelgesindekiler.) "...sen bile bunun, hak ettiğinden çok daha fazlası olduğunu görürsün. Oradaki herkesin gerçekleemesini istediği şeyden kesinlikle çok daha fazlası." Bir kez daha tabloyu işaret etti.

Söyledikleri doğrudu. Aven, “sana karşılık onlar” anlaşmasını yaptıktan sonra, müteffik türlerin savaş konseyi Alex’in planı üzerinde tartışmış ve sadece tek bir konuda ısrarcı olmuşlardı: hepsi Aven’in kellesini istiyordu. Buna itiraz eden sadece Roka ve Alex olmuş, Niida bile oğlunun yarattığı yıkımı savunacak bir şey sunamamıştı. Ancak sonuçta Alex hepsine kaderde onun yenecek kişinin sadece kendisi olduğunu hatırlatmış ve bu kararı yine kendisinin vermesi gerektiğini söylemişti. Böylece bir zamanlar Aven’la paylaştığı arkadaşlığın hatırına -o zamandan beri adamın tüm yaptıklarına rağmen- onun idam edildiğini görmek istemedi.

“*Ben katil değilim.*” Alex, Niyx ve Zaylin’e bunu söylemişti ve sözünün arkasında durmaya kararlıydı. Aven’in yüzündeki ifadeden, bu teklifi yapmasındansa ölmeyi tercih ettiği anlaşılıyor bile olsa.

Aven, “Beni *Taevarg’a* götür,” diye yalvardı. “Beni o Tia Auranlara ver, beni kendi dünyalarına götürsünler ve orada hapsedsinler. Ne yaptığın umurumda bile değil... Benim için bunun dışında her şey çok daha iyidir. *Her şey.*”

Alex, kiminle konuştuğunu ve mahvettiği yaşamları kendine bir kez daha hatırlattı. “Hiçbir dünyada seni kendi doğandan koruyacak bir hapisane olmadığını biliyorsun. Bu hiçbirimizin alabileceği bir risk değil. Üzgünüm, Aven. Ama burada kalmak zorundasın. Sonsuza dek.”

Verilen emir üzerine aralarında bir ip gerilir gibi oldu ve Aven kızın bu son emri üzerine yenilgiyi kabul ederek gözlerini kapattı.

“Ne olursa olsun, ben yine de her şeyin farklı olmasını dilerdim,” diye fısıldadı Alex. Serbest bırakılmayı kabul etmesi için ona emir verdi ve kanlı kolunu tekrar Aven’in boynuna bastırıp aralarındaki bağı kaldırmak için gereken sözcükleri söylerken, Aven’in da kabul ettiğine dair zihninden fısıldayarak söylediği sözleri duydu.

Ardından Aven son kez intikam almak için üzerine hamle yapmadan, Alex elini tabloya koydu. Aven dizlerinin üzerine çökerken, Alex de Kütüphane'ye doğru yuvarlandı.

Artık tabloda şu görüntü vardı: Düşmüş olan altın prensle birlikte zamanda sonsuza dek donmuş olan Altın Kayalık.

Soraya rahatlaması için kızı yaslanırken, Alex'in yanağından tek bir damla yaş süzüldü. İkisi de Kütüphane'nin Meya tablosunu mükemmel bir gün doğumu resmiyle değiştirmesini ve Aven'i sonsuza dek derinliklerine gömmesini izledi.

"Teşekkür ederim," dedi Alex yavaşça. Bunu sadece Kütüphane Aven'i yenmesine yardım ettiği için söylemedi. Her şeyden çok, minnettar olmasının sebebi, Kütüphane'nin eğer istese Athora'yı durdurabileceği ama durdurmamış olmasıydı. Oysa işlerine karışmamış, Alex'in zamanı değiştirmesine izin vermişti... ve dünyayı kurtarmasına.

"Her zaman yanında olacağım, Alexandra," diye yanıt verdi Kütüphane. "*Daha önümüzde yaşanacak bir sürü macera var.*"

Ayakta sallanırken parmaklarını Soraya'nın tüylerinde gezdiren Alex'in adrenalini, yerini ağrı ve bitkinliğe bırakıyordu. "Umarım bir süre macera yaşamayız. Zira önce güzel bir uyku çekmek istiyorum."

Kulaklarına sıcak bir gülümseme dokundu. "*Bunun ayarlanabileceğinden eminim.*"

Alex, gölge kurduyla birlikte Kule binasından çıktığında, gördüğü manzara, girerken olduğundan çok daha farklıydı.

Gökyüzü veeyonlardan temizlenmiş, tepede sadece daireler çizerek uçan draekonlar kalmıştı. Xira kızı görünce *bam* diye yere indi. Zeki gözleri gururla parlıyordu.

Etraflarında artık savaş çığlıkları ya da birbirine çarpan çelik sesleri yoktu. Her şey sessiz ve kıpırtısızdı. Ve her şey Alex'in dönüşünü bekliyor gibiydi.

Alex, Soraya'ya yaslanıp merdivenlerden sendeleyerek inerken sessizlik bozuldu. Sağır edici bağırış ve tezahüratlar yüzünden Alex neredeyse kulaklarını kapatacaktı. Aven'in talebinden kurtulmuş olanlar -hem Meyarinler hem insanlar- yaptıklarından dolayı ona minnettarlıklarını ifade ederken gözlerinden yaşlar akıyordu.

Üstelik ağlayanlar sadece yeni serbest bırakılmış kişiler değildi. Alex'in etrafı gözyaşı doluydu. Mutluluk gözyaşları, acı gözyaşları, hüznün gözyaşları...

Umut gözyaşları.

Tüm bunları sindirmesi bir dakika bile sürmedi çünkü bir çift güçlü kol onu sıkıca sardı.

Tia Auranlar gibi onların da hız avantajları olduğundan, yanına ilk gelenler Meyarin dostları oldu. Ancak Zaylin, Raife ve diğer dünyadan getirdikleri küçük grup etrafta görünmüyordu. Yani Alex'i kendilerine doğru çekip canını yakacak kadar sıkıca sarılanlar Roka, Kyia ve Zain'di. Ancak Alex fiziksel acı hissetmedi. Ama duygusal olarak çok acı çekiyor ve eğer yaşasaydı Mayra'nın da hatta Niida'nın da bu kucaklaşmaya eşlik edeceğini çok iyi biliyordu. Ancak ikisi de bu dünyadan gitmiş, Niyx ile Astophe'ye katılmış ve yıldızların ötesinde bir yerde sevdikleriyle birlikte huzur bulmuşlardı.

Alex onlar için yas tutacaktı, ama *sonra*. Çünkü şu an, böyle bir zafer kazanmışken galibiyetin tadını çıkarmaktan başka bir şey yapacak değildi... Bu galibiyet mutluluğa dönüştü ve sırtarak uzaklaşan Meyarin arkadaşları, kızın yanına gelen insan dostları için yer açtı.

Kaiden, Jordan, Bear ve Declan... Hepsi güvendeydi. Kan gölüne dönen savaş alanından bu kez sağ çıkmayı başarmışlardı. D.C., Alex'in anne babası, Kraliçe Osmada, Dorothy, Gammy ve Evie de öyle. Hepsi de tıbbi koğuşun içine kadar giren kargaşadan sağ kurtulmuştu.

Jeera, Nisha ve Drock... Blake ve Johnny... Darrius, Avcı ve Karter... Kral Aurileous... Alex'in gördüğü an çok rahatladığı bir sürü yüz vardı. Özellikle de Fletcher'ı görünce çok rahatladı. Çünkü o, diğerlerinin aksine, kıza sarıldığı gibi boğazından aşağıya *laendra* sokup -kaybettiği kan göz önüne alındığında- hâlâ ayakta durabiliyor olmasının bir mucize olduğunu ısrarla söyledi.

Gölge Yürüyenler, Gündüz Binicileri, Jarnocklar, Flipler, Meyarinler, insanlar... Alex'in etrafında bir sürü yüz vardı, çoğunu tanıyor ama daha çoğunu tanımıyordu. Fakat şu an hepsi özgürdü. Hepsi artık *güvendedi*.

Laendra sayesinde yaralarının hızla iyileşiyor olmasına rağmen, bu düşünceyle yaşadığı savaşın fiziksel ve zihinsel gerilimini hissetti.

Bir saniye daha ayakta kalamayacaktı, dizleri büküldü ve kaçınılmaz bir biçimde ayık kalma mücadelesini kaybederken, Kaiden'in kollarına yığılıp kaldı.

"Görünüşe bakılırsa kendi dünyanda da bizim dünyamızda olduğun kadar dramatiksin."

Alex'in ayılıp, kendisini artık uyutmayan bu sözleri sindirmesi birkaç dakika aldı. Ancak sindirdiğinde -daha doğrusu kimin söylediğini anladığında- gözleri hızla açıldı ve yatağının kenarında oturan Zaylin'i görünce şaşkın bir çığlık attı.

"Doktorun seni gözetimi altında tutmak istedi ancak tıbbi tesisinde yatağa ihtiyaç duyan o kadar çok kişi vardı ki, senin kendi odanda uyanmana razı oldu," dedi bariz bir hoşnutsuzlukla etrafına bakınan Zaylin. Her şeyi ama *her* şeyi kaplayan altın olmadığından, muhtemelen odanın dekorasyonunu çok zevksiz bulmuştu.

"Ne..." diye konuşmaya çalıştı Alex ama boğazı çok kuruydu.

Zaylin ona bir bardak sıvı ikram etti. Alex sorgusuz sualsiz sıvıyı içti ve içinde ılık *laendra* olduğunu fark edince rahatladı. Çiçek onun daha da canlanmasına yardımcı oldu.

Artık pijamalarla kaplı olan vücuduna bakınca, kolundaki gümüşü parlaklığa sahip derin yara izi dışında, Aven'la mücadele ederken aldığı yaraların hiçbirini göremedi. Bu en yeni -ve son olmasını umduğu- talep işareti, avucundaki yara izleri gibi, asla kaybolmayacaktı. Bu iz, neyle karşılaştığını ve ne yaptığını ona sonsuza dek hatırlatacaktı. Zaten başka türlü de olamazdı.

Tekrar konuşmayı deneyen Alex bakışlarını yara izinden Zaylin'e çevirip, "Burada ne işin var? Saefii..." diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla bizim yardımımıza layık olduğumu kanıtlamıştın," diye sözünü kesti Zaylin.

Alex imparatoriçenin yardıma gelen ölümsüz grubu hakkında ne düşündüğünü sormaya fırsat bulamadan, Zaylin, "Yatakta tembellik etmeyi kesip giyinmelisin. Seni görmek isteyen bir sürü insan var," dedi.

Alex kaşlarını kaldırdı. *Yatakta tembellik etmek mi?* Gerçekten mi?

"Zaylin'in yardıma geldiğine neden minnettar olduğumu bana hatırlat," diye seslendi Xira'ya. Bu sırada Tia Auran da odada dört dönerek, farklı bir dünyada olmasına rağmen hâlâ hizmetli pozisyonunda, Alex'in gardırobunu karıştırmaya başladı.

"İmparatoriçe işe karışmasa ölürdün de ondan," diye neşeyle cevap verdi Xira. *"Ve senden sonra da herkes."*

Alex irkilerek, *"Yani Saefii sonunda gelmeye karar mı vermiş?"* diye sordu. Bu, Zaylin'in tam vaktinde yetişmiş olmasını açıklıyordu. Ama imparatoriçe Medora ile ittifaka o kadar karşıydı ki, Alex kadının fikrini değiştirmiş olmasına inanmakta zorlandı.

"Saefii mi?" diye sordu Xira. *"Onun konuyla ne alakası var?"*

Alex'in zihninde uyarı çanları çalmaya başladı. "İmparatoriçenin burada olduğunu söyledin?"

"Burada," dedi Xira kafası karışmış bir hâlde. *"Aven'ın sana saldırmak üzere olduğu sırada, hayatını kurtardı."*

Kalbi hızlanmaya başlayan Alex, *"O Saefii değildi, Zaylin'di,"* dedi.

"Ben Saefii olduğunu söylemedim ki," dedi iyice şaşkına dönen Xira. "İmparatoriçe dedim."

Kumaşın ne kadar kalitesiz olduğu hakkında Tia Auran dilinde mırıldanarak dolabı karıştırmaya devam eden Zaylin'i izlerken Alex'in bedeni kasıldı.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Alex yüksek sesle. Tiz çıkan sesi Zaylin'in dikkatini çekti. Tia Auran'ın gümüşü gözleriyle karşılaşınca, "Bana cidden D.C.'lik mi yaptın?" diye sordu.

Zaylin kızın akıl sağlığından endişelenir gibi yavaşça, "Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?" dedi.

"Buraya seni Saefii göndermedi, değil mi?" diye sordu Alex titrek ama ciddi bir sesle.

Zaylin, Alex'in gerçekte ne sorduğunu anlayınca duygulandı. Yavaşça, "Hayır. O göndermedi," dedi. Uzaklara baktı ve aralarına ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Zaylin yavaşça, "Halkımdan zaten yeterince acı çektikleri bir savaşa yeniden girmelerini isteyemedim ama gelip seninle omuz omuza savaşmak isteyenler de vardı," dedi. "Buna ben de dâhilim."

Elini başına götüren Alex duyduklarına inanamıyordu. Güçlkle konuşarak, "Saefii imparatoriçe değil, öyle değil mi?" diye sordu.

"Saefii benim kuzenim," diye fısıldadı Zaylin. "Nadiren yabancılar dünyamıza geldiğinde benim yerime geçer. Sadece Vardaesia yerlileri benim gerçek kimliğimi bilir, yani Tia Auras İmparatoriçesi olduğumu."

Başından beri Alex'i Vardaesia'da yakından izleyen kişi gerçek imparatoriçeydi, Saefii değildi.

Alex bir an için ihanete uğradığını hissetti ama sonra Zaylin'in Medora'nın yardımına geldiğini ve onun sayesinde Aven'in artık bir tehdit olmadığını ve bir daha da asla olmayacağını düşündü. Bu nedenle kaskatı kesilen ve saldıracak mı diye altın kılıcını çekmeyi düşünen ölümsüze yaklaştı.

Ama Alex'in niyeti ona saldırmak değildi. Onun yerine hafifçe eğilip karşısındaki kadına sıkıca sarıldı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Beni... hepimizi kurtardığın için teşekkür ederim."

Zaylin de yavaşça ona sarıldı. "Kurtarılmaya değer olduğunu kanıtladığın için ben teşekkür ederim."

Geri çekilen Alex ağlamamak için gözlerini kırptırarak, "Sakin beni ağlatmaya kalkma. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar gözyaşı döktüm," dedi.

Gülümseyerek başını iki yana sallayan Zaylin, kıza giymesi için birkaç kıyafet uzattı ve toparlansın diye ona biraz zaman tanıdı. Gözlerine dolan yaşları engellemek için derin derin nefes alan Alex, yine Xira'ya seslendi.

"Çeviri yaparken böyle bir şey nasıl atlanır?" Ama Alex bunun nasıl atlandığını anlamıştı. Tia Auras'tayken ne zaman Xira ile Saefii ya da Zaylin hakkında konuşsa, "imparatoriçe" veya "hizmetli" gibi genel sözcükler kullanmıştı. Ya da ünvanlarını belirtmeden yalnızca isimlerini söylemişti. Ayrıca onların etkileşimlerini zihninde Xira'ya hiç göstermemiş, sadece konuştukları şeyleri anlatmıştı. Yani bu gerçeğin nasıl gizli kalabildiğini görmek kolaydı. "Boş ver," dedi Alex, Xira daha cevap veremeden.

"Geldiği için minnettar ol ve gerisini karıştırma," dedi Xira.

Haklıydı. "Güvende olduğun için çok mutluyum, Xira. Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Sonsuza dek ve her zaman, Alex," diyerek aralarındaki bağı hatırlattı Xira. Kızın neredeyse sonsuza dek kaybedeceği bağı...

"Gökyüzü Krallığı'nın Efendisi'yle sohbet etmeyi bırak da üzerini değiştir," diye emreden Zaylin, kızın kucağına bir yığın kıyafet koyup onu banyoya doğru itti.

Ölümsüzün bu hiç değişmeyen tavrı karşısında gözlerini deviren Alex, denileni yaptı ama önce çok ihtiyaç duyduğu düşünu aldı. Tia Auran zırhını çıkartırlarken üzerindeki pislikleri temizlemiş olabilirlerdi ama yine de kendini hâlâ kirli hissediyordu. Savaşın son kalan izlerini de sıcak suyla üzerinden atarak rahatladı.

Tazelenip giyinir giyinmez, ayağını sabırsızca yere vuran Zaylin, kendilerini odadan *perronlayıp*, dostları ve ailesinin, diğer öğretmen ve öğrencilerle birlikte bekledikleri yemekhaneye götürdü. Diğer ölümlü türler gitmişti. Muhtemelen hepsi kendi şehirlerinde hem zaferi kutlayacak hem de kalan sağlarla birlikte kaybettiklerinin ardında yas tutacaklardı. Alex akademi de dâhil, aynı şeyin tüm Medora'da da yapılacağını biliyordu. Dünyaları için savaştıkları haftalar boyunca herkes pek çok kayıp vermişti, herkes ölümün acısını hissetmişti. Ve yas tutma vakti de gelecekti. Ama şu an sağ kalanlar için minnet duyma vaktiydi.

Gelişyle birlikte yeniden tezahüratlar patlarken, Alex kalabalığın arasından ancak Zaylin'in göz korkutan varlığı ve artık topallamadan yürüyebilen Soraya'nın koruması sayesinde geçti. Üçü birlikte odanın diğer ucunda ona ulaşmak için çabalayan ailesi ve dostlarının yanına gittiler.

Alex'e ilk ulaşan Kaiden oldu ve hiç çekinmeden kızı kollarına alıp öptü. Tezahüratlar arttı ve herkes ıslık çalmaya başladı ama bunlar Alex'in umurunda bile değildi. O an öpücüğün vadettiği gelecek ve kucaklaşmanın ilan ettiği umutla doluydu.

Ölüm çok ama çok yaklaşmıştı ve o alternatif zaman diliminin, Arhora canını feda etmeden önce Aven'in yarattığı yıkımın aklından hiç çıkmayacağını biliyordu. Ama şu an buradaydılar ve yaşıyorlardı. Tüm engellere rağmen başarmışlardı.

Kaiden nihayet geri çekildiğinde, neredeyse kör edecek kadar parlak gözlerle kocaman gülümsüyordu. Jordan, Bear, D.C. ve Declan herkesi iterek yanlarına geldiğinde hepsi birer kahkaha patlattı. Ardından Alex'in ailesi de geldi.

Alex bir oyuncak gibi ona sarılmak ve teşekkür etmek isteyenlerin -öğretmenlerin, öğrencilerin- arasında âdeta elden ele gezdi. Hepsi istediğini alıp mutlu bir şekilde ve yavaş yavaş yemekhaneden ayrılmaya başlayınca, Alex en yakın dostları, ailesi, Zaylin ve Raife ile baş başa kaldı. Roka ve Kyia da kucaklaşmaların ortasında gelmiş, geriye kalan son öğretmenler olan Darrius ve Fletcher ile yer değiştirip Alex'e sarılmışlardı. Avcı, Karter ve Casper Lennox da müdür ve doktorla birlikte ayrılmış ama gitmeden önce Alex'e teşekkür etmişlerdi... Ama Alex'in onların bu takdir dolu sözlerini duymasına gerek yoktu, ki onlar da zaten bunu biliyordu.

Öğretmenler gittikten kısa bir süre sonra Zaylin ve Raife de veda edip, geri kalan Tia Auranlar ile birlikte *abrassadan* geçip gittiler. Zaylin'in gerçek ünvanı göz önüne alınacak olursa, Alex onun Raife ile birlikte, bu odadaki herkesten daha çok, halkının yanında olması gerektiğinin farkındaydı. Böylece Alex'e hiç bitmeyecekmiş gibi gelen kucaklaşma ve teşekkürlerin ardından Zaylin ve Raife de kendilerini bekleyen draekonlarına doğru *parronlandılar*. Ama Zaylin gitmeden önce, Alex'e dostlarıyla birlikte diledikleri zaman Vardaesia'yı ziyaret edebileceklerini söyledi.

Artık sadece yakın dostları ve ailesi ile baş başa kalan Alex şimdi ne olması gerektiğini merak ederek her birine dikkatle baktı. Yapılması gereken çok fazla şey vardı. Onarılması gereken yerler, iyileştirilmesi gereken bedenler... defnedilmesi gereken ölümler.

Alex'in artık tehlike geçtiği için, ailesinin Freya'ya dönüp dönmeyeceğini de çözmesi gerekiyordu... ve eğer döneceklerse

kendileriyle birlikte onun da dönmesini bekleyip beklemediklerini. Ne de olsa hâlâ on yedi yaşındaydı. Pek çok yasal sisteme göre henüz bir çocuktü. Yine de Akarnae'de okuması gereken bir yılı ve eğer çırak olarak seçilirse artı iki yılı daha vardı. Onun hayatı buradaydı. Önemsemediği herkes buradaydı.

Kızın düşüncelerini -ya da yüzünde beliren ifadeyi- okur gibi, babası kollarını omuzlarına sarıp Alex'i kendine doğru çekti.

"Kaçırıldığımız zaman o görünmez uçan trende giderken cin şehrinin mimarisi çok dikkatimizi çekti," dedi Jack, sanki başka hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi çenesini kaşıyarak. "Her ne kadar annenle ben tüm dünyalar içinde en güvenli yerin burası olduğuna ikna olmasak da, asla tehlikeden korkup kaçan ya da yeni bir keşif şansını tepen insanlar olmadık. Biz de bu konuyu konuştuk ve ortalık sakinleştğinde Meya'da biraz daha vakit geçirmeye karar verdik."

"Toprağın altından neler çıkartacağımızı hayal etsene," diye ekledi yüzü heyecanla parlayan Rachel. "Sonsuz arkeolojik olasılık var."

Anne ve babasının kaçırılma ve savaş travmasını bu kadar hızlı bir şekilde atlatmalarına hayran olan ama hiç şaşırmayan Alex, Roka'ya baktı ve soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Zain'in homurdanmasını ve Kyia'nın parlayan gözlerini görmezden gelip sadece Meyarin Kralı'na odaklandı.

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi Roka. Yüzü kederle gölgelenirken ağzının kenarları yukarıya doğru hafifçe kıvrıldı. Alex gibi o da ailesinin uzun bir süre şehrinde kalacağını tahmin etmişti. "Alex'in Meya'ya gelen tüm akrabalarının başımızın üstünde yeri var."

İşte bu kadar, Alex bunu tahmin etmişti.

Ailesi kalıyordu. O kalıyordu.

Ve kalbine en yakın olan kişilerin oluşturduğu çembere bakarken, Jordan, Bear, D.C. ve Declan'ın yüzlerine yayılan tebesümü, Kaiden'in dudaklarındaki umut dolu gülümsemeyi görüp içinin huzurla dolduğunu hissetti. Çünkü kendi dünyasında her şeyin yolunda olduğunu biliyordu.

Medora onun hayatıydı.

Medora onun yuvasıydı.

Ve artık Medora onun geleceği idi.

Teşekkür

Vay canına. Başardığımıza inanamıyorum! Bu benim için son derece acı-ratlı bir an ve zamanın bu kadar hızlı geçmiş olmasına gerçekten şaşıyorum! *Akarnae* sanki daha dün yayımlanmış gibi ama şimdi işte buradayız, beş kitaplık bir serinin son kitabında. Beş buçuktan aslında altı kitaplık (#Tuhaf) bir serinin hepsi bitti.

Bunu yazarken neler hissettiğimi “gerçeküstü” sözcüğü bile tanımlayamaz.

Aslında bu komik bir hikâye (ama gerçekte hiç de komik değil) fakat şu an bir uçaktayım... Herhalde son bir aydır yirminci kez falan uçuyorum. Bu tam bir ÇILGINLIK!! Bir yılda üç kitabın çıkınca böyle oluyor işte! (#Birdahaasla... Gelecek yıl hariç... #uups).

Şu an Melbourne’e gidiyorum ve etrafım yabancılarla çevriliyken teşekkürlerimi yazıyor olmam *hakikaten* çok garip. (İşin daha da garibi *Avustralia Ninja Warrior* finallerinde yarışmaya giden eski bir okul arkadaşımı gördüm ve onu en son minik bir ergen olarak bıraktığımdan bu yana ilk kez *görmem* çok garip, hahaha...)

Konunun dışına çıktım. GÖRÜYOR MUSUNUZ? Teşekkürlerimi o yüzden uçakta yazmamam lazım! Burada BİR SÜRÜ dikkat dağıtan şey var!! Ayrıca bilin diye söylüyorum, gece atıştırmalığı olarak kereviz ve sos ikram ettiler. Bu da ne yahu? *Homurdanır* (Anlamadıysanız söyleyeyim, ben kereviz sevmem. Havuçla aram iyidir. Ama kereviz? Öfff. Hayır, almayayım.)

Pekâlâ... Neler olduğunu hâlâ anlamadınız mı? *Belki de* bu teşekkürleri yazmak istemediğimi? *Belki de* bunun son anlamına

geldiğini? Ve *belki de* buna hazır olmadığımı? (Özellikle de göz-yaşlarına boğulup telaşlandırmak istemediğim bir sürü yabancıyla yanyana uçarken. Bu, üç yaşını aşmış hiç kimse için uygun bir davranış DEĞİLDİR.)

İç çeker Tamam. Daha fazla saçmalamayı bırakıp bu işi yapacağım. Çünkü aslında bu *gerçek* son değil, bilirsiniz? Aramızda kalsın ama Medora ile henüz işim bitmedi. Daha cevaplanması gereken bir sürü soru (MESELA AVEN NEDEN AVCI'NIN KARDEŞİNİN PEŞİNE DÜŞTÜ!?! Ve daha bunun gibi zibilyonlarca soru...) ve yakından tanınması gereken bir sürü karakter (#İpucuyok) var... Ortaya çıkması gereken tüm diğer sırlardan hiç bahsetmiyorum bile! *Kalpli gözler*

Pekâlâ! Daha ama daha fazla...

(Kısa bir bilgi vereyim. Yanımdaki adam tuvalete gidebilsin diye ayağa kalktarken AMAN TANRIM KÜÇÜK BİR ÇOCUĞUN BAŞINA YANLIŞLIKLARLA DİRSEK ATTIM! Ama onun da beş yaşındaki bir korkuluk gibi koridorda ne işi vardı?! Tamam, tamam sorun yok. Bağırıp çağırmaktansa sadece bana bakıp gülümsedi, o yüzden her şey yolunda! #Off.)

Tamam. Bu defa teşekkür edeceğim!

Her şeyden önce bana pek çok imkânsız gibi görünen fırsat kapısı açtığı için -bunu söyleme cesaretini gösterebiliyorum-Tanrı'ya şükretmeliyim. Son birkaç yıl tarif edilemezdi ve önümüzdeki her şey için de çok çok heyecanlıyım. (Aynı zamanda birazcık korkuyorum ama iyi anlamda!)

Ailemin ve dostlarımin, özellikle de kardeşim ve benim hayatlarımızı en iyi şekilde yaşayabilmemiz için yıllar boyunca çok fazla fedakârlık yapan anne ve babamın sevgisi ve desteği olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım. Herkesin dünyanın en iyi ebeveynlerine sahip olduklarını söylediğini biliyorum ama ben de aynısını söylerken aslında hiç abartmıyorum.

Yayıncılık yolculuğumda Pantera Press gibi bir yuva bulduğum için çok şanslıyım ve ima ettiği her şey için özellikle “yuva” kelimesini kullanıyorum. Pantera, kendileriyle anlaştığım andan itibaren benim ikinci ailem oldu. İnişler ve çıkışlar yaşadık (haha, hangi ailede yaşanmaz ki?) ama yolumuza çıkan *her* şeyle beraber yüzleştik ve bizi hiçbir şeye değişmeyeceğim bu büyüğü noktaya getirdik. Bu yüzden hayal edebildiğim her şey ve daha fazlası olduğun için teşekkür ederim, Pantera.

Özel Pantera tezahüratları Ali Green’e gitmeli... Cidden, hem de ÇOK ÇOK. Sana ne kadar taptığımı ve sadece yayıncım olarak değil, aynı zamanda arkadaşım olarak da sana ne kadar minnettar olduğumu anlatmak için koca bir kitap yazabilirim. Ve benim “tek boynuzlu reklamcım” Anabel Pandiella, senden asla ama *asla* ayrılamayacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Nereye gidersen peşinden geleceğim. Her zaman ve sonsuza dek senin midyen gibi olacağım (ve bu kadar inanılmaz derecede muhteşem olduğun için bunu sen kendin yaptın, o yüzden sakın şikâyet etme). Ayrıca editörüm James Read’e bu karakterler ve bu dünya için en iyisini istediği ve bunu gerçekleştirmemde bana rehberlik ettiği için çok teşekkür ederim. Ayrıca elbette, tamamen muhteşem bir yayıncı asistanı olan (ve yayıncılık için fazlasıyla havalı olan) Anna Blackie var, gelecekte yaşayacağımızı bildiğim tüm muhteşem maceralar için Lex Hirst’e, bu yolculuk boyunca birer rock yıldızı oldukları için Marty, John ve Jenny Green’e, kitaplarımı sattıkları için (haha bu ÇOK önemli) Lucy Barrett ve Katy McEwen’e, birer tasarım ve fotoğraf gurusu oldukları için sırayla Elly Clapin ve Lucy Bell’e ve son olarak gelip giden ama daima iz bırakan muhteşem stajyerlere teşekkür ederim.

Ayrıca Liz Bray ve Adam Kirkman’ı (artı ABD ofisinden Kamilla Benko’yu) özel olarak anıp bu kitap yolculuğunda bana

destek olan Bloomsbury Australia'daki harika takımdan da kısaca bahsetmek istiyorum. Zira hepsi de *Vardaesia* için belirlenen teslim tarihi ve aynı anda #SuperGizliProje için çalışırken benim uykusuz hâlimle uğraştılar. Siz ve tüm ekibiniz muhteşemsiniz ve ben hepinize minnettarım!

Düzeltilmelerimi yapan Desanka Vukelich'e, anlayışı ve detaylara olan olağanüstü ilgisi için, *teşekkür ederiiiiim*. Seninle çalışmak büyük bir keyifti, umarım gelecekte birlikte daha bir sürü kitap yazarız. Ayrıca başka bir çarpıcı kapak daha için XOUCreative'e çok teşekkür ederim!

New York'tan beri aklımı başımda tutan (şaka yapmıyorum) menejerim Victoria Well Arms'a büyük şükran borçluyum. Sen *olmadan* bu çılgın yazarlık işini asla yapamazdım!

Arkadaşlığı, tavsiyeleri, cesareti ve gerçek dünyadan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğunda kaçmama yardımcı olan harika kitaplar yazdığı için Sarah J. Maas'a sonsuz teşekkürler! Ayrıca hep birlikte çıktığımız bu tuhaf yolculuk için diğer yazar arkadaşlarıma ve özellikle de Maria V. Snyder, Terry Brooks, Victoria Aveyard ve James Dashner'a, bana her daim Amerika'dan destek sundukları için teşekkür ederim. Sizler muhteşem ve ilham vericisiniz ve Avustralya ziyaretleriniz sırasında yollarımızın kesişmesine çok sevindim. Ayrıca, yakın zamanda tanışma şerefine eriştiğim Jessica Townsend'i de unutmadım. Gelecekte pek çok "muhteşem" tuhafliklarımız olacağından eminim... ve bunun için sabırsızlanıyorum!

Eleştirel okurlarım olmasaydı ben kaybolurdum, bu yüzden (bir milyar ünlem işaretiyle birlikte) Jenna Harper, Catriona Feeney ve Alison Elzayed'e teşekkür ederim. Bu kitabın birçok taslağını okuduğu ve tuhafliklarımla uğraştığı için Krystal Gagen-Spriggs'e özel olarak değinmem gerekir. Yeni bir kitap tutkunu arkadaşına ihtiyacın olduğunu anladığın ve her ne saçma sebepten ötürü olursa olsun, o arkadaşın ben olmama karar verdiğin için sana çok minnettarım!

Kitaplarım hakkında bilgi yayan (ve bazen bunu ellere ya da yüzlere fırlatarak yapan) tüm bloggerlara, eleştirmenlere, kitapçılara ve sektör profesyonellerine sonsuz teşekkürlerimi sunarım. (Belki gelecekte surata fırlatmaktan vazgeçersiniz... ama bu sizin kararınız...) Bu kitaplardan başkalarının da okumasını isteyecek kadar keyif aldığınız için çok çok minnettarım, lütfen bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilin.

Bunu söylemenin tuhaf bir şey olduğunu biliyorum ama insanların bu seriyi sadece almakla kalmayıp aynı zamanda onu sevdiklerini de öğrendiğimde sürekli şaşıyorum. Bu yüzden son olarak siz okurlarıma teşekkür etmeliyim. Alex'e, dostlarına ve Medora dünyasına olan sevginiz olmasaydı, benim için inanılmaz derecede kıymetli olan bu karakterler ve onların maceraları hakkında yazmaya devam edemezdim. Sizler sayesinde sevdiğim şeyi yapmaya devam edebiliyorum ve minnetimi ifade edebilecek kelimeleri bulamıyorum.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, *teşekkür ederim*.

Ve sakın unutmayın...

Kelarna de la Soraya

...ve DAİMA

Mucizeyi Kucaklayın!

LYNETTE NONI

Avustralya'da bir çiftlikte büyümüş, sonrasında güzelim Sunshine Coast'a taşınarak çamurlu botlarını kumla kaplı parmak arası terliklerle değiştirmiştir. Her zaman iyi bir okur olmuş ve çocukluğunun büyük bir kısmı uzak yerlere ve sihirli dünyalara yaptığı

yolculukların hayallerini kurarak geçmiştir. Hogwarts mektubu gelmediğinde çok yıkılmış ama bulabildiği her gardırobun içine bakarak kendini toparlamıştır ve bir gün Narnia'ya gitmenin bir yolunu bulmaya hâlâ kararlıdır. Bunun olmasını beklerken kendi fantezi dünyasını yaratıp yol boyunca tanıştığı karakterlerle vakit geçirmekten hoşlanmaktadır.

Vardaesia, Lynett'in beş kitaptan oluşan *Medora Günlükleri* serisinin son kitabıdır.

Lynette okurlarıyla sohbet etmeye bayılır... Onunla internet üzerinden temasa geçin:

www.LynetteNoni.com

[Facebook.com/Lynette. Noni](https://www.facebook.com/Lynette.Noni)

[Twitter.com/LynetteNoni](https://twitter.com/LynetteNoni)

AKARNAE
LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğunu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir.

REALIA
LYNETTE NONI

Tek bir adım, on altı yaşındaki Alexandra Jennings'in hayatının değişmesine yetmiştir. Yeni okulunun daha ilk gününde gizemli bir kapıdan geçip kendini bir hayal dünyası olan Medora'da mahsur kalmış bir hâlde bulmuştur.

Çaresizce evine dönmek isteyen Alex, bu konuda yalnızca Profesör Marselle'den yardım alabileceğini öğrenir. Profesörü ararken, Medora'daki olağanüstü yeteneklere sahip gençleri eğiten Akarnae Akademisine gider. Bu yeni dünyaya ve onu kucaklayan dostlarına kısa sürede alışır. O sırada Akarnae'de garip şeyler olmaktadır ve Alex, beklenmedik bir şeyin, uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu korkusunu görmezden gelememiştir.

Ölümcül bir oyunda isteksiz bir piyon olan Alex'in omuzları, Medoralıları kurtarabilecek tek kişi olmanın verdiği ağırlıkla ezilir. Ya Medoralıları kurtarmak, eve dönmemi engellerse, diye de düşünmeden edemeyecektir.

DRAEKORA

LYNETTE NONI

“Yıldızlar üzerine yemin ederim ki bu gece katledilecek olan sen ve diğerleri daha başlangıçsınız. Sözüm söz.”

Aven Dalmarta, Meya’nın karanlık bölgelerinde saklanırken, kendini çaresiz hisseden Alex, asi prensin daha çok can almasını önlemeye ve Jordan’ı kurtarmaya çalışmaktadır.

Olan biten her şeyin iç yüzünü görmek için mucizevi fırsatlar yakalayan Alex, onu sevdiklerinden ayıran ve hiçbir şeyin normal olmadığı bir yerde mahsur bırakan tehlikeli bir Meyarin ile yüzleşip, damarlarındaki o büyülü, ölümsüz kanı kontrol edebilmeyi öğrenmek için gece gündüz egzersiz yapar.

Gelecek günlerin nasıl olacağı belirlenirken en kritik dönemece girilmiştir. Ya aydınlık kazanacaktır ya da karanlık... Arkadaşlar düşmana, düşmanlar ise arkadaşlara dönüşürken, Alex kime güveneceğine karar vermek zorundadır.

Öyle ya da böyle, dünya değişecektir...